MARELE SECRET

Christian Jacq

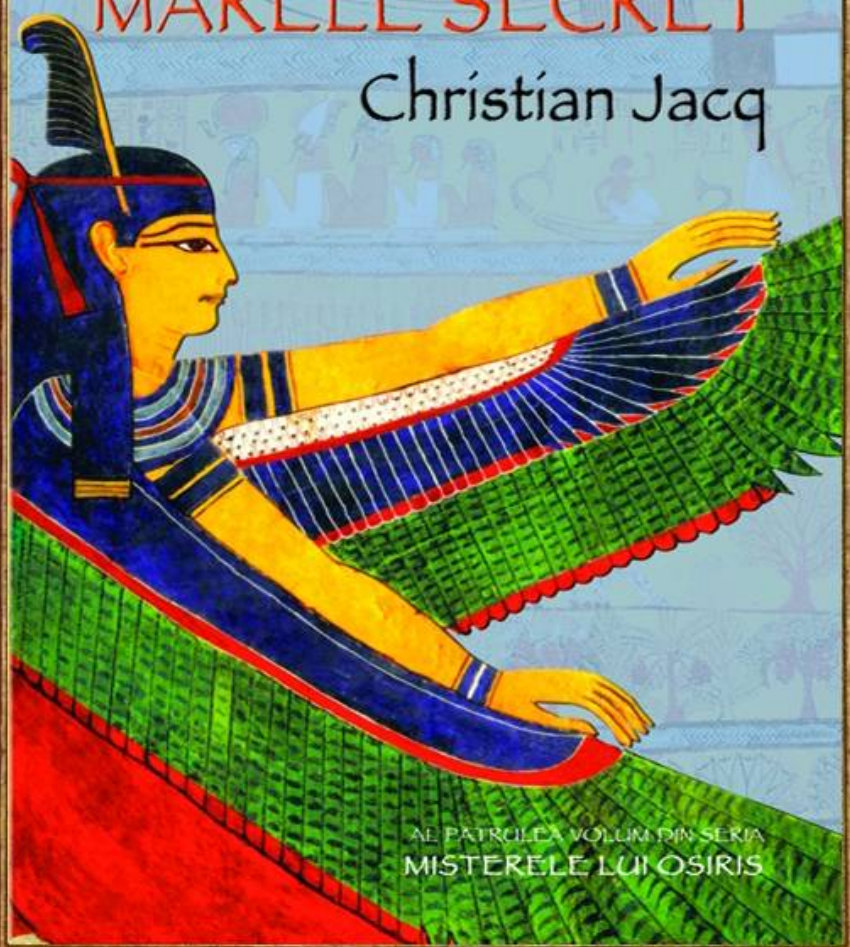

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

CHRISTIAN JACQ

MISTERELE LUI OSIRIS

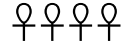

MARELE SECRET

Original: Le Grand Secret

rao international publishing company

Intru și ies iară după ce am văzut ce se găsește acolo jos...
Trăiesc din nou și sunt salvat după somnul morții.

CARTEA MORȚILOR, *cap. 41*

Mare este Legea, trainică-i puterea ei.
Ea nu a fost tulburată din vremea lui Osiris.
Când toate se vor sfârși, Legea va rămâne.

PTAH-HOTEP, *Învățături 5.*

CRIMA SUPREMĂ

1.

Dimineața se revărsa peste Abydos, Marele Ținut al lui Osiris. O dimineață așteptată și temută, pentru că era cea a noului an. În această zi atât de deosebită avea oare să înceapă inundația de care atârna bunăstarea Egiptului? În ciuda cercetării migăloase a arhivelor și a primelor măsurători pe care le făcuseră învățații din Elephantina, niciunul dintre ei nu se socotea în stare să ofere o previziune demnă de crezare. Revărsarea apelor urma să fie îmbelșugată, pustiitoare sau neîndestulătoare? Neliniștea domnea pretutindeni, dar toți supușii își păstrau încrederea în Sesostris. De când faraonul mult iubit cârmuia Cele Două Regate, atacurile forțelor Răului se risipiseră în fața acestui uriaș de neclintit. Nu biruise el îndărătnicia guvernatorilor de provincii, refăcând unitatea țării și aducând pacea în Nubia?

Comandantul trupelor speciale însărcinate să asigure paza locului nu se temea deloc. După spusele mai-marelui său, bătrânul general Nesmontu, regele stăpânea duhul Nilului. Datorită ritualurilor și ofrandelor, creșterea apelor avea să se desfășoare în deplină armonie. Dar această convingere adâncă nu-l împiedica pe ofițer să-și îndeplinească sarcinile cu severitate, cercetându-i atent în fiecare dimineață pe preoții temporari cărora le era îngăduit să treacă hotarul ținutului sacru. De la brutari până la berari, de la tâmplari până la cioplitorii în piatră, ofițerul îi controla unul câte unul, însemnând zilele în care aceștia veneau la lucru. Iar cei care lipseau din pricini neîntemeiate erau alungați fără milă.

Un bărbat înalt, cu fața și țeasta rase, înveșmântat într-o tunică de in alb, se înfățișă înaintea ofițerului.

— Cu ce te îndeletnicești azi?

— Fac fumigații în odăile preoților permanenți.

— O să-ți ia mult timp?

— Cel puţin trei săptămâni.

— Cine te supraveghează?

— Preotul permanent Bega.

Simpla rostire a acestui nume era de ajuns ca să inspire încredere. Ţinând seama de severitatea lui Bega şi de asprimea-i bine-cunoscută, cei care munceau sub îndrumarea lui nu prea aveau motive de bucurie.

— Diseară pleci?

— Nu, răspunse bărbatul, am primit încuviinţarea să dorm aici, într-o încăpere destinată preoţilor temporari.

— N-o să te odihneşti ca-n puf! Mult noroc.

Comandantului nici nu-i dădea prin gând că tocmai îi lăsase astfel cale liberă celui mai înverşunat duşman al Egiptului, Prevestitorul. Până mai deunăzi bărbos şi purtând pe cap un turban, acesta luase acum locul unui preot temporar ucis de credinciosul său Shab Strâmbu', ca să poată pătrundă fără oprelişte în Abydos şi să-şi înşface prada, pe Fiul regal Iker.

Deţinător al revelaţiei divine, păstrător al adevărului absolut, Prevestitorul socotea să le impună în lumea întreagă, la nevoie chiar cu forţa. Necredincioşii fie aveau să se supună, fie aveau să piară. Singurele piedici pe care răspândirea noii credinţe le întâmpina erau faraonul Sesostris şi Misterele lui Osiris.

Toate încercările de a-l ucide pe rege dăduseră greş. Protejat temeinic, Sesostris părea cu neputinţă de doborât. Aşa că Prevestitorul se hotărâse să-l omoare pe Iker, deja considerat de mulţi drept urmaşul la tron al suveranului. Săvârşind această crimă chiar în inima regatului lui Osiris, „insula celor drepţi", Prevestitorul avea să profaneze un sanctuar socotit de neatins, să secătuiască izvorul spiritualităţii egiptene şi să ruineze edificiul construit cu atâta răbdare.

Prevestitorul înainta cu pas domol spre Cetatea Întărită, micul oraş al lui Sesostris, înălţat de curând la Abydos.

— Eşti mulţumit de munca ta? îl întrebă cu voioşie un grădinar.

— Tare mulţumit.

— Fericită soartă avem, fiule! Eşti bine plătit, într-adevăr, dar nici vorbă să trândăveşti. Şi apoi supraveghetorii nu glumesc

deloc. Una peste alta, îl slujești pe Marele Zeu. Blestemată mândrie, nu? Când mă gândesc la toți cei care ne pizmuiesc... Dar tu ce faci aici, de fapt?

— Fumigații.

— Frumoasă îndeletnicire, nimic de zis! Barem nu capeți bătături în palme. Și nici nu te doare spinarea. Haide, dă-i zor, că peste câteva ore căldura o să ne dea gata. Iar dacă inundația o să fie nesemnificativă sau prea puternică, închipuiește-ți câte necazuri ne așteaptă! Fie ca zeii să ne apere de nenorocire.

Prevestitorul zâmbi. Niciun zeu nu va putea să protejeze Abydosul.

Descoperirea acestui meleag îl fermeca. În timp ce gărzile și armata îl căutau pretutindeni în Egipt, în Syro-Palestina și în Nubia, el se plimba liber chiar pe pământul lui Osiris, pe care plănuia să-l nimicească. Desigur, preoții temporari nu ajungeau în locurile rezervate inițiaților, și Prevestitorul nu putea să atingă decât în treacăt această fortăreață spirituală, până acum peste putință de distrus. Dar sprijinul deplin oferit de preotul permanent Bega, devenit discipol al Răului, îi îngăduia să viseze la zilele frumoase ce aveau să urmeze.

Cetatea Întărită nu semăna cu alte orașe. Aici locuiau preoți, meșteri și slujitori însărcinați să vegheze asupra bunei aprovizionări a templelor și a dependințelor acestora. Depinzând direct de Coroană, oamenii de aici nu duceau lipsă de nimic. Pătrunși de prezența lui Osiris, se purtau cu o anumită gravitate și continuau să își pună aceeași întrebare neliniștitoare: Arborele vieții fusese vindecat, oare, pe de-a-ntregul?

Prevestitorul îi lăsa pe cei creduli să se amăgească. Neîndoielnic, aurul adus din Nubia și din Punt își dovedise virtuțile tămăduitoare, și marele salcâm, care înverzise iară, strălucea de vigoare. El singur stătea mărturie pentru puterea de renaștere a zeului. Dar trebuia ca nicio altă vrajă să nu-l mai împovăreze. În ciuda puterilor sale, Prevestitorul nu putea să-i pricinuiască de la depărtare vreun rău. Dar de-acum înainte, aflându-se în preajma lui, o să spulbere protecțiile magice ce înconjurau arborele și o să-l golească de viață.

Atmosfera locurilor îl tulbura. Poartă a Cerului, pământ al liniștii și al dreptății, Abydosul pătrundea în orice suflet. Marele Ținut adăpostea izvorul vieții. Încă din vremea primilor faraoni, ritualurile păstrau întregi puterile creației și nicio făptură omenească, oricât de nesimțitoare ar fi fost ea, nu putea ignora strălucirea lor.

În privința misiunii Prevestitorului, nu încăpea nicio îndoială: Osiris nu trebuia să mai renască. Punând capăt acestui miracol, Prevestitorul ar fi răspândit lesne noua religie. Slujind în același timp drept învățătură și lege, ea avea să cucerească întreaga omenire. Fiecare credincios va repeta zilnic aceleași formule neschimbate, iar libertatea de gândire nu va fi îngăduită. Chiar dacă se vor ivi uneori conducători dictatori, convinși că țin în mână destinul unui popor, în realitate, lucrurile, odată pornite, vor înainta de la sine, alimentate fără încetare de naivitate și de violență.

Prevestitorul se scutură deodată, asemenea unui câine cu blana udă. Energia ce izvora din temple îl slăbea și ar fi putut să-i pună în primejdie acțiunile viitoare. Ar fi fost totuși o greșeală să se grăbească. Hrănindu-se cu sarea lui Seth, își păstra puterile și ațâța focul distrugător ce mocnea în el. Știind că sfârșitul acestei înfruntări hotărâtoare era încă nesigur, predicatorul cu ochi roșii înainta cu băgare de seamă în ținutul vrăjmaș.

Construit după legile proporției divine, orașul lui Sesostris încercă să-l respingă. În clipa când Prevestitorul apucă pe strada principală, un vânt cald îl țintui pe loc, dar falsul preot deschise gura și înghiți acest suflu potrivnic.

— Ai păţit ceva? îl întrebă un slujitor, înarmat cu o mătură și niște cârpe.

— Admiram frumosul nostru oraș. Se pare că va fi o zi minunată, nu?

— Numai dacă inundația nu se preschimbă într-un prăpăd! Să nădăjduim totuși că Osiris ne va salva!

Prevestitorul își văzu mai departe de drum, spre locuința preotului permanent Bega, aflată în capul unei străduțe, la adăpost de soare. Ajuns aici, dădu la o parte rogojina ce acoperea intrarea și păși într-o încăpere mică, dedicată cinstirii

strămoşilor.

Un bărbat urât, cu nas proeminent, sări de pe scaunul pe care stătea.

— N-aţi... n-aţi întâmpinat greutăţi?

— Nici gând de aşa ceva, scumpe Bega.

— Şi totuşi, comandantul se dovedeşte, de obicei, neîncrezător peste măsură!

— Semăn îndeajuns cu preotul temporar pe care l-am înlocuit încât să nu atrag bănuielile. Mi se pare chiar amuzant să trec aşa lesne peste orice control.

Bega, al cărui nume însemna „cel rece", se bucura de fiecare pas ce-l apropia de clipa răzbunării sale. După ce petrecuse ani îndelungaţi la Abydos, se aşteptase să fie numit Mare Preot şi să afle misterele. Dar Sesostris hotărâse altfel, şi, de aceea, urma să plătească scump pentru umilirea adusă lui Bega. Devenit slujitor al lui Seth, ucigaşul lui Osiris, Bega, căruia i se cuveneau cele mai înalte ranguri, avea să facă ordine, cu o mână fermă, în templele Egiptului. Toţi aveau să-i recunoască meritele şi să i se supună orbeşte. Dar, mai înainte, trebuia să ducă la împlinire planurile îndrăzneţe ale Prevestitorului, căci doar prin mijlocirea noului său stăpân putea să-şi potolească ura.

Rece ca o zi de iarnă, Bega renunţase la tot ce venerase cândva. Din trecutul său de preot şi de slujitor al lui Osiris nu mai rămăsese nimic. După ce fusese vreme îndelungată centrul existenţei sale, Abydosul devenise ţinta veninului şi a pornirilor lui duşmănoase. Visa să pângărească marile taine şi gusta de pe acum fericirea pe care i-o va oferi dispariţia acestui ţinut privilegiat. Odată faraonul şi preoţii permanenţi înlăturaţi, iar femeile izgonite din temple, Bega avea să pună stăpânire, în sfârşit, peste comorile lui Osiris.

— L-ai văzut pe Shab? întrebă Prevestitorul.

— Se ascunde într-o capelă, în apropierea terasei Marelui Zeu, şi vă aşteaptă poruncile.

— Soldaţii nu fac ronduri prin partea aceea?

— Nici unui neiniţiat nu-i este îngăduit să pătrundă acolo. Uneori, câte un preot sau o preoteasă merg în preajma terasei să mediteze, dar am ales un loc dosnic, unde Shab nu va fi

deranjat.

— Vorbește-mi despre protecțiile Arborelui vieții.

— Sunt de netrecut.

Pe buzele Prevestitorului se ivi un surâs ciudat.

— Descrie-mi-le, ceru el cu o voce blândă, care-l înfiora pe Bega.

Micuțul cap al lui Seth, săpat în palma mâinii sale drepte, se înroși, iar durerea îl îndemnă pe preot să vorbească fără întârziere.

— Patru salcâmi au fost sădiți în jurul Arborelui vieții. Plini de magie, ei zămislesc un câmp de forțe pe care nicio energie din afară nu-l poate străpunge. În ei se incarnează cei patru fii ai lui Horus, iar o raclă alcătuită din patru lei le sporește puterea. Acești păzitori, cu ochii întotdeauna deschiși, se hrănesc cu Maat. Simbolul provinciei Abydos, un stâlp în vârful căruia se află o tainiță ce ascunde secretul lui Osiris, însuflețește racla. Oricine îl atinge moare fulgerător. Și să nu uităm aurul din Punt și din Nubia, care acoperă trunchiul salcâmului și îl face cu neputință de atacat.

— Mi se pare că ți-ai pierdut orice nădejde, prietene.

— Mă feresc de amăgiri zadarnice, stăpâne!

— Nu mai crezi în puterile mele?

— Ba da, dar asemenea măsuri de apărare...

— Orice fortăreață, fie ea chiar magică, are un punct slab. Iar eu am să-l descopăr. La templul lui Sesostris se poate ajunge?

— Numai dacă îndeplinești acolo o sarcină anume.

— După ce isprăvesc cu fumigațiile, găsește-mi una.

— Nu va fi ușor, căci...

— Fără șiretlicuri, Bega. Trebuie să știu tot despre Abydos.

— Nici măcar mie nu-mi este îngăduit să trec pragul tuturor sanctuarelor!

— Unde nu ai voie să intri?

— În locașul de veci al lui Sesostris și în mormântul lui Osiris, a cărui ușă trebuie să rămână sigilată. Acolo e ascuns vasul care conține viața tainică a Zeului.

— Și vasul acesta e scos vreodată afară?

— Nu știu.

— De ce n-ai căutat să afli lucrul acesta până acum, Bega?

— Pentru că rânduielile mă împiedică! Fiecărui preot permanent i s-a dat o sarcină anume. Marele Preot, Pleşuvul, veghează asupra felului în care ne îngrijim de îndatoririle noastre. La cea mai măruntă greşeală, vinovatul este izgonit.

— Prin urmare, nu vei săvârşi niciuna. O slăbiciune din partea ta ar trece drept trădare.

Sub ochii Prevestitorului, Bega nu-şi mai găsi cuvintele, gândindu-se doar să i se supună.

Vocea dulce a unei tinere femei fi făcu să-şi uite spaima.

— Pot să intru? V-am adus pâine şi bere.

Prevestitorul însuşi ridică rogojina, îndemnând-o să păşească înăuntru.

Înaintea lor stătea acum o frumoasă brunetă cu sânii mici şi rotunzi. Braţul său stâng sprijinea coşul pe care-l purta pe cap, iar mâna dreaptă ţinea de toartă un urcior. Era îmbrăcată într-o fustă în dungi albastre şi negre, strânsă cu o centură albastră, şi avea gleznele şi încheieturile mâinilor împodobite cu brăţări simple. Plină de voioşie, ademenitoare, Bina îşi lepădă poverile, apoi îngenunche în faţa Prevestitorului şi-i sărută mâinile.

— Iat-o şi pe regina nopţii, grăi acesta cu mulţumire. Deşi acum nu este în stare să se preschimbe în leoaică, puterea ei distrugătoare rămâne încă de temut.

— Tu... nu ai dreptul să vii aici! bombăni Bega.

— Dimpotrivă, îi răspunse ea răspicat. Tocmai am fost numită slujitoare a preoţilor permanenţi, cărora le voi duce în fiecare zi mâncare şi veşminte.

— Şi Pleşuvul s-a învoit?

— Comandantul forţelor de pază l-a convins că nu va găsi o preoteasă temporară mai devotată şi mai harnică decât mine. Cu toată neîncrederea lui înnăscută, ofiţerul ăsta aspru rămâne tot un bărbat. Iar smerenia mea l-a fermecat.

— Aşa că, observă Prevestitorul, te vei putea apropia de preoţii cu rangul cel mai înalt. Iar ţinta ta este preotul care veghează asupra mormântului lui Osiris.

— Fiţi cu mare băgare de seamă, îi povăţui Bega, neliniştit. Fără îndoială că Pleşuvul a luat şi alte măsuri de pază pe care eu

nu le cunosc. Nimeni nu știe ce puteri veți stârni dacă pângăriți acest sanctuar.

— Pentru început, aștept de la tine să aduni informații prețioase. Nu-ți face griji pentru ce va fi mai departe.

— Stăpâne, strălucirea lui Osiris...

— Nu pricepi că Iker și Osiris vor pieri pentru totdeauna?

2.

Iker nu cunoscuse nicio femeie înainte de Isis și nu avea să mai cunoască vreodată alta. Isis nu cunoscuse niciun bărbat înainte de Iker și nu avea să cunoască vreodată altul. Prima lor noapte de dragoste pecetluise un legământ etern, dincolo de dorință și de pasiune. O putere superioară urma să le preschimbe viitorul în destin. Trainic legați unul de celălalt, uniți în spirit, inimă și trup, aveau să împărtășească de-acum înainte aceleași gânduri și simțăminte.

De ce atâta fericire? Să trăiască alături de Isis, la Abydos... Un vis ce se va risipi în curând! Iker deschise ochii, încredințat că-l așteaptă o cruntă dezamăgire.

Dar ea se afla chiar acolo, lângă el. Ochii săi de un verde magic îl priveau. Iker îndrăzni să-i mângâie pielea de o nepământeană moliciune, să-i dezmierde chipul cu trăsături de o finețe fără seamăn.

— Tu ești?... Chiar tu?

Sărutul pe care ea i-l dădu părea real.

— Suntem cu adevărat la tine acasă, la Abydos?

— La noi acasă, îl corectă ea. Și, de vreme ce locuim împreună, iată-ne căsătoriți.

Iker se ridică brusc în capul oaselor.

— Dar nu am dreptul s-o iau de soție pe fiica faraonului Sesostris!

— Cine te oprește?

— Judecata, buna-cuviință și...

Zâmbetul tinerei femei îl împiedică să găsească alte pricini.

— Eu sunt un nimeni, eu...

— Nu te arăta mai modest decât se cuvine, Iker. Fiu regal și

Prieten unic, tu ai o misiune de îndeplinit.

Tânărul sări în picioare, măsură cu paşi mari încăperea în lung şi-n lat, atinse patul, pereţii şi cuferele cu veşminte, apoi o cuprinse pe Isis în braţe.

— Atâta fericire... Aş vrea ca această clipă să dureze pentru totdeauna!

— Nu se va sfârşi niciodată, îi făgădui ea. Dar ne aşteaptă sarcini grabnice.

— Fără tine, nu am sorţi de izbândă.

Isis îl apucă tandru de mână.

— Nu sunt soţia ta? Când ne aflam departe unul de altul, tu îmi simţeai prezenţa, iar eu te purtam mereu în gândurile mele. De astăzi suntem uniţi pe vecie. Nici măcar suflarea vântului nu se va putea strecura între noi. Dragostea ne va călăuzi până dincolo de hotarele existenţei noastre.

— Mă voi dovedi demn de tine, Isis?

— Fie că vom trece prin încercări grele sau prin clipe de bucurie, alcătuim o singură făptură, Iker. Nici măcar moartea nu ne va despărţi.

♀♀♀

Pe cărarea ce ducea spre Arborele vieţii, Isis îi destăinui lui Iker că Sesostris îi ceruse să observe vorbele şi gesturile preoţilor permanenţi şi temporari. Dar sarcinile rituale şi treptele iniţierii sale nu-i îngăduiseră deloc să-i cerceteze cu luare-aminte pe preoţi, aşa că Isis nu găsise vreo pricină de a învinovăţi pe cineva. Totuşi, neliniştile faraonului nu puteau fi trecute cu vederea. Şi, cum înţelegerea monarhului mergea mai departe decât cea a oamenilor obişnuiţi, nu presimţea el oare că în inima celei mai tainice confrerii din Egipt se petrecuse o trădare?

— Cum să devină un iniţiat din Abydos fiu al întunericului? se miră Iker.

— Şi eu mi-am pus această întrebare de sute de ori, mărturisi Isis. Dar Calea de Foc mi-a deschis ochii. Minunatele ritualuri nu sunt săvârşite neapărat de oameni fără pată.

— Crezi că un preot ar putea fi atât de făţarnic încât să-i păcălească pe toţi?

— În misiunea ta trebuie să te îndoiești de toți.

Cei doi se opriră la mare depărtare de salcâm.

Preoteasa îi rugă pe cei patru arbori tineri și pe cei patru lei păzitori să le îngăduie să treacă.

Aproape îndată, Iker simți o mireasmă ciudată, dulce și liniștitoare. Isis îi făcu semn să înainteze.

La rădăcina Arborelui vieții, cu trunchiul acoperit de aur, Pleșuvul vărsa apă.

— Ai întârziat, Isis. Ia vasul cu lapte și îngrijește-te de îndatoririle tale.

Tânăra femeie se supuse poruncii primite.

— Oricare ar fi întâmplările vieții tale, adăugă Marele Preot cu o voce morocănoasă, ritualul trebuie să treacă înaintea lor.

— Eu nu sunt o întâmplare, spuse Iker, ci soțul lui Isis.

— Nu mă privesc poveștile de familie.

— Dar poate că misiunea care m-a adus până aici vă privește. Faraonul Sesostris m-a însărcinat să aflu ce anume tulbură rânduiala preoților și să veghez asupra făuririi de noi obiecte sacre pentru celebrarea Misterelor lui Osiris.

O lungă tăcere se așternu după aceste cuvinte.

— Fiu regal, Prieten unic, trimis al faraonului... Vorbe deșarte! Eu, unul, trăiesc aici dintotdeauna, păstrez în bună ordine Casa Vieții și arhivele sacre, veghez ca preoții permanenți să-și îndeplinească fără greș sarcinile și nu îngădui vreo slăbiciune. N-am fost dojenit niciodată, iar regele are încredere în mine.

— Însă Luminăției Sale i se pare că lucrurile nu merg atât de bine. Oare atenția voastră nu a slăbit deloc?

— Nu-ți dau voie să vorbești așa, tinere!

— Vârsta mea contează prea puțin. Vă învoiți să-mi înlesniți cercetările? Da sau nu?

Pleșuvul se întoarse către Isis.

— Ce crede despre toate acestea fiica regelui?

— Ar fi o mare greșeală să ne certăm între noi. Lipsit de sprijinul vostru, Iker se va împotmoli. Iar Arborele vieții rămâne pe mai departe amenințat.

Pleșuvul se împotrivi.

— Dar strălucește de sănătate! Nu-și adâncește el rădăcinile până la oceanul începuturilor ca să ofere celor drepți apa renașterii?

— Osiris sălășluiește în acest salcâm, viața și moartea se unesc în el, aminti Isis. Astăzi, simt că plutește ceva rău în aer. Poate că noi atacuri ale forțelor distrugătoare se apropie.

— Dar mijloacele de apărare așezate aici de rege nu sunt de netrecut? întrebă, nedumerit, Iker.

— Să nu ne amăgim.

— Atunci înseamnă că avem încă un motiv ca să scăpăm de oile râioase, dacă ele s-au strecurat printre noi! hotărî Fiul regal.

Neliniștit, Pleșuvul renunță la această înfruntare fără rost.

— Cum socoți să începi?

— Vreau să stau de vorbă pe rând cu preoții permanenți și să-i adun pe meșteri ca să-i înștiințez despre dorințele regelui. Toți vor trebui să aibă mâinile pure.

— Îți faci singur zile fripte, Iker! Fiind străin de Abydos, mulți te vor respinge.

— Am să-l ajut eu, făgădui Isis.

— De ce ar reuși Fiul regal acolo unde noi am dat greș? grăi, căzut pe gânduri, Pleșuvul. Nimic nu dovedește vinovăția unui preot permanent. Și să nu uităm de grija noastră cea mai mare! Constelația Orion a dispărut acum șaptezeci de zile. Dacă nu apare din nou la noapte, cerul se va nărui și inundația atât de așteptată nu va avea loc.

— Am să întreb paleta de aur, spuse Iker.

Pleșuvul fu peste măsură de uimit.

— Regele ți-a încredințat-o?

— Am această onoare.

Bătrânul clătină din cap.

— Întrebuințeaz-o cu chibzuință. Și nu uita: doar întrebările potrivite primesc răspunsuri pe care să te poți bizui. Și, acum, să ne îngrijim de pregătirea ofrandelor pentru duhul Nilului.

Marele Preot se îndepărtă bodogănind.

— Mă urăște, observă Iker.

— Socoate că niciun străin nu e bine-venit la Abydos. Totuși, vorbele tale l-au mișcat adânc, și n-o să pună piedici în calea

noastră.

— Ce dulce e cuvântul „noastră”! Sigur n-aș fi izbutit.

— N-ai să mai fi niciodată singur, Iker.

Împreună, cei doi străbătură drumul rezervat procesiunilor, mărginit de o parte și de cealaltă de trei sute șaizeci și cinci de măsuțe pentru ofrande, încărcate cu mâncăruri și băuturi. Amintind de partea văzută și de cea nevăzută a anului, ele sacralizau fiecare dintre zilele lui. În felul acesta se celebra un ospăț veșnic, oferit *KA*-ului puterilor divine. La rândul lor, acestea umpleau bucatele.

Având în vedere însemnătatea sarcinii, mai mulți preoți temporari dădeau o mână de ajutor preotului permanent care se îngrijea de jertfele de apă zilnice. Dar niciunul nu simțea prea mare tragere de inimă, căci tot mai des se făceau auzite felurite zvonuri legate de revărsarea Nilului. Unii mergeau până într-acolo încât se temeau că ea va lipsi cu desăvârșire. Și cum să nu se gândească la tot ce putea fi mai rău, când Pleșuvul nu dezmințise aceste rumori?

Lui Iker i-ar fi plăcut să descopere întregul ținut, cu toate monumentele, dar misiunea sa nu-și mai avea rostul dacă valurile aducătoare de rod nu se iveau. Lipsite de mâlul hrănitor, câmpurile ar fi rămas sterpe.

— De ce constelația Orion întârzie să apară? o întrebă el pe Isis.

— Răul atinge în același timp și cerul, și pământul.

— Atunci înseamnă că nu e pricinuit de o făptură omenească!

Tăcerea lui Isis îl îngrijoră pe Iker. Oricare ar fi fost puterile inițiatorilor din Abydos, cum să biruie ei un astfel de vrăjmaș? Arborele vieții se bucura doar de un scurt răgaz, căci alte furtuni se pregăteau să-l doboare. Prevestitorul avea la îndemână, pesemne, unul sau mai mulți complici, atât de bine ascunși, încât scăpaseră atenției Pleșuvului. Iar el, Iker, proaspăt sosit pe aceste meleaguri, trebuia să-i dea în vileag!

Isis îl conduse până la templul lui Sesostris, menit să dureze milioane de ani. Aici, preoții permanenți înălțau rugăciuni pentru creșterea apelor. Tânăra femeie îi prezentă Fiului regal pe

cele şapte muzicante însărcinate să desfete prin cântările lor sufletul divin, pe Slujitorul lui *KA* – cel care venera şi păstra trează energia spirituală, astfel încât să întărească legăturile confreriei cu nevăzutul pe cel care vărsa jertfa de apă proaspătă pe mesele de ofrandă, pe cel care veghea asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris şi pe preotul în stare să vadă tainele.

Nu fără uimire, toţi observară că Fiul regal ducea cu el paleta de aur. Şi, judecând după atitudinea Pleşuvului, Iker se bucura de un respect mai presus de orice îndoială.

Nebăgând în seamă privirile îndreptate spre el, când pline de admiraţie, când bănuitoare, trimisul faraonului descoperi sanctuarul. Încercând ciudatul simţământ că-l cunoştea dintotdeauna, trecu pe lângă pilon, apoi printre statuile colosale ce-l înfăţişau pe monarh în chip de Osiris, pătrunse în sala al cărei tavan acoperit de stele era susţinut de coloane şi se reculese în faţa picturilor ce-l reprezentau pe suveran laolaltă cu divinităţile.

După ce medită îndelung, Fiul regal vorbi către adunarea preoţilor permanenţi:

— Suntem în cea de-a doua zi a lunii lui Thot, şi Orion încă nu a apărut. Lucrul acesta neobişnuit arată înverşunarea celui mai aprig duşman al nostru, Prevestitorul. Aşa că nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Şi care ar fi sfatul tău? grăi Pleşuvul.

— Să întrebăm paleta de aur.

Şi, fără întârziere, Iker scrise pe ea: „Ce forţă poate stârni revărsarea apelor?”

Întrebarea se şterse treptat, şi în locul ei se ivi răspunsul: „Lacrimile zeiţei Isis”.

— Preotesele permanente să nu mai piardă vremea, hotărî Pleşuvul. Să înceapă fără zăbavă săvârşirea ritualurilor cuvenite.

Recunoscând-o pe Isis drept mai-marea lor, slujitoarele lui Osiris urcară pe acoperişul templului.

Fiica lui Sesostris rosti primele cuvinte ale poemului de dragoste închinat cerului:

Orion, fie ca strălucirea ta să străpungă întunericul.

Eu sunt steaua Sothis, sora ta, eu îți rămân credincioasă și nu te părăsesc. Alungă noaptea, trimite fluviul de sus pe pământul nostru și potolește-i setea.

Iker și preoții permanenți se retraseră.

Ajuns în fața templului. Fiului regal i se păru că îl pândește cineva. Dar cum era cu putință una ca asta aici, la Abydos, într-o lume de liniște și pace adâncă pe care doar căutarea sacrului ar fi trebuit s-o însuflețească? Iker s-ar fi lăsat bucuros în voia plăcerii de a contempla aceste meleaguri care îl vrăjeau, dar nu îi era îngăduit să uite de misiunea pe care-o avea.

Și, cum nu zări pe nimeni în preajmă, își ridică ochii spre cer. De hotărârea sa atârna soarta Abydosului și a întregului Egipt.

♀♀♀

În clipa când privirea lui Iker căzu asupra lui, Prevestitorul se ascunse după un zid. În cel mai rău caz, tânărul n-ar fi zărit decât un preot temporar pe care, la o adică, l-ar fi putut întreba ce căuta acolo.

Dar Fiul regal se mulțumi să admire apusul soarelui.

Să-și urmărească prada, s-o surprindă departe de ceilalți și s-o lovească nu era treabă ușoară. Pătrunzând în locuri interzise. Prevestitorul ar fi trezit bănuieli și, poate, ar fi fost chiar izgonit din Abydos. Așa că mai bine să cerceteze încet și sigur întinsul ținut al lui Osiris.

Să-l ucidă pe Iker nu-l mulțumea îndeajuns. Moartea sa trebuia să zdruncine inimile tuturor într-atât încât să-i descurajeze și să semene jalea în acest regat care se credea la adăpost de o asemenea nenorocire.

Sprinten și ager în ciuda înălțimii sale, Prevestitorul se folosi de întunericul ce cobora pentru a se întoarce în sărăcăciosul său dormitor. Shab Strâmbu' avea grijă să-i aducă destulă sare, spuma lui Seth, adunată din deșertul apusean în timpul marilor călduri. Ea îi potolea setea, îl hrănea și îi păstra vie energia sa de animal de pradă.

♀♀♀

Fermecat de frumusețea constelațiilor ce împodobeau trupul uriaș al lui Nut, Zeița-Cer, pe Iker nu-l birui somnul. Se gândea

la bătălia îndârjită a soarelui împotriva puterilor întunecate, la periculoasa lui călătorie nocturnă al cărei sfârşit rămânea nesigur. Străbătând trupul lui Nut, el strângea lumina stelelor şi trecea, pe rând, de porţile ce duceau spre renaştere.

Dar, oare, viaţa fiecăruia nu însemna aceeaşi călătorie? Şi a i te supune nu dădea rost întregii existente?

Începând cu prima sa moarte, în mijlocul mării nestăvilite, Iker trăise multe încercări, cunoscuse îndoieli crude şi săvârşise greşeli cumplite. Dar nu se oprise din drum, acest drum ce-l purtase până la Abydos, către nemăsurata bucurie de a trăi alături de Isis.

Când ultima rămăşiţă a nopţii pierea şi zorii îşi vesteau trezirea, cerul îşi schimbă deodată înfăţişarea, de parcă o nouă lume se năştea.

O tăcere adâncă se înstăpâni peste Marele Ţinut.

Toate privirile se îndreptară spre steaua care, după mai bine de şaptezeci de zile de îngrijorătoare dispariţie, apăru iară, străbătând bolta de flăcări.

Încă o dată, minunea se înfăptuise. În dreptul Abydosului, fluviul se umflă, se lăţi, şi duhul Nilului, Hapy, se repezi, drăgăstos, să întâlnească malurile. Lacrimile lui Isis dezlănţuiseră inundaţia şi-l reînviaseră pe Osiris.

3.

În sfârşit, Memphisul putea să dea frâu liber bucuriei! În ciuda unei mici întârzieri, inundaţia avea să fie puternică, dar nu pustiitoare. De la cel mai bogat până la cel mai sărman, egiptenii îl proslăveau pe faraon, care izbutise să păstreze armonia dintre cer şi pământ. Celebrarea ritualurilor făcuse ca steaua cea bună să apară din nou şi anotimpurile să urmeze unul după altul potrivit legii lui Maat. Încă o dată, Cele Două Regate scăpaseră de năpastă.

Dar veştile minunate nu-i readuseseră zâmbetul pe buze lui Sobek, căpetenia gărzilor din întregul regat. Din cale-afară de vânjos, aspru şi neînduplecat, urându-i pe curtenitori, pe cei mieroşi şi pe cei făţarnici, Sobek îl venera pe Sesostris încă de la

începutul domniei acestuia. Să-l apere era grija lui de căpătâi. Din păcate, regele nu pregeta să-și pună adesea viața în primejdie și nu dădea ascultare sfaturilor ce-l îndemnau la prudentă. De aceea, Sobek continua să pregătească el însuși gărzile însărcinate cu paza apropiată a suveranului. Iar palatul, fără a se preschimba într-o fortăreață, devenise un adăpost în care luptătorii din umbră ai Prevestitorului, oricât ar fi fost ei de pricepuți, nu mai puteau să pătrundă.

Creșterea apelor aducătoare de rod scăpase capitala de povara neliniștii. Fără să se îndoiască vreo clipă de puterea binefăcătoare a regelui, Sobek se îngrijora la gândul ceremoniei de început de an, în timpul căreia demnitarii și mai-marii meșterilor ofereau daruri faraonului. Asigurarea pazei lui Sesostris în asemenea împrejurări se lovea de unele greutăți de nebiruit. Dacă un ucigaș s-ar fi amestecat în mulțime și ar fi încercat să se năpustească asupra regelui, gărzile l-ar fi împiedicat să-și atingă ținta, dar, dacă unul dintre înalții slujbași de la curte se număra printre credincioșii Prevestitorului, cum să-i vină de hac? Apropiindu-se de monarh pentru a-i înmâna darurile, ar fi avut vreme să-l atace înainte ca Sobek să-l poată opri.

Să-i controleze până la piele pe cei prezenți ar fi fost cea mai nimerită rezolvare. Dar vai! Regulile de la curte și bunul-simț nu îngăduiau așa ceva. Prin urmare, lui Sobek nu-i mai rămânea decât să stea cu ochii în patru și să se repeadă, la o adică, asupra nemernicului, cu iuțeala unui fulger.

Primul care păși înaintea faraonului fu vizirul Khnum-Hotep, bătrân și cu trupul îngreunat. Era devotat lui Sesostris, iscusit și respectat de toți, așa că, din partea lui, Sobek n-avea a se teme de nimic. La fel și în privința comandantului armatei, asprul general Nesmontu, a Marelui Trezorier Senankh, cu înfățișare de om vesel, dar cu o fire neînduplecată și a mai-marelui peste toate lucrările faraonului, Sehotep, elegant și cu purtări alese.

La picioarele perechii regale, aceștia depuseră un colier lat, simbol al celor nouă puteri creatoare, o sabie din electrum – amestec de aur și argint –, o capelă micuță din aur și un vas din argint umplut cu apă proaspătă, dătătoare de noi puteri. După ei

veni Medes, Secretarul Casei Regelui, purtând un sipet încărcat cu aur, argint, lapislazuli și turcoaze.

Sobek nu-l suferea defel pe acest om scund și îndesat, despre care însă slujbașii din Memphis aveau numai cuvinte de laudă. Însărcinat să întocmească decretele regale și să le trimită în toate colțurile Egiptului, în Nubia și în Syro-Palestina, Medes își ducea la bună împlinire îndatoririle cu o sârguință pilduitoare. Mulți demnitari îi prevesteau un viitor strălucitor, căci Medes se arăta devotat peste măsură muncii sale.

Se înșiruiră apoi vreo cincizeci de curteni, care mai de care mai smerit, întrecându-se unul pe altul în lingușeli.

Ceremonia se desfășură mai departe, iar nervii lui Sobek se încordau din ce în ce. Păzitorul lua aminte la gesturile tuturor, străduindu-se să ghicească ce avea de gând fiecare.

Oare un luptător din umbră ar fi fost îndeajuns de nebun sau de ameţit de vreo licoare încât să-l atace pe Sesostris, pe acest uriaș cu față severă și privire atât de sfredelitoare încât îl încremenea pe cel cu care vorbea? Pleoapele sale grele îndurau suferința și neștiința oamenilor, iar urechile sale mari deslușeau vorbele zeilor și rugăminţile poporului său.

Sesostris se născuse faraon. Păstrător al unei puteri neomenești, *KA*-ul, transmise din rege în rege, îi făcea să pară vrednici de râs, prin simpla sa prezență, pe cei îndărătnici și pizmași. Și nu înfăptuise el minuni, precum stârnirea inundației sau îmblânzirea apelor, înlăturarea privilegiilor guvernatorilor de provincii, unirea Celor Două Regate sau aducerea păcii în Canaan și în Nubia? Faima suveranului nu înceta să sporească și, adesea, domnia sa era asemuită cu cea a lui Osiris.

Nedând atenţie cuvintelor ce-l ridicau în slăvi, urând linguşelile, Sesostris nu se lăuda niciodată cu izbânzile sale și se gândea doar la piedicile ce-l așteptau. Să cârmuiască țara, nelăsând-o să se abată de la Calea lui Maat, să întărească unirea, să-l protejeze pe cel sărman de cel puternic, să nu îngăduie slăbirea legăturii cu divinităţile erau treburi anevoioase care ar fi istovit până și un gigant. Iar regele nu-și îngăduia o clipă de răgaz, căci trebuia să vegheze la toate acestea pentru ca supușii săi să doarmă liniștiți.

Pe deasupra, Sesostris avea de înfruntat un potrivnic de temut, Prevestitorul, hotărât să răspândească răul, cruzimea și credința oarbă. Însă Egiptul și faraonul stăteau în calea izbânzii acestuia, iar el încercase să-i rănească drept în inimă, aruncând o vrajă năprasnică asupra Arborelui vieții, salcâmul lui Osiris din Abydos. Deși acesta fusese tămăduit, Sesostris nu-și găsea liniștea și nu dădea crezare veștilor despre moartea Prevestitorului într-un colț pierdut al Nubiei. Oare dispariția lui nu era cumva doar o înșelătorie, care să ascundă de ochii egiptenilor pregătirea unui nou atac?

Desigur, construirea unei piramide la Dachur, a unui templu menit să dăinuiască milioane de ani și a unui locaș de veci la Abydos, precum și a unui brâu de fortărețe între Elephantina și cea de-a doua cataractă zădărniciseră planurile vrăjmașului. Dar acesta era în stare să conducă un grup numeros de luptători bine ascunși printre locuitorii din Memphis, știa să se adapteze împrejurărilor, să-i ademenească pe slujbași, să tragă foloase de pe urma slăbiciunilor oamenilor și să lucreze pe ascuns. Departe de a fi învins, Prevestitorul continua să amenințe Egiptul.

Când mai-marele sculptorilor din Memphis se prezentă la rândul său înaintea perechii regale, Sobek se încordă și mai tare. Omul părea demn de încredere, numai că Păzitorul nu cunoștea înțelesul acestui cuvânt.

— Luminăția Ta, rosti meșterul, oferindu-i faraonului un mic sfinx din alabastru cu chipul acestuia, o sută de statui simbolizând *KA*-ul regal vă stau acum la dispoziție.

Fiecare provincie avea să primească cel puțin o astfel de statuie, chezaș al unității regatului. Dioritul, ale cărui culori mergeau de la negru până la verde-închis, dădea sculpturilor putere și severitate. În aceste reprezentări ale unui monarh vârstnic, cu față gravă și urechi mari, nu exista nicio urmă de trufie, ci doar voința de a spori strălucirea lui *KA*. Astfel, o forță mai presus de cele pământene își va răspândi de-acum înainte în Egipt binefacerile, respingând blestemele Prevestitorului.

Ceremonia se apropia de sfârșit.

Sobek își șterse fruntea cu dosul mâinii. Unii își vor bate joc de el, învinuindu-l că prea vede peste tot doar rele și că măsurile

sale de pază întrec orice închipuire. Dar el nu se sinchisea de vorbele lor răutăcioase, căci nu avea de gând să-şi schimbe obiceiurile.

Ultimul purtător de daruri, un bărbat uscăţiv şi pipernicit, căra în braţe un vas din granit.

Deodată, răgetele unui măgar, uimitor de puternice, îl pironiră locului, când mai avea doar cinci paşi până la platforma unde stătea perechea regală.

Răsturnând doi soldaţi, un dulău enorm tăbărî asupra slăbănogului, trântindu-l la pământ. Din vas ţâşniră vreo zece vipere care împrăştiară spaima printre oaspeţi.

Sobek şi oamenii săi uciseră târâtoarele cu lovituri de baston. Suferind din pricina numeroaselor muşcături, bărbatul trăgea să moară.

Sub paza gărzilor, perechea regală se retrase în linişte.

Mândru de isprava sa, câinele primi bucuros mângâierile unui voinic cu faţă pătrată, sprâncene stufoase şi pântece rotund.

Sobek se apropie.

— Frumoasă treabă, Sekari.

— Felicită-i pe Vânt-de-Miazănoapte şi pe Sângerosul. Măgarul a dat alarma, iar câinele n-a zăbovit. Cei doi prieteni ai lui Iker i-au salvat viaţa Luminăţiei Sale.

— Li se cuvin cele mai alese laude! Îl cunoşti pe atacator?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Şerpii lui i-au făcut de petrecanie. Tare aş fi vrut să-i pun câteva întrebări, dar ai putea să juri că netrebnicii ăştia simt o plăcere nespusă de a ne tăia orice fir care să ne ducă la căpetenia lor. Căutările tale înaintează?

— Deşi stau cu urechile ciulite zi şi noapte, n-am dat de vreo urmă.

Îndeplinind misiuni tainice încredinţate de Sesostris, Sekari avea harul de a se amesteca lesne printre oameni de toate soiurile, îndemnându-i cu felul său de a fi la destăinuirile cele mai neaşteptate. La nevoie, ştia să se facă nevăzut, iar de la o vreme tot încerca să descopere vizuina luptătorilor din umbră. După moartea sacagiului şi câteva arestări neînsemnate,

strădaniile lui Sobek fuseseră zadarnice. Bănuitor, dușmanul se ascundea cu viclenie.

— Fără îndoială, am slăbit legăturile dintre ei, rosti Sekari, deci le-am șubrezit și planurile. Încercarea lor de acum nu ți se pare o lovitură deznădăjduită?

— Nu prea, își dădu cu părerea Sobek. Protejarea faraonului într-o asemenea împrejurare și într-un astfel de loc ținea mai degrabă de noroc. Slăbănogul avea sorți de izbândă. Nemernicii ăștia au primit câteva lovituri grele, dar nu se dau bătuți!

— Nici nu m-am îndoit vreodată.

— Crezi că Prevestitorul a murit?

Sekari șovăi.

— Unele triburi nubiene îl urăsc cu sălbăticie.

— Memphisul a suferit din plin și o mulțime de nevinovați au pierit din pricina acestui demon. Zvonul despre moartea lui e foarte potrivit ca să ne adoarmă bănuielile. Oare ce grozăvii mai pune la cale?

— Plec iar la vânătoare, îl înștiință Sekari.

♀♀♀

Medes era în culmea furiei. De ce nu fusese prevenit despre această încercare de ucidere a faraonului? Viguros la cei peste patruzeci de ani ai săi, rotofei din pricina lăcomiei, cu fața visătoare și părul negru lipit de țeastă, cu gambele scurte și labele picioarelor umflate de grăsime, demnitar de vază și slujbaș neobosit, Medes câștigase aprecierea regelui și a vizirului, însărcinat să întocmească decretele faraonului și să le răspândească degrabă, el conducea o armată de scribi dintre cei mai iscusiți și hotăra mișcările unei mici flote de corăbii iuți.

Cine l-ar fi bănuit că-i dă ascultare Prevestitorului? Asemenea omului său de încredere, Gergu, și preotului permanent din Abydos, Bega, Medes lua parte la uneltirile Răului. În palma lor, un cap micuț al lui Seth, săpat adânc, se înroșea, provocând suferințe de neîndurat, la cea mai măruntă dorință de trădare.

Dar cum de ajunsese Medes să fie părtaș la o asemenea nelegiuire? Motivele nu lipseau. De multă vreme, Casa Regelui ar fi trebuit să primească în sânul ei un slujbaș atât de dibaci ca

el. Neîndoielnic, rangul de vizir i se cuvenea, ca simplă treaptă înaintea dobândirii puterii supreme. Medes se simțea în stare să cârmuiască Egiptul. Nu avea el, oare, neasemuite însușiri de administrator și conducător de oameni? Și, cu toate acestea, nu i se îngăduia nici acum să intre în templul acoperit și în locurile tainice ale sanctuarelor, mai ales în cele din Abydos, de unde Sesostris își trăgea adevărata forță.

Prin urmare, îi rămânea o singură cale: să-l ucidă pe monarh.

Însă dincolo de această ambiție întemeiată, Medes trebuia să mărturisească și faptul că Răul îl fermeca și îl atrăgea, căci niciun potrivnic nu-i putea ține piept. De aceea, întâlnirea cu Prevestitorul, în ciuda câtorva aspecte înspăimântătoare, îi întrecuse toate speranțele.

Bărbatul acesta ciudat era înzestrat cu puteri neobișnuite și, mai ales, nu se temea de atacuri vitrege ale sorții. Urmând un plan neîndurător, socotea dinainte fiecare lovitură, prevăzându-le pe cele ce dădeau greș și întorcându-le pe viitor în favoarea sa.

Nu departe de bogata și eleganta sa locuință din centrul orașului, Medes se ciocni de un bărbat greoi și, fără îndoială, amețit de vinul băut.

— Sesostris e teafăr și nevătămat? întrebă Gergu, responsabil principal al hambarelor.

— Din nenorocire, da.

— Carevasăzică, zvonurile sunt false! Ați fost înștiințat despre acest atac?

— Nu, din păcate. Buzele groase ale lui Gergu se albiră. Prevestitorul nu mai are nevoie de serviciile noastre!

Bețiv și iubitor de lupanare, Gergu își datora slujba lui Medes și, în ciuda câtorva neînțelegeri, se supunea poruncilor sale. Îngrozit de Prevestitor, îl asculta și pe acesta orbește, temându-se că, altminteri, l-ar fi așteptat pedepse grele.

— Nu te pripi. Poate a fost o idee de-a Libanezului.

— Suntem pierduți!

— Tu ești încă liber, eu la fel. Dacă Sobek Păzitorul ne bănuia, ne-am fi aflat deja în temniță.

Aceste vorbe îl potoliră pe Gergu.

Dar liniștea nu ținu mult, căci un val de spaimă puse iar

stăpânire pe el.

— Prevestitorul a murit! Descumpăniți, discipolii săi săvârșesc fapte nesăbuite.

— Nu te pierde cu firea, îl povățui Medes. O căpetenie de teapa lui nu dispare ca un răufăcător oarecare. Atacul nu s-a petrecut la întâmplare. Slăbănogul ăla curajos ar fi trebuit să reușească. Dacă nu apăreau măgarul și câinele, viperele i-ar fi mușcat pe faraon și pe Marea Soție regală. Aliații noștri din Memphis și-au dovedit puterea. Închipuie-ți nedumerirea lui Sobek Păzitorul! S-a făcut de râs, și o să fie socotit un nepriceput. Iar dacă faraonul are să se lipsească de el, iată-ne scăpați de-o grijă.

— Eu nu mi-aș pune mari speranțe! Neisprăvitul ăsta e mai sâcâitor decât o căpușă.

— O gânganie... Bine zici, scumpul meu Gergu! O să-l strivim pe Păzitor sub sandalele noastre. Și ce mari isprăvi a făcut, la urma urmelor? Doar câteva arestări fără însemnătate! Trupa luptătorilor din umbră e neatinsă.

Cu limba uscată, Gergu simțea o sete chinuitoare.

— Aveți bere tare?

Medes zâmbi.

— Să-mi lipsească așa ceva ar fi nebunie curată! Haide să te mai întremezi puțin.

O poartă grea cu două canaturi împiedica intrarea în vasta locuință a Secretarului Casei Regelui. Alături se vedea odăița paznicului care îi alunga neîntârziat pe oaspeții nepoftiți.

Paznicul se înclină adânc înaintea stăpânului său.

În spatele zidurilor înalte, se întindea o grădină cu un bazin cu apă înconjurat de sicomori, spre care dădeau ușile cu obloane din lemn și vitralii.

Abia se așezară Medes și Gergu la adăpostul terasei, că un slujitor le și aduse bere rece.

Gergu bău cu lăcomie.

— Nu cunoaștem adevărata misiune a Fiului regal Iker la Abydos, zise Medes, abătut.

— Dar ați întocmit un decret în această privință! se miră Gergu.

— Că i s-au dat puteri depline nu mă uimește, dar pentru ce?

— N-ați putea să aflați mai multe?

— Și să atrag astfel atenția membrilor Casei Regelui asupra mea? Dar nu-mi plac lucrurile care nu sunt limpezi. Mergi la Abydos, Gergu. Rangul tău de preot temporar o să te ajute să capeți informații mai sigure.

4.

Întâi de toate, materialele.

Piatra, lemnul și papirusul trebuiau să fie dintre cele mai alese. În fiecare zi, Iker stătea de vorbă cu meșterii, fără să-i privească de sus. Astfel își făuri un renume de om neînduplecat, care pune mai presus de orice sarcinile sale, dar care își respectă semenii.

Observându-l pe Fiul regal cu ochi lipsiți de îngăduință, Pleșuvul văzu că acesta devenea pe zi ce trece un obișnuit al Abydosului. Temându-se la început că tânărul se va pripi și se va folosi în mod nechibzuit de puterile sale, împărțind porunci în stânga și-n dreapta, Marele Preot îi aprecia acum bunul-simț și purtările cumpătate.

— Meșterii te prețuiesc, îi dezvălui el lui Iker. O ispravă vrednică de laudă, într-adevăr! Prietenia acestor voinici, mai degrabă ursuzi, nu se câștigă lesne. Dar nu uita că răgazul pe care-l avem e scurt: peste două luni începe celebrarea Misterelor lui Osiris. Niciun obiect nu trebuie să lipsească.

— Sculptorii muncesc la noua statuie a lui Osiris, tâmplarii, la barca lui sacră, și cu toții îmi dau socoteala în fiecare zi. La rândul meu, veghez să fie isprăvite la vreme rogojinile, jilțurile, coșurile, sandalele și pânzeturile. Cât despre papirusuri, menite să poarte scrierile rituale, ele vor dăinui mii de ani.

— Nu râvneai parcă să devii scriitor?

— Am alte îndatoriri de îndeplinit acum, dar dorința de a scrie îmi dă ghes la fel ca înainte. Oare hieroglifele nu alcătuiesc arta cea mai înaltă? În ele se întruchipează cuvintele puterii transmise de către zei. Însă nicio scriere nu întrece ritualurile. Dacă voi putea cândva să iau parte la formularea lor, chemarea

mea se va împlini.

— Dar, de vreme ce ţi-a fost încredinţată paleta de aur, nu ţi-ai atins ţinta?

— Nu o întrebuinţez decât atunci când împrejurări grave o cer şi niciodată în interes personal. Ea aparţine faraonului, Abydosului şi Cercului de Aur.

Pleşuvul păru nedumerit.

— Ce ştii despre Cerc?

— El este culmea spiritualităţii noastre, singurul în stare să păstreze neatinse energiile zămislitoare şi înţelepciunea strămoşilor.

— Vrei să faci parte din el?

— Viaţa mea a fost punctată de minuni. Cred şi în aceasta.

— Totuşi, nu te lăsa pradă viselor şi munceşte mai departe din răsputeri.

În amurg, Iker se întâlni cu Isis. Puţin câte puţin, ea îl ajuta să descopere nenumăratele bogăţii ale ţinutului lui Osiris. În seara aceasta, se reculeseră pe malul Lacului Vieţii.

— Nu seamănă cu niciun altul, îi destăinui tânăra femeie. Doar preoţilor permanenţi li se îngăduie să se purifice în el şi să soarbă astfel puterea lui Nun. În timpul celor mai însemnate sărbători şi când se desfăşoară marile mistere, Anubis însuşi se foloseşte de apa acestui lac: spală măruntaiele lui Osiris, ca să nu putrezească. Doar un iniţiat ştie să contemple acest mister.

— Dar tu l-ai contemplat.

Isis nu răspunse.

— De când mi-ai ieşit în cale, am priceput că tu nu eşti o femeie ca oricare alta. Lumea cealaltă îţi însufleţeşte privirea şi îmi arăţi un drum a cărui natură eu nu o cunosc. Mă las în voia ta, călăuza mea, dragostea mea.

Apa strălucea cu mii de scânteieri, în culori de argint şi de aur. Îmbrăţişaţi, cei doi tineri gustară o clipă de neînchipuită fericire.

De-acum înainte, Iker aparţinea Abydosului. Îşi găsise adevărata patrie, Marele Ţinut.

— De ce te neliniştește Arborele vieţii? o întrebă el pe Isis.

— Această pace coborâtă peste Abydos nu e deplină, o forţă

întunecată dă târcoale salcâmului. Ritualurile de fiecare zi o îndepărtează, dar ea revine mereu, neobosită. Iar dacă puterea îi sporește, o să izbutim oare să-i ținem piept?

— Pleșuvul e stăpânit și el de aceasta îngrijorare?

— Și-a pierdut somnul tot frământându-se și încercând să înțeleagă dincotro vin undele vătămătoare.

— Oare chiar din Abydos? Să fie cu putință?

Privirea lui Isis se întunecă.

— Trebuie să ne gândim și la un astfel de lucru.

— Temerile regelui se adeveresc! Pesemne că unul dintre trimișii Prevestitorului a biruit toate opreliștile și pregătește calea pentru viitorul atac al stăpânului sau.

Preoteasa tăcu, părând să-i dea dreptate.

— Atunci să nu ne mai ascundem după deget, hotărî Iker. N-am stat încă de vorba cu preoții permanenți, căci voiam să cunosc mai întâi lumea Abydosului. Dar iată-mă nevoit să încep căutările.

— Nu cruța pe nimeni și găsește adevărul.

♀♀♀

Comandantul forțelor de apărare din Abydos avea s-o controleze el însuși pe frumoasa Bina, care, supusă, nu dădu niciun semn că s-ar supăra.

— Îmi pare rău, frumoasa mea. Poruncile sunt porunci.

— Înțeleg, comandante. Totuși, de-acum mă cunoști destul de bine.

— Paza înseamnă aceleași sarcini ce trebuie îndeplinite în fiecare zi. Dar îți mărturisesc că există altele și mai plictisitoare.

Zâmbitoare și liniștită, Bina îi îngădui comandantului s-o atingă.

— Ce-aș putea, oare, să ascund sub fusta mea scurtă? Cât despre coș, e gol.

Roșu la față și pus în încurcătură, ofițerul se trase în lături. Cu toate că își ducea la bun sfârșit îndatoririle, reușea cu greu să-și înfrâneze pornirile față de această minunată brunetă, blândă și ascultătoare.

— Îți place munca pe care o faci, Bina?

— Să-i slujesc pe preoții permanenți e pentru mine o onoare

la care nici nu îndrăzneam să visez. Și acum, iartă-mă, dar nu vreau să întârzii.

Regina nopții se îndreptă către una dintre dependințele templului lui Sesostris. Aici primi pâine proaspătă și un urcior de bere pe care trebuia să le ducă preotului însărcinat să vegheze asupra integrității marelui trup al lui Osiris și să verifice pecețile de pe ușa mormântului marelui zeu.

Nici unui preot temporar nu-i era îngăduit să pătrundă în locul acela tainic. Asemenea celorlalte slujitoare, care se îngrijeau ca preoților permanenți să nu le lipsească nimic, Bina se mărginea să care merindele până la locuințele acestora, în care domnea mereu o curățenie desăvârșită.

Păzitorul peceților citea un papirus.

— V-am adus mâncare și băutură, rosti Bina cu glas domol și plin de sfială.

— Mulțumesc.

— Unde să las pâinea și urciorul?

— Pe măsuța cea joasă din stânga intrării.

— Ce vreți pentru prânz? Carne uscată, pește sau coaste de vacă fripte?

— Astăzi, puțină pâine proaspătă îmi e de ajuns.

— Sunteți bolnav?

— Asta nu te privește pe tine, micuțo.

Așadar, preotul acesta se arăta la fel de ursuz ca toți colegii săi, rămânând nesimțitor la farmecele Binei.

— Mi-ar plăcea atât de mult să vă fiu de folos.

— Vezi-ți de treburile tale, doctorii noștri își cunosc meseria.

— Doriți să-i înștiințez?

— Dacă va fi nevoie, am s-o fac chiar eu.

Bina își lăsă ochii în pământ.

— Oare, din pricina sarcinilor voastre, nu vă pândesc anumite primejdii?

— La ce te gândești?

— Mormântul lui Osiris nu împrăștie în jur o energie de temut?

Chipul preotului se înăspri.

— Cauți să încalci tainele, fetițo?

— Oh, nu! Sunt doar puţin... speriată. Se povestesc multe despre Osiris şi despre mormântul său! Unii pomenesc chiar de duhuri înspăimântătoare care îşi urmăresc duşmanii ca să le bea sângele.

Preotul tăcu. N-avea niciun rost să se împotrivească acestor credinţe care ajutau, de fapt, la protecţia sălaşului zeului.

— Sunt gata oricând să dau ascultare poruncilor voastre, grăi Bina, dăruindu-i ursuzului cel mai frumos zâmbet cu putinţă.

Zadarnică străduinţă, căci preotul nici nu-şi ridică ochii spre ea.

— Întoarce-te acolo unde se coace pâine şi se umplu urcioarele cu bere, fetiţo, şi îngrijeşte-te de munca ta.

♀♀♀

Stând de vorbă cu preotesele lui Hathor, Iker nu găsi nimic care să-i stârnească bănuielile. Devenită Mare Preoteasă după moartea celei mai vârstnice dintre ele, Isis se străduia să-i înlesnească sarcina. Dar nicio învinuire gravă nu putea fi adusă surorilor ei, căci gândul le era doar la treburile de fiecare zi şi nu dăduseră îndărăt niciodată în faţa greutăţilor.

Ascultându-le, Fiul regal nu simţi nicio tulburare, căci preotesele îi răspunseră fără fereală la toate întrebările.

În felul acesta, Iker se încredinţă că părtaşul Prevestitorului nu se strecurase printre ele. În vreme ce-şi continua munca în tovărăşia meşterilor, Fiul regal încercă să afle cât mai multe despre preoţii permanenţi, care nu-şi ascunseră de fel nemulţumirea.

Cel a cărui sarcină era tainică şi care vedea secretele se purtă întocmai cum dădeau de înţeles aceste cuvinte. După ce auzi întrebările Fiului regal, refuză, neînduplecat, să răspundă, arătându-i că el nu va vorbi cu altcineva, în afară de Pleşuv. Iar Marele Preot n-avea decât să hotărască singur ce se cuvine să-i transmită lui Iker.

♀♀♀

Pleşuvul nu se lăsă rugat şi repetă întocmai spusele preotului, din care se desprindea o învăţătură demnă de luat în seamă: doar iniţiaţilor în misterele lui Osiris le era îngăduit să cunoască tainele zeului. Iker nu se număra printre ei, aşa că preoţii

trebuiau să păstreze tăcerea.

— O asemenea împotrivire față de un trimis al faraonului nu vi se pare lucru necurat? vru să știe Iker.

— Dimpotrivă, fu de părere Pleșuvul. Acest bătrân tovarăș de drum își respectă cu străşnicie îndatoririle, în orice împrejurare. Doar păstrarea neatinsă a tainelor contează pentru el. Iar acestea n-au fost dezvăluite. Altminteri, dacă ne-ar fi trădat spre folosul Prevestitorului, Arborele vieții pierea până acum, iar Abydosul dispărea.

Îndoielile lui Iker se risipiră pe dată.

♀♀♀

Slujitorul lui *KA*, însărcinat să venereze și să țină vie energia spirituală, îl pofti pe Fiul regal să celebreze, alături de el, memoria strămoșilor.

— Fără prezența lor, arătă preotul, legăturile cu nevăzutul s-ar destrăma puțin câte puțin. Și, odată rupte, ne-am preschimba în niște morți care încă mai viețuiesc.

Bătrânul și Fiul regal cinstiră împreună statuile *KA*-ului lui Sesostris, în care se aduna puterea născută din stele. Încet, grav, preotul rosti formulele ce trezeau la viață sufletele regale și sufletele celor drepți. În fiecare zi, adânca sa învățătură magică dădea roade.

— Asemenea tovarășilor mei, îl lămuri el pe Iker, nu sunt decât o înfățișare a făpturii veșnice a faraonului. Singur, nu exist. Unit cu spiritul său și cu al celorlalți preoți permanenți, iau parte la strălucirea lui Osiris, dincolo de nenumăratele forme de moarte.

Cum să fi fost un astfel de om complicele Prevestitorului?

♀♀♀

Iker se apropie de cel care veghea asupra integrității marelui trup al lui Osiris.

— Vreți să-mi arătați ușa mormântului său?

— Nu.

— Regele mi-a încredințat o misiune delicată și încerc să nu supăr pe nimeni. Totuși, trebuie să mă încredințez de îndeplinirea fără cusur a sarcinilor sacre. Iar ale dumitale se numără printre acestea.

— Bine că mi-ai spus.

— Și-acum, va învoiți?

— Doar inițiații în mistere pot ajunge până la mormântul lui Osiris. Să te îndoiești de priceperea, de severitatea și de cinstea mea ar însemna să mă jignești. Prin urmare, cuvântul meu îți va fi de-ajuns.

— Îmi pare rău, dar cer mai mult de-atât. Verificarea peceților nu vă ia o zi întreagă. În timpul ce vă rămâne, cu ce anume vă îndeletniciți?

Preotul se încordă.

— Ascult de poruncile Pleșuvului, și orele unei zile se dovedesc adesea prea puține pentru atâtea sarcini. Dacă el dorește, o să vi le dezvăluie. Iar acum, tocmai am de îndeplinit una dintre ele.

♀♀♀

— Îl socot mâna mea dreaptă, îi spuse Pleșuvul lui Iker după ce acesta îi povesti despre încăpățânarea preotului. Puțin cam ursuz uneori, dar iscusit și devotat. Eu însumi controlez trăinicia peceților și nu am a-l învinui de nimic. Îți închipui ce s-ar fi întâmplat deja dacă ne-ar fi trădat, aliindu-se cu Prevestitorul? Nu-ți mai rămâne decât să te întâlnești și cu Bega, care e răspunzător de jertfele de apă vărsate zilnic pe mesele de ofrandă.

Înalt, cu chip respingător și aspru, preotul își privi oaspetele de sus.

— Ziua a fost obositoare, mi-ar plăcea să mă odihnesc acum.

— Atunci vorbim mâine, zise împăciuitor Iker.

— Nu, cu cât isprăvim mai iute, cu atât mai bine! Eu și restul preoților vă respectam rangul și ne străduim să vă fim pe plac. Cu toate acestea, cercetările voastre ne amărăsc. Să-i bănuiți pe preoții permanenți din Abydos, ce grozăvie!

— Și atunci, n-ar fi de dorit ca ei să-și dovedească nevinovăția?

— Dar nimeni n-o pune la îndoială, Fiule regal!

— Oare misiunea mea nu arată că lucrurile stau taman pe dos?

Bega păru nedumerit.

— Confreria noastră îl nemulțumește pe faraon?

— Luminăția Sa simte că armonia acestui loc a fost tulburată.

— Și care ar fi pricina?

— Faptul că pe pământul lui Osiris se găsește un părtaș al celui mai înverșunat dușman al nostru, Prevestitorul.

— Peste putință! se împotrivi, cu voce răspicată, Bega. Dacă un asemenea demon s-ar fi aflat aici, Abydosul l-ar fi respins îndată. Nimeni n-ar putea zdruncina legăturile strânse dintre preoții permanenți.

— Dârzenia pe care o arătați mă liniștește.

— Fiul regal chiar a crezut, fie și numai pentru o clipă, că unul dintre noi e trădător?

— Am fost nevoit să mă gândesc și la așa ceva.

Umbra unui zâmbet însufleți chipul neclintit al lui Bega.

— Oare Prevestitorul, cu șiretenia lui, nu urmărește tocmai să ne dezbine, răspândind asemenea zvonuri? Dacă ne pierdem judecata, o să atragem asupra noastră prăpădul. Câtă dreptate a avut faraonul să vă trimită aici! În ciuda tinereții voastre, arătați multă înțelepciune. Abydosul o să vă fie recunoscător.

Și, astfel, căutările lui Iker ajunseră într-un punct mort.

5.

Împodobită cu un colier din patru șiraguri, cu cercei fini și brățări mari, înveșmântată cu o rochie lungă, plisată, și o mantie ce-i lasă umărul drept descoperit, preoteasa lui Hathor se plecă înaintea lui Isis, mai-marea sa. Lui Nephtys, al cărei nume însemna „suverana templului", regina îi încredințase conducerea atelierului de țesături din Memphis. Însă, tot din porunca reginei, îl părăsise acum pentru a merge degrabă la Abydos.

— Cea mai vârstnică dintre noi a murit, o înștiință Isis. O altă inițiată trebuie s-o înlocuiască neîntârziat, ca să fim iară șapte. Mulțumită cunoașterii adânci a ritualurilor, pe care ai dobândit-o, tu ai fost cea aleasă.

— Încrederea voastră mă onorează și am să mă străduiesc să fiu demnă de ea.

Nephtys semăna în chip ciudat cu Isis. Aceeași vârstă, aceeași

înălțime, aceeași formă a feței, același trup zvelt. Așa că legară pe dată prietenie, împărtășindu-și, fără opreliști, gândurile. Unii chiar le luau drept două surori, fericite că s-au regăsit după multă vreme.

Isis o inițiie pe Nephtys în cele mai înalte mistere. Călăuzită de tânăra Mare Preoteasă, Nephtys străbătu Calea de Foc și trecu de porțile ce duceau spre taina lui Osiris. Apoi fiica lui Sesostris îi povesti de-a fir a păr întâmplările nefericite ce loviseră Abydosul, fără să-i ascundă frământările sale.

Însărcinată să pregătească viitorul giulgiu al zeului pentru ceremonia ce urma să se desfășoare în curând, Nephtys verifică inul recoltat. Doar din tulpinile foarte moi aveau să iasă, la sfârșit, țesături frumoase. Înmuiate în apă până la înlăturarea părții lemnoase, unele fibre nu putrezeau. După purificarea lor, desăvârșită de razele soarelui, se obținea din ele un material ales și fără cusur.

Isis și Nephtys toarseră și țesură. Nicio umbră, nicio pată nu aveau să murdărească tunica de in alb pe care o va îmbrăca Osiris. Flacără și lumină, acest veșmânt păstra misterul întreg.

După ce pregătiră fire răsucite cât mai lungi, cele două femei le înnodară. Apoi, făcându-le ghem și strângându-le în oale de ceramică, întrebuințară furcile vechi, rezervate urmașelor zeiței Hathor, și respectară bine-cunoscuta regulă: șaizeci și patru de fire de urzeală pe centimetru pătrat pentru patruzeci și opt de fire de bătătură.

— Când pe Ra îl încearcă o adâncă osteneală, aminti Nephtys, sudoarea sa cade pe pământ, încolțește și se preschimbă în in. Pătruns de lumina soarelui, hrănit de strălucirea lunii, el alcătuiește scutecele pruncului și giulgiul celui reînviat.

O capelă din Templul lui Osiris avea să adăpostească neprețuitul veșmânt.

♀♀♀

— Am dat greș, stăpâne. Primesc orice pedeapsă hotărăști că mi se cuvine.

În ciuda farmecelor sale, a smereniei prefăcute și a desăvârșitului devotament pe care-l arătase, Bina nu izbutise să

străpungă platoșa preoților permanenți. Nici zâmbetul ei, nici cea mai bună bere, nici cele mai gustoase bucate nu le descrețiseră frunțile. Trecuse de la unul la altul, ca să nu trezească bănuielile preotului însărcinat să vegheze asupra peceților de pe ușa mormântului lui Osiris. Dar bărbatul nu se lăsase tras de limbă și părea că nici nu vede trupul minunat al slujitoarei. Cu toate harurile pe care le avea și cu toate că se străduise din răsputeri, Bina nu-și atinsese țelul.

Prevestitorul îi mângâie părul.

— Ne aflăm pe pământul vrăjmașului, frumoasa mea, și nimic nu se poate face lesne aici. Preoții aceștia nu se poartă asemenea oamenilor de rând. Spusele tale arată că pun mai presus de orice îndatoririle pe care le au și nu dorințele lor. Așa că n-are rost să ne primejduim viețile prin vreo faptă nesăbuită.

— Mă... mă iertați?

— N-ai săvârșit nicio greșeală.

Bina îmbrățișa genunchii stăpânului ei. Deși îl plăcea mai mult cu barbă și capul acoperit de turban, noua înfățișare nu-i știrbea defel puterea. Peste puțină vreme, Prevestitorul avea să sfarme toate zidurile de apărare, fie ele din piatră sau magice, ale slujitorilor lui Osiris.

— O să călcăm în curând sanctuarele tainice? întrebă ea, neliniștită.

— Nu-ți face griji, o să reușim până la urmă.

♀♀♀

Iker stătu de vorbă îndelung cu comandantul forțelor de pază ca să înțeleagă în ce fel era rânduită munca preoților temporari. Sculptori, pictori, desenatori, olari, brutari, berari, grădinari, purtători de ofrande, cântăreți, muzicanți și tot soiul de alți slujitori erau înșirați pe o listă, după priceperea fiecăruia, fără a se ține seama de vârsta ori de rangul lor. Durata muncii putea să se întindă de la câteva zile până la câteva luni. Temporarii însuflețeau orașul și templele, trebăluind fără odihnă ca niciun soi de lipsuri să nu tulbure armonia ținutului sacru.

Era cu neputință pentru Fiul regal să-i cheme pe toți ca să le poată cerceta buna-credință. Dar comandantul nu avea îndoieli: nicio oaie râioasă nu pătrunsese pe pământul divin. Desigur,

unii dovedeau mai multă tragere de inimă decât alții, dar supraveghetorii îi descopereau iute și nu-i cruțau pe trântori. Pe deasupra, orice plângere care ajungea la Pleșuv ducea la izgonirea neîntârziată și pentru totdeauna a vinovatului.

Iker ținu cu tot dinadinsul să-i întâlnească pe cei mai vechi și pe cei mai sârguincioși dintre preoții temporari, și discuțiile cu ei îl liniștiră. Într-adevăr, acești oameni, care înțelegeau însemnătatea sarcinilor primite, nu călcaseră niciodată hotarele dincolo de care nu le era îngăduit să treacă.

♀♀♀

Bina trecu pragul odăii în care Fiul regal asculta mărturisirile unui bătrân preot temporar care dorea să moară slujindu-l pe Osiris.

Deși abia îl zărise pe Iker, femeia îl recunoscu numaidecât și se trase înapoi atât de iute, încât fu cât pe ce să răstoarne coșul pe care-l purta pe cap. Din pricina unei raze de soare ce cădea pieziș, bătrânul nu desluși decât o siluetă.

— Nu ne tulbura, micuțo. Lasă merindele afară.

Bina se supuse, apoi dispăru pe dată.

Carevasăzică, Fiul regal nu se mulțumea să stea de vorbă doar cu preoții permanenți! Dacă Bina ar mai fi făcut un pas, Iker ar fi dat cu ochii de ea.

Și dacă netrebnicul acesta voia să-i vadă pe toți temporarii, cum să scape de el?

♀♀♀

Deși Abydosul îl fermeca, Gergu ura acest loc. Nu se simțea în largul său, spaima i se cuibărea în inimă și gândurile cele mai negre îi dădeau târcoale. Oare atâtea riscuri îl vor conduce spre succes? Responsabilul principal al hambarelor s-ar fi mulțumit bucuros cu slujba sa, cu urciorul zilnic de bere tare și cu cele mai pricepute fete din lupanarele Memphisului, dar Medes și Prevestitorul îi cereau mai mult.

Oricât de mare i-ar fi fost dorința de a duce un trai mai pașnic, Gergu nu întrezărea nicio scăpare. Trebuia să le facă celor doi pe plac, nădăjduind că faraonul va fi iute înfrânt și că Prevestitorul va cârmui Egiptul, înălțându-l pe el într-unul dintre cele mai înalte ranguri.

În așteptarea acestui viitor plin de făgăduințe, Gergu ajunse la Abydos pe o corabie ce căra mărfuri pentru preoții permanenți. Corabia trase lin la mal, unde comandantul forțelor de pază îl întâmpină pe Gergu.

— Te ții bine, observă el.

— Mă îngrijesc de sănătatea mea, comandante.

— Îmi pare rău, dar ordinele mă obligă să verific încărcătura corăbiei.

— Pune-te pe treabă, dar nu zăbovi prea mult. Preoții permanenți nu îngăduie nicio întârziere.

— Nu-ți face griji, oamenii mei sunt foarte pricepuți.

Gergu așteptă răbdător, sorbind berea slabă și prea dulce pentru gustul lui. Ca întotdeauna, soldații nu descoperiră nimic care să dea de bănuit. Se îndreptă spre clădirea unde obișnuia să-l întâlnească pe Bega.

Rece, cu chipul împietrit, preotul nu părea bucuros să-și revadă complicele.

— Care e pricina acestei vizite?

— Aducerea proviziilor. Dacă ne-am schimba obiceiurile, am isca tot felul de întrebări, nu?

Bega clătină din cap.

— Te întrebam despre adevărata pricină a călătoriei tale.

— Medes urăște să cunoască lucrurile doar pe jumătate și vrea să afle care e misiunea Fiului regal Iker.

— Dar, având în vedere rangul său, Secretarul Casei Regelui n-ar trebui s-o știe cel mai bine?

— La drept vorbind, da. Însă de data asta decretul faraonului nu lămurește misterul. Tu, în schimb, l-ai dezlegat, cu siguranță.

Bega stătu pe gânduri câteva clipe.

— Am să-ți înmânez o nouă listă cu mărfurile trebuincioase.

— Refuzi să-mi răspunzi?

— Să mergem lângă terasa Marelui Zeu.

— Ne apucăm iar de negoțul cu stele? Socot că ne-ar pândi primejdii prea mari.

Cei doi bărbați străbătură o cărare mărginită cu mese de ofrandă și capele al căror număr sporea pe măsură ce se apropiau de scara lui Osiris.

Niciun trup neînsufleţit nu se odihnea în micile sanctuare, înconjurate de grădini. Ele adăposteau doar statui şi stele ce îngăduiau celor care le ridicaseră să-i stea veşnic alături lui Osiris. Locul era pustiu şi învăluit într-o linişte adâncă. Din când în când, Bega se oprea şi ardea tămâie, „cea care divinizează". Sufletul pietrelor vii se folosea de ea ca să urce la cer şi să se unească astfel cu lumina.

Bega pătrunse într-o capelă înconjurată de sălcii. Ramurile lor joase ascundeau intrarea.

„O să scoatem de aici vreo stelă micuţă, ba poate chiar două, gândi Gergu, şi o să le vindem celui ce dă mai mult. Încă un prilej strașnic de a ne îmbogăţi!"

— Urmează-mă, îi porunci Bega.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să aştept afară.

— Urmează-mă!

Cu paşi şovăielnici, Gergu se supuse. I se părea că, deşi absenţi, morţii îl pândesc. Şi tulburându-le tihna nu avea să le stârnească, oare, mânia nimicitoare?

Înăuntrul monumentului răsări o nălucă!

Un preot înalt, cu ţeasta rasă şi ochii roşii, ce-l priveau atât de stăruitor încât Gergu rămase ţintuit locului.

— Nu, nu e cu putinţă... Nu sunteţi...?

— Cine mă trădează nu mai are mult de trăit, Gergu.

Săpat în palma mâinii sale, micuţul cap al lui Seth îi arse carnea atât de tare, încât fu cât pe ce să-i smulgă un strigăt de durere.

— Aveţi încredere în mine, stăpâne!

— Vorbele tale nu au nicio însemnătate pentru mine. Doar faptele contează. De ce-ai venit aici?

— Medes e neliniştit, mărturisi îndată Gergu. Vrea să cunoască adevărata însărcinare a lui Iker şi crede că Bega ar putea să i-o dezvăluie.

— Socoţi îndreptăţită dorinţa lui Medes?

Gergu simţi un nod în gât şi înghiţi cu greutate.

— Nimeni în afara voastră nu poate să judece asta, stăpâne.

— Bun răspuns, grăi acru Shab Strâmbu'.

Atacând întotdeauna din spate, roşcovanul înţepă ceafa lui

Gergu cu vârful cuțitului său.

Hoț mărunt, fără niciun viitor, Shab descoperise adevărata credință ascultând cuvântările Prevestitorului. Urând din adâncul sufletului femeile și pe egipteni, nu șovăia niciodată să ucidă un necredincios ca să-și mulțumească stăpânul.

— Să-l omor pe fățarnicul ăsta?

— Dar n-am trădat! strigă Gergu, îngrozit.

— Îi dăruiesc iertarea mea, hotărî Prevestitorul.

Vârful cuțitului se îndepărtă, lăsând un semn însângerat pe pielea lui Gergu.

— Acum nu e vremea potrivita pentru negoțul cu stele, arată căpetenia uneltitorilor Răului. Ai să te îmbogățești mai târziu, viteazul meu Gergu, bineînțeles numai dacă ai să mă slujești orbește. Bega, poți să răspunzi la întrebarea lui Medes?

— Fiul regal și Prietenul unic Iker a fost trimis să îndeplinească o sarcină anevoioasă și însemnată în timpul celebrării misterelor lui Osiris. Încredințându-i paleta de aur, regele îi dă și puterea de a cârmui confreria preoților temporari și permanenți. Am auzit de la cineva vrednic de încredere că Iker veghează asupra făuririi unei noi statui a lui Osiris și asupra reparării bărcii sale. Trebuie să câștige respectul meșterilor și să ducă la bun sfârșit această lucrare cât mai iute. Pe de altă parte, a stat de vorbă îndelung cu preoții permanenți și cu preotesele, bănuind că unul dintre ei sau una dintre ele este complicele Prevestitorului.

Gergu tresări.

— Atunci suntem pierduți!

— Nicidecum. În această ultimă privință, Fiul regal a dat greș. Căutările sale migăloase nu l-au ajutat să găsească nicio dovadă împotriva cuiva anume.

— Din nenorocire însă, arătă Prevestitorul, cercetările sale se îndreptă și către preoții temporari și era cât pe ce să o descopere pe Bina. Și să nu uităm că s-a căsătorit cu Isis, a cărei isteține ar putea să ne pricinuiască multe neajunsuri.

— Și ce cale credeți că ar fi bine să urmăm de-acum înainte? întrebă preotul cu chip prefăcut.

— Să nu ne pripim și să cunoaștem mai întâi locurile tainice,

mulţumită ţie, prietene.

Bega ar fi preferat să rămână în umbră şi să nu ia parte nemijlocit la aceste planuri.

— Te codeşti?

— Nici gând, stăpâne! Dar va trebui să fim cu mare băgare de seamă şi să nu săvârşim vreo faptă nesăbuită.

— Ne-am strecurat în Abydos, şi asta ne oferă un avantaj hotărâtor. Mai multe atacuri se vor dezlănţui în acelaşi timp şi îi vor slăbi lui Sesostris puterile. Când va recunoaşte, în sfârşit, că Osiris e mort pe vecie, tronul său se va prăbuşi.

Datorită siguranţei şi liniştii Prevestitorului, discipolii săi îşi mai veniră în fire.

— Şi să nu pierdem din vedere cealaltă ţintă a noastră: Memphisul. Ce se petrece acolo, Gergu?

— O grea piedică se înalţă înaintea noastră, stăpâne: Sobek Păzitorul. Mă tem că are să zădărnicească orice mişcare a oamenilor noştri. E nevoie să ne descotorosim grabnic de el, dar cum?

— Iată aici rezolvarea acestei probleme.

Prevestitorul dădu la iveală cufărul din lemn de salcâm ce-o adăpostise cândva pe regina turcoazelor.

— Ţi-l încredinţez, Gergu. Orice s-ar întâmpla, să nu-l deschizi. Altminteri, ai să mori.

— Ce trebuie să fac mai departe cu el?

— Cufărul va ieşi din Abydos în acelaşi fel ca stelele pentru negoţ, iar tu o să-l duci în odaia lui Sobek.

— Nu e o treabă uşoară şi...

Ochii Prevestitorului scânteiară.

— Nu ai voie să greşeşti, Gergu.

6.

În aerul blând al nopţii se răspândea melodia pe care Isis o cânta dintr-o harpă îmbrăcată în piele verde. Cele douăzeci şi una de strune ale instrumentului îngăduiau o mulţime de variaţii, şi tânăra preoteasă întrebuinţa cu măiestrie cele două octave.

Iker se lăsa pradă acestui farmec neasemuit. Cum ar putea o asemenea fericire să dispară, de vreme ce el și soția sa o clădeau și o întăreau zi după zi, înțelegând pe deplin marele privilegiu oferit de zei? În fiecare clipă, ei doi încercau să cuprindă cu mintea uriașul noroc pe care-l avuseseră, împărțind până și cele mai mărunte gânduri, cele mai firave simțăminte, trăiau acum cea mai profundă dragoste cu putință.

Paradisul pământean lua forma căsuței lui Isis. Deși Pleșuvul o socotea nedemnă de un Fiu regal și de o fiică a lui Sesostris, niciunul, nici celălalt nu-și doreau altă locuință. Neîndoielnic, aveau să fie nevoiți s-o părăsească, mai devreme sau mai târziu, dar până atunci se străduiau să guste din plin farmecul acestui loc unde iubirea lor se împlinise pentru prima dată.

Lui Iker îi plăceau pereții albi, rama din calcar a ușii de la intrare, culorile calde ale zugrăvelii dinăuntru și mobila simplă. Uneori, tânărul ar fi vrut să creadă că el și Isis alcătuiau o pereche ca oricare alta și că înaintea lor se întindea o viață tihnită.

Dar gravitatea împrejurărilor și misiunea sa anevoioasă îl readuceau repede cu picioarele pe pământ. Ceea ce aflase până acum îl liniștea și-l îngrijora totodată. La prima vedere, nimic nu dovedea că Prevestitorul își găsise un aliat pe pământul lui Osiris, sau poate că Iker nu era în stare să-l dea în vileag.

O înlănțuire de acorduri, de la cele ascuțite până la cele joase, încheie melodia. Punând harpa deoparte, Isis își sprijini drăgăstos capul de umărul lui Iker.

— Pari abătut, observă ea.

— Simt un soi de tulburare, pentru că n-am nicio îndoială că am fost mințit. Adevărul mi-a scăpat.

Tânăra femeie nu-și contrazise soțul. Și ea împărtășea același gând. Un vânt rău bătea peste Abydos, unde vătămătoare răscoleau obișnuita seninătate a ținutului.

— Oare în preajma noastră se găsesc unul sau mai mulți credincioși de-ai Prevestitorului? întrebă Iker. Oricum, n-au făcut niciun pas greșit. Ritualurile sunt îndeplinite fără cusur, după spusele tale și ale Pleșuvului. Nici preoții temporari n-au stârnit bănuieli. Și totuși, sunt încredințat că vrăjmașul s-a

furișat printre noi. Să-ncep iar să stau de vorbă cu toți, pe rând? Ar fi zadarnic. Trebuie să așteptam ca dușmanul să treacă la fapte, dar asta înseamnă ca Marele Ținut să fie pus în primejdie! Îmi vine în minte insula lui *KA*, marele șarpe, stăpân al Puntului, și aud parcă aievea cuvintele sale: „Eu n-am putut să împiedic sfârșitul lumii mele. Dar tu, o vei salva pe a ta?" Socot că sunt neputincios în privința aceasta, Isis!

— Nu mai ești un naufragiat, Iker, și insula celor drepți nu va dispărea.

— Mă gândesc la bătrânul meu învățător, scribul din Medamud, satul în care m-am născut, și la ultimul său mesaj, de dincolo de moarte: „Oricare ar fi încercările, eu..."

— „Eu voi fi mereu alături de tine, continuă Isis, ca să te ajut să-ți împlinești destinul pe care nu-l cunoști încă."

Iker își privi soția uluit.

— Întâi faraonul, apoi tu... Cum de știți aceste cuvinte?

— Viața multora se desfășoară după bunul-plac al întâmplării, dar alții răspund la chemarea unui destin, deslușind înțelesul ascuns al existenței. Menirea lor e să trăiască misterul aici, pe pământ, fără să-l trădeze și să transmită ceea ce nu poate fi transmis. Venind din Templul lui Osiris, bătrânul tău scrib descoperea astfel de oameni și le deschidea ochii asupra viitorului, prin învățarea hieroglifelor.

Șocat, Iker pricepu că multele încercări prin care trecuse nu fuseseră rodul întâmplării.

— Cine l-a ucis?

— Prevestitorul, răspunse Isis. Și el te căuta, căci, jertfindu-te zeului mării, și-ar fi întărit puterile. Oamenii răi se hrănesc cu victimele lor și niciodată nu se satură.

— Bătrânul scrib, faraonul și tu... Voi m-ați călăuzit, voi m-ați ocrotit!

— Ai tălmăcit greșit unele întâmplări, rătăcind prin întuneric, dar căutând întotdeauna lumina. Astfel te-ai format pe tine însuți, aflându-ți în cele din urmă calea.

— Dar, de vreme ce pot să te strâng în brațe, destinul meu nu s-a împlinit oare, întrecându-mi toate speranțele?

— Dragostea noastră rămâne temelia de neclintit pe care tu

te înalți și pe care nimeni nu va izbuti s-o distrugă. Totuși, crezi că ai trecut de toate porțile Abydosului?

Zâmbetul lui Isis îl dezarmă pe Iker.

— Ai să-mi ierți trufia?

— Când nu mai avem de ales, suntem liberi. Dar trebuie să păstrăm calea lui Maat.

— Ajută-mă să merg înainte. Regele mi-a deschis locașul eternității vechilor înțelepți de la Saqqara și visez să descopăr și biblioteca din Abydos.

— Nu se aseamănă cu nicio alta.

— Mă socoți nedemn de ea?

— Păzitorul pragului va hotărî lucrul acesta. Te simți în stare să-l înfrunți?

— Dacă tu mă călăuzești, de ce m-aș teme?

Iker pășea în urma soției sale. Nicio femeie nu se mișca atât de ușor și cu atâta eleganță. Abia atingând pământul, Isis părea că plutește deasupra lumii oamenilor.

Zidurile înalte ale Casei Vieții îl impresionară pe Iker. Prin intrarea foarte îngustă, nu putea trece decât o singură persoană.

— Iată locul unde ia naștere cuvântul plin de veselie, unde se trăiește potrivit cu dreptatea și cu adevărul, unde știm să deslușim cuvintele.

De pe altarul cu ofrande înălțat înaintea ușii, Isis luă o pâine rotundă.

— Scrie pe ea cuvintele: „aliații lui Seth", îi porunci preoteasa Fiului regal.

Întrebuințând o pensulă subțire, Iker le trasă cu cerneală roșie.

— Și acum, încearcă să pătrunzi înăuntru uitând de spaima ce te-a cuprins.

Abia trecu pragul, că tânărul scrib și rămase împietrit pe loc. Un răget amenințător îi îngheță sângele în vene. Ridicându-și ochii, văzu o panteră, incarnarea zeiței Mafdet, gata să sară asupra lui. Iker îi oferi pâinea vrăjmașilor lui Osiris. Fiara șovăi o clipă, apoi își înfipse colții în ofrandă și dispăru.

Odată trecerea eliberată, Iker o luă de-a lungul unei galerii ce ducea într-o sală întinsă, luminată de nenumărate lămpi cu ulei

care nu scoteau niciun pic de fum.

Aici, aranjate cu grijă pe rafturi, odihneau sulurile de papirus ale căror titluri îl uimiră.

În culmea încântării, Iker răsfoi mai întâi marea carte ce dezvăluia tainele cerului, ale pământului și ale lumii de mijloc, apoi studie cartea ce vorbea despre păstrarea bărcii sacre și manualul de sculptură.

Imagini ale unor realități necunoscute, căi ale unei cunoașteri noi și neobișnuite... Când Isis îi puse mâna pe umăr, Iker abia dacă atinsese o mică parte din această comoară.

— Zorile se vor ivi în curând, să mergem la Arborele vieții! Pleșuvul vrea să iei parte la ritual.

Plin de smerenie, Iker întinse către soția sa și către preot vasele umplute cu apă și lapte. Cei doi le goliră la rădăcina salcâmului, căruia părea să-i meargă foarte bine.

Tânăra femeie îi încredință Fiului regal o oglindă alcătuită dintr-un disc gros de argint și un mâner din jasp împodobit cu chipul zeiței Hathor.

— Îndreapt-o spre soare și fă să cadă strălucirea ei asupra trunchiului salcâmului.

Ritualul fu scurt și intens.

— Astă-noapte și în dimineața aceasta, grăi Isis, ai urcat multe trepte. Lăsându-se atinsă de mâna ta, oglinda zeiței te-a recunoscut drept slujitor al luminii.

— Dar asta nu e de ajuns, continuă Pleșuvul. Diseară te aștept la Templul lui Sesostris.

Prevestitorul îi văzu pe Isis, pe Iker și pe Pleșuv îndepărtându-se. Mulțumită lui Bega și în ciuda unor întârzieri ale administrației, tocmai fusese mutat la templul lui Sesostris. Însărcinat cu îngrijirea vaselor și a cupelor, Prevestitorului îi erau acum la îndemână punctele slabe ale Abydosului.

Fiindu-i îngăduit să doarmă într-o odaie a preoților temporari, el putea să înlăture una câte una protecțiile lui Osiris.

Ochiul său de pasăre de pradă nu întârzie să descopere cei patru salcâmi tineri, sădiți în jurul Arborelui vieții. Spre marea sa mirare, niciun soldat, niciun preot, fie el permanent sau

temporar, nu supravegheau locul. Carevasăzică, paza acestuia era așa de bine asigurată, încât prezența oamenilor devenea de prisos.

Apropiindu-se, Prevestitorul zări un relicvariu format din patru lei, stând spate în spate. În mijlocul lor se ridica un stâlp în vârful căruia se afla o tainiță, împodobită cu două pene de struț, însemnul lui Maat.

Prevestitorul se așeză în poziția scribului, pentru a chibzui mai bine. Egiptenii știau să înlesnească gândirea și să aleagă pozițiile trupului care ajutau la înflorirea ei. Respectându-le, oricine, chiar și un neinițiat, se simțea atras de sacru. Oricine, în afară de Prevestitorul. Singur și ultim păstrător al mesajului divin, el plănuia să întoarcă împotriva dușmanului propriile arme.

Dinspre relicvariul cu lei și dinspre cei patru salcâmi răzbătea un câmp de forțe. Ca să-l străbată avea nevoie de anumite formule tainice. Iar Prevestitorul, cu toate că nu le cunoștea, trebuia să-i zădărnicească puterea.

Și unde să găsească îndrumările potrivite, dacă nu înăuntrul templului? Neîndoielnic, scrierile dictate de Sesostris îi vor oferi informații de mare preț. Apoi, înarmat cum se cuvine, va ataca Arborele vieții.

Prevestitorul se întoarse la sanctuarul unde slujea și primi poruncile mai-marelui său. Fără să strâmbe din nas, se învoi să înlocuiască, pe timpul nopții, un preot bolnav.

O noapte prielnică descifrării inscripțiilor de pe pereți în căutarea cuvintelor puterii.

Așteptă să rămână singur ca să-și înceapă cercetările, purtând cu el două vase de alabastru. Dacă s-ar fi întâlnit cu cineva care să-l ia la întrebări, avea răspunsul gata pregătit: curăța prețioasele obiecte înainte de a le depune pe altar.

Forța spirituală ce domnea în acest loc îl stânjenea. Fiecare hieroglifă îl împingea înapoi, fiecare stea pictată pe tavan arunca asupra lui o lucire dușmănoasă. Presimțirile i se adevereau: neîncrezându-se în oameni, înțelepții lăsaseră în seama simbolurilor paza construcției.

Un mag oarecare ar fi luat-o la fuga. Încolțit, cu răsuflarea

tăiată, Prevestitorul își dădu la iveală ghearele și pliscul de șoim. Magia semnelor de pe ziduri alunecă peste carnea sa de pasăre răpitoare fără să o ardă.

Cu toate simțurile încordate, Prevestitorul scrută picturile, citi cuvintele divinităților și ale faraonului.

Ofrande și iar ofrande, mereu ofrande... Și o unire veșnic repetată între lumea de dincolo și rege. Astfel i se făgăduiau acestuia milioane de ani și nesfârșite sărbători ale înnoirii.

Dar propovăduitorul noii religii va spulbera aceste promisiuni. Paradisul său nu-i va primi decât pe luptătorii în stare să se jertfească pentru a impune credința, chiar și cu prețul a mii de victime. Zeii vor părăsi pentru totdeauna Abydosul și pământul Egiptului, lăsând locul unui zeu unic și răzbunător, a cărui voință nu putea fi pusă la îndoială.

Tocmai de aceea Osiris trebuia împiedicat să reînvie, iar Arborele vieții, să piară.

În ciuda privirii sale agere, Prevestitorul nu deslușI vreo unealtă care să-l ajute să străpungă apărările magice. Dar nu se dădu bătut și stărui, plin de răbdare.

Oprindu-se în fața celor doi coloși ce-l înfățișau pe faraon în chip de Osiris, cu brațele încrucișate pe piept și strângând în palme cele două sceptre, Prevestitorul zâmbi.

Cum de nu se gândise la asta mai înainte? Totul aici era legat de Osiris, totul începea cu zeul și se isprăvea cu el.

Descoperise cheile!

O voce aspră îl făcu să tresară.

Pitit în spatele ușii întredeschise a unei capele laterale, Prevestitorul îi văzu pe Iker și pe Pleșuv intrând în curtea cu stâlpi. Dacă îl zăreau, sfârșitul luptei ar fi fost nesigur. Slăbit din pricina hieroglifelor, omului-șoim îi lipsea acum forța sa obișnuită.

Întorcându-se cu spatele spre capelă, cei doi bărbați contemplară una dintre statuile faraonului preschimbat în Osiris.

Istovit după o zi de munca peste măsură de grea, Iker nu putea totuși să ocolească invitația Pleșuvului.

— Astăzi, meșterii nu ți-au arătat prea multă bunăvoință, zise

bătrânul preot.

— Așa este. Dar mai au puțin și-și ating ținta. I-ați sfătuit cumva să-mi pricinuiască necazuri?

— N-ar fi avut niciun rost, ei cunosc Regula. Tu însă, nu.

— Sunt gata s-o învăț și s-o respect.

— Se zice că Memphisul e un oraș unde tinerii de vârsta ta se bucură la tot pasul de jocuri și de felurite plăceri. Nu-ți pare rău după el?

— Chiar credeți că voi răspunde „da”?

Pleșuvul bombăni.

— Nu-ți vei putea îndeplini misiunea fără a trece de o nouă poartă. Meșterii știu asta și nu rabdă să ți se facă vreun hatâr.

— Dar nici nu cer așa ceva.

— Uită-te la această statuie a lui Osiris. După tine, cine a făurit-o?

— Socot că sculptorii din Abydos.

— Nu toți, Fiule regal! Deși își stăpânesc bine meșteșugul, celor mai mulți nu le este îngăduit să intre în locașul aurului. Acolo se desăvârșește munca tainică ce dă naștere statuii și preschimbă lemnul, piatra sau metalul în creație vie. Deveniți slujitori ai Zeului, adevărații făuritori, puțini la număr, cunosc formulele magice, cuvintele puterii și ritualurile folositoare. Astfel, obiectul ce iese din mâinile lor dăinuiește veșnic și niciun foc nu-l mistuie. Fie oamenii aceștia te primesc printre ei, fie vei părăsi Abydosul.

De vreme ce însărcinările sale nu-l scuteau de această încercare, Iker nu se împotrivi. Ba, mai mult, la gândul că va descoperi o nouă față a Abydosului, nerăbdarea puse stăpânire pe el.

— Aurul întrebuințat în acest locaș este cel al Cercului?

— În timpul celebrării misterelor, doar el îngăduie renașterea lui Osiris. De aceea, chiar și înainte, fără să știi, viața ta era dedicată căutării lui. Aducând acest metal în Abydos, te-ai obligat tu singur să-i urmezi calea. Osiris le dezvăluie inițiaților bogățiile munților și ale lumii subpământene, le arată comorile ascunse acolo și-i învață să lucreze metalele. Să te gândești întotdeauna la faptul cel mai de seamă: Osiris este împlinirea

desăvârșită a aurului.

7.

Gergu se zorea să părăsească Abydosul. Înarmat cu lista mărfurilor pe care trebuia să le aducă data viitoare, se cățăra pe scara corăbiei, când o voce bine cunoscută îl țintui pe-o treaptă.

— Gergu! Nu știam ca te afli aici!

Responsabilul principal al hambarelor se întoarse.

— Ce bucurie să te revăd, Fiule regal!

— Plecai fără să vorbești cu mine?

— Nici nu știam că ești la Abydos!

— Ai petrecut bine? întrebă Iker.

— Muncă, muncă și iar muncă! Abydosul nu e vestit drept loc de odihnă.

— Ce-ar fi să-mi povestești pe-ndelete cu ce treburi ai venit? Poate îmi stă în putere să-ți ușurez sarcinile.

— Trebuie să mă întorc la Memphis.

— Atât de grabnic?

Gergu își mușcă buzele.

— Nu chiar într-atât...

— Atunci, haide să bem împreună o cupă de bere.

— N-aș vrea să te încurc, eu...

— Ziua se încheie, nu e timpul potrivit să pornești într-o călătorie. Ai să pleci mâine în zori.

Gergu se temea de întrebările Fiului regal. Era nevoit să-și cântărească bine cuvintele pentru ca din răspuns în răspuns să nu se trădeze și să-și pună în primejdie complicii. Dar să-l refuze pe Iker ar fi însemnat să-și recunoască vinovăția.

Așadar, cu picioarele tremurânde și cu privirea posomorâtă, Gergu îl urmă pe Iker. Mai mulți preoți temporari văzură favoarea pe care i-o făcea Fiul regal și socotiră că Gergu avea să primească o slujbă mai bună.

Bucătăreasa isprăvise de pregătit masa: prepelițe fripte, linte, lăptuci și fiertură de smochine. Deși atras de mirosurile îmbietoare, Gergu rămase cu gura căscată în fața lui Isis, care se întorcea de la celebrarea unui ritual lângă Lacul Vieții, în

tovărășia preoteselor permanente.

Cum putea fi o femeie atât de frumoasă?

În viitor, dacă va dobândi destulă putere, Gergu va face din ea sclava sa, care-i va potoli cele mai spurcate pofte trupești. Iar Prevestitorul va încuviința, neîndoielnic, această umilire.

— Prietenul tău rămâne să mănânce cu noi? întrebă Isis.

— Bineînțeles! răspunse Iker.

Gergu zâmbi prostește. Flămând și însetat, se strădui să treacă drept un curtean cu purtări alese, nădăjduind că o să vorbească despre lucrurile cele mai obișnuite.

— Te întâlnești cu mulți preoți temporari? vru să știe Fiul regal.

— Câtuși de puțin! Aduc doar proviziile pentru preoții permanenți.

— Iar poruncile le primești de fiecare dată de la altcineva?

— Nu, doar de la Bega.

— Un preot sever și respectat... N-o să-ți ierte greșelile.

— De aceea nici nu săvârșesc vreuna!

— Cunoști și alți preoți permanenți, Gergu?

— Da' de unde! Știi, Abydosul mă cam înspăimântă.

— Păi atunci, de ce continui să îndeplinești astfel de sarcini?

Gergu simți că se sufocă.

— Slujba mea, nevoia de a mă dovedi folositor, în sfârșit... mă înțelegi tu. Nu sunt decât un biet preot temporar, lipsit de răspunderi adevărate!

— Ai observat în ultima vreme ceva nefiresc sau îngrijorător?

— Nici vorbă! Osiris nu apără, oare, acest ținut împotriva tuturor relelor?

— Bega ți-a cerut vreun lucru care să te pună pe gânduri?

— Niciodată, chiar niciodată! Pentru mine el e cinstea întrupată. Pornesc la drum dis-de-dimineață, așa că mi-ar plăcea să mă culc devreme. Mulțumesc de mii de ori pentru masă... Strașnice bucate!

Ajungând pe corabia sa, Gergu își dădu seama că Isis tăcuse tot timpul. Dar ce mai conta acum, când el scăpase cu bine din această capcană?

La capătul unei nopți bântuite de vise negre, Gergu fu

încântat s-o vadă apărând pe slujitoarea care-i aducea lapte și prăjituri.

Dar chipul încruntat al Binei îi risipi iute încrederea proaspăt dobândită.

— Ai mâncat împreună cu Iker aseară. Ce voia?

— Să reînnodăm legăturile de prietenie.

— Negreșit, te-a copleșit cu întrebări!

— Fii pe pace, m-am descurcat de minune. Iker nu mă bănuiește.

— Ce te-a întrebat și ce-ai răspuns?

Gergu îi povesti totul pe scurt, umflându-se în pene. Ar fi strâns-o bucuros de gât pe această femeie iscoditoare, dar Prevestitorul nu i-ar fi iertat-o.

— Grăbește-te să te întorci la Memphis și să nu mai vii aici fără poruncă anume din partea stăpânului nostru.

Bina se prosternă și îmbrățișă genunchii Prevestitorului.

— Fiul regal bănuiește că Gergu e amestecat într-o treabă necurată, grăi ea. N-a aflat mai multe și încă nu știe dacă are legătură cu lupta noastră.

— Foarte bine, scumpa mea.

— Gergu nu devine o primejdie pentru noi?

— Dimpotrivă, îi va ademeni pe vrăjmașii noștri spre Memphis, deci spre Medes. Nici pe Secretarul Casei Regelui, nici pe ajutorul său nu-i atrage adevărata credință. Amândoi se gândesc doar să capete cât mai multe înlesniri și-și închipuie că pot să se folosească de noi.

Bina zâmbi cu răutate.

— Și nu vor plăti cu viața pentru această greșeală?

— Fiecare lucru la vremea lui.

Frumoasa brunetă se încordă din nou.

— Iker cunoaște legăturile dintre Gergu și Bega! Dacă se hotărăște să-l arunce în temniță pe preot, nu vom fi lipsiți de un aliat însemnat?

— În privința prefăcătoriei, nimeni nu-l întrece pe Bega. Va ști să-l domolească pe Iker. Pe deasupra, Fiului regal nu i-a mai rămas mult de trăit.

Bina se lipi de coapsa stăpânului ei.

— Ați plănuit fiecare pas, nu-i așa?

— Altminteri m-aș mai numi Prevestitorul?

♀♀♀

Vorbele lui Isis îl chinuiau pe Iker: „Gergu seamănă cu un fruct putred".

Deși nu-l admira din cale-afară pe responsabilul principal al hambarelor, Fiul regal îl socotea totuși un om voios, care știe să se bucure de viață.

Soția sa, care tăcuse toată seara, nu încetase să-l observe pe oaspete, atentă la cuvintele și la gesturile lui. Iar judecata ei alungă părerea cea bună a lui Iker.

Încrezându-se în gândirea pătrunzătoare a soției sale, tânărul se învinovățea că se arătase prea încrezător. Carevasăzică, Gergu îl tot lingușea ca să-i câștige prietenia și să dobândească un loc printre curtenii de frunte. Această ambiție măruntă și atât de omenească ascundea vreun plan întunecat? Necioplitul de Gergu devenise discipolul Prevestitorului?

Această posibilitate îl uimi pe Iker mai ales din pricină că lui Gergu îi plăcea să mănânce bine și să bea vârtos și nu părea să se sinchisească de cele sfinte. Și totuși, Gergu îl cunoștea pe Bega, un preot atât de rece, de aspru, de cufundat în știința lui, atât de diferit de responsabilul principal al hambarelor. Să fie vorba despre o simplă întâlnire, rod al împrejurărilor, sau de o uneltire?

Bega, părtașul Prevestitorului... De neînchipuit! Firea-i colțuroasă și urâțenia sa nu îndreptățeau o asemenea învinuire. Dar Gergu avea, într-adevăr, legături cu el!

Îngândurat, Iker se îndreptă spre scara Marelui Zeu. Liniștea adâncă a locului îl va ajuta, poate, să-și astâmpere zbuciumul.

Îndată ce simțurile îl preveniră că-l paște primejdia, Shab Strâmbu' încetă să mai mestece bucata de pește uscat.

Dând la o parte ramurile joase de salcie ce acopereau intrarea în capela unde se ascundea, Strâmbu' îl zări pe Iker.

Scribul se apropia cu pași înceți.

Cum de putuse blestematul ăsta care-și vâra nasul peste tot să-l găsească? Părea să fie singur și neînarmat. Greșeală mortală pentru Iker și prilej nesperat pentru Shab! Și, întrucât Fiul regal

nu-şi luase măsuri de apărare, avea să plătească scump această prostie.

Shab apucă mânerul cuţitului său.

Când îi mai rămăseseră doar douăzeci de paşi până la capelă, Iker se opri şi se aşeză pe brâul ieşit în afară al unui zid.

Din păcate pentru Shab, Fiul regal nu se întoarse cu spatele spre el. Iar Strâmbu' nu ataca niciodată din faţă, temându-se de reacţia victimei sale.

Scribul desfăşură un papirus şi scrise câteva rânduri. Apoi, nemulţumit, le şterse.

În mod sigur nu căuta pe nimeni. Preocupat să-şi pună gândurile în ordine, Fiului regal părea că-i vine greu să ia o hotărâre.

Strâmbu' şovăi.

Dacă se folosea de acest prilej neaşteptat şi-l ucidea pe Iker, Prevestitorul avea să fie, oare, mulţumit? Se cuvenea ca stăpânul, şi nu învăţăcelul său, să aleagă clipa morţii Fiului regal.

Shab se ghemui în adâncul vizuinii sale.

Punând capăt unei meditaţii îndelungate, trimisul lui Sesostris se îndepărtă.

În ultimul său mesaj, bătrânul învăţător al lui Iker pomenea despre un străin sosit la Medamud, prieten bun de-acum cu primarul, care încercase să se descotorosească de ucenicul scrib. Un străin... Prevestitorul, neîndoielnic! Ucigaş nemilos, care ştia să-i supună pe oameni voinţei sale, el nu era doar căpetenia unei bande de nelegiuiţi orbiţi de credinţă, ci chiar întruparea Răului, a neîndurătoarei porniri spre distrugere, căreia doar Maat – temelie a rânduielii faraonilor şi, totodată, cârmuitoare a celor drepţi – izbutea să i se împotrivească.

Acum, Iker deslușea înţelesul existenţei sale şi pricina atâtor încercări pe care le îndurase: să ia parte la această luptă cu toate forţele sale, fără să se dea bătut nicicând. În fiecare zi, trebuia s-o ia de la început şi să privească drept în faţă această lume plăpânde, aflată pe punctul de a fi sfâşiată.

Dragostea lui Isis îi oferea o putere nebănuită. Datorită ei, Iker lăsa deoparte îndoielile mistuitoare şi teama ce-i îngheţa

sângele în vene. Omorându-l pe generalul Sepi, marele cunoscător al formulelor magice în stare să respingă orice monstru, Prevestitorul dovedise cât de mari îi erau puterile. Iar acestea nu puteau izvorî decât din potrivnica lui Maat, *isefet*, hrănită mereu de josnicii și distrugeri.

Era cu neputință s-o alungi pe *isefet* din lumea oamenilor. Oare Marele Ținut al Abydosului se găsea la adăpost de șuvoiul ei pustiitor?

Surâsul lui Isis risipi aceste gânduri întunecate.

— A venit clipa să te pregătești pentru apropiata-ți inițiere, îl îndemnă ea. Trebuie să cunoști totul despre Abydos.

Iker se înfioră. În loc să-l umple de bucurie, aceste vorbe îl îngroziră.

— Preferi neștiința?

— Totul se desfășoară atât de repede! Înainte, îmi petreceam vremea arzând de nerăbdare. Astăzi, mi-ar plăcea să am mai mult timp, să gust pe îndelete ceea ce mi se întâmplă.

— Luna *khoiak* se apropie, iar tu vei conduce ritualul Misterelor lui Osiris în numele regelui.

— Am să fiu, cu adevărat, în stare de așa ceva?

— Numai astfel îți vei îndeplini misiunea. Restul nu contează.

Încă o dată, ea îl călăuzea.

Toată învățătura ei despre locurile tainice din Abydos o dobândi și Iker, care străbătu, la rândul său, Calea de Foc, Calea de Apă și Calea de Pământ, trecu de cele șapte porți și văzu barca lui Maat.

De-a lungul acestor ore binecuvântate, alcătuiră o singură făptură, contemplară aceeași lumină cu aceiași ochi și trăiră o viață fără pereche.

Și, în felul acesta, Iker și Isis deveniră pe vecie soț și soție, frate și soră.

Unirea lor fu pecetluită în locul cel mai misterios din Abydos, mormântul lui Osiris, așezat sub o movilă de pământ pe care creșteau salcâmi.

Verificate zilnic de un preot anume însărcinat, pecețile închideau ușa ultimului sanctuar, unde zeul ucis își pregătea

reînvierea.

Doar faraonul putea să le rupă și să pătrundă înăuntrul acestui locaș de veci, obârșie a tuturor celorlalte.

— Aici se găsește vasul începuturilor, îi destăinui tânăra preoteasă. El adăpostește secretul vieții veșnice, dincolo de moarte. Nenumăratele forme de viață se trag din el. De aceea rămâne lângă Osiris.

— Acesta să fie chiar secretul Cercului de Aur?

— Sfârșitul călătoriei tale se apropie, Iker. Deși niciun om nu poate să mânuiască sau să deschidă acest vas, misterul său trebuie dezvăluit și transmis, rămânând totuși intact. Dacă, în curând, Locașul Aurului te va recunoaște drept un om vrednic, dacă el îți va deschide ochii, urechile și gura, dacă vasul inimii tale e o cupă pură și fără de prihană, atunci vei ști.

Sentimentul că nu era demn de toate acestea înlocui, în sufletul lui Iker, spaima. El, ucenicul scrib din Medamud, atingea centrul spiritualității Egiptului, avea parte de o fericire neasemuită și își împlinea visele! Dar să urce și această treaptă, să pășească peste acest ultim prag nu-i întrecea, oare, puterile?

Iker își alungă temerile, lașitățile necuvenite și încercările de a întoarce spatele destinului său, trasat de Isis.

Începând chiar din acel moment, trebuia să trăiască misterul a cărui sursă ea i-o dezvăluise. Să se arate demn de Isis însemna să se avânte în nevăzut, precum ibisul lui Thot cu aripi uriașe, ce străbătea amurgul pentru a regăsi lumina dimineții.

— Nu contează dacă mă simt sau nu pregătit, spuse el. Am să înaintez și am să te urmez până la capătul nopții.

Licăriri ciudate străpunseră amurgul.

— Locașul Aurului începe să strălucească, vesti Isis. Te așteaptă, Iker.

8.

Medes nu se mai îndoia câtuși de puțin: era urmărit.

Odată soția sa căzută într-un somn adânc, pricinuit de hapurile înghițite, iar slujitorii adormiți, Secretarul Casei Regelui părăsise la miezul nopții bogata sa locuință din centrul

orașului, pentru a se duce la Libanez. La fiecare nouă vizită, o lua pe alte străzi, dând impresia că hoinărește, se îndepărta de ținta sa tocmai când s-o atingă și se întorcea de sute de ori din drum.

Până acum nu întâmpinase nicio piedică.

Neîncrezător ca de obicei, Medes se înfășurase într-o mantie grosolană și-și ascunsese capul sub o glugă. Astfel înveșmântat nimeni nu l-ar fi recunoscut pe înaltul demnitar.

În ciuda riscurilor, trebuia să-l întâlnească pe Libanez și să discute cu el.

Prudența pe care-o dovedise până acum și măsurile de siguranță pe care le respectase de fiecare dată nu aveau decât o cauză: Sobek Păzitorul îl supraveghea îndeaproape.

Doar pe el sau și pe ceilalți demnitari? Neputându-se bizui pe nicio informație, Secretarul Casei Regelui era preocupat de cea mai rea întrebare dintre toate: Sobek îl bănuia cumva?

Totuși, nu pricepea ce greșeală săvârșise!

Apoi o altă idee îi trecu prin minte: Gergu fusese arestat, pesemne, la Abydos! Dându-și drumul la gură, fricosul ăla îl vânduse.

Însă lui Medes îi mai veni inima la loc când își aminti că în palma lui Gergu stătea săpat pe veci chipul lui Seth. Dacă netrebnicul trăda, Prevestitorul l-ar fi pedepsit fără întârziere.

Medes se ghemui la colțul unei străduțe și se prefăcu adormit. Cu coada ochiului îl văzu pe urmăritorul său, un bărbat de statură mijlocie, slăbuț, pe care ar fi izbutit lesne să-l doboare la pământ.

Dar, oare, nu-și mărturisea astfel vinovăția?

Nevoit să se poarte ca un trecător oarecare, omul lui Sobek se îndepărtă.

Îndată ce-l pierdu din vedere, Medes se năpusti spre străduța opusă, alergând cât îl țineau picioarele.

Cu răsuflarea tăiată, se piti în spatele unui cuptor de pâine și aștept㠖.

Nu se ivi nimeni.

Temător, Medes ocoli întâi pe departe casa Libanezului, apoi, într-un târziu, o porni într-acolo.

Ajuns la poarta ei, îi arătă paznicului o mică bucată de cedru. Paznicul o cercetă îndelung în lumina lunii. Deslușind, în cele din urmă, hieroglifa arborelui crestată adânc, deschise poarta grea din lemn.

Cel de-al doilea paznic, care supraveghea curtea, îl iscodi și el pe Medes, apoi îl lăsă să treacă.

— Urcați la primul etaj.

Așezată în inima unui cartier sărăcăcios, pierdută printre străduțele întortocheate, casa Libanezului nu era prea arătoasă. Dar cine știa să privească mai cu atenție nu punea la îndoială faptul că această construcție cu înfățișare greoaie adăpostea multe bogății.

Medes sări câte patru trepte odată.

— Vino, prietene, îl pofti vocea râraită a Libanezului.

Afundat între perne de toate culorile, gazda, un bărbat rotofei, înfuleca prăjituri delicioase, stropite cu vin de curmale. Renunțând cu desăvârșire să se mai înfrâneze de la mâncare, Libanezul continua să se îngrașe cu fiecare zi ce trecea. Era mai presus de puterile sale să reziste minunatelor bucate egiptene, singurele în stare să-i potolească spaimele ce-i frământau sufletul.

Vorbăreț, fermecător, negustor fără pereche, parfumat peste măsură și purtând veșminte încărcate de broderii, Libanezul își pipăia adesea groaznica cicatrice care-i brăzda pieptul. O dată, o singură dată, se încumetase să-l mintă pe Prevestitor, și ghearele omului-șoim fuseseră cât pe ce să-i smulgă inima. De la acea nenorocire, se purtase ca un slujitor plin de râvnă, încredințat că avea să se numere printre curtenii cei mai de seamă când Prevestitorul va ajunge să cârmuiască Egiptul.

Credința propovăduită de Prevestitor cerea multe jertfe, mulți morți și osândirea celor care ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Și de toate aceste treburi se va îngriji el, Libanezul. Obișnuit să pună din umbră la cale tot soiul de nelegiuiri, plănuia să-i stârpească pe toți necredincioșii.

— Cum stăm? întrebă Medes, pus pe harță.

— Din pricina înăspririi controalelor, legăturile noastre negustorești cu Libanul sunt curmate, deocamdată. Să sperăm

că această năpastă care s-a abătut peste noi se va sfârși cât mai curând!

— N-am venit aici ca să vorbim despre asta.

— Păcat, nădăjduiam că tu ai putea îndrepta lucrurile.

— Când vei începe atacurile?

— Când Prevestitorul va da poruncă.

— Dacă mai e în viață!

Libanezul turnă vin roșu în două cupe mari.

— Răbdare, scumpe Medes, răbdare! De ce te pierzi cu firea? Stăpânul nostru e bine sănătos și își țese uneltirile în continuare la Abydos. Graba ne-ar aduce numai necazuri.

— Cunoști adevărata misiune a lui Iker?

— Păi asta nu urmează să ne spună Gergu?

— Nu știu dacă se va mai întoarce!

— Nu mai pune mereu răul înainte! E adevărat, de când slujitorul meu cel mai devotat, sacagiul, a pierit, țin anevoie legătura cu oamenii noștri din Memphis. Totuși, Sobek bate pasul pe loc și n-a izbutit să aresteze niciun luptător al adevăratei credințe.

— Am fost urmărit în seara aceasta, îi dezvălui Medes. O iscoadă de-a lui Sobek, fără îndoială.

Libanezul se întunecă la față.

— Și-a dat seama cine ești?

— Nicidecum.

— Ești sigur că te-ai descotorosit la timp de băgărețul ăsta?

— Altminteri m-aș fi întors acasă.

— Sobek te supraveghează – ca și pe restul demnitarilor, după câte se pare. N-are încredere în nimeni și și-a întețit căutările. E agasant...

— Dacă nu scăpăm de el, nu vom izbândi.

— Ne stânjenește, recunosc, dar e greu de atins. Ar merita, oare, să sacrificăm o parte din oamenii noștri ca să-l doborâm?

Numit în fruntea luptătorilor ascunși în Memphis, Libanezul comanda o armată de negustori mărunți, frizeri și vânzători pe care nu-i prea puteai deosebi de locuitorii capitalei. Unii dintre ei chiar se căsătoriseră și aveau copii și toți trăiau în armonie cu vecinii, fără să atragă câtuși de puțin atenția asupra lor.

— Sobek trebuie să dispară, stărui Medes.

— Am să mă gândesc la asta.

— Nu mai zăbovi. Blestematul ăsta se apropie de noi mai iute decât îți închipui.

Libanezul își pierdu aerul său de om vesel și nepăsător. Sălbăticia care i se citea acum în ochi îl uimi pe Medes.

— Nimeni nu se va pune de-a curmezișul în calea mea, făgădui el.

♀♀♀

Furia lui Sobek Păzitorul făcea să se cutremure pereții odăii sale de lucru unde, în fiecare dimineață, asculta rapoartele ofițerilor și ale iscoadelor sale, trimise în misiuni tainice. Unul dintre aceștia îndura acum fulgerele de mânie ale căpeteniei tuturor gărzilor din regat.

— S-o luăm pe îndelete, îi ceru Sobek. La ce oră a părăsit bărbatul casa lui Medes?

— Pe la miezul nopții. Tot orașul dormea.

— Ce veșminte purta?

— O mantie grosolană și o glugă trasă pe ochi.

— Nu i-ai zărit chipul nici măcar o clipă?

— Nu, din păcate.

— Judecând după mers, era tânăr sau bătrân?

— Plin de vigoare, oricum.

— Încotro se îndrepta?

— Cu neputință de spus. După părerea mea, rătăcea aiurea.

— Căuta să te păcălească, și a reușit!

— După ce s-a așezat jos, am fost nevoit să-mi văd de drum. Când m-am întors, dispăruse. Parcă intrase-n pământ, vă asigur.

— Întoarce-te la cazarmă. Ai să mături curtea de-aici înainte.

Fericit că nu se alesese cu o pedeapsă mai aspră, bărbatul ieși în mare grabă.

În ciuda faptului că până la urmă dăduse greș, spusele lui erau demne de toată atenția. Înăsprind supravegherea anumitor curteni, Sobek căpătase o informație despre care trebuia să-l înștiințeze neîntârziat pe vizir.

După ce verificase, alături de Senankh, socotelile visteriilor din mai multe provincii, Khnum-Hotep avea de gând să se

odihnească puțin. Picioarele și spatele îl dureau și, de o bucată de vreme, nu mai ieșea la plimbare împreună cu cei trei câini ai săi, care deveneau tot mai abătuți din pricina aceasta. Dormind prost și pierzându-și pofta de mâncare, bătrânul vizir simțea cum viața i se scurge printre degete. Și, cu toată priceperea sa, doctorul Gua nu izbutea să împiedice acest lucru.

În fiecare dimineață, vizirul le mulțumea lui Maat și zeilor pentru viața neasemuită pe care i-o hărăziseră și le cerea să-i îndeplinească o ultimă dorință: să moară muncind, nu în patul său.

— Căpetenia gărzilor regatului dorește să vă vadă grabnic, îl vesti un slujitor.

Se isprăvise cu odihna lui... Sobek Păzitorul nu-l deranja niciodată pentru vreun fleac.

— Vizire, pari la capătul puterilor!

— Așadar, ce ai să-mi spui de nu suferă amânare?

— Două lucruri, unul folositor, celălalt... delicat.

— Cu care preferi să începi?

— Cu cel delicat. Cercetările atente și migăloase legate de unii curteni de vază te forțează uneori să treci peste anumite opreliști și...

— Vorbește mai limpede, Sobek. I-ai iscodit pe înalții demnitari pentru că așa ai hotărât tu, cu de la tine putere, fără să mă previi?

— Grele cuvinte, dar adevărate. Întrucât nădăjduiam să trag afară din baltă un pește mare, nu mi-ar fi plăcut să întâmpin piedici.

— Nu-ți lipsește îndrăzneala, văd!

— Nu exista altă cale mai potrivită ca să-mi ating ținta. Dușmanul n-avea cum să prindă de veste.

— Numele peștelui?

— Încă nu-l știu.

— Dacă vrei sprijinul meu, n-o face pe șiretul cu mine.

— Am ajuns și la lucrul folositor: Secretarul Casei Regelui pare să fie amestecat într-o treabă nu tocmai curată.

— Ce fel de treabă?

— Încă n-am aflat.

Sobek îi povesti vizirului cele petrecute cu o noapte înainte.

— Ciudat, într-adevăr, recunoscu Khnum-Hotep, dar nu e destul ca să-l bănuim pe Medes că are legături cu luptătorii Prevestitorului din Memphis.

— Și totuși am încuviințarea ta să continui?

— Fie că o ai sau nu, oricum ai să continui. Te cunosc eu. Dar fii cu mare băgare de seamă, Sobek. Dacă-l acuzi și e nevinovat, săvârșești o greșeală uriașă. Secretarul Casei Regelui n-o să te ierte și o să ceară faraonului capul tău.

— Mă încumet să înfrunt acest pericol.

♀♀♀

Din cartier în cartier, din străduță în străduță, din casă-n casă, Sekari bătea în lung și-n lat Memphisul, încheindu-și ziua într-o cârciumă unde limbile se dezlegau lesne. Ca să culeagă informații cât de multe și chiar să-i găsească pe complicii Prevestitorului, devenise sacagiu, de felul celui care fusese ucis de curând. Vânt-de-Miazănoapte căra vasele cu apă, iar Sângerosul supraveghea marfa.

Acest negoț sărman aducea oarece câștig, dar numai dacă te fereai să faci popasuri prea îndelungate. Însă pentru Sekari marea greutate era să scape din mrejele anumitor slujnice, unele prea ademenitoare, altele prea vorbărețe.

Din păcate, cu toate străduințile lui, recolta se dovedea slabă!

Ai fi zis că oamenii Prevestitorului părăsiseră orașul!

Dar, încredințat că lucrurile stăteau taman pe dos, Sekari se încăpățâna să caute mai departe. Slăbit, vrăjmașul se ascundea și tăcea, căci cucerirea Egiptului nu se putea înfăptui fără cea a Memphisului. Atacul hotărâtor urma să se dezlănțuie chiar aici, unde o bandă de ucigași orbiți de credința lor avea să semene groaza și jalea.

În fiecare dimineață, Sekari alegea alt bărbier. Vesel din fire, atrăgea cu ușurință destăinuiri de tot soiul, și conversația se înfiripa numaidecât. Necazuri, planuri, povești de familie, glume deșănțate... Dar nicio vorbă nelalocul ei, niciun cuvânt împotriva lui Sesostris, nicio laudă, adusă chiar pe ocolite Prevestitorului.

Dacă printre bărbieri încă mai existau credincioși de-ai

acestuia, atunci se prefăceau de minune.

Ceilalți vânzători îl apreciau pe Sekari. Deși cunoșteau zeci de bârfe, ei ridicau în slăvi meritele regelui, protector al celor slabi și chezaș al lui Maat. Încă speriați de atacurile care loviseră în mod sângeros Memphisul, sperau să nu mai aibă vreodată parte de asemenea nenorociri.

Sekari străbătu locurile din port unde se descărcau corăbiile și unde lucrau numeroși străini. Însă niciunul dintre ei nu-l ura pe faraon, ba dimpotrivă. Datorită lui, câștigau pe măsura muncii depuse, aveau o locuință și-și puteau întemeia o familie. Câțiva mai crâcneau uneori împotriva asprimii supraveghetorilor, și unul singur suspina după țara unde se născuse, Siria, fără însă ca dorința de a părăsi Egiptul să-i dea ghes.

Biruindu-și dezamăgirea, Sekari își îndreptă pașii spre cartierul mărginaș din nordul capitalei, nu departe de templul zeiței Neith.

Ajuns aici, băgă de seamă că sandalele sale arătau jalnic și căută o prăvălie de unde să-și cumpere altele, trainice și ieftine.

Tocmai când se apropia de un vânzător care picotea, Vânt-de-Miazănoapte se trase brusc îndărăt, iar Sângerosul scoase un mârâit amenințător.

Sekari nu nesocoti aceste avertismente, căci isprăvile trecute ale tovarășilor săi arătaseră că știu să adulmece primejdia.

— Prăvălia dă de bănuit? îl întrebă el pe măgar.

Vânt-de-Miazănoapte încuviința ridicându-și urechea dreaptă.

— Omul ăsta ascunde ceva?

Măgarul râmase cu urechea ridicată, iar Sângerosul își dezveli colții. Sekari îl privea acum pe negustor cu alți ochi.

— Să facem cale-ntoarsă, hotărî el.

Și dintr-odată atmosfera i se păru apăsătoare.

Dacă negustorul se număra printre credincioșii Prevestitorului, atunci complicii săi nu dădeau, oare, târcoale prin preajmă? Temându-se de o capcană, Sekari se îndepărtă cu pas agale.

Când un trecător îi ceru apă, Sekari se uită în jurul său, gata

să se apere. Dar măgarul și câinele rămaseră liniștiți.

— Tihnit cartier, începu Sekari. Cred că e plăcut să trăiești aici.

— Nu ne plângem, adeveri celălalt.

— Da' ia spune-mi... Vânzătorul ăsta de sandale s-a mutat aici de curând?

— Nici vorbă, îl cunosc de-o bună bucată de vreme! Un bărbat atât de binevoitor, atât de săritor! Ce bine ar fi să existe mai mulți ca el!

9.

Iker își petrecu noaptea adâncit în meditație înaintea Locașului Aurului, care sclipea aidoma soarelui. Învăluit într-o lumină care alunga tenebrele, nu simțea oboseala. Oră după oră, se desprindea de trecutul său, de toate întâmplările, nenorocirile și bucuriile. Doar Isis mai stăruia în mintea lui.

În zori, Pleșuvul se așeză în fața Fiului regal, în poziție de scrib.

— Ce trebuie să cunoaștem, Iker?

— Strălucirea luminii divine.

— Ce te învață ea?

— Formulele transformării.

— Încotro te poartă ele?

— Spre porțile lumii de dincolo și spre căile străbătute de Marele Zeu.

— Ce limbă vorbește el?

— Cea a sufletelor-păsări.

— Cine aude cuvintele sale?

— Echipajul bărcii divine.

— Ești pregătit?

— M-am lepădat de orice metal și mânuiesc paleta de aur.

— Nimeni nu pătrunde în Locașul Aurului dacă nu devine asemenea soarelui la răsărit, ca Osiris. Vrei să-i cunoști focul chiar dacă te pândește primejdia de a fi mistuit de el?

— Vreau.

Doi meșteri îl dezbrăcară pe Iker și îl spălară cu apa din

belșug.

— Nu trebuie să rămână nicio urmă de ulei pe trupul tău, îi spuse Pleșuvul. Fii purificat de patru ori de către Horus și Seth.

Doi preoți, purtând măștile celor doi zei, apucară fiecare câte două vase. Din gurile acestora țâșni o energie ale cărei unde scânteietoare luară forma cheii vieții.

— Astfel vei fi eliberat de tot ceea ce e râu în tine și vei descoperi drumul ce duce la izvoare.

Zeii și meșterii dispărură.

Rămas singur, tânărul șoveăi, neștiind ce s-ar cuveni să facă mai departe. Să aștepte cu brațele încrucișate ar fi însemnat o greșeală de neiertat, să o pornească la întâmplare, de asemenea.

Așa că Iker îi ceru ajutor lui Isis. Ea îl va călăuzi și de data aceasta, ca de obicei.

Simțind mâna ei strângând-o pe a lui, Fiul regal înaintă până la un pâlc de salcâmi, dădu la o parte ramurile și urcă în vârful unei coline.

— Privește misterul „primei dăți", îi porunci vocea aspră a Pleșuvului, și anume această movilă ieșită din oceanul începuturilor. Creația are loc aici clipă de clipă. Să fii inițiat înseamnă să înțelegi cum se desfășoară ea și să preschimbi materia în spirit și spiritul în materie. Dacă vei supraviețui încercărilor, vei vedea cerul pe pământ. Dar, mai întâi, sculptorii te vor ciopli pe tine, mineralul grosolan scos din măruntaiele muntelui.

Trei meșteri traseră până la poalele colinei o sanie de lemn.

— Eu sunt păzitorul suflului, grăi primul. Îmbălsămătorul mă ajută. Muncim piatra pentru ca, astfel, călătoria spre locul unde viața se reînnoiește veșnic să se săvârșească.

Meșterul îl prinse pe Iker de piept.

— Vechea inimă să fie smulsă, vechea piele și vechiul păr – arse. Fie ca o nouă inimă să se nască, în stare să primească schimbările. Altminteri, focul îl va devora pe cel josnic.

Pleșuvul îl acoperi pe Iker cu o piele albă și îl sili să se întindă pe sanie, în poziția unui prunc aflat în pântecele mamei sale.

O călătorie lungă începea.

Lui Iker i se păru că devenise un material purtat spre

șantierul unde se ridica un templu. Piatră printre alte pietre, nici nu se gândea la locul unde va fi așezat, peste măsură de fericit că va face parte din construcție.

Fiul regal nu mai avea vârstă. Redevenit prunc nenăscut la adăpostul acestei piei protectoare, nu mai cunoștea spaima.

Sania se opri.

Pleșuvul îi ceru lui Iker să se așeze pe călcâie.

Înaintea lui fu desfășurat un imens papirus acoperit de hieroglife ordonate în coloane. În mijloc, se găsea o imagine surprinzătoare: Osiris văzut din față, purtând coroana reînvierii și ținând în mâini sceptrul Putere și cheia vieții. Cercuri de foc îl înconjurau pe Marele Zeu.

— Acesta este atanorul, cuptorul preschimbărilor. În el sălășluiesc viața și moartea.

Iker crezu că are vedenii. Țâșnind din text, se ivi năluca generalului Sepi.

— Deslușește aceste cuvinte și gravează-le în noua ta inimă, îl sfătui el pe elevul său. Cine le cunoaște va străluci în cer aidoma lui Ra și va fi recunoscut drept un Osiris. Coboară printre cercurile de foc, atinge insula cuprinsă de flăcări.

Silueta lui Sepi se destrăma. Întreaga ființă a lui Iker, nu doar memoria sa, avea să ocrotească formulele. El însuși deveni hieroglifă.

Papirusul fu rulat și pecetluit.

Apoi apărură trei meșteri cu chipuri deloc prietenoase. Un sculptor, un tăietor în piatră și un șlefuitor.

— Să treacă la fapte cei care trebuie să-l lovească pe tată, porunci Pleșuvul.

Neputând să se apere, Iker văzu ridicându-se o daltă, un ciocan și o piatră rotundă.

— O să adormi, îl înștiință bătrânul preot. Să-i rugăm pe strămoși să te trezească.

♀♀♀

După ce trecu de toate controalele, Bina se duse la magazia templului, de unde luă pâine și lapte proaspăt ca să le ducă preoților permanenți.

— Trebuie să încep cu Pleșuvul?

— Nu, căci nu se află în odaia lui, îi răspunse preotul temporar care împărțea merindele.

— A părăsit Abydosul?

— El? Niciodată! Se îngrijește de inițierea Fiului regal, după câte se pare.

Bina se arătă mirată.

— Fiul regal... Dar nu se bucură deja de toate puterile?

— Suntem la Abydos, micuțo! Aici doar Legea Misterelor contează. Indiferent de rang, fiecare i se supune.

— Bine, atunci merg la ceilalți preoți permanenți. Pe ei, barem, îi găsesc?

— Asta o să vezi tu! Isprăvește odată cu trăncăneala și nu mai pierde timpul. Bătrânilor preoți nu le place să aștepte mâncarea de dimineață.

Ultimul la care poposi frumoasa brunetă fu Bega.

— Ce se petrece cu Iker?

— Pleșuvul și meșterii îi dezvăluie tainele Locașului Aurului.

— Tu le cunoști?

— Nu fac parte din confreria sculptorilor, răspunse acru Bega.

— Dar pe Iker de ce îl primesc printre ei?

— Neîndoielnic, pentru că fără acest lucru nu și-ar putea îndeplini misiunea.

Bina fu nevoită să aștepte prânzul, ca să-și încrucișeze pașii cu cei ai Prevestitorului, care tocmai terminase de curățat vasele cele mari. Zece preoți le întrebuințau la purificarea altarelor.

— Sunt îngrijorată, stăpâne.

— De ce te temi?

— Iker dobândește noi puteri.

— Te gândești la inițierea lui din Locașul Aurului?

— Știați?

— De vreme ce acest scrib s-a salvat din naufragiul Fulgerului și de pe insula lui *KA*, își va urma până la capăt destinul.

— N-ar trebui să-l omorâm degrabă? În curând, va ajunge cu neputință de atins!

— Liniștește-te, n-o să-mi scape. Cu cât se adâncește în cunoașterea misterelor, cu atât devine de neînlocuit ca moștenitor al lui Sesostris. Să ne descotorosim de o făptură

măruntă nu ne ajută deloc. În schimb, uciderea unei ființe atât de însemnate îl va zdrobi pe rege, căci Iker este punctul său slab. Când va vedea năruindu-se viitorul Egiptului, clădit cu atâta răbdare, faraonul va fi descumpănit. Și atunci, o să-l biruim cu ușurință.

♀♀♀

Mâna Pleșuvului îi atinse fruntea.

Iker se trezi.

— Ai adormit. Iată-te ajuns la capătul prefacerilor, teafăr și nevătămat. Piatra poate fi târâtă până pe șantier.

Trei meșteri porniră să tragă sania.

Nu era nici noapte, nici zi, ci o penumbră odihnitoare. Această nouă călătorie se desfășura lin, ca o fericită întoarcere în țara de baștină, părăsită de prea multă vreme.

Se opriră lângă pragul unei uși închise.

— Ridică-te în capul oaselor, adună-ți picioarele sub tine și sprijină-te pe călcâie, îi porunci Pleșuvul.

Cu mișcări ușoare, Iker se supuse.

— Doar Osiris vede și aude, grăi preotul. Totuși, cel inițiat poate să aibă parte de această înțelegere dacă ochiul său devine ochiul șoimului lui Horus, iar urechea sa devine urechea vacii lui Hathor. Ochiul acesta înfăptuiește și creează, urechea aceasta deslușește glasul tuturor făpturilor vii, de la stele până la pietre. Acestea sunt cele două porți ale cunoașterii. Să vezi până în străfundurile întunericului, să auzi cuvântul începuturilor, să străbați bolta cerească și să te înalți spre Marele Zeu. Pământul său sacru înghite jarul distrugător. Să gândești limpede, să fii rece și cumpătat, aidoma lui Osiris, și să mergi în pace spre ținutul de lumină unde el trăiește veșnic.

Ușa Locașului Aurului se deschise.

— Croiește-ți drumul, Iker.

Tânărul se ridică în picioare, simțind o dorință nestăvilită de a înainta. Cu pași înceți, trecu pragul sanctuarului.

— Acum, mergi pe ape!

Podeaua de argint părea lichidă, piciorul se afunda în ea. Cel care mergea pe apele stăpânului său nu se purta, oare, ca un slujitor desăvârșit? Iker continuă drumul.

Suprafața se întări. O strălucire argintie țâșni, învăluindu-l pe tânărul scrib.

— Înfățișează-te înaintea Marelui Zeu, îi spuse Pleșuvul, încingând fruntea lui Iker cu o legătură. De-acum încolo ești înzestrat cu simbolul în stare să dea naștere privirii magice, să-l smulgă pe cel viu din întuneric și să-ți aducă iluminarea.

Atingerea țesăturii trezi din nou puterea fără seamăn a crocodilului, putere ce sălășluia în Fiul regal de când se scufundase în adâncurile unui lac din Fayyum. Unirea dintre bucata de pânză ce-i înconjura capul și această forță stârni o sclipire orbitoare.

Eliberat de sub pielea albă, Iker atinse cerul, mângâie pântecele stelelor și dansă împreună cu constelațiile.

Când strălucirea se domoli, tânărul îl zări pe Sehotep, mai-marele peste toate lucrările regelui și căpetenia meșterilor.

— Iată-te urmaș al lui Osiris, îl vesti el. Ești dator să-l venerezi și să-i continui înfăptuirile.

Sehotep îl îmbrăcă pe Iker într-o tunică garnisită cu stele cu cinci colțuri.

— Prin purificarea mâinilor, ai devenit preot permanent al Abydosului și slujitor al Marelui Zeu. Descoperă munca tainică a Locașului Aurului. Ea face să se nască statuia și preschimbă materia în operă vie.

— Cum se numește Osiris? întrebă Pleșuvul.

Formulele cunoașterii îi veniră iute în minte lui Iker.

— Locul creației, împlinirea ritualului și locașul ochiului. Izvor al vieții, el e temelia lui Maat și cârmuitorul celor drepți.

— Construiește noul tron al lui Osiris!

Iker ridică pe rând materialele trebuincioase: aur, argint, lapislazuli și lemn de roșcov. Ele se îmbinau aproape singure, alcătuind soclul pe care Sehotep așeză o statuie a lui Osiris.

— Împodobește pieptul stăpânului din Abydos cu lapislazuli, turcoaze și electrum, care să-i ocrotească trupul.

Mâinile Fiului regal nu tremurară câtuși de puțin când așeză colierul lat pe pieptul lui Osiris, punându-l astfel la adăpost de primejdii.

— Întrucât acum ești mai-mare peste taine, înzestrează-l pe

zeu cu coroana ce i se cuvine. Înconjurată de pene de struț, acoperită cu o frunză de aur, ea străpunge cerul și se amestecă printre stele.

Iker încoronă statuia.

Apoi îi puse în mâini cele două sceptre, biciul agricultorului, simbol al nașterii întreite, și toiagul păstorului, ce servea la strângerea turmei de animale.

— Prima parte a misiunii Fiului regal a fost împlinită, hotărî Pleșuvul. Noua statuie a lui Osiris va însufleți viitoarea celebrare a misterelor. Mai rămâne s-o trezim pe Doamna din Abydos.

Trei lămpi luminau o capelă ce adăpostea vechea barcă a Marelui Zeu.

— Din pricina vrăjilor rele, ea nu se mai mișcă liberă. De aceea trebuie reparată și reînsuflețită.

Folosind aur, argint, lapislazuli, cedru, santal și lemn de abanos, Iker meșteri un naos pe care îl depuse în mijlocul bărcii.

Stelele de pe tavanul Locașului Aurului prinseră a scânteia, alungând orice umbră.

— Ra a construit barca lui Osiris, arătă Sehotep, cuvântul a zămislit reînvierea. Ra luminează ziua, Osiris – noaptea. Împreună, ei alcătuiesc sufletul reunit, iar Osiris e locul din care țâșnește lumina.

— Barca se mișcă din nou, băgă de seamă Pleșuvul. Spiritul inițiaților poate trece de porțile cerului. Cea de-a doua parte a misiunii Fiului regal s-a încheiat. Și astfel, el devine vrednic să conducă ritualul misterelor.

Pleșuvul îl îmbrățișă pe Iker.

Pentru prima oară, tânărul simți emoția adâncă a bătrânului preot.

10.

La prima oră a dimineții, Sobek Păzitorul îl primi pe Medes, care își stăpânea cu greu furia.

— Îți cer să începi de îndată cercetările. Hoții mi-au călcat casa astă-noapte și mi-au furat mai multe lucruri de preț.

— Te credeam bine apărat.

— Portarul meu dormea, netrebnicul! Iar hoţul e atât de iscusit, încât socot că s-ar putea întoarce oricând. Prin urmare, am pus încă doi paznici să-mi supravegheze casa zi şi noapte.

— Înţeleaptă hotărâre!

— Trebuie să-l arestezi pe răufăcătorul ăsta, Sobek.

— O treabă anevoioasă dacă nu poţi să-mi spui nimic despre el.

— Cineva l-a zărit.

— Cine?

— Un servitor care n-avea somn. Uitându-se din întâmplare spre grădină, a observat trecând un bărbat de statură mijlocie, sprinten, îmbrăcat într-o mantie grosolană şi cu o glugă pe cap.

— Dar chipul i l-a văzut?

— Din păcate, nu. Trimite cele mai bune gărzi să-l caute.

— Bizuie-te pe mine, Medes.

Secretarul Casei Regelui se întunecă la faţă.

— Presimt că hoţul acesta nu era un tâlhar oarecare.

Sobek se încruntă.

— Lămureşte-mă.

— E o simplă părere, dar poate n-ar fi rău să ţinem seama de ea: oare luptătorii ascunşi în Memphis nu vor să-i ucidă pe demnitarii de vază şi mai ales pe membrii Casei Regelui? Atunci ar fi vorba de un complice de-al lor trimis să iscodească locurile şi să pregătească atacul. Iar furtul e doar praf azvârlit în ochi!

— M-ai pus pe gânduri, recunoscu Sobek, mai ales că încercări de jaf s-au petrecut şi la Sehotep, şi la Senankh acasă.

Medes încremeni.

— Carevasăzică, atacul o să se dezlănţuie din clipă în clipă!

Păzitorul îşi strânse pumnii cu îndârjire.

— Casa Regelui va rămâne de neatins, îţi făgăduiesc.

— Tu alcătuieşti ultimul nostru zid de apărare, Sobek.

— Încrede-te în trăinicia lui.

Păzitorul rămase singur o bună bucată de vreme.

Nu cumva se pripea bănuindu-l pe Medes? Încă o dată, bărbatul acesta care muncea din greu îşi arăta credinţa faţă de rege. Iar dacă prezicerile sale se dovedeau adevărate, atunci însemna că luptătorii din umbră se pregăteau să lovească din

nou.

♀♀♀

Urletele soției sale îl treziră pe Medes, chinuit de un vis urât în care se făcea că-l urmăreau vreo zece Sobek, unul mai înspăimântător ca altul.

Scăldat în sudori, se năpusti în odaia femeii și-i trase câteva palme.

— Cheamă-l iute pe doctorul Gua, îl imploră ea. Altminteri, voi muri, și tu ai să fii răspunzător pentru asta!

Pe Medes îl bătea adesea gândul să-și sugrume soția, dar, având în vedere împrejurările, nu voia să atragă atenția asupra sa. Însă de îndată ce va ajunge să cârmuiască Egiptul, avea să se descotorosească de această povară.

— Doctorul Gua, repede!

— Trimit acum după el! Dar, până vine, slujitoarele tale o să-ți aranjeze părul și o să te fardeze, ca să arăți cât mai bine.

Medes porunci să plece neîntârziat cineva în căutarea lui Gua. Știa că n-avea niciun rost să-i făgăduiască o răsplată generoasă, căci doctorul, în ciuda faimei sale, nu se lăsa cumpărat. Ba, uneori, în loc să dea fuga la vreun înalt demnitar, stătea să îngrijească de un om sărman, dacă boala acestuia i se părea mai gravă. Nimeni și nimic nu-i putea schimba obiceiurile, și era de preferat să nu-l superi.

Deși gătită nevoie mare, soția lui Medes se zguduia de plâns, îngreunând munca și așa destul de migăloasă a slujitoarelor care nu îndrăzneau să zică nimic de frică să nu fie izgonite sau aspru pedepsite. Toți ai casei se temeau de răutatea nebunei.

Spre uimirea lui Medes, doctorul Gua sosi înainte de prânz, cărând după el obișnuitul sac din piele. Nesimțitor la frumusețea grădinii ce înconjura bogata locuință a Secretarului Casei Regelui, Gua se îndreptă cu pași repezi spre camera suferindei.

— Vă mulțumesc că ați răspuns atât de grabnic chemării mele, îl întâmpină Medes cu căldură. Socot că ar trebui să-i dați niște leacuri mai puternice.

— Care dintre noi doi e doctorul?

— Dar nici nu-mi trecea prin cap să...

— Lăsați-mă să intru. Și aveți grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Pe Gua îl preocupau două întrebări.

Mai întâi, de ce Medes, un slujbaș harnic, cinstit, vesel, sincer și care se bucura de un renume fără pată, suferea de ficat? Acest organ, care oglindea firea omului, nu mințea. Prin urmare, Medes se prefăcea. Dar care să fi fost motivul unei asemenea purtări? Simpla ambiție de a dobândi un rang cât mai înalt sau alte planuri ce nu puteau fi mărturisite?

Pe de altă parte, care era adevărata pricină a bolii soției sale? Egoistă, certăreață, năzuroasă, nervoasă peste măsură, femeia nu ducea lipsă de cusururi, dar tratamentul ar fi trebuit să-i îmbunătățească sănătatea și să-i înlăture crizele.

Faptul că până acum dăduse greș îl necăjea pe Gua.

— În sfârșit, doctore! Am crezut că voi muri de o mie de ori.

— Îmi păreți plină de viață, ba chiar ceva mai grasă.

Femeia roși.

— Din cauza neliniștii care mă roade, nu m-am putut stăpâni în fața prăjiturilor și a mâncărurilor cu sos. Iertați-mă, vă rog! zise ea cu voce subțire, de fetiță.

— Întindeți-vă pe pat. Am să vă cercetez canalele inimii, o înștiință el, cuprinzându-i încheieturile mâinilor.

Puțin mai împăcată, bolnava îi zâmbi. Deși aceste sclifoseli îl scoteau din minți, Gua își văzu mai departe de treabă.

— Nimic serios, încheie doctorul, în cele din urmă. Curățirea trupului pe dinăuntru o să vă ajute să vă simțiți mai bine.

— Și nervii mei?

— Nu mai am poftă să-i îngrijesc.

Nevasta lui Medes se ridică brusc, speriată.

— Doar nu... doar nu mă lăsați de izbelițe?

— Leacurile ar fi trebuit să dea roade. Dar nu s-a întâmplat așa. Socot că la mijloc e altceva și s-ar cuveni să înțeleg de ce ele se dovedesc neputincioase.

— Eu, una, nu știu, eu...

— Ba știți.

— Doctore, sufăr!

— Există un lucru care nu vă dă pace, ceva atât de adânc și de

chinuitor, încât niciun tratament nu-l poate domoli. Căutați-l, ușurați-vă sufletul de el și vă veți vindeca.

— Nervii mei sunt de vină, doar nervii mei!

— Nicidecum.

Soția lui Medes se agăță de brațul doctorului.

— Nu mă respingeți, vă rog stăruitor!

Gua se desprinse din strânsoarea ei.

— Farmacistul Renseneb pregătește hapuri foarte puternice, în stare să aline cele mai grave suferințe ale nervilor. Dacă nici acestea nu vă sunt de folos, atunci rămân la părerea mea. Ascundeți în adâncul sufletului o greșeală gravă care vă macină și vă împinge spre nebunie. Mărturisiți-o și vă veți elibera.

Luându-și sacul, doctorul Gua ieși din casa lui Medes. O fetișcană bolnavă cu plămânii îl aștepta.

— Despre ce-ați vorbit? o întrebă Medes pe soția sa.

— Despre sănătatea mea... S-ar putea să n-o mai duc mult, dragul meu!

„Grozavă veste", își spuse Secretarul Casei Regelui în sinea sa.

— Doctorul Gua plănuiește un nou tratament, continuă ea, tulburată.

— Atunci să ne încredem în el!

Femeia se ghemui la pieptul lui Medes.

— Ce soț minunat am! Îmi trebuie parfumuri, pomezi și rochii. Să schimbăm slujitoarele care pregătesc mâncarea. Și pe cea care îmi îngrijește părul! Nu sunt bune de nimic și mi s-a urât de ele. Din pricina lor, sănătatea mea se șubrezește.

Din devotament pentru stăpânul său, dar și fiindcă era răsplătit cu dărnicie, intendentul lui Medes răbda uneori umilințe greu de îndurat, precum ocările responsabilului principal al hambarelor, Gergu. Beat turtă, acesta cerea să-l vadă îndată pe Medes.

Intendentul îșI înștiința stăpânul.

— Vă previn: răsuflarea îi duhnește, iar veșmintele de pe el put groaznic.

— Să fie spălat, parfumat și îmbrăcat cu o tunică nouă. Eu îl aștept pe terasă.

Clătinându-se, dar arătând cât de cât omenește, Gergu se

trânti într-un jilț.

— Pari sleit de puteri.

— O călătorie nesfârșită, popasuri prea lungi, prea...

— Te opreai să bei, închipuindu-ți că poți să dispari. Dar pentru că semnul lui Seth îți amintea de îndatoririle tale, ți-ai continuat drumul spre Memphis.

Gergu își coborî privirea în pământ.

— Hai să dăm uitării copilăriile astea și să vorbim de lucrul cel mai important: adevărata misiune a lui Iker!

— După spusele lui Bega, trebuie să repare barca lui Osiris și să făurească o nouă statuie a zeului. În urma inițierii sale din Locașul Aurului, Fiul regal va deveni, se pare, preot permanent, va conduce ritualul misterelor și nu va mai părăsi Abydosul. Un fel de surghiun aurit și veșnic.

— Ce crede Prevestitorul despre asta?

— E sigur de izbânda sa.

— Așadar, îl va ucide pe Iker și va spulbera apărarea Abydosului.

— Pesemne.

— Ți-ai pierdut avântul, Gergu. Nu cumva ai făcut vreo greșeală?

— Nu, liniștiți-vă!

— Atunci înseamnă că Prevestitorul ți-a încredințat o sarcină care te înspăimântă.

— N-ar trebui să ne potolim o vreme? Încă un pas și ne-am putea prăbuși!

Medes umplu o cupă cu vin alb, aromat, și i-o oferi lui Gergu.

— Cel mai bun leac. O să te ajute să revii cu picioarele pe pământ și să-ți recapeți încrederea.

Gergu bău cu lăcomie.

— Strașnic! Pus în amforă de cel puțin zece ani.

— Doisprezece.

— Cu o singură cupă nu-l pot cinsti cum se cuvine.

— Ai să bei iar după ce-mi repeți poruncile Prevestitorului.

— Credeți-mă, sunt smintite de-a dreptul.

— Lasă-mă pe mine să judec.

Știind că n-avea cum să scape de Medes, Gergu îi împlini

voia.

— Prevestitorul vrea să-l înlăture pe Sobek.

— În ce fel?

— Mi-a dat un cufăr care nu trebuie deschis cu niciun chip.

— Nădăjduiesc că ți-ai înfrânat curiozitatea.

— Obiectul ăsta mă umple de groază! Îl el se află închise o mie de vrăji dintre cele mai rele!

— Unde se găsește acum?

— L-am cărat până aici, bineînțeles, înfășurat într-o pânză groasă de in.

— Ce ți-a spus Prevestitorul să facem cu el?

— Să-l ducem în odaia Păzitorului.

— Nimic altceva?

— Mie și asta mi se pare cu neputință!

— Nu mai înflori atâta lucrurile, Gergu!

— Dar netrebnicul ăsta de Sobek care-și vâră nasul peste tot nu e apărat zi și noapte? Simțindu-se amenințat, s-a înconjurat de gărzi bine pregătite, gata să doboare pe oricine ar încerca să-l atace.

— Arată-mi arma aceasta neașteptată.

Gergu plecă să caute cufărul, se întoarse cu el, iar Medes îi scoase învelitoarea.

— Meșterul s-a întrecut pe sine! Cel mai de soi lemn de salcâm și o lucrătură fără pereche.

— Nu-l atingeți, ar putea să ne trăsnească!

— Cu siguranță, Prevestitorul nu dorește una ca asta. Ținta e Sobek.

— Dacă îi duc eu cufărul, o să intre la bănuieli.

— Nu-ți cer să-ți pui viața în primejdie, prietene. Nimeni nu trebuie să lege moartea lui Sobek de noi. Îți închipui cum are să fie după ce scăpăm de câinele ăsta? Ne stânjenește de prea multă vreme! Mă temeam chiar că s-a apropiat prea mult de noi, căci a trimis iscoade pe urmele mele.

Gergu păli.

— Și dacă... vă înhață?

— Sobek s-a gândit și la așa ceva, pesemne. Dar am izbutit să-i zdruncin planurile și să-l liniștesc în privința

devotamentului meu față de rege. Totuși, o să mă supravegheze mai departe.

— Cât mai avem timp, se repezi Gergu, să părăsim Egiptul, luând cu noi cât mai multe lucruri de preț.

— De ce să ne pierdem cu firea? E de ajuns să ne supunem Prevestitorului.

— Niciunul din noi doi nu poate duce acest cufăr lui Sobek, stărui responsabilul principal al hambarelor.

— Atunci înseamnă că-l va duce altcineva.

— Nu văd cine!

Medes nu cugetă prea mult. Rezolvarea i se părea evidentă.

— Avem la îndemână un aliat căruia nici măcar nu-i vom cere părerea, grăi el, căci mă voi folosi pentru a doua oară de singurul talent al scumpei mele soții.

11.

O noapte întreagă, Sekari observă toată forfota din preajma îndoielnicei prăvălii. La început, fu dezamăgit. Câțiva gură-cască, discuții mai mult sau mai puțin însuflețite, niște soldați beți, câini porniți în căutarea cățelelor aflate în călduri, pisici ieșite la vânătoare... Pe scurt, traiul obișnuit dintr-un cartier oarecare.

Dar ochiul ager al lui Sekari surprinse un lucru ciudat: o santinelă ascunsă în colțul unei terase, supraveghind piața și străzile înconjurătoare.

Nu era vorba de un locuitor al cartierului dornic să ia o gură de aer curat, ci de un pândar atent. Din când în când, făcea semne cu mâna unui complice pe care Sekari îl descoperi cu greu. Și, fără îndoială, mai erau și alții.

O pază severă, asigurată de oameni așezați în cele mai potrivite unghere. Carevasăzică, cei care supravegheau locul nu erau niște nepricepuți.

Sekari se simți în primejdie.

L-o fi observat careva?

În loc s-o rupă la fugă, se îndreptă cu pas agale spre mijlocul pieței și intră în vorbă cu un grup de bărbați care nu se grăbeau

la culcare.

— Frumoasă noapte, băieți. Mie, unul, nu mi-e somn. Nu știți vreo fată drăguță prin apropiere?

— Nu ești de pe-aici, îi răspunse, morocănos, unul dintre bărbați.

— Ba eu îl cunosc, îi luă apărarea un alt bărbat, cu părul creț. E noul sacagiu, are marfă ieftină. Nu ducem lipsă de fete drăguțe.

— Cu coada ochiului, Sekari îl văzu pe unul dintre pândari agitându-se. Apariția lui, socotit un străin, tulbura liniștea obișnuită.

— Osteneala îți va fi răsplătită, prietene. Dacă mă conduci la o fată primitoare, n-o să-ți pară rău.

Crețul își trecu, pofticios, limba peste buze.

— O siriancă ți-ar plăcea?

— Tu ești mulțumit de farmecele ei?

— Eu tocmai m-am însurat! Dar cei care o vizitează au numai cuvinte de laudă despre ea.

— Atunci, să mergem!

Sekari se simțea observat de mai multe perechi de ochi. Crețul apucă pe o străduță întunecată și pustie. Morocănosul venea după ei.

Urmându-și călăuza, Sekari trecu pragul unei clădiri arătoase, cu două etaje.

— Morocănosul ne însoțește?

— Nu, se duce la el acasă.

— Locuiește în apropiere?

— Să urcăm la primul etaj, ca să te prezint.

Apoi Crețul închise grijuliu ușa.

În încăpere nu pluteau parfumuri amețitoare și nu erau picturi care să înfățișeze jocurile dragostei. Din ușă nu se vedea nicio cameră de primire înzestrată cu rogojini și perne și nimeni nu-i oferi nou-venitului o cupă cu bere. Locul nu părea deloc sortit plăcerilor.

— Nu vei fi dezamăgit, ai să vezi! îl încurajă Crețul, urcând încet scara.

Sekari îl împinse în lături și se năpusti înainte.

La etaj îl aștepta un ucigaș înarmat cu o bâtă.

Lovindu-l cu capul în burtă, Sekari îl trânti și sui câte patru trepte odată până la al doilea etaj.

Lama unui pumnal îi atinse ușor obrazul, chiar în clipa în care pași pe terasă. Singura cale de scăpare era să sară din acoperiș în acoperiș, cu riscul de a-și rupe gâtul.

Jos, Morocănosul dăduse alarma. Ieșind din întuneric, mai multe siluete se luară după fugar.

Agerimea lui Sekari îi surprinse pe urmăritori. Cel mai iute dintre ei dădu greș și căzu între două case. Descurajați, complicii săi se lăsară păgubași.

Crețul porunci oamenilor să se întoarcă în ascunzătorile lor. Prea multă zarvă ar fi atras negreșit atenția străjilor.

♀♀♀

Sobek mâncase o coastă friptă de vacă, o salată, niște fructe proaspete și băuse o cupă cu vin fără să se oprească din cititul rapoartelor aduse de oamenii săi. Prielnică pentru cugetare, noaptea îi îngăduia să cântărească mai bine lucrurile și să le deosebească pe cele importante de cele mărunte.

Își pusese mari nădejdi în faptul că Sekari credea că dăduse de o urmă a luptătorilor din umbră, dar, prevăzător din fire, voia să mai facă o ultimă verificare. Îndată ce Sekari se va întoarce, Păzitorul avea să ia măsurile cuvenite.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră.

— Îmi pare rău că vă deranjez, comandante, zise straja. V-a fost trimis acest cufăr, împreună cu un mesaj grabnic, după câte am înțeles.

Sobek rupse pecetea și desfășură un mic papirus dintre cele mai fine.

> *„Primește acest cufăr în care să-ți rânduiești arhivele tale secrete. E făcut de unul dintre cei mai iscusiți meșteri. Sper că îl vei prețui, asemenea celorlalți demnitari cărora Luminăția Sa le oferă un astfel de dar. Ne vedem mâine, la consiliul cel mare. Sehotep.”*

„Minunat obiect, într-adevăr”, gândi Păzitorul, ridicând capacul.

Dar, spre marea lui uimire, cufărul nu era gol! Înăuntru se aflau șase figurine care semănau cu statuetele *ushebti*, „cei care răspund”, însărcinate ca, în lumea de dincolo, să îndeplinească, în locul celor morți, diferite munci, precum udatul grădinilor, căratul mâlului roditor de la răsărit spre apus și însămânțarea câmpurilor.

Modelate din lut ars, figurinele acestea aveau însă ceva neobișnuit. Nu purtau asupra lor, așa cum ar fi trebuit, săpăligi și tesle, ci pumnale! Bărboase și amenințătoare, fețele lor nu păreau ale unor egipteni.

— Așa să arate un dar din partea faraonului? Urâtă glumă!

În clipa când căpetenia tuturor gărzilor din regat apucă una dintre statuete, aceasta își înfipse arma cu sălbăticie în mâna lui.

Luat pe neașteptate, Sobek îi dădu drumul.

Cele șase statuete se repeziră atunci asupra bărbatului, lovindu-l fără odihnă.

Deși nu se putea feri de toate loviturile, Sobek își închipui că va birui această ceată mărunțică, dar figurinele se mișcau cu o așa iuțeală, încât Păzitorul nu izbuti să le țină piept.

Suferind din pricina zecilor de răni, bărbatul își pierdu forțele.

Neîncetat, lama pumnalelor îi sfâșia carnea. Nelăsându-i răgaz să se apere, atacatorii păreau să zâmbească la gândul că-l vor ucide pe acest uriaș.

Sobek se împiedică de cufăr și se prăbuși greoi.

Întărâtate, statuetele se năpustiră asupra gâtului și asupra capului său. În pragul leșinului, victima își apăra încă ochii cu palmele.

Furios că moare astfel, Păzitorul slobozi un urlet de fiară sălbatică, atât de puternic și de deznădăjduit, că soldatul care făcea de strajă îndrăzni să intre în odaie.

— Comandante, ați pățit ceva? Comandante!

Uluit peste măsură de ceea ce văzu, soldatul se grăbi să calce statuetele-n picioare și să-l elibereze pe Sobek. Dar figurinele nu se sfărâmau cu niciun chip, atacând iar și iar.

Vrând să-l scoată pe Sobek afară, soldatul încercă să-l târască de mâini, dar atinse o lampă și o răsturnă.

Uleiul fierbinte se împrăștie peste o statuetă care se aprinse numaidecât.

— Ajutor! strigă soldatul.

Mai multe străji sosiră într-un suflet și râmaseră fără grai când dădură cu ochii de Sobek.

Într-o baltă de sânge, Păzitorul nu mai mișca.

— Ardeți blestemățiile astea! îi îndemnă soldatul pe tovarășii săi.

Flăcările îi cuprinseră pe atacatori. Crăpând și plesnind, lutul ars scotea niște gemete înfricoșătoare.

Santinelele nu se încumetau să atingă trupul zdrobit al căpeteniei lor.

— Să-l chemăm pe doctorul Gua!

♀♀♀

Când se socoti în afara oricărei primejdii, Sekari închise ochii și respiră adânc. De data aceasta era cât pe ce s-o pățească. Niciodată nu avusese de-a face cu un grup atât de unit, în stare să treacă imediat la fapte, fără să șovăie.

Acum, Sekari înțelegea de ce gărzile lui Sobek nu reușiseră să-i dibuiască pe acești nelegiuiți. Amestecați printre locuitorii cartierelor, munceau, își întemeiau familii, legau prietenii și nu se deosebeau prin nimic de egiptenii adevărați. Nimeni nu-i trata ca pe niște străini, nimeni nu-i bănuia.

Un gând neliniștitor puse stăpânire pe Sekari: Prevestitorul își urzise planul cu multă vreme în urmă. Oare de câți ani ucigașii săi se pripășiseră la Memphis? Zece, douăzeci, poate chiar treizeci! Nebăgați în seamă, neștiuți, deveniseră niște oameni pe care vecinii lor îi prețuiau. Și, în tot acest răstimp, așteptaseră ordinele căpeteniei lor și loviseră ținta cu precizie.

De aceea căutările lui Sobek nu dăduseră roade. Poate că unii dintre cei care-i ofereau informații făceau parte tocmai din trupele Prevestitorului. Prin urmare, îl mințeau, ca să-l potolească, și-i destăinuiau doar lucruri fără prea mare însemnătate ce duceau la arestarea vreunui tâlhar mărunt, nicidecum a unui credincios de-al Prevestitorului.

Ascunzătorile lor erau la fel de sigure ca niște fortărețe. Pândarii îl descopereau neîntârziat pe cel ce s-ar fi arătat prea curios și dădeau alarma.

După cum se purtase până acum, Sekari se osândise singur. Dușmanul nu-l socotea un gură-cască oarecare și avea să încerce să-l omoare.

„Cât de prost am fost, gândi Sekari. Nu s-au ținut după mine și au păstrat liniștea ca să nu-i trezească pe vecini, dar se vor strădui să-mi facă de petrecanie! N-au trimis o ceată pe urmele mele, ci un singur om, care să mă atace pe la spate, iute și fără să dea greș."

De pe acoperișul unei căsuțe, ucigașul sări asupra lui Sekari și-l trânti la pământ.

Doborât, Sekari se împotrivi fără vlagă și nu izbuti să scape din strânsoare.

Atacatorul îi petrecu în jurul gâtului un șnur gros din piele și strânse din toate puterile.

Ultimele tresăriri ale victimei sale îl înveseliră. Cu beregata strivită, egipteanul avea să moară sufocat.

O izbitură zdravănă îl forță pe ucigaș să dea drumul șnurului.

Mai întâi nu pricepu ce se întâmplase, apoi simți colții unui câine înfigându-i-se în țeastă și sfărâmând-o.

Isprăvindu-și treaba, Sângerosul îi linse mâinile stăpânului, care își recăpăta anevoie răsuflarea.

— Știi să apari în clipa cea mai potrivită, prietene! Îl mângâie îndelung pe salvatorul său, ai cărui ochi luceau de mulțumire. Trebuie să-l previn pe Sobek.

Sekari se ridică și o porni înainte clătinându-se. O întrebare îl tot rodea: dușmanul trimisese doar un ucigaș?

Zorind pasul, ieși din încrengătura de străduțe și ajunse pe o esplanadă unde îl aștepta Vânt-de-Miazănoapte încărcat cu vasele trebuincioase îndeletnicirii de sacagiu.

Apa rece îi potoli lui Sekari arsura de la gât.

Apoi, în mare grabă, cei trei tovarăși se îndreptară spre palat.

Nu departe de odăile lui Sobek se auzea o zarvă neobișnuită. Vălătuci de fum se ridicau în aer, iar o mulțime de sacagii alergau spre clădire.

— Ce se petrece aici? i se adresă Sekari unei santinele.

— Una dintre odăi a luat foc. Dar tu du-te acasă, că ne îngrijim noi de asta.

— Comandantul Sobek e teafăr?

— Ce te privește pe tine, prietene?

— Am un mesaj să-i duc.

În împrejurările grave de acum, Sekari se vedea nevoit să rupă tăcerea în privința persoanei sale.

Santinela se apropie de el, aruncându-i priviri sfredelitoare.

— Semnul ăsta de pe gâtul tău e cam ciudat... Ai fost atacat?

— O nimica toată.

— Aș vrea să aflu mai multe.

— Am să-i povestesc pe îndelete lui Sobek.

— Nu mișca, băiete!

Santinela îl amenință pe Sekari cu un baston. Îndată, Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul se strânseră lângă Sekari. Măgarul bătea pământul cu copitele, iar Sângerosul mârâia înfricoșător.

— Liniștiți-vă, prieteni. Omul acesta nu-mi vrea răul.

Santinela se dădu câțiva pași îndărăt. Câțiva soldați îi săriră în ajutor.

— Necazuri? întrebă un ofițer.

— Aș dori să-l văd pe comandantul Sobek, ceru, cu umilință, Sekari.

— Pentru ce anume?

— Nu-i pot spune decât lui.

Ofițerul stătea în cumpănă. Sau îl azvârlea pe nebunul ăsta în temniță, sau îl conducea la gărzile din preajma lui Sobek, cărora le rămânea să decidă ce să facă mai departe cu el.

După ce cugetă îndelung, alese să-l însoțească până la unul dintre apropiații Păzitorului. Acesta îl recunoscu pe Sekari și-l trase deoparte.

— Trebuie să-l prevenim îndată pe Sobek, îi destăinui Sekari. Să scotocim tot cartierul aflat la miazănoapte de templul lui Neith.

— Ce bănuiești că e acolo?

— Locul adăpostește un cuib al luptătorilor din umbră.

— Sobek nu mai poate să ne dea ordine, grăi ofițerul cu voce

slabă.

— Nu mai este căpetenia gărzilor?

— Dac-ar fi doar atât!

— Doar nu vrei să spui că...

— Vino cu mine!

Sobek zăcea întins pe o rogojină, cu capul pe o pernă. Doctorul Gua îi curăța nenumăratele tăieturi.

Sekari se apropie.

— Trăiește?

— Abia mai răsuflă. N-am văzut niciodată un trup cu atâtea răni.

— O să-l salvați?

— În halul în care se găsește, soarta e cea care va hotărî.

— Se știe cine l-a atacat?

Ofițerul chemă garda care-l descoperise pe Sobek și care povesti, ducându-și cu greu până la capăt cuvintele, priveliștea cumplită și de necrezut pe care-o văzuse.

Apoi ofițerul îi arătă lui Sekari un mic papirus pătat de sânge.

— Cunoaștem numele făptașului. El a făurit statuetele, a trimis cufărul și, iscălindu-se, s-a dat în vileag.

12.

Cunoscând de-acum totul despre templul menit lui Sesostris, Prevestitorul nu socotea că e necesar să distrugă scrierile, să pângărească obiectele și să arunce vrăji rele asupra statuilor. Toate acestea nu slujeau decât la păstrarea *KA*-ului faraonului și la zămislirea unei energii care hrănea doar Abydosul. Slăbirea ei n-ar fi însemnat mare lucru. Iar Prevestitorul voia să-și doboare fără ocolișuri potrivnicul.

Ca de obicei, Prevestitorul își îndeplini atent îndatoririle de dimineață, apoi lăsă locul altor preoți temporari care aveau să îngrijească sanctuarul. Se prefăcu a se întoarce în odaia sa, se asigură că nu-l vede nimeni și se îndreptă spre Arborele vieții.

Acolo nu găsi niciun preot, niciun păzitor.

Ceremonialul din zori odată încheiat, salcâmul lui Osiris rămăsese singur, scăldat în razele soarelui. Câmpul de forțe ce

lua naștere datorită celor patru salcâmi tineri era de ajuns ca să protejeze arborele.

Din buzunarul tunicii, Prevestitorul scoase patru sticluțe cu otravă. În timpul nopților petrecute în templu, se furișase, fără să lase vreo urmă a trecerii sale, în încăperea unde se păstrau tot soiul de licori și preparase un amestec mortal. Deși continuau să pară sănătoși, tinerii arbori aveau să se usuce pe dinăuntru și să-și piardă puterile. Când Pleșuvul va băga de seamă, va fi deja prea târziu.

Mai întâi, cel dinspre răsărit.

Prevestitorul vărsă la rădăcina tânărului salcâm lichidul fără culoare și fără miros, aflat în sticluță.

— Fie ca lumina ce renaște să nu te mai încălzească și să te ucidă, asemenea vântului înghețat al iernii.

Urmă arborele dinspre apus și cea de-a doua sticluță.

— Fie ca licăririle asfințitului să te împovăreze cu o moarte rea și să te învăluie în întuneric.

Apoi veni rândul salcâmului dinspre miazăzi și al celei de-a treia sticluțe.

— Fie ca razele cele puternice ale soarelui să te ardă și să-ți usuce seva.

În sfârșit, cea de-a patra sticluță și arborele dinspre miazănoapte.

— Fie ca frigul izvorât din neguri să te copleșească și să te roadă.

Chiar de-a doua zi, Prevestitorul avea să observe rănile pricinuite de otravă. Și, dacă acestea se vor dovedi la înălțimea speranțelor sale, câmpul protector de forțe va dispărea.

După aceea, va putea să se atingă și de cei patru lei.

♀♀♀

Iker trăia din nou fiecare clipă a ritualului de inițiere din Locașul Aurului, a cărui măreție încă îl uimea. Cum să izbutească un simplu om să pătrundă atâtea taine și să prindă mulțimea de tâlcuri ale simbolurilor? Poate că renunțând să întoarcă lucrurile pe toate fețele și ascuțindu-și simțurile, va pătrunde în inima misterului.

Universul nu putea fi deslușit. Și totuși, avea un înțeles

veșnic, ce izvora fără încetare din el însuși și se întindea dincolo de hotarele minții omenești. Ivită din stele, viața se întorcea în același loc datorită inițierii. Iar el, ucenicul scrib din Medamud, tocmai trecuse de o poartă ce se deschidea spre priveliști neasemuite.

Trezită din zori, Isis celebra un ritual împreună cu slujitoarele lui Hathor. De când ieșise din Locașul Aurului, unde statuia și barca lui Osiris se încărcau de energie, rămăsese tăcută. Pentru că înfruntase încercări aidoma celor ale lui Iker, Isis știa cât de important era să te reculegi după ce ai trăit clipe atât de mistuitoare.

Iker revenea încetul cu încetul pe pământ, fără să uite nimic din călătoria sa dincolo de timp și spațiu. Ieșind din modesta casă albă, el admiră îndelung cerul, pe care niciodată nu avea să-l mai contemple la fel ca până acum. El era obârșia operelor nemuritoare, cărora meșterii le dădeau o formă ce putea fi văzută și de ochii oamenilor.

Dar, din nenorocire, existau pe lume și alte lucruri care nu aduceau fericirea. Iar Fiul regal, Prieten unic și trimis al faraonului, trebuia să le înfrunte.

♀♀♀

— Laptele e acru și pâinea tare, spuse Bega. Alege cu mai multă atenție mâncarea pe care o duci preoților permanenți. Dacă unul dintre ei se plânge, ai să fii izgonită.

Frumoasa Bina se înfurie.

— Părerea ta e lege?

— Aici nimeni n-o nesocotește.

— Tocmai de-aia putrezește Abydosul!

— Nu întrece măsura, fetițo, și îndeplinește-ți cum se cuvine munca!

Bega ura femeile. Ușuratice, nerușinate, ațâțătoare, prefăcute, aveau o mie de metehne, cu neputință de îndreptat. Când va dobândi puterea deplină, o să le alunge din Abydos, oprindu-le să mai ia parte la ritualuri. Nicio preoteasă nu va mai pângări templele Egiptului, rezervate bărbaților. Doar ei erau vrednici să slujească divinitățile și să se bucure de bunăvoința acestora. Învățăturile Prevestitorului i se păreau foarte chibzuite: femeile

să fie îndepărtate din sanctuare și școli, trupurile să le fie acoperite din cap până în picioare ca să nu-i mai ademenească pe bărbați și să stea închise în casă, unde să-și slujească soții. Sub domnia faraonilor căpătaseră atât de multă libertate, încât se purtau ca niște ființe fără stăpân și puteau chiar să cârmuiască regatul!

Batjocoritoare, Bina se uita țintă la Bega.

— Mănânci și bei sau duc pâinea și laptele înapoi?

— De data asta, treacă de la mine. Dar mâine, aștept mai multă grijă din partea ta și... Pleacă repede, vine Iker!

Sprintenă, fata dispăru iute.

Cu spinarea încovoiată, Bega își îndreptă toată atenția asupra mesei.

— Iertați-mă că vă tulbur de cu zori.

— Suntem cu toții la dispoziția Fiului regal. Ați mâncat de dimineață?

— Nu încă.

— Atunci împărțiți cu mine aceste bucate.

— Mulțumesc, nu mi-e foame.

— Doar nu v-ați îmbolnăvit!

— Liniștiți-vă, încercările prin care am trecut mai degrabă m-au înzdrăvenit.

— Vă felicit pentru inițierea din Locașul Aurului. E o cinste rară, care însă vă împovărează cu răspunderi uriașe. Noi vom fi mândri să vă vedem conducând ritualurile din luna *khoiak*.

— Clipele despre care vorbiți mi se par foarte apropiate, iar eu mă simt tare neștiutor!

— Toți preoții permanenți, începând cu mine, vă vor ajuta să pregătiți această mare sărbătoare. Nu vă mai faceți atâtea griji în privința ei. Dar misiunea voastră se desfășoară bine?

— Locașul Aurului adăpostește o nouă statuie a lui Osiris și noua sa barcă și nădăjduiesc că nimic nu tulbură rânduiala preoților. Știu că v-au cam necăjit cercetările mele, dar nu puteam renunța la ele.

— Le-am și dat uitării, îl asigură Bega. Prețuim cu toții purtările voastre lipsite de înfumurare. Trebuia să vă încredințați singur că preoții permanenți sunt devotați pe de-a-

ntregul ritualurilor lui Osiris și caută să-și îndeplinească sarcinile fără greș. Inimă a Egiptului, Abydosul trebuie să rămână nepătat. Iar Luminăția Sa și-a dovedit înțelepciunea făcând aceste verificări și alegând omul care să le ducă la capăt cu bine.

Bega rămânea la fel de respingător, glasul său, la fel de aspru, dar vorbele rostite de el îl îmbărbătară pe Iker. Severul preot se arătase întotdeauna zgârcit cu laudele și arareori îi era cuiva dat să audă asemenea cuvinte din gura lui. Judecata sa părea să fie ecoul gândurilor preoților permanenți, risipind încordările și dezvăluindu-i lui Iker că aceștia îi încuviințau faptele.

— Încredințarea paletei de aur unui demnitar atât de tânăr, fără a ține seama de ritualurile și misterele noastre, ne-a nedumerit la început, mărturisi Bega, și de puține ori l-am văzut pe Pleșuv atât de nemulțumit. Prea închiși în lumea noastră, am avut nesăbuința de a pune la îndoială hotărârea regelui. Trufie vrednică de dispreț, greșeală de neiertat! Vârsta și încercările ne-au tocit simțurile. În fiecare zi, opera Zeului se împlinește și îndatorirea noastră e s-o prelungim cu umilință, lăsând la o parte ambițiile mărunte. Venirea voastră aici, Iker, ne-a învățat multe. Nu exista un mijloc mai nimerit pentru a ne trezi atenția adormită și a ne reaminti că trebuie să fim cu băgare de seamă. Dacă un faraon se îndepărtează de Abydos, Egiptul e în primejdie să dispară; dacă se apropie de el, moștenirea strămoșilor răspândește nenumărate binefaceri, și asupra Celor Două Regate se revarsă bunăstarea. Alegerile lui Sesostris sunt pilduitoare, Luminăția Sa își merită faima și dragostea supușilor. Iar noi cu toții avem cinstea să slujim un monarh fără pereche ale cărui hotărâri ne luminează calea.

Întrucât nu se așteptase la asemenea destăinuiri din partea unui bărbat atât de rece și de sever, Iker îi aprecie sinceritatea, dovadă a credinței depline ce-i călăuzea pe preoții permanenți.

Totuși, Fiul regal nu uită de întrebările ce-l frământau de când Isis spusese că Gergu seamănă cu un fruct putred.

— Preoții permanenți nu părăsesc prea des Abydosul, așa mi se pare.

— Aproape niciodată, deși Legea nu ne oprește. Dar ce să

căutăm afară? Noi singuri am ales traiul acesta, iubim pământul lui Osiris şi am descoperit partea cea mai însemnată a vieţii. Ce ne-am putea dori mai mult?

— Un lucru mărunt nu-mi dă pace: cum l-aţi cunoscut pe Gergu?

Bega se încruntă.

— Din întâmplare. Eu mă îngrijeam ca preoţilor permanenţi să nu le lipsească proviziile şi alte obiecte trebuincioase. Gergu fiind însărcinat cu aducerea lor, i-am pus la încercare priceperea.

— Cine l-a trimis la Abydos?

— Nu cunosc.

— Aţi uitat să-l întrebaţi?

— Nu sunt curios din fire. Şi, de vreme ce trecuse de toate controalele, de ce să-l privesc cu ochi bănuitori? Îi cer să nu întârzie şi să-şi ia munca în serios, iar până acum Gergu nu m-a dezamăgit.

— Nu v-a pus niciodată întrebări... necuvenite?

— Atunci aş fi avut eu grijă să nu mai calce în Abydos! Dar nu, el se mulţumeşte să primească listele pe care i le înmânez şi să le respecte întocmai.

— Însoţeşte până aici mărfurile de fiecare dată?

— Gergu este un slujbaş care nu-şi lasă treburile în seama altora. Îi place să verifice el însuşi încărcătura şi s-o conducă până în port. Datorită devotamentului său a şi fost numit preot temporar. Firea sa necioplită nu-l împiedică să admire Abydosul şi să-şi vadă de-ale lui. Bega îşi drese glasul. Dar care e pricina acestor întrebări? Îl bănuiţi pe Gergu de lucruri necurate?

— N-am dovezi.

— Şi totuşi, vă îndoiţi de el!

— Oare slujba sa de responsabil principal al hambarelor n-ar trebui să-i răpească tot timpul?

— Demnitari de rang înalt vin adesea aici tocmai de la Memphis, Teba sau Elephantina! Având în vedere însemnătatea Abydosului, distanţa nu contează. Unii rămân doar o săptămână sau două, alţii mai mult. Niciunul nu renunţă la sarcinile sale, oricât de simple sau de anevoioase ar fi ele. Iar Gergu se numără printre aceşti preoţi temporari statornici şi credincioşi.

— Mulțumesc pentru ajutor, Bega.

— Acum sunteți mai-marele nostru. Nu șovăiți să mi-l cereți ori de câte ori aveți nevoie.

Privindu-l pe Fiul regal cum se îndepărtează, aliatul lui Seth mestecă, nervos, o bucată de pâine. Îi părea rău că-l apărase pe Gergu, dar, învinuindu-l, i-ar fi oferit lui Iker prilejul de a scotoci iar pretutindeni și de a începe niște căutări care s-ar fi răsfrânt asupra lui Bega însuși.

Dar oare cuvintele sale l-au convins pe Fiul regal de nevinovăția lui Gergu?

Fără îndoială că nu.

Acest Iker devenea tare primejdios. Dobândind de-acum puteri sporite și fiind considerat vrednic de Misterele lui Osiris, trimisul lui Sesostris căpătase o forță neașteptată. Crezând că Abydosul îl va respinge, Bega se înșelase amarnic.

Tânărul acesta era însuflețit de o lumină ciudată, pe care ritualurile lui Osiris o hrăneau.

O clipă, o singură clipă, Bega se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să uite de trădare și de toate uneltirile, să redevină un preot adevărat și să urmeze calea lui Iker.

Supărat, se frecă la ochi.

Puritatea lui Iker, năzuințele sale, respectarea tradițiilor nu puteau duce la nimic bun. Doar Prevestitorul însemna de-acum viitorul.

Și apoi, Bega mersese prea departe.

Renegându-și trecutul și jurămintele, luând parte la uneltirile Răului, nu se mai putea întoarce din drum. Alegerea făcută îi eliberase pornirile prea multă vreme înfrânate, dorința de a se îmbogăți și pofta de putere. Cei aidoma lui Iker aveau să piară.

Iar Prevestitorul trebuia să treacă degrabă la fapte.

♀♀♀

Shab Strâmbu' se întâlni cu stăpânul său lângă scara Marelui Zeu, departe de ochii soldaților care patrulau în deșert, în afara Abydosului. Odată isprăvite ritualurile ce se desfășurau la apusul soarelui, lămpile se aprinseseră în odăile preoților permanenți și ale celor temporari cărora le fusese îngăduit să doarmă în Abydos. După masa de seară, preoții pricepuți în

observarea cerului se urcaseră pe acoperișul templului lui Sesostris, scrutând stelele și străduindu-se să desluşească mesajul zeiței Nut.

— Ai reușit să te apropii de mormântul lui Osiris?

— La prima vedere, nu pare să fie protejat, răspunse Strâmbu'. Doar un preot bătrân verifică peceţile și rostește formulele.

— Niciun fel de pază?

— Nici cea mai firavă. După cum m-ați sfătuit, m-am ținut la o depărtare de treizeci de pași de ușa mormântului. Pesemne există vreo apărare nevăzută. E cu neputință ca la un monument atât de însemnat să se ajungă așa de ușor.

— Sacrul ce domnește peste acel loc și strălucirea lui Osiris îi descurajează pe curioși, socoti Prevestitorul. Se tem de mânia zeului.

— Și dacă preoții au așezat acolo o stavilă magică?

— Asta nu o să mă oprească, viteazul meu prieten. Puțin câte puțin, voi nărui zidurile Abydosului.

— Trebuie să mai stau ascuns în această capelă, stăpâne?

— Nu pentru multă vreme.

Strâmbu' rânji.

— Voi căpăta privilegiul de a-l ucide pe Iker?

Ochii Prevestitorului se înroșiră puternic. Trupul său răspândea în jur o căldură ca de jăratic.

Înspăimântat, Shab se trase îndărăt.

— Statuetele mele au ieșit din cufăr, zise Prevestitorul cu voce amenințătoare. Deschizându-l, Sobek Păzitorul tocmai a săvârșit ultima sa greșeală. În noaptea asta, vom scăpa de el, și oamenii noștri din Memphis vor putea porni la atac.

13.

Sesostris se bucură că inițierea lui Iker din Locașul Aurului se sfârșise cu bine. După spusele Pleșuvului, tânărul se purtase în chip desăvârșit și-și îndeplinise misiunea cu grijă și pricepere. Fără să știe, trecuse în felul acesta de prima poartă a Cercului de Aur din Abydos și, prin urmare, devenea puțin câte puțin un

Osiris. Curând, conducând ritualul din luna *khoiak* se va afla, totodată, în centrul lui şi va pătrunde, pe deplin, în inima celei mai tainice confrerii din Egipt.

Astfel, Iker se construia aidoma pietrei de lumină din care se năştea fiecare piramidă, fiecare templu, fiecare locaş de veci. Şi, pe această piatră, faraonul îşi întărea regatul, nu pentru slava sa, ci pentru cea a lui Osiris. Atâta vreme cât Cele Două Regate îi prelungeau înfăptuirea zeului, moartea nu-i va atinge pe cei vii.

Potrivit unor zvonuri stăruitoare, Sesostris avea să-l numească pe Iker coregent şi să-l asocieze la tron ca să-l pregătească pentru domnie. Dar planul monarhului, deşi nu înlătura cu totul o atare posibilitate, era mult mai cuprinzător. După pilda înaintaşilor săi, el trebuia să transmită *KA*-ul lui Osiris unui om vrednic să-l primească, să-l păstreze, să-l sporească, apoi, la rândul său, să-l transmită mai departe. Lui Iker, făuritor al bărcii şi al statuii zeului, avea să-i revină această sarcină. Ajungând să cunoască misterele, el le va celebra. Pentru tânărul acesta fără pereche, nu exista nicio deosebire între a privi şi a trece la fapte, între a descoperi şi a da viaţă. Scurgerea orelor odată înlăturată, Fiul regal ar trăi, potrivit timpului lui Osiris, la obârşia timpului şi a simbolurilor, plămădite din spirit şi materie. I se va alătura lui Isis dincolo de calea de foc şi va privi înăuntrul Arborelui vieţii.

Ameninţările Prevestitorului făceau cu atât mai însemnată existenţa acestui cuplu. Credinţei sale oarbe şi voinţei lui de a o impune prin violenţă Isis şi Iker li se împotriveau printr-o spiritualitate senină, pură, hrănită de o lumină creatoare.

Dar victoria nu era încă dobândită.

Sesostris nu credea în dispariţia Prevestitorului, care, precum o viperă a nisipurilor, ştia să se ascundă înainte de a lovi.

Pricepea el, oare, adevărata importanţă a lui Iker sau se înverşuna doar să lupte contra faraonului punând la cale noi atacuri în Memphis? În ciuda câtorva reuşite, Sobek se temea de relele pe care le-ar putea săvârşi luptătorii din umbră, atât de bine ascunşi, încât până şi lui Sekari îi era greu să le dea de urmă.

La miezul nopţii, generalul Nesmontu rupse firul gândurilor

lui Sesostris.

— Am veşti foarte proaste, Luminăţia Voastră. Sobek a căzut victimă unui atac. Nişte statuete aduse într-un cufăr i-au pricinuit neînchipuit de multe răni. Doar focul le-a biruit. Doctorul Gua încearcă să-l salveze, dar nu se arată prea încrezător. Iar nenorocirile nu se opresc aici! Când a fost chemat, doctorul se afla la căpătâiul vizirului, care se simţea foarte rău. Potrivit părerii lui Gua, pe Khnum-Hotep l-au lăsat de tot puterile.

♀♀♀

— Să pornim chiar acum, stăruia Sekari. Dacă mai întârziem mult, netrebnicii ăia o să-şi ia tălpăşiţa.

Însărcinaţi cu paza lui Sobek, cei mai buni oameni ai săi erau peste măsură de abătuţi.

— Doar el poate să ia o astfel de hotărâre, reaminti aghiotantul său.

— Priveşte adevărul în faţă! Sobek e pe moarte. El avea ştire despre tot ce făceam şi aştepta raportul meu. Şi ar fi fost dornic să trecem la fapte. Păzitorul ar fi pornit într-acolo cu toate trupele, fii sigur!

Copleşit, ofiţerul nu părea în stare să se mişte.

— Doar Sobek ştia să conducă toate forţele noastre strânse laolaltă. Fără el, suntem pierduţi. El făcea aproape toată treaba, cerceta toate dosarele şi descâlcea toate iţele. Înlăturându-l, duşmanul ne-a ţintuit la pământ. Niciodată n-o să mai găsim un comandant asemenea lui.

— Un prilej ca ăsta n-o să se mai ivească prea curând. Dă-mi cât mai mulţi oameni bine pregătiţi şi-am să-i călăuzesc până acolo. Avem cât de cât sorţi de izbândă şi vom reuşi să nimicim o parte din oamenii Prevestitorului.

Doctorul Gua ieşi din odaia lui Sobek.

— Duceţi-vă să aduceţi un urcior cu sânge de bou!

— Trăieşte... mai trăieşte? întrebă aghiotantul.

— Grăbiţi-vă!

Fu trezit degrabă din somn meşterul măcelar de la templul lui Sesostris, care sacrifică doi boi graşi şi-i trimise doctorului preţiosul lichid. Gua i-l dădu rănitului să-l bea cu înghiţituri

mici.

— O să-l salvați? întrebă Sekari.

— Știința mea nu săvârșește minuni, iar eu nu sunt faraon.

— Pot să te ajut, grăi atunci monarhul pășind în cameră.

Regele își lipi palmele de trupul Păzitorului, smulgându-l astfel din ghearele morții.

Rănitul își veni în simțiri.

— Luminăția Voastră...

— Munca ta nu s-a isprăvit, Sobek. Lasă-te îngrijit, dormi și întremează-te.

Doctorul Gua nu-și credea ochilor. Fără sprijinul regelui, Păzitorul s-ar fi stins din viață, în ciuda trupului său vânjos. Atingerea tămăduitoare a faraonului și sângele de bou îi aduseseră deja puțina culoare în obraz.

— Farmacistul Renseneb să prepare întăritoarele cele mai puternice, porunci doctorul.

Regele și Sekari se retraseră.

— Printre gărzi domnește dezordinea, Luminăția Voastră. Am nevoie de Nesmontu ca să încercuiesc un cartier din Memphis unde se ascund oameni de-ai Prevestitorului.

— Alătură-te generalului și călăuzește soldații.

Aghiotantul lui Sobek se apropie de suveran.

— Luminăția Voastră, cunoaștem numele făptașului.

— Nu e vorba de Prevestitor?

— Nu, Luminăția Voastră.

— De unde atâta siguranță?

— I-am văzut iscălitura.

— Ai vreo dovadă?

— Da, acest papirus, scris de mâna ucigașului care i-a trimis lui Sobek cufărul, minținд că e un dar din partea voastră.

Sesostris citi scrisoarea.

La prima vedere, vinovatul era Sehotep.

♀♀♀

Întinerit la gândul că va aresta o bandă de luptători din umbră, Nesmontu conducea pregătirile de plecare, în răpăitul tobelor. El însuși îi trezise pe soldații din cazarma cea mare a Memphisului și se așezase în fruntea mai multor regimente,

desfășurate potrivit îndrumărilor lui Sekari.

În plină noapte, străduțele și piețele erau pustii.

— Să ne păzim să nu ni se întindă vreo capcană, își arătă Sekari îngrijorarea față de fratele său din Cercul de Aur.

— Răufăcătorii ăștia n-o să mă păcălească așa cum i-am păcălit eu la Sichem, făgădui Nesmontu. Mai întâi, încercuim locul, apoi, trupe mici de pedestrași vor răscoli fiecare casă. Pe acoperișuri, arcașii vor ține săgețile gata să le slobozească.

Ordinele generalului fură împlinite cu iuțeală și fără greș. Zarva puse stăpânire pe întregul cartier. Oamenii vociferau nemulțumiți, copiii țipau, dar nu izbucni nicio încăierare și nimeni nu încercă să fugă.

Împreună cu vreo zece pedestrași, Sekari scotoci casa în care fusese cât pe ce să fie ucis.

Resturi de mâncare, câteva lămpi vechi, niște rogojini tocite... Cei care încercaseră să-l omoare pe Sekari părăsiseră casa în mare grabă.

Mai rămânea prăvălia vânzătorului de sandale, care, alături de soția sa și de un băiețandru speriat, își striga nevinovăția.

— Căutați prin toate odăile, ordonă Nesmontu.

— Din a cui poruncă? întrebă negustorul.

— Nu te privește.

— Am să mă plâng vizirului! În Egipt, nu te porți așa cu oamenii. Trebuie să respecți legile.

Nesmontu îl sfredeli cu privirea.

— Sunt generalul care comandă armata egipteană și n-o să mă învețe pe mine cum să-mi fac treaba un complice de-al Prevestitorului.

— Complice... Prevestitorul... Nu înțeleg!

— Poate vrei niște lămuriri.

— Chiar le cer!

— Te bănuim că ești unul dintre luptătorii din umbră cărora le place să ucidă egipteni.

— Nu... nu știi ce vorbești!

— Arată-mi puțin respect! Oamenii mei o să aibă grijă de tine, în timp ce eu am să-ți întorc bârlogul pe dos.

În ciuda împotrivirilor sale, soldații îl luară pe bărbat cu ei.

Sekari căută, nerăbdător, o dovadă a vinovăției negustorului, dar nu dădu decât peste piei de toate soiurile, zeci de perechi de sandale, papirusuri cu socotelile prăvăliei și obiecte necesare unei familii mici pentru traiul de zi cu zi.

— N-o să găsim nimic, zise el cu amărăciune.

— Poate există pe undeva ascunzători burdușite cu arme, îi răspunse Nesmontu, îndârjit.

— Credincioșii Prevestitorului au avut timp să le mute în altă parte.

— Vom lua la întrebări pe toți locuitorii cartierului. Și, crede-mă, au să vorbească!

— Nu, generale. Dacă au mai rămas răufăcători prin preajmă, se vor lăsa prinși de bunăvoie. Iar dacă-i arestăm, ori vor păstra tăcerea, ori ne vor îndruga numai minciuni.

Bătrânul general recunoscu că Sekari avea dreptate. Totuși, își duse căutările până la capăt. Dar strădaniile lui se dovediră zadarnice.

Nu-i dibuiră nici pe Morocănos, nici pe Creț. Ba încă se văzu nevoit să-l elibereze pe vânzătorul de sandale, cerându-i iertare.

♀♀♀

După încheierea ritualurilor de dimineață, Sesostris stătu de vorbă pe-ndelete cu doctorul Gua.

— Sobek se va pune pe picioare, îl asigură Gua pe monarh. Leacurile pe care i le dau ar înzdrăveni și un taur sălbatic, și, din fericire, Sobek are un trup la fel de viguros! Singura bătaie de cap e să-l silim să stea în pat până ce rănile adânci se vor cicatriza. Dar întrucât niciun organ n-a fost grav atins, își va recăpăta toată puterea dinainte.

— Și Khnum-Hotep?

Doctorul nu-i ascunse regelui adevărul.

— Nu mai există speranțe, Luminăția Voastră. Din pricina unei istoveli nemăsurate, inima vizirului va înceta în curând să bată. Singura mea dorință e ca leacurile să-l împiedice să sufere.

— Îngrijește-te, în primul rând, de el, îi ceru Sesostris.

Generalul Nesmontu îi dădu regelui raportul despre căutările de peste noapte, fără să-i ascundă nimic și fără să se amăgească singur. De-acum gărzile trebuiau să cerceteze cu băgare de

seamă trecutul tuturor locuitorilor cartierului și să verifice dacă aceștia spuseseră adevărul. Muncă anevoioasă, plină de migală și care s-ar fi putut să nu ducă nicăieri. Credincioșii Prevestitorului se amestecaseră atât de bine printre egiptenii din Memphis, că era greu să le iei urma.

— Aghiotantul lui Sobek cere arestarea lui Sehotep, grăi suveranul.

— Nici eu, nici Sekari nu credem în vinovăția lui! se împotrivi generalul. Un membru al Cercului de Aur din Abydos nu s-ar gândi în veci să-i ucidă pe mai-marele gărzilor.

— Un document îl acuză.

— Unul fals, fără îndoială! Din nou cineva încearcă să dezbine Casa Regelui.

— Marele Consiliu nu se va strânge în dimineața aceasta, hotărî monarhul. Trebuie să-l ascult întâi pe Sehotep.

♀♀♀

— Nu vrea să-și spună numele, generale, dar pretinde că e ceva grav și care nu suferă amânare.

— Ai tu grijă de el, îi ordonă Nesmontu aghiotantului său.

— Dar a zis că nu vorbește decât cu generalul Nesmontu și cu nimeni altcineva. Spune că siguranța faraonului ar fi în joc.

Dacă era vorba de-un răuvoitor, acesta avea să ajungă în fața judecătorilor pentru răspândirea de vești false și defăimarea armatei.

În vârstă de vreo treizeci de ani, înalt, cu o cicatrice ce-i brăzda mâna stângă, bărbatul părea cumpătat și totodată neliniștit.

— Din porunca lui Sobek, rosti el cu voce apăsată, m-am strecurat printre slujbașii conduși de Medes. Misiunea mea era să observ dacă el sau oamenii lui uneltesc ceva.

Nesmontu scoase un soi de mormăit.

— Păzitorul chiar n-are încredere în nimeni! A pus iscoade în toată administrația?

— Asta n-o știu, generale. Dar eu trebuia să-i dau de veste lui Sobek de cum observam ceva nefiresc. Și pentru că un atare lucru s-a petrecut, iar Sobek nu mă poate primi, am socotit de cuviință să vă înștiințez.

— Înțeleaptă hotărâre, te ascult.

— Slujba mea e dintre cele mai însemnate, și pot să citesc cea mai mare parte a documentelor ce ajung sub ochii lui Medes și ai oamenilor săi apropiați. Să-i câștig încrederea și să o păstrez s-a dovedit o treabă tare grea. Se poartă ca un adevărat tiran, nu trece cu vederea nicio greșeală, și doar dacă muncești din răsputeri îi intri în voie.

— De-aia Secretariatul Casei Regelui merge mai bine ca niciodată, își dădu cu părerea Nesmontu.

— Purtarea lui Medes e pilduitoare, continuă bărbatul, iar treburile și le îndeplinește fără cusur. Până ieri nu văzusem nimic nefiresc sau care să-mi dea de bănuit. Fiind însărcinat cu verificarea odăilor de lucru înainte de închiderea lor, am aruncat o privire printre dosarele pe care Medes urmează să le citească în dimineața aceasta. Printre ele se afla și următoarea scrisoare neiscălită:

> *Un trădător s-a strecurat în Casa Regelui. El a născocit povestea Prevestitorului, un răsculat sirian, mort de multă vreme. Acest monstru cu sânge rece și neabătut în hotărârea lui este căpetenia luptătorilor ascunși din Memphis, a săvârșit fapte cumplite și plănuiește să-l omoare pe mai-marele gărzilor din regat. Apoi va pune la cale un nou atac împotriva faraonului. Un ucigaș mai presus de bănuieli*: *Sehotep.*

— Ai pus mâna pe acest document?

— Nu, căci tocmai ceea ce va face Medes cu scrisoarea contează. Va vorbi despre ea sau va tăcea? Dar pe mine lucrul acesta nu mă mai privește, întrucât i-am spus că părăsesc slujba din pricina sănătății mele șubrede. Aș vrea sa mă întorc printre tovarășii mei din cazarmă înainte ca Medes să descopere cine sunt cu adevărat.

Lui Nesmontu nu-i mai rămânea decât să se grăbească să-l înștiințeze pe monarh.

14.

De când sacagiul, cea mai bună iscoadă a sa, dispăruse, Libanezul se văita că ține greu legătura cu trupele sale de luptători. Totuși, trimișii acestora se înfățișau înaintea portarului său, care le transmitea poruncile stăpânului.

Libanezul ar fi trebuit să găsească pe altcineva în locul sacagiului, dar nu se bizuia pe credincioșii Prevestitorului și n-ar fi primit în casa lui decât un bărbat de nădejde, care-și dovedise stăpânirea de sine. Doar Medes se bucura de acest privilegiu, căci Secretarul Casei Regelui, care purta semnul de neșters al lui Seth, nu mai putea să dea înapoi.

Portarul îi înmână un mesaj încifrat al cărui cuprins îl umplu de bucurie: cu trupul aproape golit de sânge de pe urma rănilor pricinuite de statuetele vrăjite, Sobek Păzitorul trăgea să moară!

Carevasăzică, Prevestitorul dăduse o lovitură hotărâtoare. Râmase fără căpetenie, gărzile din Memphis se vor lăsa pe tânjeală și capitala va fi mai ușor de atacat.

Bucuros, Libanezul înghiți, una după alta, trei prăjituri îmbibate de grăsime.

Portarul apăru din nou.

— Crețul dorește să vă întâlniți degrabă cu el în piață.

Bogatul negustor ieșea arareori din sălașul său. De aceea, o astfel de cerere îi dădea de înțeles că se petrecuseră fapte grave, neliniștitoare chiar.

Greutatea trupului său îi îngreuna mersul, iar drumul i se păru foarte lung.

În fața unei tarabe cu smochine se opri. Vânzătorul se număra printre credincioșii Prevestitorului și nu avea de ce să se ferească de el.

Crețul veni lângă Libanez.

— Nu sunt gărzi prin preajmă?

— Două la intrarea în piață și alte două amestecate printre cumpărători, dar le supraveghem. Dacă se apropie, o să fim preveniți.

— Ce s-a întâmplat?

— O iscoadă egipteană ne-a descoperit adăpostul. Am încercat de două ori să-i facem de petrecanie, dar am dat greș. Așa că eu și oamenii mei, temându-ne să nu trimită gărzile

peste noi, am părăsit neîntârziat cartierul, având grijă să nu lăsăm vreo urmă. Dar mare ne-a fost mirarea când am văzut că armata a dat buzna pe străzi și a scotocit prin case!

— Și ce-au găsit?

— Nimic. Soldații au plecat cu mâna goală, ba încă s-au ales și cu bruftuluieli din partea locuitorilor și a oamenilor noștri rămași pe loc. Vânzătorului de sandale chiar i-au cerut iertare că l-au învinuit pe nedrept! În Egipt nu se glumește cu legile, și armata nu se poate purta cu supușii faraonului după cum are poftă. Slăbiciunea asta o să ducă regatul la pieire!

— A fost arestat vreunul de-ai noștri?

— Niciunul. Zvonurile despre moartea lui Sobek par întemeiate de vreme ce cârmuirea a folosit armata și nu gărzile, devenite neputincioase fără comandantul lor. Îmi și închipui deznădejdea ce i-a cuprins pe Sesostris și pe înalții demnitari! Atâta risipă de forțe, atâtea strădanii, atâtea căutări, și tot nu ne-au prins! Slăvit fie mărețul nostru stăpân, Prevestitorul. Datorită protecției sale am ajuns de neatins.

— Bineînțeles, bineînțeles, încuviință Libanezul, dar trebuie să ne arătăm și de-acum înainte la fel de uniți și de prevăzători.

— Înlăturarea lui Sobek nu ne va înlesni oare drumul?

— Să nu-l uităm pe generalul Nesmontu.

— Un bătrân care nu știe altceva decât să-și muștruluiască trupele. Iar acestea nu vor fi în stare să ne țină piept.

— Unde plănuiești să vă ascundeți tu și oamenii tăi?

— Acolo unde nu-i va trece nimănui prin minte să ne caute: în cartierul care tocmai a fost răscolit de la un capăt la altul! Judecând după noile noastre locuri de taină, e peste putință să fim descoperiți.

Ultima idee a Libanezului îi ferea, într-adevăr, de necazuri pe luptătorii din umbră, care aveau să pornească în curând la atac.

— Să nu ne lași să lâncezim. Soiul ăsta de locuință e tare neplăcut.

— Aștept ordinul Prevestitorului.

Aceste cuvinte îl mulțumiră pe Creț. Uneori, el se îndoia de buna-credință a Libanezului, sclav al traiului îmbelșugat, și se întreba dacă puterea pe care i-o încredințase Prevestitorul,

numindu-l comandant al luptătorilor din Memphis, nu i se urcase cumva la cap. Dar vorbele rostite de negustor îl liniștiră pe deplin.

— Când va sosi clipa, eu și celelalte căpetenii, împreună cu oamenii noștri, vom lovi în numele Prevestitorului. Îi vom zdrobi pe netrebnici și doar cei care se vor supune noii credințe vor scăpa cu viață. Legea Zeului va birui, îi vom prigoni pe necredincioși și pe femeile nerușinate.

— Cucerirea Memphisului nu va fi treabă ușoară, încercă să-i mai domolească avântul Libanezul. Să țin legătura cu toți oamenii noștri îmi dă destulă bătaie de cap.

— Găsește iute o cale să ocolești toate piedicile! Orice-ar fi, Prevestitorul va alege clipa potrivită. Egiptenii țin atât de mult la fericirea lor și la plăcerile vieții, încât vor fi copleșiți de valul nostru purificator. Sute de gărzi și de soldați vor îngenunchea și ne vor ruga să-i cruțăm. Iar când vom ridica în vârful lăncilor noastre capetele lor tăiate, ofițerii o vor rupe la fugă și-l vor părăsi pe faraon. Cât despre Sesostris, îl vom prinde viu și i-l vom oferi Prevestitorului!

Gustând din plin aceste minunate privelişti ale unui viitor nu tocmai îndepărtat, Libanezul nu-şi nesocotea totuşi duşmanul şi se îndoia de trupele sale. Dacă lupta se va încheia cu izbânda lor şi noua lui slujbă îi va da voie să taie şi să spânzure, o să-l osândească la moarte pe Creţ şi pe cei asemenea lui, învinuindu-i de desfrâu. Folositor în timpul luptei, nebunul ăsta care se lăsa pradă unei înflăcărări nemăsurate avea să se preschimbe mai apoi într-o creatură vătămătoare şi greu de controlat.

♀♀♀

Nevasta lui Medes respecta întru totul sfaturile doctorului Gua: două hapuri dimineața, unul la prânz și trei seara și multe infuzii de-a lungul zilei. Odată ce înghițea leacurile acestea pregătite de farmacistul Renseneb, se simțea ușoară și împăcată cu sine. Somnul îi era tihnit și își regăsise liniștea. Slujitoarea cea nouă care-i aranja părul și noul bucătar îi împlineau toate poftele. Ultimul prepara bucate de o finețe fără seamăn și prăjituri îmbietoare pe care nevasta lui Medes le înfuleca întruna.

Dobândind parcă puteri neașteptate, începu să se îngrijească de casă. De cu zori, chemă la ea o întreagă armată de meșteri, împărțind porunci cu nemiluita: să vopsească pereții, să curețe bazinul cu apă, să taie crengile uscate ale copacilor, să verifice jgheaburile prin care se scurgea apa folosită în gospodărie. Această forfotă o făcea să uite de gravele greșeli care o chinuiau, așa că nu mai era nevoită să i le destăinuie doctorului Gua și să rupă astfel tăcerea la care soțul ei o forța.

— Ce sănătate înfloritoare! observă Medes, uimit.

— Doctorul Gua e duhul meu bun. Nădăjduiesc c-ai să fii mândru de mine! Casa noastră avea nevoie de multe reparații, și, în sfârșit, am hotărât să văd de ea.

— Felicitări, scumpa mea. Ești stăpână aici, și nu te sfii s-o arăți. Dar mai ales nu te lăsa păcălită. Muncitorii ăștia nu se gândesc decât să ne fure.

Zâmbind, Medes porni spre odăile de lucru ale vizirului.

Falsul scrib, iscoada lui Sobek, citise, pesemne, scrisoarea neiscălită strecurată printre dosare. Fiind ultimul care pleca acasă, neisprăvitul scotocea peste tot. Iar o descoperire atât de importantă îi răsplătea răbdarea!

Bineînțeles, acum aștepta să vadă ce va face Medes.

Dacă se prefăcea că nu știe nimic și nu sufla o vorbă, Secretarul Casei Regelui nu ar fi dovedit, oare, că era complicele lui Sehotep și că unelteau împreună?

În odăile de lucru ale vizirului domnea o mâhnire adâncă.

— Ne facem griji pentru sănătatea lui Khnum-Hotep, îi mărturisi lui Medes unul dintre apropiații vizirului. Am crezut că o să-l pierdem din pricina unui rău cumplit ce-l cuprinsese. Dar, din fericire, doctorul Gua l-a readus în simțiri.

— Și acum vizirul s-a hotărât, în sfârșit, să se mai odihnească puțin?

— Din păcate, nu. Intrați, vă așteaptă.

Ca în fiecare dimineață, Medes se întâlnea cu vizirul ca să primească noile porunci.

Aerul pierdut a lui Khnum-Hotep, cândva atât de impunător, îl uimi pe Medes. Slăbit, cu ochii adânciți în orbite, cu obrajii supți și pielea pământie, vizirul de-abia respira.

— Nu îndrăznesc să vă dau eu sfaturi, zise, întristat, Medes, dar n-ar fi, oare, înțelept să vă ușurați de o parte din sarcinile ce vă apasă atât de greu?

— Uiți că muncă se spune *kat* și ne oferă *KA*, energia fără de care viața nu e cu putință? Să mori muncind e cel mai frumos mod de a dispărea.

— Nu vorbiți de nenorocire!

— Să nu ne ascundem după deget. Până și doctorul Gua a renunțat să mai spere că mă va vindeca. Un alt demnitar credincios lui Sesostris mă va înlocui și va sluji regatul la fel de bine.

Secretarul Casei Regelui își luă un aer încurcat.

— Mi-a fost trimis un document ciudat. E vorba despre un șir de minciuni, fără nicio iscălitură. Scrisoarea aceasta îl împroașcă pe unul dintre membrii Casei Regelui cu noroi. Am șovăit să o distrug, deși clocoteam de furie, socotind că se cuvine mai degrabă să v-o aduc.

Medes îi întinse scrisoarea vizirului.

— Într-adevăr, e mai bine să mă previi.

♀♀♀

Sehotep petrecuse o noapte minunată în tovărășia unei tinere femei, iscusite în jocurile dragostei. Veselă și neastâmpărată, se deda la tot soiul de desfătări fără nicio oprelişte. Împotrivindu-se cu încrâncenare căsătoriei, voia să se bucure din plin de tinerețe înainte de a-i urma tatălui ei la cârma familiei.

Fericiți, cei doi amanți se despărțiră dimineața, după ce mâncaseră pe săturate ca să-și recapete puterile. Acum, lăsându-se pe mâinile frizerului său, Sehotep se gândea la ceea ce avea de spus în fața marelui consiliu, unde trebuia să dea seamă despre cum înaintau lucrările pe șantierele din regat.

Îndată ce sosi la palat, un ofițer din garda faraonului îl conduse în odaia de lucru a lui Sesostris, nu în sala unde se adunau membrii Casei Regelui.

De fiecare dată când se întâlneau, elegantul Sehotep simțea tot mai multă admirație pentru acest uriaș care nu cunoștea oboseala și nu dădea înapoi în fața nici unei piedici. La drept vorbind, Sesostris se ridica deasupra vremurilor și a supușilor

săi.

— N-ai nimic să-mi destăinui, Sehotep?

Mai-marele peste toate lucrările regelui fu luat pe neașteptate.

— Trebuie să-mi spun raportul între patru ochi?

— Nu găsești că purtările lui Sobek sunt greșite?

— Deși cândva s-a înșelat în privința lui Iker, socot că este o căpetenie fără pereche.

— Nu i-ai trimis, în numele meu, un cufăr din lemn de salcâm în care se aflau niște statuete magice?

În ciuda minții sale agere, Sehotep rămase cu gura căscată.

— Cu siguranță că nu, Luminăția Voastră! Cine a făcut o glumă așa dezgustătoare?

— Însuflețite de un duh rău, statuetele au încercat să-l omoare pe Sobek. Suferind din pricina nenumăratelor răni, aproape că și-a pierdut tot sângele. Acum pare să fie în afara primejdiei, dar trebuie să-l descoperim și să-l pedepsim pe vinovat. Iar el și-a iscălit fapta. Și această iscălitură e a ta.

— Peste putință, Luminăția Voastră!

— Privește acest papirus.

Tulburat, Sehotep citi scrisoarea mânjită de sânge, găsită lângă trupul lui Sobek.

— N-am întocmit eu aceste rânduri.

— Îți recunoști scrisul?

— Asemănarea mă uimește! Cine a putut să plăsmuiască un astfel de fals?

— Încă un document te acuză, adăugă regele. Potrivit unei scrisori neiscălite, tu ai fi comandantul trupelor de luptători din umbră ascunși în capitală și plănuiești să mă ucizi. Ca să îndepărtezi de tine orice bănuială, l-ai născocit pe acest Prevestitor, luând ca model un tâlhar mort de multă vreme.

Sehotep rămăsese atât de năucit, că nu mai putea scoate un cuvânt.

— Aghiotantul lui Sobek și ceilalți ofițeri ai gărzilor cer arestarea ta, grăi în continuare Sesostris. Papirusul acesta le e de ajuns ca să depună o plângere la vizir.

— Încercarea nu vi se pare grosolană? Dacă eram într-adevăr

monstrul despre care vorbiți, n-aș fi fost atât de prost încât să-mi iscălesc ticăloșiile! Și o scrisoare fără iscălitură nu înseamnă nimic în ochii judecătorilor egipteni.

— Khnum-Hotep se vede totuși nevoit să ia în seamă plângerea și să facă oarecare cercetări. Deocamdată, nu mai poți îndeplini slujba de mai-mare peste lucrările regelui.

— Luminăția Voastră... vă îndoiți de mine?

— Ți-aș mai vorbi astfel?

O fericire adâncă însenină privirea lui Sehotep. Câtă vreme se bucura de încrederea regelui, se va bate din răsputeri. Dar cum să-l descopere pe cel care pusese la cale această mârșăvie?

— Din pricina învinuirilor ce ți se aduc, continuă Sesostris, nu-i mai pot aduna laolaltă pe toți inițiații Cercului de Aur. Locul tău va rămâne gol până îți va fi recunoscută nevinovăția.

— Cel mai mare vrăjmaș al meu sunt bârfele ce se vor isca. Limbile veninoase au să se dezlege! Iar dușmănia gărzilor n-o să ne ușureze câtuși de puțin sarcina. Acum pricep că atacul nu se dovedește atât de grosolan pe cât îmi părea la început... Vizirul, Senankh și Nesmontu sunt, neîndoielnic, următoarele ținte ale Prevestitorului.

— Sănătatea lui Khnum-Hotep se năruie de la o zi la alta, îi destăinui monarhul.

— Doctorul Gua...

— De data aceasta se dă bătut.

Deși încrezător din fire, Sehotep șovăi.

— Răul vrea să lovească în Luminăția Voastră! Îndepărtându-i pe cei care vă sunt devotați, semănând haosul în administrație, atingându-se chiar de Cercul de Aur, încearcă să vă șubrezească puterea. Nu e vorba de o luptă pe față, ci de o otravă picurată cu pricepere și ale cărei urmări se văd în timp. Împrejurările vă cer să mă înlocuiți, căci bunul renume al Casei Regelui nu trebuie pătat. Iar lucrul de pe șantierele deschise nu trebuie să se oprească.

— N-am să înlocuiesc pe nimeni, hotărî faraonul. Altminteri ar însemna că te socot vinovat înainte de judecata tribunalului vizirului. Legile sunt la fel pentru toți, și pentru cei mici, și pentru cei mari.

— Și dacă nevinovăția nu-mi va fi recunoscută? Să zicem că un răuvoitor va aţâţa o parte din gărzi împotriva mea. Atunci nu mai am sorţi de izbândă.

— Să urmăm mai departe calea lui Maat, și adevărul va ieși la lumină.

Sehotep se înfioră. Un vânt rece sufla peste regat și amenința să-l pustiască.

Neclintit, faraonul se pregătea pentru o bătălie a cărei întindere și încrâncenare i-ar fi înspăimântat și pe cei mai curajoși.

15.

Comandantul forţelor de pază din Abydos îi tăie calea Binei.

— Unde zorești așa?

Fata îi surâse.

— Ca de obicei, merg la templu să iau mâncarea ce trebuie dusă preoților permanenți.

— Cam plictisitor, nu?

— Îmi place mult munca mea și n-aș schimba-o pe o alta.

— La anii tăi, nu se vorbește așa! Dacă ai să-ți dai în continuare silința, o să capeți o slujbă aleasă.

— Vreau doar să fiu de folos.

— Haide, haide, n-o face pe sfioasa! Acum vreau să văd dacă nu ascunzi ceva pe sub veșminte.

— Din ce pricină?

— Nu ghicești? O fată așa frumoasă ca tine nu se poate mulţumi doar să servească masa unor preoți bătrâni, cărora nu le pasă decât de ritualuri și de hieroglife. După părerea mea, te întâlnești cu un iubit. Ţinând seama de îndatoririle mele, vreau să-i aflu numele.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu am niciun iubit.

— Îmi vine greu să te cred, frumoasa mea! Dacă încerci să-l aperi pe fericitul ales, te înţeleg. Dar eu trebuie să știu tot ce se petrece în Abydos.

— Cum să-ți arăt că te înșeli?

Comandantul își încrucișă brațele.

— Bine, să zicem că-i așa... Atunci înseamnă că ai de gând să te măriți.

— Nu e nicio grabă.

— Greșești, Bina! Dar vezi să nu te arunci în brațele vreunui neisprăvit și caută să te sfătuiești cu un bărbat trecut prin viață.

— Tu, de pildă?

— Multe tinere fermecătoare îmi dau târcoale. Dar nu m-am lăsat ispitit tocmai din cauza ta.

Bina se prefăcu emoționată.

— Vorbele tale mă tulbură. Din păcate, cu munca mea nu câștig prea mult și n-aș putea să mă arăt vrednică de un om atât de însemnat ca tine.

— Unii demnitari își aleg drept soții fete din popor.

Frumoasa brunetă își plecă ochii.

— M-ai luat pe nepregătite! Nu pot să-ți răspund.

Bărbatul îi mângâie umărul.

— Nu te pripi, scumpa mea. Avem tot timpul să fim fericiți.

— Chiar crezi asta?

— Bizuie-te pe mine, n-ai să fii dezamăgită!

— Îmi dai un răgaz să mai chibzuiesc?

Comandantul zâmbi prostește.

— Hotărăște după cum te îndeamnă inima, micuța mea. Nădăjduiesc însă că nu vei sta în cumpănă prea mult.

Bina se îndepărtă legănându-se.

Lucrurile mergeau tot mai rău. Nu va mai izbuti multă vreme să-l respingă pe acest desfrânat mereu în căutare de fete ușoare. Fiecăreia îi îndruga aceleași minciuni. Și, întrucât se plictisea repede, trecea de la una la alta, seara ademenindu-le cu măritișul, iar dimineața uitându-și făgăduielile.

Bina spera că Prevestitorul nu va întârzia să pornească atacul hotărâtor împotriva Abydosului. Și atunci avea să-l ucidă pe comandant cu mâna ei.

Otrăviți, cei patru salcâmi tineri nu mai generau decât unui câmp slab de forțe, care nu-l stingherea pe Prevestitor, înțepăturile ca de ac pe care le simțea de-a lungul picioarelor chiar îl făceau să zâmbească.

Cei patru lei ai căror ochi nu se închideau niciodată alcătuiau

ultima protecție a Arborelui vieții. Păzitori neobosiți, omorau fulgerător pe oricine ar fi încercat să rănească salcâmul lui Osiris. Un stâlp în vârful căruia se afla o tainiță, simbolul Marelui Ținut, îi înzestra cu o putere de temut.

Prevestitorul se feri să-l atingă. Până nu-l va ucide pe Osiris, fetișul[1] acesta va răspândi în jur o energie periculoasă.

În schimb, nu-i era frică să înfrunte fiarele, căci el o preschimbase cândva pe Bina într-o leoaică înspăimântătoare.

Păzitorii aveau înfățișări diferite. Prevestitorul se apropie de leul cu chipul cel mai sever, așezat spre miazănoapte, și-i picură pe pleoape o licoare roșiatică făcută din neghină, nisip din Nubia, sare din deșert și sângele Binei. Apoi frecă răbdător calcarul, până ce lichidul pătrunse în el și orbi leul.

Ceilalți trei, care străjuiau la miazăzi, la apus și la răsărit, avură aceeași soartă, pierzându-și vederea.

Curând, colții și ghearele lor nu vor mai avea nicio putere, și din vajnicii păzitori nu vor mai rămâne decât niște pietre neînsuflețite.

♀♀♀

Purtătorul paletei de aur, Iker, celebra ritualul de dimineață, ajutat de Pleșuv. Însoțit de acesta, verifică munca preoților permanenți, apoi se reculeseră, împreună, în fața mormântului lui Osiris.

— N-ai săvârșit nicio greșeală, observă bătrânul preot, și ai devenit, cu adevărat, mai-marele confreriei noastre.

— Sunt doar trimisul regelui. Nu eu îndrum preoții.

— De-acum lucrurile se schimbă, Iker. Într-un timp scurt, ai străbătut un drum lung, ai ocolit zeci de piedici, ai îndepărtat multe primejdii și ai îndeplinit o misiune anevoioasă. Vârsta nu contează. Preoții permanenți te recunosc drept urmașul meu și nici eu nu puteam visa la mai mult.

— Nu credeți că ați luat această hotărâre prea devreme?

— Unii oameni au răgazul să se pregătească pentru sarcinile viitoare, alții învață să le stăpânească împlinindu-le. Destinul tău îți cere să-ți croiești drumul pe măsură ce înaintezi. Jinduiai după Abydos, iar Abydosul îți răspunde.

— Cercul de Aur...

— Te afli deja înăuntrul lui. O ultimă poartă îți mai rămâne de trecut, în timpul celebrării misterelor. De aceea pregătirea lor trebuie să fie fără cusur. Începând din această seară vom cerceta să vedem dacă nu lipsește niciunul dintre obiectele trebuincioase. Apoi vom vorbi despre desfășurarea, pas cu pas, a ritualului.

Când Iker se întoarse în micuța casă albă, Isis îl întâmpină cu un surâs minunat și se îmbrățișară cu toată dragostea.

— Mă voi dovedi, oare, la înălțimea sarcinii mele? o întrebă el, neliniștit.

— Asemenea întrebare nu se pune. Cine s-ar încumeta să se creadă demn de marile mistere? Spiritul Abydosului ne cheamă, inima noastră se deschide spre lumina lui și împlinim ritualurile călcând pe urmele lăsate de pașii strămoșilor. Față de această datorie, mai presus de orice altceva, ce contează îndoielile și frământările noastre?

Amândoi urcară pe terasă, apărată de soare cu o pânză de în legată la colțuri de patru mici coloane din lemn.

Fericirea se năștea din desăvârșita unire a vieții zilnice cu sacrul, a idealului cu împlinirea sa.

Împărțind parcă același trup, Iker și Isis mulțumiră divinităților pentru că le oferiseră o asemenea șansă.

— Sora mea din Cercul de Aur mă primește, cu adevărat, lângă ea?

— M-am gândit mult la asta, îi răspunse Isis în glumă, și m-am codit îndelung. Dar cum tu pari să fii cel mai puțin rău dintre cei dornici să stea în preajma mea...

Pe Iker îl fermecau râsul cristalin și blândețea ochilor ei. Dragostea născută încă de la prima lor întâlnire sporea neîncetat. Și unul, și altul știau că timpul nu avea s-o spulbere, ba dimpotrivă.

Dar neliniști ascunse puseră iar stăpânire pe sufletul Fiului regal.

— Bega l-a lăudat pe Gergu. Totuși, eu îi împărtășisem toate bănuielile mele, bizuindu-mă pe judecata ta limpede.

— Mă miră. El nu laudă niciodată pe nimeni.

— Răceala cu care se poartă nu-l face deloc plăcut, dar mie

mi s-a părut sincer. Responsabilul principal al hambarelor respectă întocmai poruncile lui Bega, ferindu-se să-l nemulțumească. Dar tot mai am o nelămurire: Gergu a venit din proprie voință la Abydos sau l-a împuternicit cineva?

— Bega ce crede?

— Zice că nu-i pasă, de vreme ce Gergu își vede de treabă și trece de pază fără greutate.

— Ciudate cuvinte din partea unui om atât de sever ca el.

— Vrei să spui că-l bănuiești și pe Bega?

— Nu, n-am nicio învinuire să-i aduc, în afară de faptul ca are inima împietrită.

— Așa îi e firea sau se preface?

— Bega se ține departe de toți preoții, răspunse Isis. Și totuși, s-a străduit, în zadar, să-mi câștige prietenia.

— Având în vedere rangul tău, nu-l macină, oare, ranchiuna?

— Greu de spus, căci de felul lui e ursuz peste măsură. Respectarea Legii n-ar trebui să alunge orice bucurie din suflet. Chiar și Pleșuvului, care se arată tot atât de sever, nu-i lipsește căldura sau veselia.

— Bega mi-a făgăduit ajutorul său. A recunoscut că sosirea mea aici și cercetările mele au stârnit nemulțumiri mari, acum risipite.

— Să nădăjduim că așa stau lucrurile.

— Neîncrederea ta mă nedumerește!

— Nu-ți dai seama ce putere ai dobândit, Iker. Preoții bătrâni se înclină în fața ta, din respect pentru ea. Știu că n-ar putea să te înfrunte, în ciuda tinereții tale. Unii s-au împăcat cu gândul acesta, alții se simt înșelați în așteptările lor. Și să nu uităm că regele te-a prevenit. Nicio clipă să nu ne slăbim atenția.

— Am să-l rog pe Sobek Păzitorul să iscodească legăturile lui Gergu. Dacă e amestecat în treburi necurate, vom afla. Cât despre Bega, am să fiu cu mare băgare de seamă în privința lui. De-a lungul pregătirii ritualului misterelor, o să-i cer mereu sfatul. Marea preoteasă a lui Hathor se învoiește să mă ajute?

— Legea îmi spune că n-am încotro, încuviință ea, zâmbind.

♀♀♀

De când pășise pe pământul Abydosului, frumoasa Nephtys

dormea puțin. Lua parte la ritualurile preoteselor, pregătea numeroasele pânzeturi trebuincioase la celebrarea misterelor, verifica, împreună cu preoții, obiectele necesare... Aproape că nici nu simțea cum se scurg zilele și trăia ore de neuitat, care-i întreceau toate speranțele.

Întâlnirea cu Isis era un soi de miracol. Ea o îndruma, arătându-i cum să ocolească greșelile, și îi ușura sarcinile în orice împrejurare. Între cele două preotese domnea o asemenea armonie, încât abia dacă aveau nevoie să-și vorbească.

Nephtys porni spre templul lui Sesostris, ca să controleze cupele și vasele ce aveau să fie folosite în timpul lunii *khoiak*. Ajunsă aici, îi ceru supraveghetorului preoților temporari să-l vadă pe cel care răspundea de îngrijirea vaselor.

Fu condusă într-o capelă unde muncea un bărbat înalt, arătos, distins și semeț. Din întreaga sa făptură se răspândea un farmec ciudat, care o cuceri de îndată pe tânăra preoteasă. Cu fața rasă îngrijit, parfumat cu gust, înveșmântat într-o pânză de in de un alb desăvârșit, bărbatul avea gesturi blânde, care-i dovedeau răbdarea.

Tocmai isprăvise de curățat un splendid vas de alabastru, făcut în vremea primei dinastii.

— Poți să te oprești puțin?

Preotul își ridică încet ochii de o surprinzătoare culoare roșiatică.

— Sunt gata să vă ascult poruncile, răspunse el cu o voce învăluitoare.

— Câte asemenea obiecte de preț numără comoara templului?

— Cam o sută, cele mai multe din granit.

— În stare bună?

— Bineînțeles.

— Vor putea fi întrebuințate în timpul ritualului?

— În afară de unul singur pe care l-am trimis meșterului sculptor ca să-l dreagă. Iertați-mi curiozitatea... Sunteți cumva sora geamănă a Marii Preotese a lui Hathor?

Tânăra femeie zâmbi.

— Semănăm, într-adevăr. Eu mă numesc Nephtys, și regina

mi-a făcut marea cinste de a-mi îngădui să iau locul unei preotese care a murit.

— Locuiți la Memphis?

— Da, dar nu duc dorul acestui oraș minunat. Abydosul îmi împlinește toate dorințele.

— Eu nu cunosc capitala, minți Prevestitorul. M-am născut într-un sat din vecinătatea Abydosului și am râvnit de când mă știu să-l slujesc pe Osiris.

— Dorești să devii preot permanent?

— Mi-ar trebui niște haruri pe care nu le am. Îmi duc traiul meșterind vase. Dar în fiecare an, vreme de două sau trei luni, am bucuria să lucrez aici. Sarcinile care mi se încredințează nu au nicio însemnătate. Contează doar că mă simt aproape de Marele Zeu.

— Am să-i vorbesc Pleșuvului despre tine. Poate se învoiește să te păstreze aici un timp mai îndelungat.

— Nici nu îndrăznesc să visez la așa ceva! Mulțumesc pentru ajutor.

— Cum te cheamă?

— Asher.

„Asher, «clocotitorul». Un nume care i se potrivește, în ciuda liniștii sale, gândi Nephtys. Multe femei trebuie să-și fi pierdut somnul din pricina lui."

— E rândul meu să fiu curiosa: ai o soție?

— Îndeletnicirea mea îmi aduce un câștig prea mic ca să pot ține o nevastă și copii. Gândul că n-ar fi fericiți mă îngrozește.

— Faptul că îi pui mai presus de tine pe ceilalți îți face cinste. Dar dacă ai întâlni o femeie care să aibă și ea o meserie, chiar o preoteasă temporară din Abydos?

Prevestitorul păru mirat, aproape nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Munca mea îmi răpește tot timpul și...

— Te felicit pentru asta, Asher. Felul în care iau naștere din piatră vase atât de frumoase mi se pare vrednic de atenție. Nu ți-ar plăcea să-mi povestești mai multe despre acest meșteșug într-o seară?

Femeia asta era la fel de nerușinată ca toate egiptencele. Sub

domnia adevăratului zeu, o greșeală atât de gravă va fi neîntârziat pedepsită cu lovituri de bici și de baston, apoi netrebnica va muri ucisă cu pietre. Prevestitorul își înfrână mânia și vorbi la fel de mieros.

— Sunteți preoteasă, iar eu nu sunt decât un om simplu, și n-aș vrea să vă plictisesc cu trăncăneala mea.

— Mâine-seară e bine?

Cu toate că în sinea lui hotărâse s-o pedepsească pe această ușuratică, Prevestitorul o găsea atrăgătoare.

Așa că se învoi să-i facă pe plac.

16.

— Mă îndoiesc, grăi Sobek Păzitorul către aghiotantul său. Mai dă-mi o bucată de carne și o cupă cu vin.

Deși era țintuit la pat, iar zvonurile continuau să vorbească despre apropiata lui moarte, căpetenia tuturor gărzilor din regat își recăpăta puterile cu o iuțeală de necrezut. Sângele de bou și întăritoarele farmacistului Renseneb îi priau de minune.

— Cu tot respectul, comandante, vă înșelați! Dovezile sunt zdrobitoare. Avem chiar iscălitura lui Sehotep.

— Îl crezi atât de neghiob? Nu este el omul care să se poarte așa prostește!

— Dacă acel cufăr nu v-ar fi fost trimis de un prieten de încredere, l-ați fi privit cu ochi bănuitori. Statuetele trebuiau să vă ucidă, și apoi să distrugă papirusul, ștergând orice urmă a vinovăției lui.

Judecata aceasta părea să se bazeze pe un sâmbure de adevăr.

— Zeii vă apără, comandante, dar nu vă forțați norocul! Aveți acum prilejul să-l reduceți la tăcere pe ucigașul ascuns în inima Casei Regelui.

— Sehotep, căpetenia luptătorilor din umbră... Cu neputință!

— Ba, dimpotrivă! Tocmai de aceea n-am izbutit să punem mâna pe ei. Fiind primul care afla planurile faraonului, Sehotep își prevenea complicii în caz de primejdie. Și era nevoit să vă înlăture pentru că începeați să vă apropiați de el. V-ați apucat să așezați iscoade pe lângă toți demnitarii, și el și-a pierdut cumpătul. Omorându-vă, lăsa gărzile fără comandant și punea capăt cercetărilor începute. Oare un membru al Casei Regelui nu știe să mânuiască magia și să dea viață statuetelor ucigașe?

Tulburat, Sobek mușcă din carnea sângerândă.

— Și ce-ai de gând?

— Eu și tovarășii mei din corpul de elită al gărzilor vom face plângere pe lângă vizirul Khnum-Hotep. Faptele sunt limpezi, iar dovezile, de netăgăduit. Vom cere ca Sehotep să apară în fața judecătorilor sub învinuirea că a încercat să vă ucidă cu bună știință.

— Va fi osândit la moarte.

— Cu atât mai bine! E o pedeapsă dreaptă pentru un astfel de nelegiuit!

Casa Regelui dezonorată, Sesostris slăbit, temeliile regatului șubrezite... Urmările se vădeau a fi dezastruoase. Pe de altă parte însă, lipsiți de căpetenia lor, luptătorii din umbră fie se vor împrăștia în cele patru zări, fie vor trece la atacuri nesăbuite, devenind ușor de învins.

Și coșmarul se va risipi.

♀♀♀

Fără nicio îndoială, iscoadele din preajma lui Medes dispăruseră! Datorită priceperii soției sale de a imita scrisul altora și scrisorii neiscălite, toate bănuielile se îndreptau către Sehotep. De aceea, urmărirea celorlalți demnitari nu-și mai avea rostul.

Medes era în culmea bucuriei. În ochii stăpânirii, Sehotep avea să plătească pentru toate nenorocirile din trecut.

Dornici să-l răzbune pe Sobek, gărzile nu vor da drumul prăzii cu niciun chip. Iar Medes va continua să treacă drept un slujbaș fără pată, devotat trup și suflet monarhului.

Neîncrezător, verifică locurile ca să se asigure că nicio iscoadă nu dădea târcoale prin jur, nici chiar după căderea nopții.

Liniștit, așteptă apoi ca toți ai casei să adoarmă, îmbrăcă o tunică închisă la culoare, diferită de cele pe care le purta de obicei, și își acoperi capul cu o glugă. În ciuda oricăror primejdii, trebuia neapărat să stea de vorbă cu Libanezul.

Memphisul se cufundase în somn.

Deodată însă, se auzi zgomot de pași. Străjile!

Medes se lipi de ușa unei magazii, în spatele unor case. Poate că soldații vor trece pe lângă el fără să-l vadă.

Închise ochii, gândindu-se ce să le spună dacă-l zăreau.

Astfel se scurseră clipe nesfârșite.

Străjile făcură cale întoarsă.

Medes apucă de zece ori pe străzi diferite, până când se încredință că nimeni nu se ține după el. Răsuflând ușurat, porni spre locuința Libanezului, unde îi arătă portarului, ca de fiecare dată, bucata de cedru cu hieroglifa arborelui scrijelită pe ea.

De cum trecu pragul, trei bărbați cu chipurile respingătoare îl înconjurară.

— Stăpânul ne-a poruncit să controlăm pe oricine vine aici, îl lămuri unul dintre ei, cu obrajii acoperiți de o barbă deasă.

— Nici să nu-ți dea prin minte una ca asta!

— Ascunzi o armă?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu te mai împotrivi. Altminteri, o să te îmbrâncim afară.

Apariția Libanezului îl potoli pe Medes.

— Spune-le netrebnicilor ăstora să mă lase în pace! se răsti Secretarul Casei Regelui.

— Nici gând. Vreau să-mi fie respectate ordinele, ceru negustorul.

Uluit, Medes se supuse.

Pătrunzând în odaia de primire unde nu se mai înghesuiau, ca altădată, urcioare cu vin și tăvi cu prăjituri, își luă la rost gazda.

— Ai înnebunit? Te porți cu mine de parc-aș fi un răufăcător!

— În împrejurările de acum sunt nevoit să mă arăt din cale-afară de prevăzător.

Pentru prima oară de când se cunoșteau, Medes găsea că pe Libanez îl frământa ceva.

— Carevasăzică, atacul stă să înceapă.

— Doar Prevestitorul va lua această hotărâre. Eu, unul, sunt pregătit. Am reușit, în sfârșit, nu fără oarecare greutăți, să înnod legăturile cu toți oamenii noștri.

— Și, datorită șiretlicului meu, gărzile sunt ațâțate împotriva lui Sehotep, învinuit că a încercat să-l ucidă pe Sobek Păzitorul.

— A scăpat cu viață?

— E rănit grav. Iar furia oamenilor săi ne va fi de folos. Osândirea lui Sehotep va lovi drept la temelia Casei Regelui. Chiar dacă Sesostris îl crede nevinovat, vizirul va respecta legile.

— Clipa cea mai potrivită pentru noi se apropie... Numai de n-ar întârzia porunca Prevestitorului! Trebuie să mă ajuți mai mult, Medes.

— În ce fel?

— Omenii mei au nevoie de arme. Pumnale, săbii și lănci cât de multe.

— Anevoioasă treabă. Prea anevoioasă.

— Suntem la un pas de țintă, slăbiciunile nu-și mai au loc printre noi.

— Am să mă gândesc la asta, dar nu-ți făgăduiesc nimic.

— E vorba de un ordin, spuse apăsat Libanezul. Neîndeplinirea lui ar duce la o binemeritată pedeapsă.

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri.

Medes nu luă amenințarea în glumă. Pentru moment, trebuia să-și calce pe inimă.

Dar, odată victoria dobândită, avea să se răzbune cu vârf și îndesat.

— Să-i cumpărăm pe paznicii atelierului celui mare, unde se fac armele, mi se pare cu neputință. Cred c-ar fi mai nimerit un atac rapid asupra magaziei din port, unde sunt strânse armele înainte de a fi trimise armatei. Gergu va atrage atenția santinelelor, iar oamenii tăi vor înhăța prada.

— Prea bătător la ochi. Caută alt mijloc.

— Să furăm încărcătura unei corăbii menită unui oraș din provincii... Mai greu, dar se poate. Înlocuim documentele, schimbând felul mărfurilor. Dar să nu ne amăgim că vom repeta o asemenea ispravă! Greșeala va fi, neîndoielnic, descoperită, iar cei răspunzători, pedepsiți. O dată, o singură dată, aș izbuti să ies din încurcătură, aruncând vina pe alții.

— Fă cum știi, numai s-o scoți cu bine la capăt. Nu gărzile au amenințat o parte din trupele mele, ci armata. Și de vreme ce Sobek nu ne mai stânjenește, mai avem o singură piedică de înlăturat ca să zdrobim apărarea Memphisului. Lipsiți de marele lor general, ofițerii se vor sfâșia între ei.

— Ai îndrăzni să te atingi de Nesmontu?

— Îl admiri pe unul dintre cei mai răi dușmani ai noștri?

— E păzit cum nici nu-ți închipui!

— Nu chiar. Crezându-se de nedoborât, bătrânul Nesmontu se poartă ca un soldat de rând. Pieirea lui va semăna cu un cutremur. Armata și gărzile rămase fără comandanți... Ce să ne dorim mai mult de atât?

♀♀♀

Credincios obiceiurilor sale, Nesmontu oferi un ospăţ tinerilor recruţi. Carne de vită înăbuşită, fiertură de legume, brânză de capră şi prăjituri, toate stropite din belşug cu vin roşu. Generalul depănă amintiri din diferite bătălii şi ridică în slăvi binefacerile disciplinei, temelia oricărei izbânzi. Copleşit de întrebări, răspunse cu plăcere şi făgădui că toţi cei care se vor antrena din greu şi nu se vor codi în faţa nici unui ordin vor ajunge departe.

O suită de cântece, care nu erau pentru toate urechile, încheie acest ospăţ unde se băuse zdravăn.

— Mâine vă veţi trezi dis-de-dimineaţă şi vă veţi spăla cu apă rece, îi înştiinţă, la plecare, Nesmontu. Apoi veţi alerga şi veţi învăţa să mânuiţi armele.

Un tânăr lat în umeri se apropie.

— Generale, v-aş ruga să-mi faceţi o cinste uriaşă.

— Te ascult.

— Soţia mea a născut de curând. Primiţi să fiţi naşul băiatului meu?

— Un soldat bătrân ca mine?

— Tocmai de aceea. Soţia mea crede că o viaţă aşa îndelungată ar fi un semn bun, ba chiar o binecuvântare pentru copil. S-ar bucura aşa tare să vi-l arate pe fiul nostru. Locuim aproape de cazarmă, n-o să pierdeţi multă vreme.

— Bine, atunci să nu mai zăbovim!

Mergând cu paşi iuţi, noul recrut o luă înaintea generalului, călăuzindu-l.

Străbătură o primă străduţă, apoi încă una la dreapta şi o a treia care cotea foarte strâns.

Când un zgomot ciudat împrăştie liniştea, tânărul soldat o luă la fugă.

— Atenţie! urlă Sekari, care îi urmărea pe cei doi bărbaţi, temându-se de un atac pe la spate împotriva lui Nesmontu.

Generalul stătu în cumpănă câteva clipe dacă să-l urmărească pe falsul soldat sau să se întoarcă. Şi această şovăială fu pricina unei mari nenorociri. Grinzile unei schele, slăbite de complicii soldatului, se prăbuşiră peste Nesmontu, acoperindu-l precum

un giulgiu de lemn.

Sekari încercă să le dea la o parte.

— Nesmontu... mă auzi? Sunt eu, Sekari! Răspunde!

La fiecare grindă, Sekari se opintea din răsputeri.

Într-un târziu, zări trupul generalului.

Nesmontu avea ochii deschişi.

— Îţi pierzi sprinteneala, băiete, zise el printre dinţi. Lepădătura aia a scăpat. Cât despre mine, am braţul stâng rupt şi o grămadă de vânătăi. Dar pot să mă ridic singur.

— O capcană bine pregătită, îşi dete cu părerea Sekari. Făcută anume ca să rămâi în ea.

— Pentru ceilalţi, am şi rămas. De vreme ce credincioşii Prevestitorului voiau să mă ucidă, să le facem pe plac. Vestea morţii mele îi va îndemna să iasă din ascunzătoare.

♀♀♀

Să iscălească actul de învinuire a lui Sehotep, fratele său din Cercul de Aur, îi sfâşia sufletul vizirului Khnum-Hotep, dar trebuia să respecte legea, lăsând deoparte orice îngăduinţă sau prietenie. Iar dovezile împotriva lui Sehotep îl forţau să ia această hotărâre.

Şi totuşi, nevinovăţia lui Sehotep se afla mai presus de orice îndoială.

Aceasta şi era marea iscusinţă a vrăjmaşului: să păcălească gărzile şi să se folosească de legile după care se călăuzea Egiptul ca să clatine Casa Regelui şi să slăbească puterea lui Sesostris. Iar o asemenea înfrângere vizirul n-o putea îndura. Aşa că îşi puse în gând să încerce să-i lămurească pe Sobek şi pe tovarăşii săi că, făcând plângere, înlesneau planul Prevestitorului.

Deodată, Khnum-Hotep se simţi cuprins de ameţeli. Timp de câteva clipe, mintea i se întunecă. Apoi, venindu-şi în fire, îşi târî picioarele până la fereastră, se sprijini în coate de ea şi se căzni să respire adânc.

O durere cumplită îi sfâşie pieptul, silindu-l să se aşeze iar. Lipsit de aer, nefiind în stare să strige după ajutor, pricepu că sfârşitul se apropia.

Ultimele gânduri ale vizirului se îndreptară spre Sesostris, rugându-l să nu renunţe la luptă şi mulţumindu-i că îi dăruise

atâta fericire.

Câinii lui Khnum-Hotep începură să urle a moarte.

♀♀♀

Construit la nord de piramida de la Dachur, la cincizeci de metri depărtare de aceasta, splendidul locaș de veci al Khnum-Hotep primi mumia vizirului în prezența tuturor membrilor Casei Regelui, a lui Medes și a lui Sobek Păzitorul.

O căldură grea apăsa întregul ținut. Pregătită în grabă, dar cu mare grijă, mumia fu coborâtă în fundul unui puț și așezată într-un sarcofag.

Regele însuși celebră ritualurile de înmormântare. După ceremonia deschiderii gurii, a ochilor și a urechilor mumiei, faraonul însufleți picturile și scrierile cu hieroglife din capela unde un preot al lui *KA* va păstra vie memoria lui Khnum-Hotep.

Moartea aceasta trezise în Medes mari speranțe. Sehotep înlăturat, Senankh de neînlocuit la cârma trezoreriei, Medes nu vedea cine altcineva, în afară de el, putea fi numit vizir. Socotindu-l pe Secretarul Casei Regelui un muncitor neobosit și un slujitor vrednic de laudă, Sesostris va ridica la un rang atât de înalt pe un complice al Prevestitorului!

Dispariția neașteptată a generalului Nesmontu sporea mâhnirea tuturor. Căznindu-se să se arate cât mai îndurerat, Medes se miră totuși că-l vede pe Sobek, care, slăbit, se sprijinea într-un baston.

După ce ieși din capelă, Sesostris privi îndelung mormântul lui Khnum-Hotep. Apoi le vorbi demnitarilor.

— Trebuie să plec îndată spre Abydos. După atâtea nenorociri, ne dăm seama cu toții de primejdiile care amenință Memphisul. În lipsa mea, noul vizir va veghea asupra locuitorilor și se va arăta neîndurător față de cei care le vor tulbura liniștea. Fie ca urmașul lui Khnum-Hotep să continue cu vrednicie munca acestui om fără pereche. Tu, Sobek Păzitorul, ia-l drept pildă și îndeplinește această slujbă la fel de amară ca fierea.

17.

Sorbind pe îndelete dintr-o cupă cu vin dulce, Libanezul se felicită că îi vorbise lui Medes cu toată asprimea cuvenită. Nu cumva Secretarul Casei Regelui, prea obișnuit să-și apere cu orice preț liniștea, se lenevise? Înfigându-i un ghimpe în nemăsurata lui trufie, căpetenia luptătorilor din Memphis îl împingea să treacă la fapte și să-și arate devotamentul față de Prevestitor.

Iar urmările nu aveau să-l dezamăgească pe Libanez.

Din cartier în cartier, vestea năuci întregul Memphis: Nesmontu pierise. După unii, fusese vorba de un atac, după alții, de o întâmplare nefericită. Moartea lui Khnum-Hotep, învinuirea lui Sehotep, dispariția bătrânului general dovedeau că soarta se înverșuna împotriva apropiaților lui Sesostris, care devenea tot mai singur și mai neputincios. Numirea lui Sobek Păzitorul ca vizir nu liniștea pe nimeni. Chiar dacă rănile trupești și sufletești i se vindecau, lucru de care, la drept vorbind, mulți se îndoiau, nu va fi în stare să se îngrijească de această slujbă, atât de grea. O gardă rămâne o gardă, iar lui Sobek îi va păsa mai ales de pază și de pedepsirea celor care încălcau legile, decât de celelalte treburi ale regatului.

Puterea stăpânirii se fărâmița.

Această alegere nefirească stătea mărturie pentru deznădejdea regelui care, în vremuri de pace, l-ar fi numit fie pe Senankh, fie pe Medes. Încolțit, silit să se apere împotriva unui dușman de neatins, monarhul încredințase puterea adevărată unui om cu sănătatea șubrezită, pe care-l credea în stare să oprească înaintarea râului.

Crețul și oamenii săi se întorseseră în adăposturile lor din cartierul aflat la miazănoapte de templul lui Neith. Aici găsiră străjile obișnuite, iscoadele știute de multă vreme, dar nici picior de soldat. Trimișii lui Sobek n-aveau decât să scotocească oricât casele și prăvăliile, că tot nu aveau să descopere nimic.

Știindu-i pe sacagii, pe frizeri și pe vânzătorii de sandale supravegheați îndeaproape, Libanezul își răspândea poruncile prin mijlocirea slujnicelor care mai schimbau câte o vorbă între ele prin piețe.

Astfel se statornicise legătura între trupele Prevestitorului,

aflate deja pe picior de război. Dornici să se bată, luptătorii visau să cucerească Memphisul ucigând cât mai mulţi necredincioşi. Măcelărirea femeilor şi a copiilor va semăna groaza, iar gărzile şi soldaţii nu vor reuşi să stăvilească valul pustiitor al apărătorilor noii credinţe.

Până şi Libanezul începea să-şi piardă răbdarea. Prevestitorul întârzia să pornească atacul. Planul său de a lovi drept în inima Abydosului întâmpina, pesemne, mari greutăţi, atât de mari încât îl forţau să mai aştepte o vreme.

Cicatricea ce-i brăzda pieptul îl săgetă. Îndată ce Libanezul se îndoia de marea căpetenie, urma ghearelor de şoim devenea dureroasă.

Negustorul goli cupa dintr-o înghiţitură.

Lovite de moarte, Abydosul şi Memphisul, oraşul sacru al lui Osiris şi capitala, centre ale spiritualităţii şi ale bunăstării, se vor nărui, pricinuind astfel prăbuşirea întregului regat.

Însă doar Prevestitorul ştia ziua şi ora, căci el era trimisul Zeului. Şi să nu i te supui orbeşte însemna să-i stârneşti mânia.

♀♀♀

Marele Trezorier Senankh, mai-marele Dublei Case Albe, avea pentru ce să fie mulţumit: treburile Egiptului de care se îngrijea el mergeau de minune. Slujbaşii erau răsplătiţi după merit, meşteşugurile şi agricultura înfloreau, toţi demnitarii, mari sau mici, respectau legea lui Maat, iar aceia dintre ei care se dedau la tot soiul de furtişaguri, amestecându-se în felurite lucruri necurate, îşi primeau pedeapsa cuvenită. Planul faraonului prindea viaţă puţin câte puţin şi dădea roade dintre cele mai bune.

Şi totuşi, Senankh socotea că-i mai rămâneau o grămadă de probleme de rezolvat, căci era un duşman neîmpăcat al lenei şi se străduia să-i trezească pe cei nepăsători din amorţeală.

Dar cum să se bucure de toate aceste împliniri, când fratele şi prietenul său, Sehotep, fusese învinovăţit că pusese la cale uciderea lui Sobek? Iar victima sa era acum vizirul însărcinat să conducă tribunalul! Nevoit să respecte legea, Păzitorul trebuia să ia seama la acuzaţii şi să rostească sentinţa. Dacă se arăta părtinitor, ar fi săvârşit o mare greşeală.

Dar Senankh nu avea de gând să-și părăsească prietenul la necaz. În ciuda faptului că nevinovăția lui Sehotep sărea în ochi, asprimea legilor amenința să-l zdrobească pe mai-marele peste toate lucrările regelui.

Sekari rămânea singura scăpare.

Cei doi bărbați se întâlniră într-un lupanar din cartierul de miazăzi, ca să nu atragă atenția nimănui.

— Trebuie să-l scoatem pe Sehotep din această capcană care se închide deasupra lui. Cu siguranță ai tu o idee, Sekari!

— Din păcate, n-am.

— Dacă și tu te lași păgubaș, Sehotep e pierdut!

— Nu mă las păgubaș, dar mă cheamă alte treburi mai grabnice. Nădăjduiesc să înhaț o trupă de luptători din umbră.

— Uitând de Sehotep?

— Are să fie găsit nevinovat, căci dovezile sunt false.

— Te înșeli, vizirul Sobek se va înverșuna împotriva lui! Mai bine am face noi niște cercetări ca să dăm la iveală adevărul.

— Fără ajutorul gărzilor e greu. Iar ele se vor strânge în jurul Păzitorului.

— Doar n-o să stăm cu brațele încrucișate!

— Un pas greșit ar înrăutăți lucrurile. Plecarea regelui îi lasă cale liberă lui Sobek.

♀♀♀

Medes nu reușea să-și potolească furia. I se cuvenea rangul de vizir ținând seama de priceperea și de harurile sale. Încă o dată, încăpățânându-se să nu-i recunoască meritele, Sesostris îl umilise. Iar Medes îndura greu o înfrângere atât de usturătoare. De aceea va privi cu nespusă plăcere căderea faraonului și nașterea unei noi cârmuiri în inima căreia va sta însuși Secretarul Casei Regelui.

Înlăturarea Libanezului n-o să-i dea bătăi de cap. În schimb, cea a Prevestitorului părea anevoioasă. Dar, oricât de mari i-ar fi fost puterile, avea și el unele slăbiciuni. Poate va ieși slăbit din lupta purtată la Abydos și din înfruntarea cu Sesostris.

Medes se știa hărăzit unui destin măreț. Și nimeni nu-l va împiedica să pună mâna pe putere.

Până atunci însă, își va îndeplini noua misiune: să facă rost de

arme pentru oamenii Libanezului. Vestea morții lui Nesmontu îi înlesnea sarcina, căci ofițerii, descumpăniți, începuseră să dea ordine care se băteau cap în cap. Mulți soldați, care asigurau paza, fuseseră chemați în cazarma cea mare a orașului. Iar unul dintre atelierele în care erau reparate săbiile și pumnalele rămăsese nesupravegheat.

Hotărând să tragă foloase de pe urma acestui noroc nesperat, Medes lăsă în seama lui Gergu grija de a plăti gras niște muncitori din port, care nu puneau întrebări, și de a goli atelierul, ducând armele într-o magazie părăsită, de unde luptătorii din umbră le puteau apoi lua. Secretarul Casei Regelui îi va dovedi astfel Libanezului că era în stare să treacă la fapte, ferindu-se să-i spună însă că va păstra pentru sine o parte din arme ca să-și înzestreze propriile trupe.

Acest prilej neașteptat îl făcu pe Medes să lase baltă primejdiosul plan de a fura încărcătura unei corăbii, după cum îi spusese Libanezului.

Neîndoielnic, sorții erau de partea lui.

♀♀♀

Deși munca îi lipsea și nu avea voie să-și părăsească superba locuința, Sehotep nu căzu pradă deznădejdii. În fiecare dimineață se lăsa mai întâi pe mâinile bărbierului său, apoi se îmbăia, se parfuma și își alegea cele mai elegante veșminte.

Se isprăvise cu ospețele la care afla dorințele întregului Memphis, cu nopțile petrecute în tovărășia unor femei frumoase, cu plecările în provincii, cu repararea vechilor edificii și cu deschiderea de noi șantiere. Dar învățatul Sehotep se simțea bine acum citind toată ziua vechile scrieri și descoperind în ele nenumărate minunății de care uitase. Niciodată stilul marilor cărturari nu trecea înaintea înțelepciunii, care oglindea o spiritualitate transmisă încă din vremurile de aur ale piramidelor și neîncetat reformulată.

Această comoară străveche îi dădu lui Sehotep tăria să țină piept vitregiei sorții. Pe deasupra, păstra mereu în minte învățătura Cercului de Aur din Abydos, care îi dezvăluise chipul ascuns al lucrurilor. Față de inițierea în renașterea lui Osiris ce însemnătate mai aveau necazurile sale? În timpul ritualurilor

luminii, lătura sa omenească și latura sa cerească se contopiseră. Omul nu era alcătuit doar din plăceri și din durere. Vremelnicia devenea partea cea măruntă a existenței, veșnicia, partea cea mai de preț a vieții. Oricare ar fi fost suferințele ce-l așteptau, va încerca să le înfrunte cu nepăsare, de parcă nu l-ar fi privit pe el.

O rază de soare lumină un cufăr din lemn de salcâm împodobit cu flori de lotus incrustate cu migală. Sehotep zâmbi gândindu-se că o mobilă asemănătoare fusese pricina nenorocirii ce se abătuse asupra lui. Și totuși, această culme a măiestriei stătea drept mărturie a înfloririi pe care o cunoscuse Egiptul sub cârmuirea faraonilor care puseseră mai presus de toate incarnarea spiritului într-o mulțime de forme, de la o simplă hieroglifă, până la o piramidă imensă.

— Vizirul Sobek dorește să vă vadă, îl înștiință intendentul.

— Condu-l pe terasă și adu-ne vin alb rece din anul întâi al domniei lui Sesostris.

Păzitorul ar fi putut să-l cheme pe Sehotep în odaia sa de lucru, dar preferase să-l întâlnească la el acasă și să-i vorbească fără ocolișuri, nădăjduind să-i smulgă adevărul.

Sobek nu-l înțelegea pe bărbatul acesta de treizeci de ani, elegant, cu trăsături fine și cu ochii scăpărând de inteligență. Pe deasupra, îl mai tulbura ceva: de ce Khnum-Hotep nu iscălise actul de învinuire a lui Sehotep? Răspunsul era simplu: chinurile morții. Mâna i se înțepenise, neputând să-i mai împlinească voința.

Dar, la fel de bine, se putea ca vizirul sa nu fi crezut în vinovăția lui Sehotep și să fi avut de gând să continue cercetările înainte de a trimite în fața marelui tribunal al Egiptului un membru al Casei Regelui.

— Judecătorul îl ia la întrebări pe un ucigaș osândit dinainte, grăi Sehotep, sau mai plutește vreo umbră de îndoială asupra faptelor mele?

Încruntat, Sobek nu-și găsea locul.

— Barem desfată-ți ochii cu priveliștea, îl sfătui gazda sa. De pe această terasă se văd Zidul Alb al lui Menes, care a unit Egiptul de Sus cu Egiptul de Jos, și multe dintre templele orașului de o frumusețe fără pereche.

Întorcându-i spatele lui Sehotep, Sobek rămase nemișcat.

— Am să admir priveliștea altă dată.

— N-ar trebui să gustăm fiecare clipă?

— Mă aflu sau nu înaintea căpeteniei luptătorilor din umbră ascunși în Memphis, vinovat de a fi pus la cale uciderea atâtor egipteni? Aceasta e singura mea întrebare.

— Ca să se facă ascultat, noul vizir trebuie să ofere celorlalți o pildă. Soarta mea fiind hotărâtă dinainte, mă bucur de ultimele ore de așa-zisă libertate.

— Nu mă cunoști, Sehotep!

— Nu l-ai azvârlit tu în temniță pe Iker învinuindu-l de trădare?

— Atunci am greșit, recunosc. Dar noile mele îndatoriri mă îndeamnă să mă arăt mai prevăzător și să chibzuiesc mai bine.

Sehotep întinse brațele spre Păzitor.

— Leagă-mă!

— Așadar, mărturisești?

— Când am să fiu osândit la moarte, va trebui să mă ucizi cu mâinile tale, Sobek. Căci n-am de gând să-mi pun singur capăt zilelor și-mi voi striga nevinovăția până în ultima clipă.

— Te porți ca un nesăbuit! Uiți faptele săvârșite?

— În privința falsurilor și a vicleniilor, vrăjmașul nostru e peste măsură de înzestrat. Iar noi, supuși legilor, devenim victimele lor!

— Legile noastre ți se par nedrepte?

— Orice lege are punctele ei slabe. E sarcina judecătorilor și mai ales a vizirului să fie cu mare băgare de seamă și să caute adevărul dincolo de lucrurile pe care le vede oricine.

— Voiai să mă omori, Sehotep!

— Nu.

— Tu ai modelat statuetele vrăjite, care urmau să-mi ia viața.

— Nu.

— După ce scăpai de mine, venea rândul faraonului.

— Nu.

— De luni de zile dădeai de știre complicilor tăi despre hotărârile Casei Regelui, ajutându-i să scape de gărzi.

— Nu.

— Răspunsurile tale sunt cam scurte, nu crezi?

— Nu.

— Isteţimea nu te pune la adăpost de pedeapsă. Iar dovezile sunt zdrobitoare.

— Care dovezi?

— Scrisoarea neiscălită mă cam încurcă, într-adevăr. Totuşi, are şi ea o noimă care se potriveşte cu restul.

Sehotep se mulţumi să se uite ţintă în ochii vizirului.

Privirile sincere şi directe ale celor doi bărbaţi se încrucişară.

— Ţi-ai iscălit fapta, iar supravieţuirea mea nu schimbă cu nimic lucrurile. Gândul şi împlinirea lui sunt deopotrivă, iar tribunalul nu-ţi va arăta nici pic de îngăduinţă. Mai bine mărturiseşte şi spune-mi numele complicilor tăi.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar sunt credincios faraonului şi n-am săvârşit nicio nelegiuire.

— Atunci cum îţi închipui că a ajuns scrisul tău pe documentul ce însoţea cufărul?

— De câte ori să-ţi repet? Duşmanul se foloseşte de un măsluitor iscusit care-i cunoaşte bine pe membrii Casei Regelui. Fie ca vizirul să nu se lase înşelat!

Seninătatea lui Sehotep îl surprinse pe Sobek. Nu cumva se prefăcea?

— Oricât de atent a fost urzit acest plan, continuă Sehotep, poate că undeva s-a strecurat o greşeală. Cercetează cu grijă purtările apropiaţilor mei. Doar unul dintre ei a avut la îndemână scrisul meu.

— Dar iubitele tale?

— Am să întocmesc o listă din care nu va lipsi niciuna.

— Îi bănuieşti şi pe unii demnitari?

— Vizirul e cel care trebuie să se călăuzească după legea lui Maat dând la iveală adevărul, oricare ar fi urmările.

18.

Odată înlăturată pavăza alcătuită din cei patru salcâmi tineri şi cei patru lei, mai rămâneau două piedici de trecut: „fetişul” Abydosului şi aurul ce acoperea trunchiul Arborelui vieţii. Adus

din Nubia și din Punt, prețiosul metal avea să-și piardă toată puterea când Prevestitorul va ridica vălul ce acoperea vârful stâlpului așezat în mijlocul raclei.

Dar această pângărire nu putea avea loc înainte de uciderea noului Osiris, desemnat cu ajutorul ritualurilor – Fiul regal și Prietenul unic Iker. Tânărul încă nu știa ce-l aștepta, dar Prevestitorul pregătise această clipă cu mulți ani în urmă.

Alegându-l pe acest băiat singuratic, aplecat spre învățarea limbii sacre, nesimțitor la onoruri și în stare să îndure o mulțime de încercări fără să-și piardă avântul ce-l însufleţea, nu se înșelase. Și totuși, nu-l cruțase, trimițându-l de câteva ori la moarte sigură, ca să se încredinţeze de harurile sale.

Nimeni și nimic, nici chiar o mare furtunoasă, un fals soldat, un animal înfuriat, uneltiri de tot soiul sau oricare alte forţe distrugătoare nu izbutiseră să-l răpună pe Iker. Cuprins de teamă, stâlcit în bătaie, umilit, învinovățit pe nedrept, el se ridica și-și continua drumul.

Un drum care îl conduse până la Abydos, sanctuarul vieții veșnice, dar și sălașul morții lui.

Punând capăt renașterii lui Osiris și tăind orice legătură cu tărâmul de dincolo, Prevestitorul și aliații lui Seth aveau să ucidă însuși viitorul Egiptului și să-i sfărâme creația. Și, în ciuda curajului său, Sesostris va privi neputincios la toate acestea.

Nici monarhul nu se înșelase alegându-l pe Iker drept fiu spiritual, noua incarnare a lui Osiris și viitor stăpân al Marilor Mistere din Abydos. Vârsta nu conta, de vreme ce în inima lui se afla tot harul cerut de această sarcină. Până și Pleșuvul, cu îndelungata lui experiență, îl primise pe Iker lângă el și-i ușurase calea.

Deși își dădea seama de primejdiile ce pândeau, Sesostris nu putea să-și închipuie ce unealtă va întrebuința Prevestitorul: Iker, în același timp vrăjmaș înverșunat al complicilor lui Seth și armă în bătălia hotărâtoare împotriva faraonului, împotriva tuturor faraonilor! Înălțându-l pe Iker așa cum se înalță un templu, regele credea că ridică un zid magic în stare să oprească atacurile Răului. Odată eliminat Iker și Abydosul rămas fără apărare, Prevestitorul va da ultima lovitură.

♀♀♀

Isprăvindu-și treaba la templu, Prevestitorul se îndreptă spre odaia unde avea să mănânce laolaltă cu alți preoți temporari, încântați să lucreze la Abydos.

Binevoitor, gata oricând să dea o mână de ajutor tovarășilor săi, le câștigase iute respectul. Potrivit unor zvonuri, Pleșuvul nu va întârzia să-i încredințeze sarcini mai importante.

Mergând cu pas agale, se gândea la masa de seară din casa lui Nephtys. Bucatelor celor mai alese li se va adăuga farmecul tinerei femei serioase, dar totodată pline de viață și cu o minte fără pereche de ageră. Prevestitorul plănuia s-o ademenească în patul lui și să se desfete pe săturate cu ea.

Iar dacă Nephtys va refuza, mai târziu, să se supună adevăratei credințe, el va arunca prima piatră atunci când ea va fi omorâtă în piață, sub privirile tuturor. Trebuiau ucise nerușinatele care vor îndrăzni să-și păstreze toate libertățile, în schimb, femeile care se vor pleca înaintea lui vor deveni războinice aprige, mai crude chiar decât bărbații. Necunoscând mila, vor urma pilda Binei și-i vor măcelări, cu înverșunare și cu bucurie, pe cei îndărătnici. Apoi, din pântecele lor se vor naște armatele Prevestitorului. Femeile nu vor mai întrebuința tot soiul de mijloace ca să nu rămână grele, așa cum făceau egiptencele, familiile vor avea o droaie de copii, iar numărul supușilor va spori neîncetat. Mulțimea se va întinde pretutindeni, gălăgioasă și ușor de cârmuit.

— Doriți puțină sare? întrebă Bina.

— Bucuros.

Ochii tinerei brunete sclipeau de furie.

— Te supără ceva?

— Această Nephtys... Vă dă târcoale!

— Purtarea ei te nedumerește?

— Nu sunt eu regina nopții, singura femeie ce are voie să vă stea în preajmă?

Prevestitorul o privi cu superioritate.

— Cazi în greșeală, Bina. Ai uitat că femeia este mai prejos de bărbat? Doar el poate să ia hotărâri. Unui bărbat i se cuvin mai multe femei și nu va putea să se mulțumească doar cu una

singură. În schimb, o soție trebuie să rămând devotată soțului, altminteri ar fi ucisă cu pietre. Acestea sunt poruncile Zeului. Egiptul s-a înșelat oprindu-i pe bărbați să țină mai multe neveste și dând femeilor un loc pe care nu-l merită și care le face primejdioase. Dar noua credință va șterge aceste neajunsuri.

Prevestitorul mângâie pletele Binei.

— Legea divină îți cere s-o îngădui pe Nephtys alături de tine și pe oricare altă femeie pe care o voi alege. Iar tu îi vei da ascultare. Tu și suratele tale trebuie să începeți prin a vă supune călăuzelor voastre, a căror mare căpetenie sunt eu. Trag nădejde că nu te îndoiești nicio clipă de asta.

Bina îngenunche și sărută mâinile Prevestitorului.

— Faceți ce vreți cu mine.

♀♀♀

La scrisoarea în care ceruse ca Gergu să fie urmărit, Iker primi un răspuns neliniștitor, în care se povestea ce i se întâmplase lui Sobek Păzitorul, care fusese grav rănit și nu mai putea să ia hotărâri. Așadar, luptătorii din umbră ascunși în capitală porneau din nou la atac!

Iker se grăbi să-i împărtășească soției sale veștile proaste.

— Sobek se va înzdrăveni, prezise ea. Faraonul îi va scoate din trup magia cea rea, iar doctorul Gua îl va tămădui.

— Vrăjmașul ne amenință iar!

— N-a încetat niciodată s-o facă, Iker.

— Dacă Sobek se pune pe picioare, va cerceta tot ce are legătură cu Gergu. Cine știe, poate prin el vom ajunge la căpeteniile luptătorilor.

— Cum se poartă Bega?

— Prietenos și plin de respect. Îmi răspunde fără înconjur la orice întrebare și-mi ușurează sarcina. Încă o zi de lucru și pregătirile pentru ritual vor fi încheiate.

Isis și Iker se priviră cu dragoste.

— Pentru prima dată, murmură Isis, ai să conduci ceremonia misterelor. Ia aminte, mai ales, să nu faci niciun gest, să nu rostești nicio vorbă la repezeală. Trebuie să devii calea pe care o străbat formulele puterii, instrumentul prin care sunetele lor se împletesc în deplină armonie.

Iker se simțea nedemn de o asemenea răspundere, dar nu avea de gând să dea înapoi. În fiecare dimineață le mulțumea zeilor pentru viața sa care semăna cu un șir de miracole. Trăia alături de Isis, în Abydos, se bucura de încrederea regelui, înaintase pe calea cunoașterii, ce-ar fi putut cere mai mult? Încercările trecute dăinuiau încă în inima lui, pătrunsă acum de o bucurie pe care o gusta sub toate chipurile, fie că era vorba de contemplarea unui apus de soare, fie de celebrarea unui ritual.

♀♀♀

Harul de țesătoare al lui Nephtys n-avea pereche. Pânzeturile și veșmintele ce aveau să fie întrebuințate în timpul misterelor din luna *khoiak* erau de o frumusețe orbitoare. Zgârcit cu laudele, Pleșuvul recunoscu totuși măiestria preotesei.

Isis și sora sa numărau bucățile de pânză necesare ritualurilor, ca să se încredințeze că nu lipsea niciuna.

— Îi cunoști bine pe cei mai mulți dintre preoții temporari, zise Nephtys.

— Nu chiar pe toți, ci mai ales pe cei care obișnuiesc să vină aici de multă vreme.

— Mă gândesc la unul dintre ei, care lucrează la templul lui Sesostris. Un bărbat foarte frumos, înalt, arătos și plin de farmec. În viața de zi cu zi meșterește vase din piatră. O îndeletnicire grea, pe care însă o stăpânește cu desăvârșire. Aici, la Abydos, i-a fost încredințată sarcina de a curăța cupele și vasele rituale. După părerea mea, merită mai mult. Și-ar afla loc chiar printre preoții permanenți.

— Câtă înflăcărare! Nu cumva te-a... cucerit?

— Poate.

— Fără îndoială.

— Am luat masa împreună, mărturisi Nephtys, și o să ne revedem în curând. Este chibzuit, înțelept, muncitor, dar...

— Există și ceva care te pune pe gânduri?

— Blândețea lui mi se pare nefirească, de parcă în spatele ei zace o cruzime bine ascunsă. Pesemne că mă înșel.

— Ascultă-ți presimțirile înainte de a merge mai departe.

— Și tu ai simțit la fel în privința lui Iker?

— Nu, Nephtys. Eu știam doar că dragostea lui era adâncă,

deplină și-mi cerea să mă dăruiesc ei pe de-a-ntregul. Forța aceasta mă înspăimânta, nu deslușeam ce se petrece cu mine și nu voiam să-l mint. Totuși, mă gândeam adesea la el și uneori îmi lipsea. Puțin câte puțin, această legătură magică s-a preschimbat în dragoste. Și am înțeles că el era singurul bărbat din viața mea.

— Și convingerea ta nu e tulburată nici acum de nimic?

— Dimpotrivă, se adâncește pe zi ce trece.

— Ai noroc, Isis. Eu, una, nu știu dacă frumosul meu preot temporar îmi va dărui atâta fericire.

— Ia aminte la presimțiri.

♀♀♀

Precum o fiară aflată mereu la pândă, Shab Strâmbu' ghici că se apropie cineva de ascunzătoarea lui.

Dând la o parte una dintre ramurile joase ce acopereau intrarea în capelă, zări silueta greoaie a lui Bega.

Lui Shab nu-i plăcea câtuși de puțin bărbatul acesta înalt și urât și se întreba cum de putea privirea lui șireată să-i păcălească pe preoții permanenți. În locul lor, el s-ar fi îndoit de acest netrebnic ros de ambiții tainice. Bega își închipuia că-l așteaptă un viitor strălucit și se vedea deja cârmuind o întreagă preoțime din rândurile căreia aveau să fie înlăturați cei care se împotriveau noii stăpâniri. Dar Bega se înșela. De curățirea preoțimii se va îngriji Shab. Iar Bega se va număra printre primii osândiți. Orice urmă a trecutului trebuie ștearsă pentru ca o lume potrivită cu vrerea Prevestitorului să se poată ridica.

— Ești singur? întrebă Shab cu glas bănuitor.

— Singur, ieși fără frică.

Cu pumnalul în mână și tot trupul încordat, Strâmbu' se supuse.

— Prilejul mult așteptat s-a ivit, îi destăinui preotul. Pregătește-te să-l ucizi pe Iker.

♀♀♀

Purtând măști de șacal, doi preoți îi întruchipau pe deschizătorii de drumuri, unul în relație cu miazănoapte, celălalt cu miazăzi.

— Împliniți-vă datoria! porunci Iker. Veniți și aveți grijă de

tatăl vostru, Osiris.

Însărcinat să o aducă înapoi pe zeița îndepărtată care fugise în adâncurile Nubiei și s-o preschimbe pe leoaica înspăimântătoare în pisică blândă, un lăncier îi apăra pe șacali. Aproape de ei se ținea Thot, cel cu cap de ibis, care păstra asupra lui scrierile magice, fără de care nu puteau fi alungate forțele întunecate, hotărâte să împiedice procesiunea lui Osiris.

În centru se afla barca Marelui Zeu. Ea urma să străbată o parte a ținutului, să călătorească pe lacul sacru și să lege iar văzutul de nevăzut.

— Într-adevăr, grăi Thot, stăpânul Abydosului va renaște și va apărea în toată gloria sa.

Zeul se odihnea înăuntrul capelei așezate în mijlocul bărcii.

— Să fie purificat drumul ce duce spre pădurea sacră, ceru Iker.

Fu adusă o sanie mare de lemn, pe care barca avea să fie depusă și purtată apoi de-a lungul drumului, umplând de bucurie inima locuitorilor de la Răsărit și de la Apus. Ei îi vor admira frumusețea când ea se va întoarce, purificată și înnoită, în locașul ei de veci. În timpul nopții în care Zeul este ascultat și i se oferă deplinătatea, munca din Locașul Aurului va da roade.

Mai rămânea de întruchipat înfruntarea dintre slujitorii lui Osiris și părtașii lui Seth. Înarmându-se cu un baston cu vârful ascuțit, numit „cel plin de vigoare”, Iker îi strânse laolaltă pe primii, ca să țină piept cetei de vrăjmași.

♀♀♀

Cu țeasta acoperită de o perucă roșie, cu sprâncenele și mustața vopsite în roșu, înveșmântat într-o tunică din pânză grosolană, Shab Strâmbu’ era de nerecunoscut. Amestecat printre preoții temporari, strângând în mână un baston, nu avea ochi decât pentru Iker.

Mai întâi o să-l izbească tare în ceafă, după aceea, prefăcându-se că-l ajută, o să-l sugrume cu un șnur din piele. Trebuia să se miște cu mare iuțeală. Apoi, folosindu-se de învălmășeala iscată, va reuși să fugă.

— Să-i doborâm pe dușmanii lui Osiris! porunci Iker. Să cadă la pământ și să nu se mai ridice!

Şi unii, şi ceilalţi îşi luară treaba în serios, dar fără a lovi cu putere. Bastoanele se ridicau şi coborau în cadenţă, ca într-un dans.

Strâmbu' se văzu nevoit să facă la fel cu tovarăşii săi.

Unul câte unul, războinicii lui Seth se prăbuşiră.

Furios că picase în capcana acestui ritual, a cărei desfăşurare n-o prea cunoştea, Shab ar fi trebuit să se năpustească printre apărătorii lui Osiris şi să-i zdrobească lui Iker capul.

Din păcate, Fiul regal mânuia o armă de temut. Iar Strâmbu' nu-şi ataca niciodată faţiş victimele.

Silit să se lase păgubaş, îşi azvârli bastonul şi se culcă la pământ.

Biruiţi, părtaşii lui Seth nu se mai puteau împotrivi procesiunii care se îndrepta spre mormântul lui Osiris.

Învinşii se ridicară, scuturându-se de praf.

— Ţi-a luat ceva timp să cazi! se miră un preot. La ceremonia adevărată să nu mai întârzii atât.

— Dar nu trebuie să ne batem cu înverşunare? întrebă Shab.

— Doar ne prefacem că suntem de partea lui Seth, însă tu, băiete, te-ai cam înfierbântat! Contează numai înţelesul ritualului. Du-te acasă, spală-te cu apă rece şi scapă de tot roşul de pe tine. Aici nu preţuim deloc această culoare.

Shab l-ar fi strâns de gât, bucuros, pe acest neisprăvit căruia prea îi plăcea să împartă sfaturi, dar era mai bine să aibă răbdare.

Supărat, se întoarse în ascunzătoarea lui, sperând că Prevestitorul îl va ierta pentru că dăduse greş.

19.

O furtună de nisip aşternu peste Abydos o mantie galbenă-roşiatică. Era greu să mergi dintr-un loc în altul, şi de-abia dacă deslueai ceva la o depărtare de câţiva paşi.

Totuşi, Iker porni spre locuinţa lui Bega. Preotul îl poftise să ia masa împreună ca să-i dezvăluie, potrivit spuselor sale, nişte informaţii preţioase pentru Abydos.

— Ar trebui să vă adăpostiţi, îl sfătui comandantul forţelor

speciale, care plecase să verifice străjile. N-am văzut niciodată asemenea urgie!

— Bega mă așteaptă.

— Atunci grăbiți-vă!

Ofițerul se temea să nu se întâmple vreo nenorocire, căci, forțați să rămână în cazarmă, soldații săi nu și-ar fi putut face datoria în caz de pericol.

Pe când se întorcea, zări silueta unei femei.

Ofițerul se apropie.

— Bina! Nu mai sta afară, e primejdios!

— Doream să te văd.

Încântat, bărbatul zâmbi.

— Și nu mai aveai răbdare?

Fata își legănă șoldurile, ademenitoare.

— Cred că...

— Haide, vino! Sprijină-te de mine!

Frumoasa bruneta se atârnă de gâtul comandantului și-i ceru un sărut.

— Nu aici, cu toată furtuna asta!

— Aici și acum.

Aţâţat, ofițerul făcu să alunece bretelele rochiei pe umerii aurii. Dar, în clipa în care îi sărută sânii, Shab Strâmbu' răsări în spatele lui și-l sugrumă cu un șnur de piele.

Moartea fu dureroasă și rapidă.

De vreme ce știa încotro se îndreptase Iker, soarta ofițerului fusese pecetluită. Și, oricum, Bina îi pusese de mult gând rău, căci nu-i mai putea răbda privirile pofticioase.

♀♀♀

Locuința lui Bega, sărăcăcioasă și neprimitoare, ar fi avut nevoie de reparații temeinice. Spre surprinderea lui Iker, Bega pregătise un soi de ospăț. Pe o masă lungă din lemn, acoperită cu o pânză, se înșirau două urcioare cu vin și tăvi încărcate cu pește, carne, legume și fructe.

— Sunt fericit să vă primesc în casa mea, Fiule regal. Astă seară, sărbătorim.

— Ce anume?

— Izbânda voastră, bineînțeles. Tocmai ați cucerit Abydosul,

nu? Să bem în cinstea acestei uriașe victorii.

Iker primi cupa întinsă de Bega și sorbi din ea. Găsi vinul cam amărui, dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare.

— Cuvintele acestea mă miră și mă nedumeresc, mărturisi el. Nu sunt un învingător și nu e vorba de niciun război. Singura mea dorință este să-i slujesc pe Osiris și pe faraon.

— Haideți, nu mai faceți pe smeritul! La vârsta voastră, să ajungeți mai-marele preoților permanenți din Abydos, ce destin de neînchipuit! Mâncați și beți, vă rog.

Lui Iker îi displăcu zeflemeaua preotului.

Supărat, gustă puțin pește uscat, câteva frunze de salată și goli cupa.

— Ce voiați să-mi dezvăluiți, Bega?

— Păreți tare grăbit! Dacă furtuna se întețește, n-o să puteți pleca. Vă ofer, bucuros, găzduire.

— Când m-ați chemat aici, ați pomenit ceva despre niște informații de cea mai mare însemnătate.

— Chiar așa și sunt, credeți-mă!

Privirea lui Bega deveni de-a dreptul sălbatică. O răutate înghețată îl însufleți, de parcă ar fi reușit să lovească o țintă, socotită multă vreme de neatins.

— Vorbiți mai limpede!

— Nu mai fi nerăbdător, o să capeți toate lămuririle! Lasă-mă să mă bucur de această clipă. Triumful tău e doar o părere, tinere ambițios. Furându-mi rangul ce mi se cuvenea pe drept, ai săvârșit o greșeală de neiertat. Iar acum, ai să plătești pentru ea.

Iker se ridică.

— V-ați pierdut mințile!

— Uită-te în palma mâinii mele stângi.

Un moment, lui Iker i se împăienjeniră ochii. Fără îndoială, din pricina oboselii și a vinului prost.

Apoi desluși clar palma lui Bega și un chip micuț și surprinzător desenat pe piele.

— S-ar zice că... Nu e cu putință! Capul... capul zeului Seth!

— Întocmai, Fiule regal.

— Ce... ce înseamnă asta?

— Așază-te pe scaun, te clatini.

Silit să-i dea ascultare, Iker își mai reveni puțin.

Bega îl privea cu o ură sălbatică.

— Asta înseamnă că sunt aliat al lui Seth și părtaș la uneltirile Răului, deopotrivă cu Medes și Gergu. Minunate dezvăluiri, nu? Și surprizele încă nu s-au isprăvit.

Amețit, Iker răsufla greu. Sângele parcă îl ardea, dar puse toate acestea pe seama uimirii. Cine să-și închipuie atâta mârșăvie din partea unui preot permanent? Faraonul nu se înșelase. Răul înflorea chiar în inima Abydosului.

Apăru un bărbat înalt, cu fața și țeasta rase. Ochii săi roșietici îl fixau pe Iker.

Bega se plecă adânc înaintea lui.

— De astă dată, stăpâne, nimeni și nimic nu-l va salva pe Fiul regal.

— Cine sunteți? întrebă Iker.

— Ia gândește-te bine, îl povățui o voce blândă. Ghicitoarea nu mi se pare așa greu de dezlegat.

— Prevestitorul! Prevestitorul, aici, pe pământul sacru al Abydosului...

— Ai trecut prin cele mai aspre încercări și ai izbândit mereu, Iker, înfruntând nenumărate primejdii. N-am greșit când te-am ales. Niciun alt om n-ar fi fost în stare de atâtea isprăvi. Iată-te acum ajuns la capătul destinului tău fără pereche, moștenitor și urmaș al faraonului, cunoscător al Marilor Mistere, fiu spiritual de neînlocuit. De aceea trebuie să dispari. Lipsit de viitor, Sesostris se va prăbuși, trăgând după el, în cădere, întregul Egipt.

Adunându-și ultimele puteri, Iker apucă o cupă și încercă să-l lovească pe monstru.

Țâșnind din spatele lui, Shab Strâmbu' îl prinse de mijloc, forțându-l să dea drumul cupei și să se așeze la loc.

— Te lasă puterile, continuă Prevestitorul. Din scrierile păstrate în templul lui Sesostris am aflat multe. Învățații egipteni sunt neîntrecuți în privința otrăvurilor. Felul în care întrebuințează veninul șerpilor și al scorpionilor pentru tămăduirea bolilor e vrednic de admirație. Dar eu am ales să stric gustul vinului turnând în el un amestec ucigător. Află că

noua credință îi va opri pe supușii ei să bea vin. Așa că tu vei pieri din pricina obiceiurilor destrăbălate ale acestui regat blestemat.

Bina apăru și ea.

— În sfârșit, iată-te doborât, nemaiputând să te aperi. Visai să te ridici cât mai sus, dar te-ai prăbușit. Căderea ta mă bucură din cale-afară.

Scăldat în sudoare, imobilizat, Iker simțea cum viața i se scurge din trup.

— Înainte ca întunericul să te înghită, urmă Prevestitorul, trebuie să-ți dezvălui cum va arăta viitorul. Mulțumită dispariției tale, temelia Celor Două Regate va fi zguduită. Nenorocirea îl va copleși pe Sesostris. Apropiații îl vor părăsi, iar Memphisul va îndura furia discipolilor mei. Doar cei care se vor supune noii credințe vor supraviețui, în vreme ce răzvrătiți și necredincioșii vor pieri. Sculptura, pictura, literatura, muzica vor fi interzise. Cuvintele mele vor fi copiate și rostite fără încetare și n-o să mai fie nevoie de altă învățătură. Oricine va îndrăzni să se îndoiască de adevărurile mele va fi ucis. Femeile, care sunt mai prejos decât bărbații, vor sta închise în case, își vor sluji soții și le vor dărui milioane de prunci care să alcătuiască o armată de războinici biruitori ce vor răspândi credința noastră în lumea întreagă. Nicio părticică din trupurile femeilor nu va rămâne descoperită, iar fiecare bărbat își va alege câte neveste va dori. Aurul zeilor va asigura bogăția celor devotați mie. Dar, mai presus de toate, Iker, Osiris nu va mai reînvia.

— Te înșeli, demonule. Moartea mea nu va schimba nimic, faraonul are să te zdrobească.

Prevestitorul zâmbi.

— Nu-ți vei salva lumea, micule scrib, pentru că am osândit-o deja. Iar eu nu pot fi nimicit.

— Te înșeli... Lumina... lumina te va învinge.

Buzele lui Iker se strânseră. Focul îl mistuia, mâinile și picioarele nu-l mai ascultau, vederea i se stingea.

Însă moartea nu-l îngrozea, căci se lepădase de Rău.

Înălță rugi către faraon, tatăl său, și își îndreptă ultimele

gânduri spre Isis, care se afla atât de aproape, și totuși atât de departe. Își adună toată dragostea într-un ultim suspin, încredințat că ea nu-l va părăsi.

Bega fu primul care cercetă trupul neînsufleţit.

— N-o să ne mai stânjenească de-acum, rosti el, cu răceală.

Dintr-o mișcare, smulse colierul de aur al Fiului regal și călcă în picioare amuleta reprezentând sceptrul Putere. Apoi ridică pânza și dădu la iveală un sarcofag din lemn.

Cu ajutorul lui Shab, așeză trupul lui Iker înăuntru.

— Luați-l și duceți-l lângă templul lui Sesostris, porunci Prevestitorul. Eu mai am încă multe de făcut.

— Furtuna s-a înteţit, zise Bina, neliniștită.

Prevestitorul îi mângâie părul.

— Crezi că un biet vânt de nisip mă va opri să atac mormântul lui Osiris?

— Fiți prevăzător, stăpâne. Se spune că protecţia magică a acestui loc împiedică pe oricine să se apropie.

— Iker a murit, și niciun zid, văzut sau nevăzut, nu-mi va sta în cale.

♀♀♀

Nisipul pătrundea peste tot.

Cu ferestrele și ușa închise, Isis renunță, până la urmă, să mai încerce să-l scoată afară. Trebuia să aștepte sfârșitul urgiei ca să scape de acest musafir nepoftit.

Urletele vântului o înfiorară pe tânăra femeie. Vaietele și gemetele lui răsunau pretutindeni, năpustindu-se fără odihnă asupra clădirilor.

Dintr-odată, Isis fu cuprinsă de îngrijorare.

De ce nu se întorsese Iker? Poate că preferase să rămână în templu până când furtuna se potolea, continuând să vegheze asupra pregătirilor pentru marea ceremonie ce se apropia.

Brusc, preoteasa simți o durere năprasnică sfâșiindu-i inima. Nevoită să se așeze, își recăpătă cu greu suflarea.

Niciodată n-o copleșise o teamă atât de adâncă.

Pe o măsuță joasă, paleta de aur avea o strălucire ciudată. Biruindu-și suferința, Isis o atinse.

Pe paletă apăru hieroglifa tronului, ce slujea la scrierea

numelui preotesei.

Iker o chema.

Amintiri tulburătoare îi reveniră în minte. Nu-i dezvăluise, oare, bătrâna Mare Preoteasă, cu puțină vreme înainte să moară, că va avea de îndeplinit o misiune primejdioasă, fiindcă ea, Isis, nu era o preoteasă ca toate celelalte? Dar nu, nu trebuia să se lase pradă deznădejdii. O simplă furtună de nisip, o simplă întârziere a soțului ei, o simplă durere de inimă pricinuită de prea multă muncă, atâta tot... Isis își răcori fața cu apă rece și se întinse pe pat.

Paleta de aur, numele său, chemarea lui Iker... Nu putea să stea nepăsătoare.

Își îmbracă rochia lungă și albă de preoteasă a lui Hathor, își încinse mijlocul cu o centură roșie și se încălță cu sandale din piele.

Vântul o biciuia, nisipul îi zgâria obrajii.

Nu vedea drumul la o distanță mai mare de cinci pași. Ar fi trebuit să se întoarcă în casă, dar Iker avea nevoie de ea. Sufletele lor, inimile lor erau într-atât de strâns legate, încât, chiar și despărțite, se simțeau apropiate.

Însă, de câteva clipe, Iker parcă se îndepărta. Oare Isis nu risca să-l piardă?

Înfruntând vremea potrivnică, preoteasa înainta spre templul lui Sesostris. Și dacă, alături de preoți, Fiul regal se adâncise iar în cercetarea misterelor, pierzând șirul orelor? Sau poate că întâmpina greutăți neprevăzute.

Dar niciunul dintre aceste gânduri nu-i domoli lui Isis zbuciumul.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, presimțea că se întâmplase o nenorocire. Răul tocmai lovise Abydosul.

Nicicând noaptea nu fusese atât de întunecată.

„Vei trăi încercări cumplite, îi prezisese regina, și trebuie să știi cuvintele puterii ca să lupți împotriva vrăjmașilor văzuți și nevăzuți."

Piciorul lui Isis atinse o dală din piatră.

În sfârșit, găsise aleea ce ducea la templu.

Isis cunoștea aceste locuri mai bine decât oricine. Și totuși,

șovăi să-și continue drumul.

Lângă primul portal se împiedică de un sarcofag. Pe capacul acestuia era desenat cu cerneală roșie capul lui Seth.

Cu înfrigurare, preoteasa ridică iute capacul.

Înăuntru zăcea un trup neînsuflețit.

Sperând că se înșală, Isis închise ochii câteva clipe.

— Nu, Iker, nu...

Apoi, îndrăzni să-l atingă și să-l sărute.

Scoțându-și centura, făcu un nod magic și îl așeză pe trupul lui Iker ca să păstreze legătura dintre sufletele lor. Apoi puse pe degetul mijlociu al soțului ei un inel ce avea forma crucii vieții.

Din vârtejurile de nisip roșiatic se ivi un uriaș.

— Luminăția Voastră...

Sesostris își strânse fiica la piept.

Ea plânse, așa cum niciodată o femeie nu mai plânsese vreodată.

CĂUTĂRILE LUI ISIS

20.

Presimțind un dezastru, faraonul se temea să nu ajungă prea târziu. Dar greutățile călătoriei pe Nil îl împiedicaseră să sosească în Abydos la timp.

Iar vrăjmașul tocmai îl lovise drept în inimă.

Omorându-l pe Iker, ucisese însuși viitorul Egiptului.

Isis privi îndelung cerul.

— Cel care încearcă să-l despartă pe frate de sora sa nu va birui. Vrea să mă doboare aruncându-mă în cea mai neagră deznădejde. Dar am să-l strivesc, fiindcă mi-a distrus fericirea. Moartea nu e, oare, o boală care poate fi vindecată? Trebuie să-l readucem pe Iker la viață, Luminăția Voastră, folosindu-ne de Marele Secret.

— Îți împărtășesc durerea, dar nu cumva vrei un lucru cu neputință de înfăptuit?

— *KA*-ul nu trece din faraon în faraon? Nu există doar un singur faraon? Dacă această putere îl însuflețește pe Iker, am putea încerca s-o facem să renască. Cel puțin în cazul arhitectului Imhotep, veșnic viu încă din vremea piramidelor, *KA*-ul său n-a încetat să fie transmis de la un inițiat la altul, iar el rămâne singurul întemeietor al templelor.

— Treaba cea mai grabnică e să înlăturăm pricina morții și să oprim putrezirea trupului. Adu giulgiul osirian pregătit pentru celebrarea misterelor și vino după mine în Casa Vieții.

Gărzile de elită care-l însoțeau pe monarh purtară sarcofagul până la intrarea în clădire.

Furtuna de nisip se potoli, în sfârșit.

— Luminăția Voastră, îl înștiință un ofițer, tocmai am descoperit leșul comandantului forțelor de pază. A murit sugrumat.

Pe chipul regelui nu se citea nimic.

Așadar, după cum bănuise, dușmanul pătrunsese chiar în orașul lui Osiris.

— Trezește toate gărzile, cere întăriri din orașele cele mai apropiate și căutați prin tot ținutul Abydosului, chiar și prin deșert.

Răvășit, șchiopătând ușor, Pleșuvul se înclină în fața regelui. Privirea îi căzu pe sarcofag.

— Iker! E...

— Complicii Prevestitorului l-au ucis.

Pleșuvul păru dintr-odată foarte bătrân.

— Într-adevăr, se ascund printre noi, și eu nu mi-am dat seama de nimic!

— Vom împlini ritualurile Marelui Secret.

— Luminăția Voastră, ele pot să fie folosite doar pentru faraon și pentru oamenii deosebiți ca Imhotep sau...

— Oare Iker nu se număra printre ei?

— Dacă ne înșelăm, Iker e sortit să piară pe vecie!

— Isis dorește să ducă această luptă. Și eu la fel. Să ne grăbim, trebuie să alung moartea.

Pleșuvul deschise ușa Casei Vieții.

La vederea faraonului, pantera, păzitoarea arhivelor sacre, rămase liniștită.

Îndată ce Isis se întoarse, aducând un sipet din fildeș și faianță albastră, regele ridică trupul lui Iker și îl duse înăuntrul Casei. În acest loc unde luau naștere vorbele fericite, unde se trăia prin Cuvânt, unde vorbele puteau fi deslușite cu toate înțelesurile lor, faraonul medita, citea și alcătuia ritualuri, șlefuite apoi de preoții permanenți de-a lungul anilor.

Sesostris așeză rămășițele pământești ale fiului său spiritual pe un pat de lemn împodobit cu figuri de zei ținând în mâini cuțite. Niciun duh rău nu avea să-l atace pe cel adormit.

— Îmbrăcați-l cu tunica osiriană, le porunci monarhul lui Isis și Pleșuvului. Capul său să odihnească pe căpătâiul lui Shu, aerul luminos, obârșie a tuturor vieților.

Isis deschise sipetul și despături veșmântul regal de in pe care Iker ar fi trebuit să i-l ofere lui Osiris în timpul celebrării misterelor. Tânăra femeie spălase și netezise prețioasa țesătură.

Doar o inițiată în misterele lui Hathor putea să atingă această pânză strălucitoare ca o flacără.

— Sudoare a lui Ra, imagine a luminii divine, giulgiul purifica și oprea trupul să putrezească.

Spre mirarea Pleșuvului, chipul lui Iker, cu ochii larg deschiși, rămase netulburat.

Flacăra țesăturii sacre ar fi trebuit să-i mistuie carnea și să pună capăt speranțelor nebunești ale lui Isis.

Preoteasa îl privea și îi vorbea, deși buzele ei nu rostiseră niciun cuvânt. Odată trecută această primă încercare, Iker lupta mai departe într-o lume care nu era nici moarte, nici renaștere.

Bineînțeles, soția lui ar fi putut să se mărginească la ritualurile ce îngăduiau sufletului celor drepți să trăiască din nou în paradisul tărâmului de dincolo. Dar această moarte era lucrarea Răului, care nu se mulțumea doar să ucidă un om, ci năzuia să-l nimicească pe fiul spiritual al faraonului și destinul pe care el îl întruchipa.

Isis înțelegea că Pleșuvul nu consimțea la acest ritual, care presupunea o serie de riscuri. Dar încercarea giulgiului nu dovedea, oare, că Osiris îl încuviințase și că Iker nu i se împotrivea?

Când apăru un uriaș purtând masca lui Anubis, șacalul care cunoștea adevăratele căi ale Apusului și drumurile celeilalte lumi, Isis și Pleșuvul se retraseră și plecară să caute în Comoara Casei Vieții obiectele de trebuință pentru continuarea ritualului.

— Adun laolaltă cărnurile sufletului întreg, rosti Sesostris, vindec moartea, modelez soarele, piatră de aur cu raze dătătoare de rod și plămădesc luna plină, ce renaște neîncetat, îți transmit forța lor.

Până în zori, cu ajutorul mâinilor, faraonul îi insuflă această putere lui Iker.

Mumificat, încremenit între două lumi, trupul Fiului regal nu se va descompune.

Pleșuvul îi întinse regelui un baston cu mâner curbat, vopsit în alb și împodobit cu cercuri roșii, iar Sesostris îl așează sub Iker. El avea să țină locul șirei spinării și măduvei acesteia, astfel încât energia să circule în continuare și să alunge frigul morții.

Isis îi înmână tatălui ei o piele de animal pe care Anubis o rupse în fâșii, apoi înfășură cu ele corpul fiului său.

— Seth este prezent, glăsui el. După ce te-a ucis, te ocrotește. De-acum înainte, n-o să te mai rănească. Focul său nimicitor te apără de el însuși și păstrează căldura vieții. Să fie aduse cele șapte uleiuri sfinte!

Reunite, ele formau ochiul lui Horus, armonia ce biruia dezordinea. Cu degetul mic, Isis atinse buzele lui Iker, insuflându-i energia uleiurilor „parfum de sărbătoare", „bucurie deplină", „pedeapsa lui Seth", „unirea", „sprijinul", „cel mai ales dintre pini" și „cel mai bun din Libia".

Anubis destupă vasul pe care i-l dăduse Pleșuvul. În el se afla chintesența mineralelor și a metalelor, rod al lucrărilor de alchimie din Locașul Aurului.

— Te ung cu această substanță divină, plămădită anume pentru *KA*-ul tău. Și astfel, tu devii o piatră, loc al preschimbărilor.

Folosindu-se de o teslă din metal ceresc, Anubis deschise canalele inimii, urechile și gura lui Iker. Astfel, noi simțuri se treziră la viață, douăsprezece canale se întâlniră în inimă, zămislind suflarea și alcătuind o mantie protectoare.

Deși devenise trup osirian la adăpost de orice stricăciuni, Iker era totuși departe de a renaște. Trebuia ca făptura lui să capete strălucire, să fie însufleţită de lumina dinaintea oricărei nașteri.

Scoțându-și masca de șacal, faraonul rosti prima formulă din *Textele Piramidelor*, cea prin care începea reînvierea sufletului regal:

— Fără îndoială, n-ai plecat mort, ci ai plecat viu.

Iar Isis adăugă:

— Ai plecat, dar te vei întoarce. Dormi, dar te vei trezi. Ai ajuns pe ţărmul lumii de dincolo, dar trăiești.

Pleșuvul îi lăsă singuri pe faraon și pe fiica sa.

— Moartea s-a născut, glăsui Sesostris. Prin urmare, va pieri. Ceea ce strălucește dincolo de lumea pe care o vedem, dincolo de ceea ce noi numim „viață" și „moarte" nu cunoaște deșertăciunea. Făpturile dinaintea creației scapă de ziua morții. De aceea, inițierea în Misterele lui Osiris nu se înfățișează doar

ca o naștere nouă și o trecere peste moarte. Oamenii dispar pentru că nu știu să se unească iar cu vremurile de început ale lumii și nu ascultă mesajul mamei lor cerești, Mut. Mut atrage după sine moartea, dreptatea, precizia, clipa cea potrivită, energia dătătoare de rod și zămislirea unei noi semințe.

— Locașul morților nu e adânc și întunecat? se neliniști Isis. El nu are nici uși, nici ferestre. Nicio rază nu-l luminează, niciun vânt de miazănoapte nu-l răcorește. Niciodată soarele nu se înalță acolo.

— Astfel se înfățișează infernul celei de-a doua morți. Un om cunoscător îi scapă și nicio magie nu are puterea să-l țină acolo. Amintește-ți de inițierea ta și de încercarea sarcofagului. În acea clipă ai înțeles Marele Secret: inițiații în misterele lui Osiris se pot întoarce din morți, dar numai dacă s-au lepădat de rău și au fost recunoscuți ca niște oameni drepți în faptele și în inima lor.

Isis își aduse aminte.

Făptura omenească e alcătuită dintr-un trup pieritor, un nume ce are înrâurire asupra destinului său, o umbră ce dăinuie după moarte ca să înfăptuiască o primă renaștere, un *ba*, sufletul-pasăre în stare să zboare până la soare și să aducă de acolo strălucire trupului osirian, un *KA*, energia nepieritoare, și un *akh*, spiritul luminos trezit la viață în timpul inițierilor în mistere.

Iker le avea pe toate.

Și totuși, moartea le despărțea și le risipea. Dacă judecata tribunalului osirian era prielnică, ele se întregeau pe tărâmul celălalt și se adunau într-o nouă ființă, în stare să trăiască două eternități – cea a clipei și cea a timpului.

Dar Isis voia mai mult.

— Trei sfere alcătuiesc lumea de dincolo, arătă regele. Cea a dezordinii și a tenebrelor, unde sunt închiși cei osândiți. Cea a luminii, unde Ra și Osiris se unesc în prezența celor drepți. Între ele se găsește cea în care Răul trebuie prins în laț. Tu și Nephtys veți împlini ritualurile acestei lumi de mijloc.

♀♀♀

Isis și Nephtys se fardară una pe alta.

O dungă de fard verde, provenind din ochiul lui Horus,

înfrumusețа pleoapele de jos, una de fard negru, izvorând din ochiul lui Ra, pleoapele de sus. Păstrate într-o cutie numită „cea care deschide vederea", aceste farduri, roade ale meșterilor din templu, îngrijeau ochiul divin.

Argila roșie învioră culoarea buzelor, iar uleiul de cimbrișor ajută pielea să-și recapete moliciunea.

În dreptul inimii lui Nephtys, Isis desenă o stea, iar în jurul propriului buric, un soare. Și astfel deveniră două bocitoare, Isis – Cea Mare, asemănată cu pupa bărcii cerești, Nephtys – Cea Mică, amintind de proră.

Nephtys înșiră înaintea lui Isis șapte rochii de culori diferite, reprezentând încercările prin care trecuse în Locașul Salcâmului Marea Preoteasă a lui Hathor.

Apoi, cele două surori îmbrăcară câte o tunică din pânză de in foarte fină, albă ca puritatea zorilor, galbenă ca brândușele și roșie ca flacăra. Își împodobiră părul cu diademe din aur, incrustate cu flori din comalină și trandafiraşi de lapislazuli, și își acoperiră pieptul cu coliere late din aur și turcoaze, ale căror închizători aveau forma unui cap de șoim. La încheieturile mâinilor și la glezne își prinseră brățări din comalină roșie și se încălțară cu sandale albe.

Nephtys se strădui să-i mai aline surorii sale durerea.

— Isis... îți împărtășesc suferința cum nici nu-ți închipui. Moartea lui Iker e o nedreptate ce cu greu poate fi îndurată.

— Tocmai de aceea vom merge să reparăm această nedreptate. Am nevoie de ajutorul tău, Nephtys. Energia faraonului și cuvintele puterii au oprit ființa lui Iker în lumea de mijloc. Iar nouă ne revine sarcina să-l scoatem de acolo.

Cele două tinere femei pătrunseră în odaia mortuară, în care pâlpâia o singură lampă. Isis se așeză la picioarele raclei, iar Nephtys, la căpătâi.

Întinzându-și brațele, ele îi dădură viață din viața lor. Din palmele lor țâșniră unde care învăluiră trupul neînsufleţit într-o lumină blândă.

Pe rând, bocitoarele intonară tânguirile rituale, transmise din vremea lui Osiris. Vibraţiile acestor cuvinte îngrădeau forțele distrugătoare și le îndepărtau de mumie, întinzând între lumea

celor vii şi lumea celor morţi o plasă de vorbe magice, purificatoare.

Veni şi clipa ultimei rugăminţi.

— Întoarce-te în templul tău, imploră Isis, întoarce-te în pace! Eu sunt sora ta care te iubeşte şi care alungă deznădejdea. Nu părăsi acest loc, uneşte-te cu mine, eu izgonesc nenorocirea. Lumina îţi aparţine, tu străluceşti. Vino spre soţia ta, care te îmbrăţişează, adună-ţi oasele şi mădularele ca să devii o făptură întreagă şi desăvârşită. Cuvântul stăruie pe buzele tale, iar tu respingi întunericul. Te apăr pentru totdeauna, inima mea e plină de dragoste pentru tine, doresc să te liniştesc şi să rămân atât de aproape de tine încât nimic să nu ne despartă. Iată-mă aici, în mijlocul acestui sanctuar tainic, hotărâtă să birui răul care te apasă. Sunt sora ta, nu te îndepărta de mine. Zeii şi oamenii te jelesc. Eu te chem până în înaltul cerului! Nu-mi auzi glasul?

♀♀♀

După o veghe îndelungată, faraonul, Pleşuvul, Isis şi Nephtys se aşezară împrejurul raclei.

— Osiris nu e zeul tuturor morţilor, aminti regele, ci doar al celor credincioşi lui Maat, care, în timpul vieţii lor, au urmat calea dreptăţii şi a adevărului. Judecătorii lumii de dincolo ne văd viaţa într-o singură clipă şi nu ţin seama decât de faptele noastre, puse grămadă lângă noi. Nu se vor arăta îngăduitori, şi numai cel drept va păşi liber pe frumoasele căi ale veşniciei. Dar, înainte de toate acestea, se reuneşte tribunalul oamenilor. Eu reprezint Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos, Pleşuvul – preoţii permanenţi din Abydos, Isis – preotesele lui Hathor. Îl socotiţi pe Iker vrednic să apară în faţa Marelui Zeu şi să se urce în barca lui?

— Iker n-a săvârşit nicio greşeală împotriva Abydosului şi a iniţierii, rosti Pleşuvul, adânc tulburat.

— Inima lui Iker e mare şi nicio greşeală însemnată n-a pătat-o, zise Isis.

Mai rămăsese judecata regelui.

Oare Sesostris avea să-l învinuiască pe Iker din pricina rătăcirilor sale din trecut?

— Iker și-a urmat destinul, fără lașitate și fără șovăială. Este fiul meu. Fie ca Osiris să-l primească în regatul său.

21.

Judecata prielnică a tribunalului lui Osiris se înfățișa adesea sub forma unei păsări, a unui fluture sau a unui scarabeu.

Îndată ce ieși din Casa Vieții, Isis scrută cerul.

Bineînțeles, cunoștea inima lui Iker, puritatea și sinceritatea ei. Dar care avea să fie hotărârea nevăzutului, de care atârna continuarea ritualului?

Deodată, un ibis mare cu aripi largi și zbor elegant străbătu cerul.

Privirea lui se încrucișă cu a lui Isis.

Atunci preoteasa știu că Iker rostise cuvintele potrivite, ajutat de Thot, protectorul scribilor. Ușoară precum pana de struț a zeiței Maat, inima lui trăia. Dovedindu-și priceperea într-ale formulelor învățate de la stăpânul hieroglifelor, Fiul regal își croia drumul spre cealaltă viață.

Pe paleta de aur se iviră cuvintele „cel drept".

— Greul de-abia acum începe, arătă Sesostris. Trebuie să trecem moartea lui Iker în mumia lui Osiris. Zeul o va birui, iar trupul osirian al lui Iker va renaște.

Coloană vertebrală a Egiptului, temelie a oricărei construcții, materiale și spirituale, Osiris slujea drept reazem templelor, locașurilor de veci, caselor, canalelor... Nu lipsea de nicăieri și niciun fel de moarte nu-l putea atinge. Rezervată faraonilor și marilor înțelepți precum Imhotep, această trecere putea fi oare săvârșită și acum?

În timp ce Pleșuvul vărsa libațiile de apă și lapte la rădăcina Arborelui vieții, Sesostris și fiica sa porniră spre mormântul Marelui Zeu.

Preotul permanent însărcinat să vegheze asupra lui alergă în întâmpinarea lor.

— Luminăția Voastră, o nenorocire cumplită s-a petrecut! Astă-noapte, pecețile de pe ușă au fost rupte.

Faraonul străbătu pădurea sacră, luând-o pe singurul drum ce

ducea la intrarea în mormânt, ascunsă în verdeața înconjurătoare.

În apropiere se vedeau salcâmii arși.

Cel care pângărise locul dusese o luptă aprigă împotriva apărărilor magice ale sanctuarului.

În fața intrării se zăreau rămășițele peceților.

Sesostris trecu pragul.

Pretutindeni zăceau risipite, sfărâmate, călcate în picioare bijuterii, felurite vase și alte obiecte rituale trebuincioase veșniciei lui Osiris. Ospățul lumii de dincolo nu mai putea fi celebrat.

Temându-se de tot ce era mai rău, monarhul înaintă.

Câteva lămpi luminau camera învierii, distrusă și ea.

Aici, pe un pat din bazalt negru, format din trupurile a doi lei, odihnea, nu de mult, mumia lui Osiris, purtând pe cap coroana albă și ținând în mâini sceptrul Magie și cel a nașterii triple.

Simbolurile fuseseră fărâmițate în mii de bucăți.

Pângărind acest loc al păcii unde locuia Marele Zeu, stăpânul liniștii, Prevestitorul străpunsese cele șapte apărări ale sarcofagului.

Din mumie, suport al reînvierii, nu mai rămăsese nimic.

Prevestitorul împrăștiase părțile trupului divin astfel încât nimeni să nu izbutească să le adune.

Mai dăinuia însă o speranță.

Sesostris ridică din pardoseală o dală mare și grea, dând la iveală un șir de trepte ce duceau într-o sală întinsă, aflată sub pământ. Acolo, un cerc de flăcări străjuia vasul pecetluit care conținea taina operei divine, limfele lui Osiris și izvorul vieții.

Focul continua să ardă, dar vasul dispăruse.

În privirea tatălui său, Isis citi un zbucium adânc.

Pentru prima oară, uriașul stătea în cumpănă.

— Nu-mi ascunde nimic, îi ceru ea.

— Doar Prevestitorul a putut să pângărească astfel locașul de veci al lui Osiris.

— Mumia Zeului...

— A fost smulsă de pe patul ei și nu e de găsit.

— Vasul pecetluit...

— A fost furat și distrus.

— Deci nu mai putem trece moartea lui Iker în Osiris și să-l reînsufleţim apoi, folosind vasul pecetluit.

Cu chipul răvășit, Pleșuvul sosi în fugă.

— Luminăția Voastră, Arborele vieţii se usucă din nou! Cei patru lei păzitori au fost orbiți, iar câmpul de forţe protectoare al celor patru salcâmi – spulberat. Aurul salvator își pierde strălucirea.

— Fetișul din Abydos?

— Stâlpul a fost dărâmat, tainița – zdrobită.

— Relicvariul osirian?

— Nimicit și el.

Așadar, Prevestitorul nu se dăduse în lături să-l desfigureze pe Zeu.

— N-ar trebui să formăm Cercul de Aur? întrebă Pleșuvul.

— Peste putință, răspunse Sesostris. Noul vizir, Sobek Păzitorul, se teme că Memphisul va fi atacat. Ca să-i ademenească pe luptătorii din umbră afară din vizuinile lor, a răspândit vestea morţii lui Nesmontu, ucis mișelește. Generalul trebuie să rămână ascuns și să apară doar la timpul potrivit. Pe deasupra, învinuit de a fi încercat să-l omoare pe Sobek, Sehotep nu are voie să-și părăsească locuința și e în primejdie să fie osândit la moarte.

— Suntem legaţi de mâini și de picioare, învinși pentru totdeauna?

— Nu încă, îl asigură faraonul. Să întărim neîntârziat protecția lui Iker. Mai-marele dulgherilor și meșterii inițiați să ducă barca lui Osiris înăuntrul Casei Vieţii. Apoi gărzile să înconjoare Casa și să nu lase pe nimeni să intre, în afară de voi doi și de Nephtys. Oricine va încerca să pătrundă cu forța să fie răpus de îndată. Tu, Pleșuvule, caută să afli dacă a văzut cineva cum au fost uciși Iker și comandantul forţelor speciale.

— Și dacă ucigașii au fugit din Abydos?

— Atunci să nu-i lăsăm să ne scape!

— Poate nu și-au atins încă toate ţintele, zise bătrânul preot cu o voce prevestitoare de rău.

Monarhul și cele două surori depuseră mumia lui Iker în barca făurită de curând pentru celebrarea misterelor. Ea și numai ea îl întruchipa pe Osiris cel reîntregit. Datorită îmbinării desăvârșite a părților ei, stăpânul Apusului reunea toate divinitățile.

— Fie ca tu să plutești și să mânuiești ramele, grăi regele către Iker, să te îndrepți încotro dorește inima ta, să fii primit în pace de către mai-marii Abydosului, să iei parte la ritualuri și să-l urmezi pe Osiris pe drumurile pure ce străbat pământul sacru.

— Trăiește laolaltă cu stelele, rosti Isis. Al tău suflet-pasăre aparține lumii celor treizeci și șase de decani, te prefaci în fiecare din ei după cum ți-e voia și te hrănești din lumina lor.

Nephtys udă o grădină micuță aflată în apropierea bărcii. Sufletul-pasăre avea să vină aici ca să-și potolească setea înainte de a se înălța iar spre soare.

♀♀♀

Respectând poruncile regelui, meșterul sculptor din Abydos ciopli statuia-cub a lui Iker. Ea îl înfățișa pe scrib șezând, cu picioarele strânse la piept și genunchii aproape la același nivel cu umerii. Trupul îi era acoperit cu giulgiul reînvierii, iar ochii îi erau deschiși către lumea de dincolo.

Ferit de răzlețire, inițiatul astfel incarnat se înscria în inima unei ordini veșnice. Oare cubul nu cuprindea toate figurile geometrice răspunzătoare de construcția neîncetată a universului? Deși această sculptură închidea sufletul lui Iker într-o piatră de lumină, sarcini anevoioase îi așteptau pe monarh și pe fiica sa.

Uitând să mănânce și să doarmă, Isis nu se dezlipea de sarcofag. Nephtys plecă să se odihnească puțin.

Când faraonul o strânse blând la pieptul său, Marea Preoteasă din Abydos se gândi la tot ce putea fi mai rău.

— Nu mai avem nicio speranță, nu-i așa?

— Ne-au mai rămas puțini sorți de izbândă, Isis. Puțini, dar există.

Sesostris nu rostea niciodată vorbe goale și nu încerca s-o amăgească.

— Nu-l vom elibera pe Iker din temnița lumii de mijloc fără

vasul pecetluit, adăugă suveranul.

— Să-l găsim întreg e doar un vis frumos!

— De asta mă tem și eu.

— Moartea a biruit.

— Poate că există un alt vas pecetluit care conține, și el, limfele lui Osiris.

— Și unde să fie ascuns?

— La Medamud.

— Satul lui Iker?

— În timpul luptei pe care o purtăm împotriva Prevestitorului, nimic nu se petrece la întâmplare. Destinul a făcut ca Iker să se nască în acel ținut al lui Osiris, atât de vechi, încât a căzut în uitare. Voi merge, așadar, la Medamud, chiar dacă am să dau greș. Nimeni nu știe unde se află sanctuarul străvechi al lui Osiris. Ultimul păstrător al acestei taine era un bătrân scrib, ocrotitorul și învățătorul lui Iker. De aceea Prevestitorul i-a curmat viața.

— Și cum vei descoperi acest sanctuar?

— Trecând printr-un anume fel de moarte care mă va pune în legătură cu strămoșii. Sau ei mă vor călăuzi, sau puterea regală se va dovedi neîndestulătoare și va dispărea. Dacă reînvierea lui Iker nu se împlinește, Osiris va pieri pentru totdeauna. Prevestitorul va avea atunci cale liberă și vor începe vremurile credinței oarbe, ale cruzimii și ale asupririi. Acum, datoria mea e să găsesc acest vas pecetluit, dacă într-adevăr el s-a păstrat până azi. Și nici sarcina ta nu se vădește a fi mai ușoară.

Sesostris îi înmână fiicei sale coșul misterelor, împletit din stuf colorat în galben, albastru și roșu și având fundul întărit cu două stinghii din lemn așezate în cruce. În el se strângea tot ce se împrăștiase, în el se întregea sufletul osirian. În timpul ritualului secerișului, Iker avusese prilejul să-l zărească.

— Prevestitorul și aliații lui Seth vor să spulbere cuvântul cel adevărat, rod al luminii incarnate în Osiris. Tu, Isis, să străbați provinciile, să cercetezi orașele, să cauți taina templelor și a necropolelor, să aduni mădularele divine și să le aduci la Abydos ca să le reunim. Osiris e viața. Prin el, cei drepți rămân la adăpost de moarte, cerul nu se năruie și pământul nu se

scufundă. Trebuie să-l păstrăm neatins și întreg, astfel încât să transmitem mai departe această viață. Datorită inițierilor tale, ai o inimă nouă, în stare să deslușească misterul sanctuarelor răspândite de-a lungul și de-a latul Celor Două Regate. Dacă izbutești să-ți închei căutările înainte de începutul lunii *khoiak*, ne mai rămân treizeci de zile ca să-l înviem pe Osiris-Iker.

Isis își însoți tatăl până la locașul de veci al acestuia. Aici, faraonul intră în Sala comorii, de unde se întoarse cu o armă din argint masiv.

— Iată cuțitul lui Thot, Isis. El va descoperi drumul cel bun și va străpunge vălurile ce ascund bucățile din trupul lui Osiris care au fost risipite pretutindeni.

— Dar răgazul nu e prea scurt? se neliniști tânăra preoteasă.

— Ai uitat sceptrul din fildeș al regelui Scorpion? Modelat de către magia izvorâtă din trupurile divinităților, el te va feri de atacurile Răului, îți va insufla vorbe înțelepte și-ți va îngădui să te miști dintr-un loc în altul împreună cu vântul. Afundă-te în apele lacului sacru, atinge adâncurile oceanului începuturilor. Dacă zeii nu ne-au părăsit, vei găsi acolo sulul de piele pe care și-a scris hieroglifele Thot, în vremea slujitorilor lui Horus. El a zugrăvit fiecare provincie a Egiptului, desenată după imaginea cerului, și îți va dezvălui unde trebuie să poposești în cursul călătoriei tale.

Isis văzuse deja Nun-ul în mijlocul acestui lac pe malurile căruia venea în fiecare zi să ia apa necesară pentru udarea salcâmului. Coborî încet treptele scării de piatră și dispăru sub apă, înarmată cu sceptrul Magie și purtând cuțitul lui Thot.

Când bezna o învălui cu totul, o rază de lună îi deschise drumul. La capătul unei nopți întunecate, ea lumina un cufăr de fier.

Isis înfipse vârful cuțitului în închizătoare.

Capacul se ridică singur. Înăuntru se afla un cufăr de bronz care conținea un altul din lemn, care adăpostea, la rândul său, un al patrulea din fildeș și abanos în care era închis al cincilea cufăr, din argint. Isis folosi sceptrul ca să-l deschidă și dădu la iveală un sipet de aur înconjurat de șerpi ce șuierau furioși, apărând comoara.

Dar strălucirea lamei cuțitului îi domoli. Așa că animalele se îndepărtară, formând un cerc împrejurul preotesei.

Când Isis desfăcu sipetul de aur, din el țâșni un lotus cu petale de lapislazuli pe care odihnea un chip liniștit, strălucind de tinerețe.

Chipul lui Iker.

După ce luă sulul lui Thot din sipet, preoteasa închise în el lotusul și se întoarse la suprafața apei.

— Iată capul lui Osiris, îi spuse ea faraonului, înmânându-i relicva. Divinitățile nu ne-au părăsit și ne ajută în continuare. Iker devine noul suport al învierii. De-acum înainte, de soarta sa atârnă destinul nostru.

Sesostris deschise iar ochii celor patru lei, trezi la viață cei patru salcâmi tineri, puse la loc fetișul Abydosului, în vârful stâlpului, și îl acoperi cu un văl țesut de Nephtys.

Cerul se înseninã, soarele prinse iar a străluci.

Sute de păsări se roteau deasupra Arborelui vieții, al cărui aur își recăpătase întreaga frumusețe.

— Ascultă-le, o îndemnă regele pe Isis. Și ele te vor călăuzi.

Preoteasa le pricepea graiul. Într-un singur glas, sufletele lumii celeilalte îi cereau să reîntregească trupul lui Osiris.

22.

Faraonul și fiica sa stătură îndelung de vorbă cu Pleșuvul și cu Nephtys. În numele regelui, bătrânul preot avea să se îngrijească de siguranța Abydosului, fără însă a uita să celebreze ritualurile împreună cu tânăra soră a lui Isis. Ales dintre gărzile personale ale monarhului, noul comandant al forțelor speciale urma să-i ajute.

— În afară de voi doi, porunci Sesostris, nimeni nu va intra în Casa Vieții. Cei mai destoinici soldați vor sta de veghe zi și noapte în jurul ei. Răspândiți vestea morții lui Iker. Dacă ucigașii se află prin preajmă, se vor lăsa îmbătați de izbândă și vor face, poate, un pas greșit.

— O pază atât de severă nu va stârni nedumerirea? se îngrijoră Nephtys.

— Drept dovadă a deznădejdii ce ne-a cuprins, paza se va întinde la toate monumentele şi locurile importante ale Abydosului. Două lucruri trebuie să le aveţi în vedere înainte de toate. Mai întâi, păstrarea mumiei lui Iker. În fiecare zi, să rostiţi cuvintele puterii. Apoi să împiedicaţi pe oricine să intre în ţinutul lui Osiris sau să-l părăsească.

— Socotiţi că vă veţi întoarce curând, Luminăţia Voastră? întrebă Pleşuvul.

— Voi aduce vasul pecetluit ce conţine limfele Marelui Zeu sau nu mă voi mai întoarce.

Când faraonul se îndepărtă, Pleşuvul se gândi că Abydosul îşi trăia ultimele zile.

Isis îşi luă rămas-bun de la Nephtys, sfătuind-o să fie cu mare băgare de seamă. Vrăjmaşul nu se dădea în lături de la nimic şi n-ar fi şovăit să ucidă o femeie.

Potrivit celor scrise pe sulul lui Thot, văduva trebuia să meargă, pentru început, la Elephantina, capul Egiptului, şi apoi să coboare de-a lungul Nilului.

Isis urcă pe o corabie iute, al cărei căpitan era de-o iscusinţă fără pereche. Format din corăbieri încercaţi, echipajul cunoştea toate capcanele fluviului. Zece arcaşi de elită o însoţeau pe fiica lui Sesostris.

De-abia fură întinse pânzele, că tânăra femeie ridică spre cer vârful sceptrului Magie. În câteva clipe se stârni dinspre miazănoapte un vânt puternic.

Niciodată căpitanul nu cârmuise o corabie care să înainteze cu o asemenea viteză, iar oamenilor săi nu le rămâneau prea multe de făcut.

— Vom călători şi noaptea, îl înştiinţă Isis.

— Dar e foarte primejdios!

— Razele lunii ne vor lumina drumul.

♀♀♀

Shab Strâmbu' ieşi din ascunzătoare.

Nu se vedea nimeni prin preajmă.

Voia să afle dacă întregul ţinut era încercuit de soldaţi sau dacă existau şi locuri nepăzite.

Dincolo de ultimele capele, se întindea o regiune nisipoasă.

Cândva, pe aici scosese Bega din Abydos micile stele.

Dacă n-ar fi fost înzestrat din naștere cu o neîncredere fără margini, Shab ar fi devenit acum o pradă ușoară. La mică depărtare unul de altul, doi arcași stăteau la pândă. Judecând după gesturile lor, păreau deprinși cu asemenea treburi.

Ghemuit, Shab se furișă cu grijă.

„Pesemne că doar unele locuri se bucură de o așa mare atenție", cugetă Shab. Dar recunoscu, în curând, că se înșelase. Peste tot se vedeau soldați. Carevasăzică, nu se putea fugi din Abydos pe aici.

Înciudat, se întoarse în adăpostul său.

Deodată, se auziră pași.

Shab dădu la o parte o ramură joasă.

— Intră, Bega.

Preotul se aplecă anevoie și pătrunse în micuța capelă.

— Armata supraveghează deșertul, n-avem cum să trecem fără să fim zăriți.

— Pretutindeni sunt soldați, încuviință Bega. Au primit ordin să tragă fără să stea pe gânduri.

— Cu alte cuvinte, faraonul crede că ucigașii lui Iker se află încă în Abydos! Prevestitorul o să ne scoată din capcana asta.

— Să nu te mai miști de aici, am să-ți aduc de mâncare.

— Dar dacă m-aș amesteca printre preoții temporari? Iker nu mai e ca să mă recunoască!

— Gărzile îi iau la întrebări pe toți. Ai trezi bănuieli și ai fi arestat. Așteaptă noile porunci.

♀♀♀

Bega era la fel de nervos ca Shab, dar gustul plăcut al victoriei îl liniștea. Măsurile luate de rege nu te făceau, oare, să zâmbești? O armată întreagă desfășurată în Abydos nu avea să-l readucă pe Iker la viață.

Luându-și o înfățișare potrivită cu împrejurările, se jelui și el în tovărășia preoților permanenți chemați de Pleșuv, de la care nădăjduiau să primească lămuriri.

— Ce nedreptate înfiorătoare! se văită Bega. Dacă e adevărat că nefericitul Iker a pierit înseamnă că moartea l-a secerat chiar când dobândise cele mai înalte ranguri. Cu toții ajunseserăm să-

l prețuim pentru că ne respecta obiceiurile.

Ceilalți preoți și preotesele încuviințară.

Sacerdotul însărcinat să vegheze asupra mormântului lui Osiris părea, la rândul său, peste măsură de îndurerat.

— Arăți sleit de puteri, observă Bega. N-ar trebui să te vadă un doctor?

— La ce bun?

— Ce vrei să spui?

— Îmi pare rău, trebuie să păstrez secretul.

— Nu și între noi.

— Ba chiar și între noi. Aceasta e porunca Pleșuvului.

Bega zâmbi în sinea sa. Așadar, bătrânul încerca să împiedice răspândirea veștilor dezastruoase care aveau să năruiască speranțele celor care trăiau pe pământul Marelui Zeu, înainte de a se împrăștia în tot Egiptul.

— Se șoptește că Iker a fost ucis, se încumetă să deschidă vorba slujitorul lui *KA*.

— Bați câmpii! i-o reteză Bega. Să nu plecăm urechea la astfel de bârfe fără nicio noimă.

— N-a fost sugrumat și un ofițer?

— Neîndoielnic, în urma vreunei încăierări.

— Și desfășurarea armatei, înmulțirea măsurilor de siguranță, întărirea pazei clădirilor? E limpede că o primejdie cumplită ne amenință!

Intrarea Pleșuvului puse capăt discuțiilor.

Zbârcituri adânci îi brăzdau fața, îmbătrânită, parcă, dintr-odată. Severității sale obișnuite i se adăuga acum o tristețe sfâșietoare. Până și cei mai încrezători din fire pricepură cât de rău stăteau lucrurile.

— Fiul regal Iker a murit, rosti el. Totuși, vom continua să pregătim celebrarea misterelor din luna *khoiak*.

— A fost ucis? întrebă slujitorul lui *KA*.

— Da.

O tăcere desăvârșită se așternu.

Până și Bega simți un fel de tulburare, de parcă o lume întreagă tocmai se prăbușise. Un omor pătase ținutul sacru al lui Osiris, o cruzime neînchipuită se ivise în mijlocul tărâmului

liniștii și al păcii.

— Vinovații au fost arestați?

— Nu încă.

— Li se cunosc numele?

— Din nenorocire, nu.

— Se știe dacă au fugit din Abydos?

— Nu.

— Atunci suntem în primejdie! se îngrozi slujitorul lui *KA*.

— Dar comandantul forțelor speciale? sări și preotul în stare să vadă secretele. Și el a fost ucis!

— Adevărat.

— De către altă bandă de nelegiuiți?

— Nici asta nu știm, dar cercetările au început. Luminăția Sa a luat măsurile ce se cuvin ca să fiți la adăpost. Să respectăm mai departe Legea și să ne îngrijim de ritualuri. Nu există o cale mai bună de a cinsti amintirea lui Iker.

— N-o văd nicăieri pe biata Isis, zise Bega. A părăsit Abydosul?

— Soția lui Iker trece printr-o suferință atât de zdrobitoare, că nu mai are tăria să-și vadă de îndatoririle ei de Mare Preoteasă. Nephtys îi va ține locul.

Bega nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Iker mort, Isis plecată! O mie de soldați erau mai puțin periculoși decât ei doi. De multă vreme dorea să-i vină de hac acestei femei prea frumoase, prea inteligente, prea strălucitoare. Dispariția lui Iker o doborâse și-o lipsise de puterea de a-i mai pricinui vreun rău Prevestitorului. Pesemne că se va prăpădi de durere în vreun palat din Memphis.

— Șirul nenorocirilor noastre nu se oprește aici, continuă Pleșuvul. Mormântul lui Osiris a fost pângărit, iar prețiosul vas, furat.

— Nici Abydosul, nici Egiptul nu vor supraviețui acestei urgii, murmură slujitorul lui *KA,* abătut.

— Vă mai spun încă o dată, stărui bătrânul: să trăim mai departe potrivit Legii.

— În numele cărei speranțe?

— Nu e nevoie să speri ca să îți vezi de îndatoriri. Ritualurile

se transmit prin noi și dincolo de noi, oricare ar fi împrejurările.

Descumpăniți, preoții permanenți se întoarseră la treburile lor obișnuite, începând cu împărțirea de porunci preoților temporari, printre care domneau nedumerirea și neliniștea. Iar cum Pleșuvul nu ceruse nimănui să păstreze taina asupra celor petrecute, veștile zburară cu iuțeală.

♀♀♀

La căderea nopții, Bina îi masă picioarele stăpânului său. În întunericul micii locuințe unde dormea preotul temporar, Prevestitorul îi aparținea doar ei și nu se mai gândea la blestemata aceea de Nephtys, pe care Bina ar fi ucis-o cu propriile mâini. Blândă, binevoitoare, supunându-se celor mai mărunte dorințe ale Prevestitorului, ea avea să fie soția principală, îndepărtându-le pe celelalte și trimițându-le să se îngrijească de treburile casei. Iar dacă una dintre ele ar încerca să-i ia locul, Bina îi va sfâșia carnea, îi va scoate ochii și-i va arunca măruntaiele la câini.

Prevestitorul mâncă puțină sare, dar Bina nu puse nimic în gură. Hotărâse să nu mai bea vin și să se ferească de mâncărurile grase de teamă să nu i se rotunjească trupul și să nu-i mai fie pe plac stăpânului ei. Dacă își păstra frumusețea și rămânea la fel de ademenitoare ca acum, Prevestitorul nu se va sătura niciodată de ea.

O siluetă trecu pragul. Bina înșfăcă un pumnal și-i tăie calea.

— Sunt eu, Bega!

— Încă un pas și te spintecam. Data viitoare, dă-ne de știre că vii.

— Nu voiam să fac zgomot. Sunt soldați la pândă prin preajmă. Gărzile și santinelele supraveghează tot ținutul, zi și noapte. Nimeni nu poate intra în Abydos, nimeni nu poate ieși.

— Ne rămâne cărarea ascunsă, îi aminti Bina.

— După spusele lui Shab, n-o putem folosi nici pe aceea. Arcașii patrulează prin deșert.

— Nu vă mai frământați atâta, îi sfătui Prevestitorul. Ia zi mai bine dacă Pleșuvul a dezvăluit tuturor adevărul.

— Era prea tulburat ca să tacă! Mâine, toată suflarea din Abydos va ști cât de mare e dezastrul. Preoții permanenți sunt

înspăimântaţi, frumosul monument osirian se fărâmiţează. Lipsiţi de ocrotirea Zeului, se simt sortiţi pieirii. Izbânda e deplină, stăpâne! Când capitala va fi trecută prin foc şi scăldată în sânge, forţele de ordine se vor risipi şi noi vom pune mâna pe putere.

— Sesostris ce face?

— A părăsit Abydosul.

— Ca să meargă unde?

— Nu cunosc. Copleşită de durere, Isis a plecat şi ea.

— Fără să ia parte la înmormântarea soţului ei?

— Poate că a trebuit să îngroape leşul în mare grabă.

— Un lucru ce nu le stă deloc în fire egiptenilor, socoti Prevestitorul. Nu cumva beţia victoriei ţi-a întunecat judecata?

— Lovit în plin, vrăjmaşul se poartă ca un animal în cursă!

— Sau încearcă să ne arate nouă că e aşa!

— De ce nu vă vine să credeţi că şi-au ieşit din minţi?

— Pentru că regele a redat tăria câmpului de forţe al celor patru salcâmi tineri, a deschis iar ochii leilor păzitori şi a ridicat la loc în mijlocul relicvariului stâlpul şi tainiţa.

— O simplă păcăleală! Vrea să ne facă să credem că măcar capul lui Osiris e la adăpost.

— Pleşuvul v-a spus ceva în privinţa aceasta?

— Nu, dar ne-a mărturisit că mormântul Marelui Zeu a fost pângărit şi că vasul pecetluit a dispărut. Nicio energie nu mai ocroteşte Abydosul.

— Însă cea a salcâmilor tineri a dat deja roade. Iar puzderia asta de soldaţi mă împiedică să mă apropii de Arborele vieţii ca să-i grăbesc pieirea. Dacă faraonul se recunoaşte învins, de ce-a mai luat atâtea măsuri de prevedere?

— Praf în ochi! îşi dădu cu părerea Bega. Temându-se să nu se iţte tulburări la Memphis, a alergat într-acolo.

— La drept vorbind, aşa o cer împrejurările. Totuşi, monarhul acesta ştie să ducă un război mai presus de fire. Moartea îi răpeşte fiul spiritual, furtuna mătură Abydosul, iar el părăseşte ţinutul, mărginindu-se la câteva porunci pentru paza ţinutului sacru... Nu, toate astea nu i se potrivesc.

— Apărarea Memphisului nu suferă amânare.

— Salvarea lui Osiris e încă și mai importantă. Un rege ca el n-o ia la goană ca un laș în fața primejdiei și nici nu-și lasă de izbeliște armata în toiul bătăliei. Refăcând brâul magic al Abydosului, oricât de neînsemnat ni se pare nouă, ferind salcâmul de alte vătămări, își mărturisește dorința de a lupta mai departe cu cele mai bune arme.

Ochii roșii ai Prevestitorului sclipiră.

— Sesostris nu se îndreptă spre Memphis, grăi el. Vreau să aflu ce plănuiește cu adevărat. Întreabă-i pe slujbașii din port și pe corăbieri.

— Am să trezesc bănuieli!

— Continuă să-mi fii credincios, viteazul meu prieten.

Arsura pe care o simți Bega în palmă îi tăie pofta de a se mai împotrivi.

— Plecarea lui Isis nu vă pune pe gânduri? întrebă Bina.

Prevestitorul îi mângâie pletele.

— Cum ar putea izbuti o femeie să-mi facă rău?

23.

Provinciile Egiptului erau imaginea pământească a universului. Unind lumea de dincolo cu cea de aici, legăturile și armonia făceau din Cele Două Regate țara iubită de zei. Ea se înfățișa precum trupul lui Osiris, pe care orice dezbinare îl punea în primejdie. Legând trainic Sudul cu Nordul, faraonul celebra realitatea reînvierii.

Fiecare provincie adăpostea mai multe relicve, printre care și o bucată din trupul lui Osiris, ascunsă cu grijă și protejată. Mulțumită *Cărții lui Thot*, Isis știa că paisprezece dintre ele aveau o importanță anume, căci ar fi fost de ajuns pentru crearea unei mumii care să dăinuiască veșnic, în stare să primească moartea lui Iker.

Însă dușmani de temut îi stăteau în cale.

Mai întâi, timpul. Datorită sceptrului Magie, Isis va reuși să și-l facă aliat, poate chiar să-l stăpânească. Totuși, nu trebuia să piardă nicio clipă.

Apoi, mai-marii provinciilor. Deși se supuneau voinței

regelui, al cărui sol era tânăra preoteasă, ei nu-i vor privi cu ochi buni cererile şi vor încerca s-o abată din drum.

În sfârşit, complicii lui Seth nu-i vor da pace de-a lungul căutării sale. Putea trece nebăgată în seamă doar câtă vreme ei nu cunoşteau ţinta călătoriei sale. Dar, mai devreme sau mai târziu, aveau să prindă de veste.

Primul popas, Elephantina.

Un soare blând scălda capitala primei provincii a Egiptului de Sus, hotar sudic al dublului regat, marcat de prima cataractă. Canalul săpat din porunca lui Sesostris făcea posibile călătoriile pe apă de-a lungul întregului an, iar fortăreaţa şi zidul de cărămizi înlesneau negoţul care se desfăşura în deplină siguranţă, ajutând astfel la înflorirea Nubiei.

Tânăra femeie merse la palatul guvernatorului provinciei, Sarenput. Aici o întâmpinară Tovarăş-Bun, un dulău mare, negru şi zvelt, şi Gazela, nedespărţita sa tovarăşă, o căţea micuţă, grasă, cu mamelele atârnând. În ciuda vârstei lor înaintate, rămăseseră nişte paznici fără pereche. Sarenput nu avea încredere în oaspeţii pe care cei doi câini îi lătrau prea mult.

Dar Isis căpătă din partea lor numeroase dovezi de prietenie. Tovarăş-Bun se ridică şi îşi puse labele din faţă pe umerii ei, iar Gazela se gudură pe lângă preoteasă şi îi linse picioarele.

Curând apăru şi stăpânul locurilor, la fel de impunător ca întotdeauna, cu faţa pătrată, fruntea joasă, bărbia şi pometii ascuţiţi, umerii largi şi privire hotărâtă.

— Sunt mândru s-o primesc pe Marea Preoteasă din Abydos, zise el, solemn şi sincer. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

Isis îi povesti tot, fără să-i ascundă nimic din nenorocirea ce lovise Abydosul.

Tulburat, Sarenput ceru să-i fie adus iute vin din cel mai tare.

— Măreaţa înfăptuire a lui Sesostris se află în primejdia de a fi distrusă, iar regatul va dispărea atunci! Cum să luptăm împotriva acestui vrăjmaş sălbatic?

— Alcătuind un nou Osiris. Trebuie să încep cu relicva din Elephantina. Te învoieşti să mi-o încredinţezi?

Isis se temea de ceea ce-ar fi putut spune guvernatorul, care ținea la privilegiile sale și care nu obișnuia să vorbească pe ocolite.

— Vă conduc până la ea chiar acum, dacă doriți.

Tânăra femeie urcă în barca preferată a guvernatorului, la care începu să vâslească el însuși cu multă tragere de inimă.

La vederea insulei sacre a lui Osiris, Isis își aminti de înfricoșătoarea încercare prin care trecuse ea, când fusese gata să-și jertfească viața ca să înlesnească revărsarea Nilului. Iker îi venise atunci în ajutor, scoțând-o la suprafața apei. Iar acum, ea încerca să-l salveze pe el de la pieire.

Barca trase la mal lângă stânca ce proteja grota numită „Cea care-și adăpostește stăpânul". Din vârful unui salcâm și al unui jujub, un șoim și un vultur îi priveau pe nou-veniți.

— Nu există alți păzitori mai buni ca aceștia, îi dezvălui Sarenput preotesei. Un singur smintit a vrut să dezlege taina grotei, dar cele două păsări de pradă nu i-au îngăduit nici să se apropie. Iar la vederea leșului său, celorlalți curioși li s-a tăiat pofta. De atunci, nimeni nu s-a mai încumetat. Acum e rândul vostru, prințesă. Eu vă aștept afară.

Isis pătrunse într-o galerie strâmtă din piatră, în care răzbătea susurul unui izvor. Deși nu recunoștea locurile, nu șovăi să meargă mai departe, fără să se sinchisească de umezeală și de lipsa aerului.

Deodată, galeria se lărgi și o lumină se zărea licărind din adâncuri.

Acolo se afla locașul lui Hapy, duhul Nilului, energia inundației dătătoare de rod! Liniștită, Isis se strecură de-a lungul peretelui stâncos și ajunse în mijlocul unei grote albăstrii.

În fața ei se înălța un fetiș aidoma celui din Abydos!

Preoteasa ridică vălul ce acoperea tainița din vârful stâlpului și descoperi tălpile lui Osiris, făcute din aur, argint și pietre prețioase.

— Îmi pare rău că vă adeveresc temerile, zise Sarenput, mâhnit, însă unii guvernatori de provincii și unii mari preoți nu vă vor arăta bunăvoința cuvenită. Nu pun la îndoială vitejia

gărzii voastre, dar în fața unor îndărătnici ca aceia despre care vă vorbesc ea nu va atârna prea greu.

— Ce mă sfătuiești?

— Să vă însoțesc. O corabie de război și o trupă de soldați neînfricați vor domoli firile aplecate spre răzvrătire și le vor face mai înțelegătoare.

Isis nu refuză un ajutor așa de prețios.

— Marea noastră piedică este, deocamdată, lipsa vântului dinspre miazăzi, continuă Sarenput. Ne vom folosi de curenții apei, vâslașii se vor speti, dar tot vom înainta prea încet.

— Nădăjduiesc să înlătur aceste neajunsuri.

La prora corăbiei sale, Isis îndreptă sceptrul Magie spre cataractă.

Îndată se iscă un suflu puternic și cele două corăbii începură să alunece cu mare iuțeală către Edfu, capitala celei de-a doua provincii a Egiptului de Sus, Tronul lui Horus.

Un șoim se rotea în jurul prorei.

— Să-l urmăm, porunci Isis.

Pasărea conduse corăbiile departe de marele debarcader. Sarenput bombăni, nemulțumit.

După ce zbură în cercuri largi deasupra unei podgorii, șoimul poposi în vârful unui salcâm.

— Să acostăm, ceru tânăra femeie.

Deși treaba era anevoioasă, fu dusă neîntârziat la bun sfârșit. Arcașii coborâră îndată pe mal, prevăzători și gata de luptă.

Dar locul părea liniștit.

— Nici vorbă să găsim prin preajmă vreo relicvă osiriană, își dădu cu părerea Sarenput. În schimb, pe meleagurile astea se face un vin dintre cele mai alese. Am cumpărat adesea de aici urcioare pline cu această minunată licoare și n-am avut niciodată a mă plânge de nimic.

Împrejmuită de ziduri, podgoria provinciei Tronul lui Horus număra douăsprezece soiuri de plante și curmali. În ianuarie și februarie se tăiau cu grijă butucii îmbătrâniți, iar pământul unde aveau să crească alții noi era arat. O puzderie de șănțulețe asigurau apa necesară, iar prășitoarele împrospătau pământul și înlăturau buruienile. Găinațul de porumbel slujea drept

îngrășământ, iar stropitul cu un amestec pe bază de aramă, preparat de învățații din templu, ferea via de boli.

În curând, lucrătorii aveau să încheie un cules ce se făcea cu bună știință mai târziu și din care se obținea un nectar gros și parfumat, foarte căutat și prețuit.

Isis și Sarenput se apropiară de un teasc mare.

Unii podgoreni strângeau ciorchinii grei și bine copți într-o tocitoare, iar alții îi storceau cântând. Prin cele câteva deschizături se scurgea un suc ce avea să fie lăsat să fermenteze două sau trei zile în urcioare de argilă destupate. După aceea, începea munca meșterilor care turnau acest prim vin în alte urcioare, de forme diferite.

Ucenicii adunau resturile de pielițe și sâmburi și le puneau într-un sac pe care-l storceau cu putere, scoțând astfel din ele un must delicios.

— Vreți să gustați? îi îmbie un voinic cam amețit de băutură.

— Nici nu mă gândesc să te refuz, răspunse Sarenput.

Mai-marele podgorenilor interveni.

— Ce înseamnă desfășurarea asta de forțe? Mi-am plătit toate dările la vreme.

— Nu-ți face griji, nimeni nu-ți aduce vreo învinuire.

— Cunoști adevăratul nume al strugurelui stors? îl întrebă Isis.

Meșterul o privi descumpănit.

— Judecând după o astfel de întrebare, ar trebui să vă numărați printre...

— Preoții din Abydos, într-adevăr.

— Adevăratul nume este Osiris, în același timp pâine și vin, putere divină ce se întrupează în orice hrană. Strivind strugurele îl osândim la moarte, și această încercare desparte ceea ce e pieritor de ceea ce e veșnic. Apoi, noi îl bem pe Osiris. Vinul ne dezvăluie una dintre căile nemuririi. Astăzi, oferim celor morți un vin de soi. El va îndepărta de noi nălucile și morții cei răi. Dar morții cei buni, mai-marii din Abydos, făpturile de lumină vor continua să ne ocrotească podgoria. Dacă am uita să-i cinstim, nenorocirea s-ar abate asupra noastră.

— În afara acestui vin, ce alte ofrande ai mai pregătit?

— Aștept procesiunea preoților lui Horus. Ei vor aduce toate cele de trebuință.

Sarenput nu avu răgazul să bea pe săturate, căci preoții se și iviră. În fruntea lor pășea un bătrân cu privire aprigă. Însoțitorii săi cărau o mulțime de urcioare, pânzeturi și flori. Iar în mijlocul cortegiului se vedea o barcă.

Isis le dezvălui cine era.

— Marea Preoteasă din Abydos a bătut atâta cale până aici... E o mare onoare pentru noi! Ne faceți bucuria de a lua parte la ritualul din aceasta noapte? Vom aprinde torțe și vom petrece în amintirea celor morți, închinându-le cele mai bune vinuri.

— Barca voastră are o formă neobișnuită, nu?

— O copiază pe cea a lui Osiris! Simbol al trupului divin reîntregit, ea va primi coroana purității și va feri templul nostru de atingerea morții. Vreți să o așezați pe un altar și să rostiți formulele de ocrotire?

— Misia mea cere împlinirea altor ritualuri. Acesta e coșul misterelor unde se adună ceea ce e risipit. Vă învoiți să-mi dați pieptul lui Osiris, relicva sacră a provinciei voastre?

În viața sa îndelungată, Marele Preot din Edfu auzise o sumedenie de vorbe nesocotite și credea că nu-l mai poate mira nimic.

De data aceasta însă rămase cu gura căscată.

— Salvarea Egiptului este în joc, adăugă Isis cu glas scăzut.

— Relicva... relicva e a noastră!

— Ținând seama de împrejurări, trebuie să se întoarcă pentru o vreme la Abydos.

— Am să mă sfătuiesc și cu ceilalți preoți.

Unul dintre cărăușii care ajutau la culesul viei îndeplinea și slujba de mesager. Întâmpina corăbiile iuți folosite de Medes pentru răspândirea decretelor regale și-și rotunjea câștigul destăinuindu-le căpitanilor felurite informații despre provincie. Iar răsplata sa era pe măsura „mărfii” ce-o avea de vânzare.

Văzând zarva iscată pe podgorie, unde toată lumea se aștepta la o ceremonie liniștită, iscoada pricepu că se petrecea ceva neobișnuit.

Ocolindu-i pe arcașii care priveau în toate părțile cu ochi

bănuitori, bău puțin must și se amestecă printre podgorenii care, cu toate că de felul lor erau oameni plini de voioșie, acum rămăseseră tăcuți.

— Ciudați oaspeți, zise cărăușul.

— O trupă de elită, îl lămuri unul dintre ei. Cu ăștia nu se glumește! Înțelept ar fi să nu-i zgândări. Fratele meu mai mare l-a recunoscut pe guvernatorul de provincie Sarenput care, de obicei, ne trimite câte-o corabie s-o încărcăm cu urcioare de vin. Dar azi comandă o corabie de război! Nu-mi miroase a bine.

— Și femeia aceea frumoasă de-ți ia ochii?

— O preoteasă din Abydos. După cum mi-a spus cineva cu auzul fin, ar fi chiar Marea Preoteasă! Îți dai seama? În mod normal, nu coboară în mijlocul oamenilor de rând! Fără îndoială, s-a întâmplat vreun lucru grav.

Cărăușul gândi c-a dat marea lovitură. Oare cât prețuiau asemenea informații? Cu siguranță, o avere. Avea să se târguiască la sânge ca să capete cât mai mult în schimbul lor. Apoi o să-și cumpere o casă arătoasă, pământ cât poftea și o să plătească oameni care să-i muncească ogoarele. Iar el se va bucura de o bătrânețe tihnită. Norocul lui că se aflase la locul potrivit, în ziua potrivită!

Mai intră în vorbă și cu alți podgoreni care întăriră spusele primului. Prin urmare, n-avea niciun rost să mai piardă vremea.

Își luă tălpășița fără să fie văzut de nimeni și alergă spre malul Nilului. Apoi merse de-a lungul său până la debarcader, unde se găsea una dintre corăbiile lui Medes, păsind hotărât să-și vândă marfa cât mai scump. De altfel, se și vedea întins la umbra terasei sale, privindu-și slujitorii care trebăluiau de zor.

Șoimul își luă zborul.

Un țipăt ciudat, înspăimântător îl țintui locului pe cărăuș. Cu răsuflarea tăiată, își ridică ochii și, cum soarele îl orbise, i se păru că o piatră se prăvălea spre el din văzduh.

Apoi se prăbuși mort, cu țeasta zdrobită.

După ce-și împlini datoria de protector al lui Isis, șoimul lui Horus se întoarse în vârful salcâmului.

— Atâta vorbărie n-o să ducă la nimic, fu de părere Sarenput. Mai degrabă i-am zgâlțâi puțin pe flecarii ăștia și am lua relicva.

— Să avem răbdare, îl domoli Isis. Preotul înțelege cât de grave sunt împrejurările.

— Iubiți prea mult oamenii! Nu sunt decât o adunătură de palavragii cărora nu trebuie să le oferi prilejul să trăncănească despre orice.

În sfârșit, sacerdotul cu privire de tăioasă se apropie de tânăra femeie.

— Urmați-mă, vă rog.

O conduse până la barca purtată de alai. Acolo, dintr-un sipet din lemn de sicomor, marele preot scoase pieptul lui Osiris, făcut din nestemate.

— Potrivit hotărârii preoților din Edfu, vă încredințez această comoară neprețuită. Folosiți-o cât mai bine și apărați Cele Două Regate de nenorocire.

24.

Nici cei mai ageri ochi nu l-ar fi recunoscut pe Sekari. Neîngrijit, cu părul și sprâncenele încărunțite, gârbovit, semăna cu un bătrân obosit care se străduia, cu mare greutate, să-și vândă oalele prost lucrate, pe care le căra un măgar, leneș și îndărătnic, întovărășit de un câine care de-abia se mișca. Prefăcându-se de minune, Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul păreau niște animale chinuite, la capătul puterilor.

Lui Sekari nu-i dădea pace un gând: Crețul și Morocănosul se adăposteau în același cartier, unde nu-i mai trecea acum prin minte nimănui să-i caute. Lipsă de prevedere? Prostie? Fără îndoiala că nu. Luptătorii din umbră își dovediseră eficacitatea și precizia. Prin urmare, aceștia doi și complicii lor aveau la îndemână o ascunzătoare atât de sigură, încât nu se temeau de gărzi nici dacă ele ar fi venit pe neașteptate.

Niciunul nu trădase, niciunul nu se dăduse în vileag vorbind prea mult și nicio iscoadă nu izbutise să se strecoare printre ei. Disciplina care domnea în rândul lor era desăvârșită. Dar în mintea lui Sekari încolțise o bănuială, greu de verificat. Și totuși, în sufletul său licărea speranța. Dacă nu se înșela, unul dintre credincioșii Prevestitorului avea să iasă, mai devreme sau mai

târziu, din bârlog, ca să respire aer curat sau, pur și simplu, să se plimbe. Nu-l pândea nicio primejdie, la drept vorbind. Cartierul nu era pus sub pază severă, iar pândarii l-ar fi prevenit când soseau străjile.

Locuitorii cartierului se obișnuiseră cu bătrânelul acesta neputincios care nu punea întrebări și care de-abia își ducea zilele din negoțul său amărât. Trecătorii îi dădeau adesea, bucuroși, pâine și legume, pe care el le împărțea cu măgarul și cu câinele său.

După ce se înnopta, Sekari obișnuia să moțăie într-un colț. Dar în seara aceasta Sângerosul îl tot lovea cu labele.

— Lasă-mă să dorm un pic!

Însă câinele nu se cuminți, așa că Sekari deschise ochii.

La câțiva pași de el, un bărbat cumpăra curmale de la un vânzător ambulant și le înfuleca pofticios.

Crețul.

Sekari hotărî să nu-l mai lase să-i scape cu niciun preț.

Continuând să mestece fructe, Crețul se îndepărtă. Sekari se ridică binișor și porni după el. Acum avea un ajutor de nădejde: mirosul fin al câinelui și al măgarului. Putea astfel să-l urmărească pe Creț de la distanță, fără să fie văzut.

Drumul nu fu prea lung.

Măgarul se opri în fața unei case frumoase, cu două etaje. O slujnică furioasă începu să se răstească la Sekari.

— Pleacă de-aici, păduchiosule! Nu pot să sufăr boșorogii.

— Oalele mele nu sunt scumpe! Îți vând două la preț de una.

— Pe cât sunt de urâte, pe atât de ușor se sparg! Du-te sau chem străjile.

Sekari se supuse bodogănind. Nu mai rămânea nicio îndoială: Crețul se ascundea în această casă.

Și totuși, soldații o scotociseră prin toate ungherele.

Așadar, bănuiala lui Sekari se adeverea.

♀♀♀

Potrivit obiceiurilor sale, Sekari înșelă atenția gărzilor și se strecură, ca o umbră, chiar pe sub nasul lor, până în odaia de lucru a vizirului.

În toiul nopții, Sobek lucra. Deși bănuia cât de apăsătoare era

povara slujbei de vizir, nu-și închipuise cât de multe sarcini îi reveneau acum. Ca să o scoată cu bine la capăt trebuia să muncească din răsputeri, să cerceteze atent fiecare dosar și să cunoască toate greutățile, mari și mici, care amenințau bunăstarea Celor Două Regate.

Parcă străduindu-se să le facă în ciudă gurilor rele, Sobek învăța repede. Bucurându-se de tot sprijinul lui Senankh, îl chema adesea la el pe Marele Trezorier când avea nelămuriri.

Paza Memphisului rămăsese însă grija sa cea mai mare. Cunoscând groaznica amenințare ce plutea asupra orașului, nădăjduia că numeroasele căutări începute de oamenii săi vor da roade sau că dușmanul va face, în cele din urmă, un pas greșit.

Ca de fiecare dată, apariția lui Sekari îl luă prin surprindere. Sprinteneala și iscusința de a trece nebăgat în seamă de nimeni nu-i slăbiseră deloc.

Cu chipul împietrit, vizirul se ridică.

— Trebuie să-ți spun că...

— Mai întâi eu, îl opri, nerăbdător, Sekari. Tocmai am dibuit un bârlog al luptătorilor din umbră.

Cei doi bărbați se aplecară de îndată asupra unei hărți a Memphisului pe care fosta căpetenie a gărzilor o desfășurase. Sekari puse degetul pe locul cu pricina.

Sobek îl privi îmbufnat.

— Am răscolit de zece ori casele astea! Degeaba.

— Și nici n-are rost s-o facem iar, că nu vom găsi nimic.

— Atunci, de ce ești așa încrezător?

— Pentru că am fost orbi și ne-am purtat ca niște copii neștiutori. Crețul se ascunde chiar aici și n-o să-l scoatem afară prin mijloacele obișnuite.

— Doar nu-mi vorbești de o vedenie!

— Faptele grăiesc de la sine.

— Lămurește-mă odată, că nu-mi arde acum de ghicitori.

— Nu trebuie să căutăm înăuntrul casei, ci sub ea.

Sobek izbi cu pumnul în hartă.

— Hrube... Au săpat pe sub pământ galerii în care se pitesc precum șobolanii! Ai dreptate, lucrurile se limpezesc acum!

— Să-i lovim fără întârziere, să le nimicim o parte din trupe.

— Nici nu încape vorbă! Zvonurile despre boala mea și dispariția generalului Nesmontu îi vor ademeni afară din vizuină. Când cei mai mulți dintre ei vor ieși la lumină, o să-i atacăm. Vreau să-i izbesc tare și să ajung la căpetenia lor.

— Primejdios plan!

Dintr-odată, chipul lui Sobek se întunecă.

— Ai făcut o treabă vrednică de laudă, Sekari. Mi-ar fi plăcut s-o sărbătorim împreună, dar trebuie să-ți dau o veste cumplită.

Păzitorul simți un nod în gât.

— Iker a murit.

— A murit... Ești sigur?

— Din nenorocire, da. De astă dată, nu s-a mai putut feri de lovitura ce i-a adus sfârșitul.

Copleșit, Sekari se așează.

Pierderea acestui prieten, a acestui frate și tovarăș alături de care trecuse prin multe îi pricinuia o durere cu neputință de îndurat.

— A murit... Cum?

— Ucis.

— La Abydos? Nu pot să cred.

— Potrivit mesajului trimis de rege, vinovat e Prevestitorul.

Suferinței lui Sekari i se adăugă acum uimirea.

— Adică Prevestitorul a spurcat ținutul sacru al lui Osiris?

— Din porunca faraonului, vei părăsi Memphisul și te vei întâlni cu Isis în sud. Ea te va lămuri ce aveți de făcut. Fără ajutorul tău nu poate reuși să-și ducă misiunea până la capăt.

Pe Sekari îl încerca dorința nestăvilită să lase totul baltă și să-și părăsească slujba. Prevestitorul și cohorta sa de demoni păreau de nebiruit.

— Ce-ți veni? îl dojeni Sobek. Tu nu ai voie să te dai bătut. Iker nu ți-ar ierta-o.

Cu umerii încovoiați, Sekari se ridică.

— Dacă n-o să ne mai revedem, vizire Sobek, să nu mă plângi, căci dovedindu-mă mai slab decât vrăjmașul, îmi voi merita soarta.

♀♀♀

Sobek se tot întorcea de pe-o parte pe alta. Somnul nu se lipea de el. Gândurile îi zburau la Iker, pe care-l bănuise atâta vreme că era aliatul dușmanului, la acest tânăr scrib cu un curaj fără pereche, care dobândise cu ușurință prețuirea tuturor. Cine și-ar fi închipuit că pe Fiul regal îl pândea primejdia la Abydos și că Prevestitorul ar îndrăzni să lovească chiar în inima regatului lui Osiris?

Furia îl cuprinse într-atât ca avea poftă să adune toate gărzile și să șteargă de pe fața pământului cartierul unde se ascundeau nelegiuiții aceia. I-ar fi strâns de gât cu mâna lui, încet, foarte încet.

Dar asta n-ar fi însemnat să-și dezonoreze slujba de vizir și să-l trădeze pe rege? Nici el, nici aliații faraonului nu trebuiau să se lase pradă mâniei și să-și piardă judecata limpede. Prevestitorul s-ar fi folosit de o asemenea slăbiciune, dornic să-și sporească puterea și să grăbească prăbușirea regatului.

Căci nimeni nu se îndoia: Fiu regal, Prieten unic, urmaș al lui Sesostris, Iker era de neînlocuit.

Încă de la începutul acestui război, dus când pe față, când pe ascuns, Prevestitorul își pusese în gând să distrugă Abydosul și să-l ucidă pe acest tânăr, pregătit temeinic și cu răbdare pentru cele mai înalte ranguri. Iar o asemenea lovitură fulgerătoare arăta, poate, că Egiptul fusese înfrânt pentru totdeauna în ciuda voinței sale de a lupta împotriva Răului.

Dar el, Sobek, se va bate până la capăt.

Dacă trupele Prevestitorului se vor năpusti asupra Memphisului, aveau să se izbească de Păzitor.

♀♀♀

Nesmontu se învârtea aidoma unui leu în cușcă. Și totuși, nu exista o ascunzătoare mai bună pentru un „mort” care tocmai fusese îngropat fără prea multă zarvă, ca să nu trezească îngrijorarea populației. Cui i-ar fi dat prin minte să-l caute tocmai în casa lui Sehotep, care-și aștepta osânda și nu avea voie să-și părăsească locuința?

Petrecându-și timpul împreună, cei doi frați din Cercul de Aur puteau măcar să vorbească despre Abydos, amintindu-și de inițierea lor și lăsând deoparte necazurile de acum.

— Mâncarea îmbietoare pregătită de bucătarul tău mi-a schimbat obiceiurile de la cazarmă, mărturisi generalul, și toată trândăveala asta mă moleșește! Sunt nerăbdător să mă întorc printre soldații mei. Barem luptătorii din umbră or fi prins de veste că am murit?

— Fii pe pace. N-au dovedit, oare, până acum, că sunt bine informați și pricepuți din cale-afară?

Nesmontu îl privi țintă pe Sehotep.

— Ești abătut! Nu mai ai poftă de mâncare, ți-ai pierdut veselia... Chiar într-atât îți lipsesc femeile?

— Urmează să fiu osândit la moarte.

— Nu mai vorbi prostii!

— Soarta mea pare hotărâtă dinainte, Nesmontu. Sobek Păzitorul va respecta legea, doar îl cunoști! Și nu pot să nu-i dau dreptate.

— Regele nu va îngădui așa ceva.

— Regele nu se află mai presus de Maat. El este chezașul ei pe pământ, iar vizirul, brațul său. Am să fiu socotit vinovat și am să primesc pedeapsa cuvenită.

— N-am ajuns încă acolo!

— Dar clipa aceasta se apropie, simt eu. Nu mă sperie moartea, ci dezonoarea, vorbele de ocară, numele meu murdărit, șters din scrieri... Așa ceva nu pot să îndur. Oare n-ar fi mai nimerit să-mi pun capăt zilelor înainte de a fi târât prin noroi?

Nesmontu nu-l văzuse niciodată pe strălucitorul Sehotep căzut în ghearele deznădejdii.

Bătrânul soldat îl prinse de umeri.

— Să ne agățăm de adevăr: ești nevinovat. Într-adevăr, lucrul acesta e greu de dovedit! Dar n-am înfruntat noi și alte piedici, la prima vedere, de netrecut? Și-acum e vorba tot de o luptă, iar noi suntem în tabăra celor slabi. Așa că va trebui să întoarcem forța dușmanului împotriva lui însuși. Încă nu știu cum anume, dar vom găsi noi o cale! Tribunalul vizirului vrea adevărul, de asta să nu te îndoiești. Iar adevărul ține cu noi. Înzestrați cu arme hotărâtoare, vom învinge.

Un zâmbet firav însuflețí chipul neliniștit al lui Sehotep.

Nesmontu ar fi redat încrederea şi unei trupe întregi de şchiopi, împresuraţi din toate părţile.

— Aproape că m-ai convins.

— Cum adică aproape? Urăsc jignirile! Cere-ţi iertare împărţind cu mine această amforă cu vin roşu care se cere băut pe îndelete.

Vinul ales îi readuse culoarea în obraji lui Sehotep.

— Fără tine, Nesmontu...

— Haide, haide! Nu eşti tu omul căruia să-i piară curajul.

Ofiţerul însărcinat să vegheze asupra impunătoarei locuinţe a lui Sehotep îi înştiinţă despre sosirea Marelui Trezorier.

Senankh îşi pierduse veselia sa obişnuită. Cu un chip prevestitor de rele îi privi pe cei doi fraţi din Cercul de Aur de parcă nici nu-i cunoştea.

— Sehotep, Nesmontu... murmură el.

— Noi suntem, îl asigură generalul. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit cu vizirul Sobek.

Sehotep făcu un pas înainte.

— Au apărut noi dovezi împotriva mea?

— Nu, e vorba de Iker şi de Abydos. O nenorocire, o mare nenorocire...

— Lămureşte-ne! ordonă Nesmontu.

— Iker a fost ucis, Abydosul pângărit. Prevestitorul a învins.

♀♀♀

Cei trei prieteni rătăciră până în zori pe străzile Memphisului.

O armată întreaga de luptători din umbră, înarmaţi până în dinţi, ar fi putut să-i taie calea lui Sekari fără ca el să bage de seamă. Zdrobit de durere, mergea la întâmplare, cu privirea pierdută, cu Sângerosul în stânga sa şi cu Vânt-de-Miazănoapte în dreapta.

Cele două animale nu se depărtau de el nici cu un pas, ba chiar i se lipeau de picioare. Şi câinele, şi măgarul îi vedeau suferinţa cumplită şi, în felul lor, îi cereau să le dezvăluie şi lor pricina. Întârziind pe cât posibil clipa mărturisirii, Sekari continua să-şi amintească fiecare păţanie şi încercare prin care trecuse alături de Iker, de la cele mai mari primejdii până la cele mai nemăsurate bucurii. Păstrase în inimă toate clipele în care

se simțiseră ca frații și întreaga înflăcărare ce le aprinsese sufletele urmând calea lui Maat, căreia îi închinaseră viețile lor.

Prezentul era însă nedrept și crud.

Deodată, picioarele i se înmuiară, și Sekari se prăbuși lângă o schelă.

Cele două animale se așezară de-o parte și de alta.

— Sunt dator să vă spun adevărul... Adevărul, atât de greu de rostit. Înțelegeți?

Tonul vocii lui Sekari le fu de ajuns.

Împreună, Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul sloboziră strigăte atât de sfâșietoare, atât de puternice, că-i treziră pe cei care dormeau în casele din preajmă.

Unul dintre ei ieși afară și descoperi o privelițte neobișnuită: un bărbat, ținând de gât un câine și un măgar, plângea cu lacrimi amare!

— Nu mai isprăvești odată cu gălăgia asta? Eu încep lucrul devreme și mi-ar plăcea să mă odihnesc până atunci!

— Ține-ți gura, neisprăvitule, și cinstește amintirea unui viteaz care și-a dat viața ca să-ți apere ție somnul.

25.

Sosirea corăbiei de război la debarcaderul din capitala Ariei, cea de-a treia provincie a Egiptului de Sus, stârni zarvă mare. Uadjet, zeița șarpe, și Nekhbet, vulturul, protejau acest ținut dominat de străvechiul oraș sacru Nekhen, chezașul numelui regal.

Sarenput îl cunoștea pe guvernatorul provinciei. Cei doi bărbați se îmbrățișară.

— Se pune la cale vreun război?

— Marea Preoteasă din Abydos are nevoie de ajutorul tău.

Impresionat de frumusețea și rangul oaspetelui său, guvernatorul se înclină adânc înaintea lui Isis.

— L-ați dobândit deja!

Isis nu se simțea în largul său. Forțe întunecate dădeau târcoale prin apropiere.

— În ultima vreme s-au iscat tulburări pe-aici?

— Culoarea Muntelui Roşu devine tot mai aprinsă, mulţi socotind-o chiar ameninţătoare. Preoţii sunt şi ei într-atât de îngrijoraţi din pricina aceasta, încât rostesc în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară formulele pentru liniştirea sufletelor din Nekhen. Fără ocrotirea lor, pământul ar rămâne sterp.

— Am venit să caut relicva lui Osiris, alcătuită din ceafa şi maxilarele sale.

Pe chipul guvernatorului se citea refuzul său.

— Potrivit datinilor, nouă ne-a fost încredinţată această comoară, pe care nimeni nu ne-o va lua!

— Dar acum Abydosul nu poate fi salvat fără ea, spuse Isis. Mai târziu relicva o să se întoarcă în provincia Ariei.

— Abydosul să fie, oare, în primejdie?

— Însăşi supravieţuirea Egiptului e în joc.

Atât de semeaţă, dar atât de tristă, această femeie nu mintea.

— I-ai făgăduit ajutorul tău, reaminti Sarenput.

— Dar nu ştiam că...

— O făgăduială rămâne o făgăduială. La judecata lui Osiris, inima celor care au jurat strâmb va depune mărturie împotriva lor.

Năucit, guvernatorul provinciei se îndupleca.

— Ca urmare a furiei Muntelui Roşu, Marele Preot din Nekhen a scos din templu relicva. În afară de el, doar eu şi meşterul fierar cunoaştem noua ascunzătoare.

— Aşa că fă bine şi du-ne acolo, se înveseli Sarenput.

— Mai întâi o previn pe Marea Preoteasă că...

— Lasă asta. Timpul ne goreşte.

Sub paza arcaşilor din Elephantina se îndreptară toţi trei spre marea topitorie, unde lucrau vreo cincizeci de oameni.

Suflând aer prin nişte tuburi făcute din trestie şi care aveau la un capăt un vârf din pământ ars, ei întreţeau flăcările ce ardeau într-o vatră, pe care erau rânduite nişte vase. Când focul devenea îndeajuns de puternic, topeau metalele, apoi, în clipa cea mai potrivită şi pe care învăţaseră s-o recunoască fără greş, le lăsau să se închege.

Dar numai meşterii cei mai curajoşi şi încercaţi se încumetau să apuce vasele umplute cu metal topit ca să le toarne în cupe

de forme și mărimi diferite.

Înalt, voinic și pleșuv, mai-marele meșterilor veni în întâmpinarea oaspeților.

— Nu îngăduim străini printre noi, tainele meseriei trebuie să fie păstrate. Nici chiar guvernatorul provinciei nu intră aici.

— Dar Marea Preoteasă din Abydos? întrebă Isis.

Meșterul strânse din buze.

— Osiris e cel care dă puritate metalelor, iar ele își pierd orice înzestrare dacă lumina divină nu le apără unirea, îi reaminti tânăra femeie.

— Ce doriți?

— Să-mi dai relicva osiriană ce ți-a fost încredințată.

— Credeam că...

— Îți poruncesc, grăi, apăsat, guvernatorul.

Meșterul topitor îi privi într-un fel ciudat.

— Doar cei care stăpânesc aceasta meserie pot îndura dogoarea cuptorului și știu să se ferească de primejdii. Nu sfătuiesc o tânără femeie atât de firavă să se apropie de el.

— Arată-mi drumul, îi ceru Isis, fără să stea pe gânduri.

Sarenput presimțea că avea să se întâmple ceva rău.

— Vă însoțesc, hotărî el.

— Ba nu, se împotrivi meșterul. Doar o inițiată în misterele din Abydos poate să vadă și să atingă relicva.

Isis încuviință.

Pătrunzând în acest loc de temut, o izbi un suflu fierbinte care ar fi trebuit să o facă să dea înapoi. Dar, după Calea de Foc, căldura de aici i se părea aproape plăcută.

Fără a se sinchisi de tânăra preoteasă, meșterul se opri de mai multe ori ca să verifice cum merge lucrul. El cercetă pietrele ce serveau drept ciocane și nicovale, tuburile de suflat, cleștii, grosimea foițelor de metal și stătu de vorbă cu unul dintre topitori, învinuindu-l că nu se arăta destul de atent. Apoi curăță el însuși suprafețele ce trebuiau lipite și isprăvi un aliaj de aur, argint și aramă, pe care trecerea timpului nu avea să-l strice.

Isis aștepta, răbdătoare.

— Ah! se minună meșterul, privind-o drept în ochi, sunteți încă aici? O adevărată ispravă pentru o femeie! De obicei, ele

trăncănesc, se plâng și strâmbă din nas.

— Dar prostia lor? În privința aceasta, ai putea chiar să lentreci.

Meșterul apucă un clește înroșit la capăt.

— Ți-ar plăcea să mă lovești, observă Isis, dar n-ai curaj. De când ai plecat din Abydos ai decăzut cu totul.

Bărbatul lăsă jos cleștele.

— Cum... cum v-ați dat seama?

— Felul în care lucrezi l-ai deprins, fără îndoială, când ai slujit ca preot temporar în templul lui Osiris. Alchimiștii din Abydos te-au învățat tot ce știi. Mânuind metalul topit, frate cu soarele, tu atingi trupul zeilor, formele divine și puterile incarnate de Sokaris. Bucăți de eternitate luminoasă nasc opere nepieritoare la care mâinile tale și ale oamenilor tăi iau parte. Dar tu ai dat uitării acum măreția meșteșugului tău și te porți ca un mic tiran.

Meșterul își coborî privirea în pământ.

— Am vrut să iau de soție o preoteasă, dar ea m-a respins. Și totuși, un viitor strălucit mă aștepta! Așa că am ales să părăsesc Abydosul și să mă întorc acasă. Barem aici sunt prețuit, iar femeile...

— Dacă Răul distruge ținutul lui Osiris, și atelierul tău va fi nimicit.

— Nu cumva vă pripiți, socotind primejdia mai mare decât este?

— Te îndoiești de cuvântul meu?

— Bine, să zicem... Am să vă dau relicva, dar apoi plecați de-aici.

Bărbatul se îndreptă spre capătul topitoriei, care se prelungea printr-o grotă cu tavanul jos. Din adâncurile ei se răspândea un fum înțepător.

— Acolo se află lacul de flăcări, o lămuri el pe Isis. Cazanul acesta clocotitor a fost descoperit cu multe veacuri în urmă. Fălcile sale când se deschid, când se închid. Mulțumită lui, nu ne lipsește niciodată energia de care avem nevoie.

Isis se uită îndelung la îngrozitoarea privelițte ce se desfășura sub ochii săi. Bășici nenumărate se spărgeau la suprafața lacului

împrăștiind o miasmă grea.

— Există oare ascunzătoare mai bună pentru relicvă decât aceasta? întrebă meșterul zâmbind. Mistuind-o, focul schilodește pe veci trupul lui Osiris.

— De ce ai săvârșit o așa nelegiuire?

— Pentru că îi sunt credincios pe de-a-ntregul Prevestitorului!

Cu brațele întinse, meșterul se năpusti spre tânăra femeie cu gând s-o arunce în lacul de flăcări. Când mai avea doar un pas până la Isis, se împiedică de un colț de stâncă ieșit în afară, își greși ținta și se prăbuși în gol.

Îndată ce capul său atinse suprafața clocotitoare, fu cuprins de flăcări. În câteva clipe, întregul trup îi ardea.

Un miros respingător umplu grota.

Isis strânse și mai tare la piept micul sceptru Magie din fildeș. Respingând atacul, sceptrul tocmai îi salvase viața.

Dar ce folos, de vreme ce relicva fusese distrusă?

Totuși, preoteasa vru să se încredințeze cu ochii ei.

Se apucă să coboare cu mare grijă. În pofida căldurii, peretele stâncos rămânea umed și alunecos. Atentă, încordată, tânăra femeie înainta fără grabă.

Până la urmă, cu tot fumul care-o orbea, zări ceea ce căuta.

Pe malul lacului, înconjurate de flăcări, două blocuri de piatră aidoma unor fălci adăposteau relicva.

Dar vai! Isis nu putea coborî mai mult, căci ar fi căzut pradă flăcărilor. Deja fața i se înroșise, iar rochia începuse să ardă.

Stăpânită de amărăciune, fu silită să se întoarcă. Apropiindu-se de ieșirea din grotă, auzi larma unei încăierări.

Și, pe când își trăgea sufletul, privi cum erau înfrânți credincioșii Prevestitorului, vreo zece topitori care, după ce tăbărâseră asupra tovarășilor lor de muncă, se ciocniseră de soldații lui Sarenput, chemați în ajutor.

— Adevărați demoni, nemernicii ăștia! îi judecă Sarenput. Chiar și răniți de moarte, continuă să se bată.

— Atenție! strigă un arcaș.

Înarmat cu un pumnal abia făurit, a cărui lamă încă fumega, un tânăr se pregătea s-o lovească pe Isis în spate.

Dar Sarenput nu-i lăsă răgaz să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

Cu capul înainte, ca un berbec, îl izbi în pântece cu atâta înverşunare, încât atacatorul fu azvârlit vreo zece paşi îndărăt şi se înfipse în vârfurile săbiilor.

— Scotociţi peste tot, porunci Sarenput, înfuriat. Poate a mai rămas pe undeva vreun vierme ca ăsta.

— Relicva pare întreagă, dar nu avem cum ajunge la ea, îi spuse Isis.

— Arătaţi-mi-o!

Când descoperi lacul de flăcări, guvernatorul se trase înapoi, ferindu-se de dogoare.

— Dacă folosim o frânghie, va lua foc. Iar un băţ lung ar avea aceeaşi soartă.

La auzul ultimelor cuvinte, ochii văduvei sclipiră plini de speranţă.

— Depinde de lemn!

— Niciun fel de lemn n-ar rezista acestor vâlvătăi, stărui Sarenput.

— Să mergem până la corabie.

„Nu cumva Marea Preoteasă din Abydos se amăgeşte singură?" se întrebă guvernatorul. Totuşi, admirându-i dârzenia, porni alături de ea.

La ieşirea din atelier, Sarenput zări un fugar.

Cu o torţă în mână, bărbatul alerga din răsputeri.

— Opriţi-l!

Doi arcaşi traseră zadarnic după el. Ţinta era prea departe.

Fugarul se îndrepta spre fluviu.

— Turbatul ăsta vrea să-mi atace corabia!

Prevăzător, Sarenput lăsase pe punte mai mulţi soldaţi vânjoşi, în stare s-o apere şi să dea alarma.

Dar netrebnicul nu voia să ajungă acolo, ci la ţărușul cel mare de care se legau corăbiile şi căruia încercă să-i dea foc.

Numai că, de data asta, se găsea în bătaia săgeţilor, iar arcaşii, în picioare pe punte, îl nimeriră uşor.

Când Sarenput şi Isis sosiră la locul cu pricina, torţa se stinsese deja pe pământul umed de pe mal.

— Pesemne că-şi pierduse minţile! hotărî Sarenput.

— Dimpotrivă, zise Isis, plănuia să distrugă singurul nostru mijloc de a salva relicva.

Preoteasa îngenunche lângă țăruș.

— Plângi pentru Osiris, cel care suferă, îl imploră ea. Eu, bocitoarea, devin una cu tine, căci am plecat în căutarea lui. Îndepărtez piedicile și îl strig pe nume pentru ca stăpânul Abydosului să nu cunoască oboseala morții. Vorbește, alungă Răul! Deschide calea lacului și risipește furtuna.

Isis se ridică și apucă strâns bucata groasă de lemn, pe care o ridică fără greutate, spre marea uimire a soldaților.

Neîncrezător, Sarenput și arcașii o însoțiră până la grotă.

— Doar nu vă închipuiți că veți domoli acest pârjol!

Isis începu să coboare panta alunecoasă, iar guvernatorul înțelese că, oricât s-ar fi străduit, n-o putea face să se răzgândească.

Pe la jumătatea povârnișului, preoteasa azvârli în lac țărușul purtător al vorbelor Marii Bocitoare, hotărâtă să-și vindece fratele.

Lemnul pică drept în mijlocul flăcărilor uriașe, care îl învăluiră. Dar țărușul le înghiți, rămânând întreg. Una câte una, bășicile plesniră și clocotul se potoli.

Isis continuă să coboare și atinse relicva. Îndepărtând cele două pietre ce-o protejau, scoase la iveală ceafa și maxilarele lui Osiris, care nu suferiseră nicio stricăciune.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Sarenput nu mai găsea cuvinte să laude o asemenea ispravă.

— Nicio forță a întunericului nu v-ar putea rezista!

Isis surâse cu tristețe.

— Prevestitorul n-a fost încă înfrânt, iar primejdiile o să se tot înmulțească.

— Una dintre trupele lui a răzbit până aici... Oare să se fi strecurat și în capitalele altor provincii?

— Te mai îndoiești?

Aceeași întrebare neliniștitoare le trecu amândurora prin minte: sosirea lui Isis îi luase prin surprindere pe credincioșii Prevestitorului sau fuseseră deja preveniți de către un complice? Și poate că acum în tot regatul țeseau planuri menite s-o ucidă

pe Marea Preotească din Abydos.

26.

Uaset, capitala celei de-a patra provincii a Egiptului de Sus, Sceptrul Putere, era podoaba unei întinse câmpii mănoase, ai cărei locuitori socoteau că frumusețea și farmecul ei nu aveau seamăn. Nu se spunea, oare, că sămânța ieșită din Nun, oceanul de energie, se închega aici la căldura flăcării ochiului solar? Pe pământul dătător de viață se ridica movila începuturilor, înconjurată de patru stâlpi ce sprijineau bolta cerească.

Isis merse mai întâi la templul cel mare, Karnak, „Heliopolisul Sudului", unde se împlinea unirea dintre Atum – Zămislitorul, Ra – lumina divină și Amon – cel ascuns. Aici, Cerul și Pământul se întâlneau și cele nouă puteri din care izvorau toate lucrurile se dezvăluiau la răsărit.

Tânăra femeie se reculese în fața celor doi coloși ce-l înfățișau pe Sesostris stând în picioare, primul având pe cap Dubla Coroană, cel de-al doilea, pe cea albă. Ținând cu o mână sigură testamentul zeilor care-i încredințau pământul Egiptului, regele păși înainte, iar pe chipul său se citea o seninătate plină de hotărâre.

Marele Preot din Karnak îi întâmpină pe Isis și pe Sarenput. Arcașii rămaseseră în afara sanctuarului.

— Amintirea splendorilor acestei domnii va dăinui multă vreme, grăi bărbatul, aflat în plină putere a vârstei. Mulțumită înfăptuirilor sale, faraonul nu va dispărea. Iar cea mai strălucitoare înfăptuire reprezintă chiar eternitatea, al cărei chezaș este. Fiți bine-venită, Mare Preotească din Abydos.

— Ați putea să mă conduceți la capela lui Osiris?

— Marele loc se deschide înaintea voastră.

Ca și la Abydos, mormântul zeului era înconjurat de arbori. În preajma lui domnea o tăcere adâncă, apăsătoare chiar.

Înăuntrul capelei, în spatele unei uși cu două canaturi, se afla naosul.

Isis rosti formulele de trezire în pace și trase zăvorul, degetul lui Seth. Tânăra preotească privi îndelung o minunată statuetă

din aur a lui Amon-Ra, înaltă de un cot.

Dar micul monument nu conținea simbolul pe care-l căuta Isis.

Stăpânindu-și dezamăgirea și neliniștea, preoteasa respectă rânduielile rituale, închise ușa naosului și ieși mergând cu spatele, ștergând, totodată, urmele pașilor săi cu mătura lui Thot.

La umbra unei colonade, Marele Preot o aștepta.

— Ați fost jefuiți? îl întrebă ea.

— Cine ar cuteza să tulbure pacea acestui sanctuar? Nici celor mai sângeroși ucigași nu le-ar trece prin cap să săvârșească o asemenea ticăloșie!

— Îi cunoașteți pe toți preoții temporari și răspundeți pentru ei?

— Da... Mă rog, aproape pe toți. Ajutoarele mele nu le îngăduie să intre aici decât oamenilor pricepuți și vrednici de încredere. Nimeni n-ar putea aduce vreo învinuire preoților din Karnak.

— În ultimele luni, nu s-a petrecut vreo faptă care să vă dea de gândit?

— Nicidecum!

— Dar prin împrejurimi nu s-au iscat tulburări?

— Nici cea mai măruntă! În sfârșit, ar fi ceva, o întâmplare lipsită de însemnătate...

— Aș vrea să mi-o povestiți pe îndelete.

— Nu v-ar fi de niciun folos.

— Spuneți-mi, totuși.

Șovăind, Marele Preot îi făcu în cele din urmă pe plac.

— Gărzile deșertului vorbesc despre un lucru ciudat petrecut prin preajma colinei lui Thot. Locul e pustiu și gărzile nu-l cercetează prea des. Un netrebnic a crezut că a găsit acolo o comoară și a luat-o la fugă, vorbind de unul singur, de parcă ar fi înnebunit.

Luând-o în direcția arătata de Marele Preot, Isis trecu Nilul și ajunse pe malul apusean. Sub paza lui Sarenput și a soldaților săi, străbătu o zonă uscată, mergând spre o colină înconjurată de râpe adânci.

Soarele li se păru dintr-odată arzător, iar căldura apăsătoare le încetini înaintarea.

— Fiți cu ochii în patru, le ceru guvernatorul oamenilor săi, temându-se de o capcană.

Soldați încercați, arcașii descoperiră iute locurile unde ar fi putut sta la pândă posibilii atacatori.

O sclipire metalică îl sperie pe cel care încheia șirul.

— La pământ! strigă el.

Mica trupă se supuse fără întârziere.

Doar tânăra femeie rămase în picioare, privind spre locul cu pricina.

— Lăsați-vă jos, o rugă Sarenput, sunteți o țintă ușoară!

— Nu are de ce să ne fie frică.

Cum nicio săgeată nu țâșnise de nicăieri, se ridicară cu toții, încă neliniștiți.

— S-o apucăm pe drumul acesta, porunci Isis.

— Este atât de strâmt și de povârnit, că va trebui să ne cățărăm încet, unul câte unul, se plânse Sarenput.

— O iau eu înainte.

— Lăsați asta în seama unuia dintre oamenii mei!

— O sa fim bine primiți pe colina lui Thot.

Guvernatorul nu mai stărui. Cunoștea de-acum încăpățânarea tinerei femei și mai știa că nu dădea ascultare sfaturilor ce-o îndemnau la prudență.

Drumul se dovedi greu și obositor. Bolovanii alunecau sub tălpi și se rostogoleau în jos, pe coasta abruptă. Din fericire, nimeni nu fu cuprins de amețeli.

În vârf se întindea un podiș scăldat de soare, iar în mijlocul lui se înălța un sanctuar sărăcăcios, ale cărui ziduri păstrau încă urmele unui pârjol.

Soldații își potoliră setea ce-i chinuia. Isis trecu pragul monumentului cu pereții acoperiți de funingine. Doar o pictură, stricată și ea în mare parte, ce-l înfățișa pe zeul Thot se mai păstrase.

Ciocul ascuțit al ibisului atingea hieroglifa coșului ce însemna „Stăpânire”.

Isis își aminti de una dintre învățăturile de bază ale

Abydosului: puterea zeilor este Thot, cel care face inima darnică și lucrurile pline de înțeles.

În ciuda dezastrului pricinuit de flăcări, chipul ibisului rămânea luminos.

Isis atinse ciocul păsării. Coșul se afundă în perete, dezvăluind o scobitură. Înăuntru se găsea un mic sceptru de aur, aidoma celui întrebuințat la celebrarea misterelor lui Osiris și care înzestra simbolurile cu o forță miraculoasă.

Așadar, oamenii Prevestitorului dăduseră foc degeaba sanctuarului zeului Thot.

♀♀♀

Sarenput fu fericit s-o vadă ieșind teafără din sanctuar pe Marea Preoteasă. Îi arătă o sabie scurtă, găsită în apropiere.

— Iată de unde venea sclipirea ce ne-a speriat. După cum arată, e o armă siriană. Am să-l povățuiesc pe guvernator să răscolească și să curețe tot ținutul.

— Trebuie să slăvesc *KA*-ul faraonului și să-l întreb dacă această provincie ne mai poate oferi ceva.

♀♀♀

Drumul ce ducea la templul din Dei el-Bahari și pe care-l urmau procesiunile era mărginit de statui înfățișându-l pe Sesostris cu mâinile puse pe fâșia de pânză ce-i înfășură coapsele.

Legătura dintre tată și fiică era atât de trainică și de adâncă, încât, chiar dacă se aflau foarte departe unul de altul, gândurile lor se întâlneau. Și de data aceasta ea îi puse întrebări și primi răspunsuri limpezi. Da, trebuia să-și continue căutarea, să-și biruie deznădejdea și să nu dea înapoi în fața piedicilor. Da, Iker încă trăia, sufletul lui plutea între cer și pământ, fără să se statornicească nici în moarte, nici pe tărâmul celălalt.

Isis se gândi la sărbătoarea Văii, celebrată în aceste locuri, în timpul căreia cei morți și cei vii petreceau împreună în capelele mormintelor. Vreme de mai multe zile, statuia lui Amon părăsea Karnakul la bordul corăbiei regale, ca să poposească pe malul apusean, Pământ al Vieții, și să înzestreze cu o energie nouă templele sale menite să dăinuiască milioane de ani. Noaptea, necropolele erau luminate și celor morți li se aducea o mulțime

de ofrande, mai ales apa întineririi de sorginte divină și buchete numite „viață”. Cântece se înălțau spre cer, hotarul dintre lumea de dincolo și cea de aici se ștergea și fiecare mormânt devenea „locașul marii bucurii”!

Ultima oprire a procesiunii avu loc la minunatul monument al lui Montu-Hotep de la Deir el-Bahari. Montu-Hotep domnise cu două sute de ani înaintea lui Sesostris și îi servise acestuia drept pildă în mai multe privințe, precum cea a unirii Egiptului, a inițierii în misterele lui Osiris și a alchimiei.

De la templul de primire pornea o alee ce urca până la o movilă osiriană pe care creșteau salcâmi.

În josul pantei se înșirau cincizeci și cinci de arbori de tamarisc și două rânduri de sicomori ce adăposteau statui înfățișându-l pe faraon șezând, înveșmântat în tunică albă, specifică pentru sărbătoarea înnoirii.

O preoteasă elegantă ieși înaintea tinerei femei.

— Cum te cheamă și care e rangul tău?

— Isis, Marea Preoteasă din Abydos și fiica lui Sesostris.

Impresionată, preoteasa se înclină adânc.

— Doriți să începeți deja pregătirile pentru sărbătoarea Văii?

— Nu, vreau să-mi spui dacă în sanctuarul lui Osiris se găsește o relicvă.

— Dar nu știu.

— Nu intri niciodată în mormântul lui Osiris?

— E închis de multă vreme!

— Deschide-mi ușa!

— Oare n-ar fi asta o... pângărire?

— Oare tatăl meu nu ocrotește acest sanctuar?

Preoteasa încuviință printr-o mișcare a capului.

— El a pus să se ridice statui ce-l arată cinstindu-l pe Montu-Hotep, înaintașul său îndepărtat. Mulțumită faraonului, pacea lui Osiris dăinuie și acum.

— Ești sigură de asta?

— Vă... vă îndoiți?

— În ultimul timp, curioșii n-au încercat s-o tulbure?

— Gărzile veghează mereu asupra ținutului! De ce să ne temem?

— Condu-mă la intrarea în mormânt.

În pofida calmului și a vocii sale blânde, vorbele lui Isis sunară aidoma unei porunci căreia nu i te puteai împotrivi. Preoteasa o călăuzi până la o criptă ascunsă în munte.

Un colos păzea intrarea.

Purtând coroana roșie, cu chipul, mâinile și picioarele negre, învești mântat într-o tunică albă, faraonul ținea brațele încrucișate pe piept și mânuia sceptrele osiriene. Impunător, cu privire sfredelitoare, îi alunga pe cei neiniţiaţi.

— Eu nu merg mai departe, zise preoteasa, răspicat.

— Lucru de mirare, fu de părere Isis.

— Uriașul acesta nu glumește!

— Dar n-ar trebui să cunoști formulele pentru liniștirea *KA*-ului?

— Bineînțeles, dar locul acesta e atât de diferit de altele și...

— Prevestitorul te-a însărcinat să descoperi taina mormântului lui Montu-Hotep și tu nu știi cum să faci.

Văzându-se dată în vileag, falsa preoteasă se trase îndărăt până pe marginea unei cornișe. Din palma mâinii sale stângi țâșni o flacără ce-i smulse un strigat de durere. Îngrozită, încercă să se ferească și se prăvăli în hăul ce se deschidea dedesubt.

Isis se întoarse cu fața spre colos.

— Unește-te cu *KA*-ul tău, îi spuse ea. Aproape de spiritul tău, fiul tău veghează asupra lui, iar tu ai devenit propriul său *KA*. Lumina îți dă la iveală puterea, așa ca tu nu vei pieri. Principiul creator și zeul Pământ îți oferă un templu și un locaș de veci.

Chipul statuii părea mai puțin dușmănos. Isis străbătu esplanada care o despărțea de intrarea în mormânt, acum deschis.

Galeria, a cărei boltă falsă era acoperită cu dale de calcar, făcea legătura între camerele rânduite de-o parte și de alta, pline de obiecte funerare. Pătrunzând sub munte, galeria ducea spre camera sarcofagului, unde *KA*-ul regal se unea cu zeul ascuns.

Isis medita îndelung, căutând să deslușească gândurile

marelui rege. El, un iniţiat în mistere, păstrase, negreşit, un lucru de mare preţ, întrebuinţat în ritualurile osiriene. Cărţile din Casa Vieţii nu pomeneau despre nicio relicvă. Atunci despre ce era vorba?

Tânăra femeie dădu ocol sarcofagului de şapte ori. Când isprăvi, atmosfera încăperii se schimbă.

Tavanul se înroşi, pereţii se albiră, podeaua se înnegri. Ţâşnind din sarcofag, o limbă de foc se întinse până la o cameră mică din granit. În ea se zărea o statuie asemănătoare colosului, înfăşurată într-o pânză şi aşezată precum o mumie osiriană.

Isis o ridică şi astfel observă că statuia se odihnea pe o piele de berbec despre care hieroglifele de pe perete spuneau că fusese folosită la Abydos în timpul celebrării misterelor.

Preoteasa o luă şi o împături, apoi ieşi afară. În urma ei, uşa mormântului se închise.

Soarele scălda movila osiriană cu razele lui blânde.

Îndată ce o văzu pe Isis părăsind locaşul sfânt, Sarenput alergă înspre ea.

— Începusem să mă îngrijorez! S-a întâmplat ceva?

— Să ne întoarcem pe corabie şi să ne continuăm călătoria.

27.

Când intră în satul Medamud, la nord-est de Karnak, Sesostris ştia că fiica sa găsise pielea de berbec necesară celebrării marilor mistere. Această reuşită însemna un pas mare pentru Isis care se afla abia la începutul căutării sale. Primejdii nenumărate aveau s-o pândească de-acum înainte, iar armata tenebrelor nu-i va lăsa nicio clipă de răgaz.

Gândurile lor se împleteau neîncetat, şi lucrul acesta le dădea o putere cum nu mai exista alta. În ciuda distanţei dintre ei, Isis nu va fi niciodată singură. Iar faraonul rămânea în legătură şi cu sufletul lui Iker, ţintuit în mumia sa, la adăpost de cea de-a doua moarte, dar încă departe de înviere. Formulele rostite în fiecare zi de către Pleşuv şi Nephtys opreau descompunerea şi păstrau neatins trupul Fiului regal, devenit suport al renaşterii.

Dacă la sfârşitul lunii *khoiak* cerinţele ritualurilor nu erau

îndeplinite, toate strădaniile de până atunci aveau să se dovedească zadarnice.

De aceea trebuia ca Isis să izbutească să adune relicvele, iar regele să aducă la Abydos un nou vas pecetluit, care să conţină limfele zeului.

Copiii alergau şi strigau, femeile nu se mai sinchiseau de mături şi de vase, bărbaţii îşi părăsiseră ogoarele şi atelierele ca să privească trecerea neaşteptatului cortegiu alcătuit din soldaţi şi un uriaş.

Faraonul la Medamud? Smuls cu brutalitate din toropeala de după-amiază, primarul se îmbrăcă în grabă cu cea mai frumoasă tunică a sa. Când să iasă din casă, dădu nas în nas cu un ofiţer.

— Tu eşti mai-marele satului?

— N-am fost prevenit, altminteri...

— Luminăţia Sa vrea să te vadă.

Tremurând, primarul îl urmă pe ofiţer până la micul templu.

Monarhul stătea aşezat pe un tron, în faţa porţii.

Neputând să-i îndure privirea, primarul se plecă până la pământ înaintea faraonului.

— Cunoşti numele acestui loc?

— Luminăţia Voastră, eu... nu vin prea des aici şi...

— Aceasta e Poarta unde se fac auzite plângerile celor slabi precum şi ale celor puternici şi unde se împarte dreptatea după legea lui Maat. De ce sanctuarul acesta e lăsat în paragină?

— N-a mai rămas niciun preot aici din pricina furiei taurului! Eu n-am mijloacele trebuincioase ca să îngrijesc un asemenea monument. Înţelegeţi-mă, sunt silit să mă gândesc, mai presus de orice, la bunăstarea sătenilor.

— Ce anume i-a stârnit furia?

— Nu ştiu, Luminăţia Voastră! Nimeni nu se poate apropia de el, sărbătoarea sa n-a mai fost celebrată, iar preoţii au părăsit satul nostru.

— Nu cumva de la tine a pornit acest dezastru?

Primarul simţi că se sufocă.

— De la mine? Nu, vă jur că nu!

— Patru tauri ocrotesc în chip magic acest ţinut. Ei îşi au adăpost la Teba, Hermonthis, Tod şi Medamud şi alcătuiesc o

fortăreață împotriva forțelor Răului, aidoma unui ochi întreg în mijlocul căruia strălucește o lumină nepieritoare. Tu însă, prin faptele tale mârșave, ai pus în primejdie templul și ai răpit ochiului vederea.

— Dar nu sunt decât un om sărman, cum să fiu în stare de o așa ticăloșie?

— Uiți nelegiuirile pe care le-ai săvârșit? L-ai vândut piraților pe Iker, un tânăr sărac și fără familie, apoi l-ai ucis și l-ai jefuit pe bătrânul scrib, învățătorul și ocrotitorul său. Când Iker s-a întors pe neașteptate, în loc să-ți îndrepți greșeala și să-i ceri iertare, i-ai furat moștenirea ce i se cuvenea, l-ai izgonit din casă și din sat și ai trimis un ucigaș după el ca să-i curme viața. Toate aceste fapte josnice au dezlănțuit furia taurului.

Scăldat în sudori urât mirositoare, primarul nu îndrăzni să tăgăduiască.

— De ce te-ai purtat ca un netrebnic?

— Luminăția Voastră, eu... O clipă de rătăcire, niște...

— Supunându-te Prevestitorului, grăi răspicat Sesostris, ți-ai trădat țara și ți-ai mânjit sufletul pe veci.

Învinuitul izbucni în hohote de plâns.

— Nu sunt răspunzător de nimic, el avea puterea să facă din mine ce voia, de parcă nu mai eram eu, fie blestemat, eu...

Cu privirea rătăcită și răsuflarea tăiată, primarului i se păru că îi smulge cineva inima. Se îndreptă de spate, varsă pe gură sânge și fiere, apoi se prăbuși ca trăsnit.

— Ardeți leșul, porunci Sesostris.

Regele se duse la țarcul taurului din Medamud. Cu partea din față a capului neagră și cea din spate albă, taurul trăia din unirea sa cu soarele. În timpul sărbătorii celebrate în onoarea sa de către muzicieni, cântăreți și dansatoare, el tămăduia o mulțime de boli, mai ales pe cele de ochi.

Privirea animalului se aprinse de o furie atât de aprigă, încât nici măcar monarhul n-ar fi izbutit s-o domolească fără să înțeleagă mai întâi care erau dorințele animalului sacru.

— Tocmai au fost șterse vechile greșeli, îi spuse el, iar vinovatul a fost pedepsit. Eu și Marea Preoteasă din Abydos vom face tot ce ne stă în puteri ca să-l smulgem pe Iker din ghearele

morții. Dacă trebuie străbătute și alte căi, arată-mi-le.

Încetând să spumege și să bată cu copitele în pământ, impunătorul animal se uită țintă la rege cu ochii săi negri.

Între faraon și întruparea animală *KA*-ului său, gândurile treceau cu ușurință de la unul la altul.

După ce dezvăluirile se isprăviră, furia taurului se aprinse iară.

Însoțit de căpetenia gărzii sale, Sesostris cercetă templul.

— Un mesager să plece la Teba și să aducă arhitecți, sculptori, desenatori și pictori. Acest sanctuar va fi reparat și mărit, un lac sacru va fi săpat și vor fi construite locuințe pentru preoții permanenți. Lucrările vor începe chiar mâine, în zori, și vor continua zi și noapte. Montu și taurul cer să aibă un locaș demn de ei. Iar în jurul șantierului să fie rânduită o pază aspră.

Mesagerul porni la drum de îndată.

La primărie, Sesostris îi adună pe mai-marii satului, niște creaturi lacome, devotate fostului primar și care acum tremurau de spaimă. Scârbindu-se iute de prefăcătoria, jurămintele de nevinovăție și tânguielile lor, monarhul îi chemă la el pe bătrânii satului cărora de ani întregi nu le mai ceruse nimeni părerea.

— Vă trebuie un nou primar. Cine credeți că ar fi potrivit?

— Stăpânul celor mai mănoase pământuri, răspunse un moșneag înalt, cu părul de un alb strălucitor. Îl ura pe tâlharul de care tocmai ne-a scăpat Luminăția Voastră și izbutea chiar să i se împotrivească, în ciuda amenințărilor și a loviturilor pe la spate. Bogăția sa va fi pusă în slujba sătenilor și nici unuia nu-i va mai lipsi mâncarea.

Sfatul bătrânilor încuviință alegerea.

— Templul vostru va deveni una dintre minunățiile acestei provincii, îi înștiință suveranul. Cei mai iscusiți meșteri din Teba îi vor oferi lui Montu un nou locaș.

— Dar lucrul acesta va fi de ajuns pentru a domoli taurul? se neliniști moșneagul.

— Nu, căci s-au săvârșit prea multe fărădelegi și prea multe primejdii ne amenință. Se cuvine ca eu să-l îmbunez pe spiritul vostru protector.

— Putem să vă ajutăm?

— Vreunul dintre voi cunoaşte locul unde se află străvechiul sanctuar al lui Osiris?

Cu îndoială în glas, bătrânii schimbară câteva cuvinte între ei.

— După câte se pare, nu e decât o poveste, răspunse în numele lor moşneagul.

— Dar arhivele Casei Vieţii din Abydos spun că există.

— Din câte ştim de la strămoşii noştri, Medamudul a apărut ca movila lui Geb, zeul Pământ. Învingând negurile, lumina divină s-a unit cu ea şi a făcut-o să devină roditoare.

— Condu-mă la locul acesta sacru.

— Luminăţia Voastră, movila e ascunsă în mijlocul unui desiş încâlcit, prin care nu se poate pătrunde. Nebunii care au încercat odinioară să răzbată până la ea au pierit sufocaţi. Încă din copilărie, am ocolit-o cu grijă şi niciunul dintre noi n-a cutezat să pângărească acest pământ de temut.

— Arată-mi-l!

Resemnat, moşneagul porni încet la drum, ajutându-se cu un toiag. Sesostris îi oferi braţul drept sprijin.

— L-ai întâlnit vreodată pe Iker?

— Ucenicul scrib? Bineînţeles! După spusele învăţătorului său, un înţelept printre înţelepţi, era plin de har şi sortit unui destin măreţ. Singuratic, tăcut, muncea până la istovire şi nu-l interesa altceva decât limba sacră. Răpirea lui şi moartea învăţătorului său au aruncat Medamudul în tristeţe şi mizerie. Nici măcar soarele nu ne mai încălzea. Dar astăzi, Luminăţia Voastră ne-a scăpat de această nenorocire!

— Bătrânul scrib ştia unde se află sanctuarul lui Osiris.

Moşneagul cugetă câteva clipe.

— Dacă e aşa, înseamnă că n-a dezvăluit nimănui taina. În mai multe rânduri ne-a vorbit despre o ameninţare cumplită. Dar noi am socotit că prea se gândeşte numai la rău şi nu l-am luat în seamă. Apoi, străinul acela cu turban pe cap şi cu mantie de lână a pus stăpânire pe sufletul primarului. N-a zăbovit prea mult la noi, dar, după plecarea lui, întunericul a învăluit Medamudul.

Dincolo de templul în ruină, o grădină alcătuită din tot soiul de arbori răspândea parfumuri delicate.

— Iată pământul strămoșilor, arătă moșneagul. Tăcerea grea ce domnește aici e pricinuită de lipsa păsărilor. Să nu vă apropiați de marele jujub care mărginește hotarul ținutului sacru. Energia pe care o răspândește în jur e ucigătoare.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Luminăția Voastră, nu vă duceți...

— Pregătiți un ospăț pentru a sărbători numirea noului primar.

Sesostris zăbovi puțin, gândindu-se la Fiul său spiritual și la cuvintele taurului. Pentru ca Iker să poată reînvia trebuia mai întâi ca însuși faraonul să treacă prin această încercare, ce urma să aibă loc în inima celei mai vechi movile a lui Osiris.

Unirea în viața cealaltă cerea unirea în moarte.

Regele se îndreptă spre jujub.

Raze galbene și albe îl atacară. Purtătoare a semnelor statorniciei, pânza ce înconjura șoldurile faraonului le absorbi.

La poalele arborelui, zăceau două discuri, unul din aur, celălalt din argint, pe care erau mâzgălite figuri magice cananeene. Monarhul le șterse cu frunze de salcâm și sicomor.

O adiere blândă se stârni, frunzișul fremăta și zeci de păsări începură să cânte. Vocea strămoșilor se făcea auzită din nou, soarele și luna aveau să lumineze de-acum înainte, pe rând, grădina.

Când regele dădu la o parte ramurile groase, ele scoaseră un geamăt sfâșietor. Dar faraonul nu se opri, croindu-și drum mai departe.

După ce înaintă vreo cincizeci de pași, ajunse la un pilon în ruină, singura deschizătură într-un zid împrejmuitor, din cărămizi, în parte dărâmat.

Nicio pasăre nu viețuia în acest pâlc de arbori, sortit unei tăceri desăvârșite de zeci de ani.

Sesostris păși peste pragul micului templu. Străbătu o curte dreptunghiulară năpădită de verdeață, trecu pe lângă un al doilea pilon și intră într-o altă curte, mai mică și cu mai puțini copaci.

Deodată, frunzele se mișcară și un șarpe lung, roșu cu alb, culorile celor două coroane ale Egiptului, se strecură printre ele,

făcându-se nevăzut. Monarhul bătu cu piciorul în pământ ca să-i îndepărteze și pe ceilalți șerpi care s-ar fi putut afla prin preajmă și apoi cercetă cu atenție locurile.

Nicăieri nu se zărea nicio inscripție, niciun basorelief.

În cele din urmă, descoperi două firide, una așezată spre apus, alta spre răsărit. Din fiecare pornea o galerie întortocheată și boltită ce sfârșea într-o încăpere dreptunghiulară, cu nisip fin pe jos și acoperită de o movilă ovală.

Acestea erau cele două locuri de odihnă ale lui Osiris.

Și astfel, cuvintele taurului căpătau un înțeles deplin, iar calea regelui era hotărâtă.

♀♀♀

Sesostris îi dăduse mai-marelui meșterilor aduși din Teba porunci precise: în bună parte, templul din Medamud va fi dedicat sărbătoririi regenerării faraonului. Statui și basoreliefuri vor celebra această clipă însemnată a unei domnii, când puterea suveranului se reînnoiește mulțumită legăturii sale de nezdruncinat cu divinitățile și cu strămoșii. Ca o încununare a neîncetatei lucrări cerești, stăpânul Celor Două Regate va renaște, înzestrat cu energia necesară împlinirii îndatoririlor sale.

Dar, înainte de a cunoaște această bucurie, Sesostris trebuia să îndure o încercare ce va însemna, poate, sfârșitul existenței sale pământești. Potrivit profeției taurului, locul unde se găsea vasul ce conținea limfele lui Osiris i se va dezvălui monarhului doar în întunericul criptei, în timpul unui somn vecin cu moartea.

Acolo, zeul Pământ îi încredințase fiului său Osiris tronul celor vii. Acolo, Sesostris avea să devină păstrătorul *KA*-ului tuturor strămoșilor săi regali.

Dar va supraviețui, oare, nopții care urma?

Să mai amâne lucrurile nu folosea la nimic.

În prima firidă osiriană se vedea un tron, pe care, în locul monarhului, era așezat un buchet de flori.

În cea de-a doua se găsea un pat sărăcăcios, având la căpătâi pecetea lui Maat, care o înfățișa pe zeiță șezând și ținând în mână hieroglifa vieții.

Sesostris își unse craniul cu o pomădă ce-i îngăduia să poarte Dubla Coroană fără teama de a fi fulgerat. *Uraeusul*, cobra reprezentând ochiul lui Ra, nu-și va îndrepta flăcările împotriva lui.

În jurul gâtului, regele își înnodă o eșarfa cu franjuri din pânză de in roșie, adusă de la templul din Heliopolis. În stare să alunge întunericul, eșarfa va călăuzi gândurile regelui dincolo de ceea ce ochii muritorilor simpli puteau să vadă.

Înainte de a se întinde pe patul morții sau al renașterii, Sesostris contemplă îndelung o stea din lapislazuli. Pe ea se găseau înscrise legile cerești cărora faraonul li se supunea, transmițându-le totodată regatului și poporului său.

Monarhul închise ochii.

Sau el va celebra sărbătoarea reînnoirii și-i va oferi ajutor lui Iker, sau Prevestitorul va dobândi o victorie hotărâtoare, înlăturându-și cel mai mare dușman.

28.

Potrivit *Cărții de geografie sacră*, ce dezvăluia unde erau adăpostite relicvele osiriene, următorul popas al lui Isis era Dendera, capitala celei de-a șasea provincii a Egiptului de Sus, Crocodilul. Datorită vântului neobișnuit, corabia înainta cu o viteză uimitoare.

La debarcader nu se vedea țipenie de om.

Neliniștit, Sarenput porunci ca doi dintre oamenii săi să cerceteze împrejurimile.

Satele erau părăsite, iar ogoarele, pustii.

— Să mergem la templu, hotărî tânăra femeie.

Impunătorul locaș al zeiței Hathor se înălța în mijlocul unei vegetații bogate. În grădinile minunate domnea răcoarea. Atâta frumusețe și pace îndemnau la meditație și la reculegere.

Arcașii lui Sarenput stăteau însă pregătiți să tragă în orice clipă.

Marea ușă dublă era închisă, lucru firesc, de altfel, căci nu se deschidea decât în anumite împrejurări, îndeosebi când barca divină era scoasă afară din templu. În fiecare an, Hathor urca pe

fluviu până la Edfu, pentru a se uni cu Horus și a forma din nou perechea regală.

Toate intrările în templu, chiar și micuța galerie unde se purificau preoții permanenți, erau blocate.

Pe coama unui zid apăru o preoteasă, pe chipul căreia se citea spaima.

— Cine sunteți?

— Marea Preoteasă din Abydos.

— Ce caută soldații aceștia aici?

— Mă însoțesc pe mine.

— Albinele... Nu v-au atacat albinele?

— N-am văzut niciuna.

Preoteasa coborî, întredeschise o ușă lăturalnică și o pofti pe Isis să intre.

Sarenput vru s-o urmeze.

— Bărbații înarmați nu au voie să pășească în templul lui Hathor! se împotrivi preoteasa.

— Dar ce se petrece?

— De câteva zile, albinele parcă au înnebunit. De obicei, ele ne oferă un leac neprețuit, aurul vegetal, în armonie cu Aurul Zeilor, numele zeiței noastre. Dar acum ucid pe oricine se încumetă să iasă în afara acestor ziduri. I-am găzduit în templu pe oamenii din sat și o rugăm neîncetat pe zeiță să pună capăt acestei grozăvii.

— Ați aflat ce le-a întărâtat pe albine? întrebă Isis.

— Din nefericire, nu! Îndeplinim ritualurile, cântăm din sistre și dansăm, dar nimic nu se schimbă.

— Unde se găsește relicva osiriană?

— În pădurea sacră, în care acum nu se mai poate pătrunde! Zeci de roiuri au pus stăpânire pe ea. O să pierim, dacă nu ne ajută cineva. Și, de vreme ce albinele nu v-au înțepat, cred că vă stă în putere să ne salvați.

— Du-mă în sălile unde sunt îngrijiți bolnavii.

Dendera era vestită pentru leacurile ei. Din tot Egiptul, preoții suferinzi veneau aici ca să-și recapete sănătatea.

Îngroziți, sute de locuitori ai provinciei, femei, bărbați și copii, o implorau pe Hathor să alunge nenorocirea, pentru ca ei

să se întoarcă la traiul lor liniștit de până atunci. Când o văzură pe Isis, nădejdea li se aprinse în suflete. Oare nu era ea mesagera zeiței a cărei prezență vestea sfârșitul urgiei?

Mai-marele doctorilor, o femeie bătrână și voinică, împărțea porunci în stânga și-n dreapta, iar ajutoarele sale abia mai pridideau cu munca. Alergând încoace și-ncolo, neobosite, împărțindu-se între cei atinși de boli grele și cei cu suferințe mai ușoare, îngrijitoarele se bucurau arar de o clipă de răgaz, în care să-și tragă sufletul.

— Deschideți-mi o sală de purificare, ceru Isis.

— Niciuna nu e liberă!

— Ca Mare Preoteasă a Abydosului, trebuie să cercetez nevăzutul și să încerc să aflu cum poate fi salvată provincia.

Vorbele acestea o impresionară pe bătrâna femeie.

— Așteptați numai puțin, am să mut un bolnav în altă parte.

Nu trecu mult și bătrâna o conduse pe Isis într-o odaie micuță, cu tavanul jos. Pe pereți erau zugrăvite formule magice, iar în mijloc se găsea o scăldătoare plină cu apă caldă.

— Dezbrăcați-vă, sprijiniți-vă capul, închideți ochii și încercați să dormiți. Aburi parfumați vor umple încăperea. Dacă zeița va socoti de cuviință, o să vă vorbească. Dar, de când s-a abătut această năpastă asupra noastră, n-a mai rostit nicio vorbă.

Isis făcu întocmai cum i se spusese.

Baia îi oferi plăceri nebănuite. Destinsă, își lăsă mintea să hoinărească. Miresmele o învăluiră una câte una, alcătuind un vârtej de arome îmbătător.

Deodată, o albină monstruoasă se repezi spre Isis.

Agățându-se de marginile căzii, tânăra preoteasă rămase nemișcată. Știa că tot soiul de vedenii vor încerca s-o sperie și s-o silească să renunțe.

Un roi întreg îi acoperi în întregime pielea.

Dar Isis, ținându-și mai departe ochii închiși, se gândi la Iker, la călătoria sa și la nevoia de a reface trupul lui Osiris.

Un parfum de crin îi alungă încordarea și chipul zeiței Hathor i se arătă. Cu glas limpede, aceasta îi dezvălui ce trebuia să facă în continuare.

♀♀♀

Comoara templului din Dendera adăpostea nenumărate feluri de metale și pietre prețioase. O preoteasă ridică, unul câte unul, capacele cuferelor și-i îngădui lui Isis să ia din ele cele trebuincioase. Oare nu în Isis își puseseră cu toții ultima speranță de a învinge blestemul?

Calmă, cu mișcări sigure, Isis făuri iar ochiul lui Horus zdrobit de către Seth. Cristal de rocă de o puritate fără pereche pentru cornee, carbonat de magneziu conținând oxizi de fier sub forma unor vinișoare roșii pentru albul ochiului, obsidian pentru pupilă, rășină neagră-brună pentru conturarea irisului...

Apoi, purtând cu sine simbolul sănătății desăvârșite, Isis ieși din templu și se îndreptă spre pădurea sacră.

Roiuri de albine, ca niște nori groși, o înconjurară.

În pofida fricii care-o cuprinsese, Isis își păstră sângele rege. Strălucirea ochiului ținea la depărtare zburătoarele întărâtate.

Pădurea răsuna de un zumzet asurzitor.

În mijlocul ei se ridica o movilă pe care creșteau salcâmi. După ce preoteasa așeză acolo ochiul, roiurile se potoliră și armonia se instaură iar printre ele. Apoi, conduse de reginele lor, albinele se întoarseră la stupurile din marginea deșertului.

La rădăcina celui mai înalt salcâm licărea ceva.

Era chiar relicva, gambele lui Osiris.

♀♀♀

Drumul până la Batiu, „Templul sistrului Putere", capitala celei de-a șaptea provincii a Egiptului de Sus, fu scurt.

Însă de această dată la debarcader și pe maluri se îngrămădea o mulțime gălăgioasă. Trupele de ordine încercau zadarnic să împingă înapoi sutele de curioși. Câțiva preoți se tânguiau, scrutând fluviul.

— Nu mi se pare câtuși de puțin înțelept să ne apropiem, își dădu cu părerea Sarenput.

— Dar trebuie să descoperim pricina acestei zarve și să luăm relicva, zise Isis.

O corabie a gărzilor Nilului le tăie calea. La bordul ei stătea un ofițer pe care Sarenput îl pregătise cândva.

Prorele celor două corăbii se atinseră.

— Ce bucurie să vă revăd, domnule guvernator!

— Ai ajuns departe, băiete.

— Mă îngrijesc de paza acestei provincii. E o treabă pe gustul meu.

— Dar deloc ușoară, după câte văd!

— Preoții au săvârșit o mare greșeală și oamenii se tem de mânia divină.

— Marea Preoteasă din Abydos îi va liniști. Răspândește vestea sosirii sale.

Când auziră cine era înaltul oaspete, spaimele tuturor se risipiră. Oare magia pe care mesagera lui Osiris o stăpânea, nu va alunga nenorocirea ce-i lovise?

Corabia lui Sarenput trase la mal.

Deși scăpați de furia mulțimii, preoții continuau să se vaite. Isis le ceru să-i povestească ce se petrecuse. Unul dintre ei se încumetă într-un târziu să vorbească.

— Mergând în fruntea unei procesiuni, Marele Preot ducea relicva provinciei, sexul lui Osiris. Dar deodată i s-a făcut rău și a căzut în Nil, iar relicva a fost înghițită de un pește. N-o s-o mai găsim niciodată.

— De ce ești atât de sigur?

— Pentru ca până și cei mai buni pescari au dat greș. Făptură a celeilalte lumi, peștele scapă din orice plasă.

— Condu-mă la templu.

Așadar, Prevestitorul nu punea stăpânire doar pe mințile oamenilor. Puterea lui se dovedea și mai mare, căci se folosise de o viețuitoare a apelor ca să pună capăt aici căutării lui Isis și să-l osândească pe Iker la moarte veșnică.

O rază de lumină palidă o însufleția încă pe tânăra femeie. Refuzând să se împace cu gândul că totul s-a sfârșit, se agăță de o slabă speranță: să se ajute de emblema acestei provincii, sistra împodobită cu capul lui Hathor. Din vibrațiile ei poate se va naște un nou drum.

Înțelegând că greșeala lor era de neiertat, preoții rămaseră prosternați.

Isis străbătu aleile unei grădini în care fuseseră săpate bazine acoperite de lotuși. Cu frunzele alungite, cu sepalele și petalele

rotunjite, aproape lipsiți de miros, cei albi se deschideau seara și se închideau în zori. Cu frunzele rotunde, cei albaștri înfloreau dimineața și răspândeau o mireasmă delicată. Sepalele și petalele lor fine se terminau cu un vârf ascuțit.

Potrivit vechilor scrieri, vârful acesta amintea de sexul dătător de viață al lotusului venerabil, apărut la începutul lumii.

Tânăra femeie culese un minunat lotus albastru și îi vorbi, nădăjduind să capete unele răspunsuri de la el. Nu, relicva provinciei nu dispăruse. O forță întunecată o ținea ascunsă, iar peștele nu era decât o momeală.

Când o preoteasă îi aduse, în cele din urmă, sistrul Putere, vibrațiile acestuia iscară o mulțime de raze de un roșu-aprins, asemănătoare flăcărilor, care lunecară, una după alta, pe suprafața bazinelor.

Isis îi chemă pe preoți.

— Ieșiți din amorțeala ce v-a cuprins, le ceru ea. Nu auziți acest cântec?

Sunetele ascuțite ale unei muzici ca de pe alt tărâm le sfâșie urechile.

— Dacă nu-mi spuneți adevărul, vă veți pierde toate simțurile. Ce ascundeți?

— Arborele lui Seth, mărturisi un preot în vârstă de vreo optzeci de ani. Am socotit că e mai bine să uităm că există, de teamă să nu ne tulbure pacea și să nu ne lipsească de relicva osiriană. Dar, neținând seama de primejdia ce ne pândea, am săvârșit o greșeală cu neputință de îndreptat.

— Arătați-mi unde se află arborele!

— Nu vă sfătuiesc să-l înfruntați, căci...

— Să ne grăbim! Condu-mă acolo!

La nord de templu se întindea un ținut pustiu. Pe pământul ce dogorea nu creștea nicio floare, nici măcar un fir de iarbă.

— Căldura izvorăște din nările lui Seth, o lămuri preotul pe Isis.

Dintr-o crăpătură adâncă a pământului se înălța un arbore negru, uscat, cu ramurile răsucite în toate părțile. Lângă el stătea culcat un animal ciudat, cu urechi lungi și bot de girafă.

— Pot să... pot să plec? întrebă preotul.

Isis încuviință, iar bătrânul se îndepărtă iute.

— Te cunosc, Seth, grăi cu voce răspicată Marea Preoteasă din Abydos, și îți ofer lotusul albastru. Tu domnești peste aurul deșerturilor și îi dai forța ta. Prin tine trece focul ocrotitor, în stare să învingă moartea. Îngăduie-mi să iau relicva fratelui tău.

Animalul se scutură și se ridică. Avea ochii roșii, fixând musafirul nepoftit.

Isis păși înainte, iar patrupedul făcu la fel. Încet, se apropiară unul de altul.

Preoteasa simți răsuflarea fierbinte a păzitorului arborelui, îndrăzni să-l mângâie și văzu că pielea lui era acoperită cu o unsoare. Rupându-și una din mânecile tunicii, adună această unsoare, apoi întoarse spatele fiarei, devenind astfel o pradă ușoară. Totuși, străbătu fără teamă distanța ce-o despărțea de arbore.

Ramurile începură să trosnească și arborele se fărâmiță, preschimbându-se în pulbere. Din râpă se ridică un fum roșiatic, învăluind-o pe tânăra femeie. Dar vântul, purtând mireasma lotusului albastru, îl risipi degrabă.

Pe marginea prăpastiei, odihnea falusul din electrum, aliaj de aur și argint, al lui Osiris.

Isis îl înfășură în bucata de pânză. Unsoarea animalului lui Seth avea să-i redea mădularului divin forța și vigoarea.

În jurul preotesei răsărise o iarbă deasă, de un verde crud.

Ciudatul patruped dispăruse.

♀♀♀

În zare se contura Marele Ținut al Abydosului, capitala celei de-a opta provincii a Egiptului de Sus, loc al tuturor bucuriilor și al nenorocirii supreme. Cât i-ar fi plăcut lui Isis să ducă aici o viață îndelungată și fericită alături de Iker, la adăpost de suferințele lumii!

Debarcaderul era păzit de o mulțime de soldați.

Printre ei, tânăra preoteasă îi recunoscu pe Sekari, Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul.

29.

Multă vreme, Isis și Sekari nu fură în stare să rostească niciun cuvânt. Bărbatul o îmbrățișă cu respect pe tânăra femeie, iar măgarul și câinele scoaseră sunete jeluitoare. Ochii li se umeziră, iar ea încercă să le aline durerea. Și, într-adevăr, întâlnirea aceasta le mai ușură puțin suferința.

— Nu e totul pierdut, mărturisi Isis. Trebuie să adun relicvele lui Osiris și să pun la loc ceea ce s-a risipit. Dacă reușesc, dacă vom ști să celebrăm ritualurile și să transformăm misterul, poate că Iker se va vindeca de moarte.

Sekari nu credea una ca asta, dar se feri să-și dea pe față îndoielile. Și, la urma urmelor, Egiptul, țara iubită de zei, nu fusese martorul atâtor minuni?

— Vom continua călătoria împreună, o înștiință el, și am să te protejez.

— Creaturile Prevestitorului sunt pretutindeni, îi spuse Isis.

Măgarul și câinele cerură să fie mângâiați din nou.

Sekari și Sarenput se îmbrățișară.

— N-am mai văzut o așa femeie, șopti guvernatorul. Deși n-are sorți de izbândă să-și atingă țelul, își croiește drum asemenea unui războinic dintre cei mai viteji și nu ține seama de primejdii. Nicio piedică n-o va opri și ar prefera să moară decât să se dea bătută. Am scăpat deja din capcane întinse cu multă viclenie! Iar vrăjmașul își va înzeci forțele.

— Corabia ta e prea bătătoare la ochi, socoti Sekari. O să continuăm călătoria cu una iute și ușoară. Tu poți să te întorci la Elephantina.

— Ai nevoie de arcașii mei?

— Da, dar vreau să se îmbrace și să se poarte ca niște simpli corăbieri a căror îndeletnicire e să transporte mărfuri. Își vor ascunde armele și nu se vor folosi de ele decât siliți de împrejurări. Tu, Sarenput, să stai mereu cu ochii-n patru. Viitorul ne-ar putea oferi surprize neplăcute.

— Te temi de un atac al nubienilor?

— În privința lor nu există pricini de neliniște. În schimb, Memphisul e amenințat. Fără îndoială, Prevestitorul vrea să distrugă tronul celor vii. Fiecare guvernator va trebui să-și apere provincia.

— Elephantina va fi de neclintit, făgădui Sarenput. Iar tu veghează asupra lui Isis.

Emoționat, asprul Sarenput își luă rămas-bun de la Marea Preoteasă din Abydos. Deși ar fi dorit să dea glas admirației ce i-o purta și să-i arate cât o îndrăgise, nu izbuti decât să îndruge câteva cuvinte obișnuite care nu-i oglindeau adevăratele simțăminte.

Dar privirea lui Isis îl făcu să priceapă că tânăra preoteasă deslușise vorbele nerostite.

— Știu că v-aș îndemna zadarnic să fiți mai prevăzătoare, adăugă el. Totuși, vrăjmașul...

— O să-l învingem, Sarenput.

Isis, Sekari, Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul porniră spre ținutul lui Osiris. În preajma tinerei femei, măgarul și câinele își regăsiseră vioiciunea de odinioară.

— Tatăl meu trece printr-o mare primejdie. N-ar fi mai nimerit să te afli alături de el?

— Am primit poruncă să te ajut și să te apăr. Alături de garda sa personală, pregătită de însuși Sobek, regele e în siguranță.

— Deși nu se mișcă din loc, călătoria lui se anunță plină de primejdii. Dacă nu se întoarce pe tărâmul vieții și nu-și celebrează reînnoirea folosind vasul pecetluit, suntem pierduți cu toții.

— Sesostris are să se întoarcă.

♀♀♀

— Mai doriți puțină apă? îl întrebă Bina pe căpitanul soldaților care supravegheau Casa Vieții din Abydos.

— N-ar strica.

— Când să v-o aduc?

Farmecul și purtările ei ademenitoare îl cuceriseră pe ofițer, care se stăpânea din răsputeri să nu-și părăsească postul și s-o ducă pe Bina într-un loc ferit.

— Cât de repede poți. Adică, vreau să spun... la ora cuvenită. În mod normal, n-avem voie să stăm de vorbă.

— Atâția bărbați pe-aici, zi și noapte... Pesemne păziți o comoară nemaivăzută!

— Nu, doar ne supunem ordinelor.

— Chiar nu știi nimic?

— Nimic.

Bina îl sărută în fugă pe obraz.

— Să nu mă minți! Mai ales dacă o să ne revedem astă-seară...

— Atunci rămâne pe diseară, se învoi ofițerul. Am să părăsesc Abydosul, un coleg o să mă înlocuiască. Și acum, pleacă de-aici.

Această schimbare bruscă pe care-o arătau vorbele bărbatului era pricinuită de apariția Pleșuvului și a lui Nephtys.

Ca o preoteasă temporară devotată și tăcută, Bina se îndepărtă.

Încercările sale, îndeajuns de rare ca să nu atragă atenția, se loviseră de un zid de netrecut. Nu izbutea cu niciun chip să afle ce se punea la cale înăuntrul acestei clădiri misterioase în care bătrânul preot și blestemata de Nephtys intrau de mai multe ori pe zi.

Și nimeni, nici măcar un alt preot permanent, nu putea să-i dea vreo lămurire slujitoarei Prevestitorului.

Soldați înarmați pe pământul sacru al lui Osiris! O atare priveliște era cu totul și cu totul surprinzătoare, dar nu avuseră loc aici două omoruri? Cei mai mulți ziceau că trebuie păzite arhivele sacre, și Pleșuvul alesese cele mai severe mijloace.

Dar pe Bina n-o mulțumeau aceste zvonuri. Oare bătrânul și cu Nephtys cercetau vechile scrieri, căutând formule magice în stare să protejeze ținutul și să împiedice săvârșirea altor omoruri? Sau rosteau blesteme și le scriau pe papirusuri? Dar atunci de ce era nevoie de atâția soldați în jur?

Supărată, porni spre odaia Prevestitorului.

Dar, din păcate, nu avea nicio veste să-i dea.

♀♀♀

Continuând să verse apă proaspătă pe mesele de ofrandă și să supravegheze, grijuliu, împărțirea merindelor, Bega își stăpânea anevoie furia. Veninul îi otrăvea sufletul și de-abia își mai putea mișca picioarele.

Pleșuvul se încăpățâna să se poarte cu el de parcă ar fi fost un preot de rând! Dacă bătrânului ăstuia îndărătnic îi plăcea să-i trateze cu dispreț pe temporari, n-avea decât. Dar să nu-i îngăduie lui, un preot cu atâta experiență, să intre în Casa Vieții

și să nu-i destăinuiască ce se petrecea acolo era mai mult decât putea îndura Bega.

Din păcate, ceilalți preoți, ca niște biete oi fără minte, încuviințau faptele Pleșuvului, și Bega n-ar fi reușit să se alieze cu ei împotriva acestui netrebnic bătrân. Însă, îndată ce Sesostris își va pierde tronul, iar Prevestitorul va pune mâna pe putere, Bega avea să-i preschimbe în sclavi pe toți preoții permanenți. Cu atâtea responsabilități și probleme apăsătoare, Pleșuvul va muri curând epuizat. Și atunci, în sfârșit, Bega va izbucni în hohote de râs!

Oare, părăsind Abydosul, Sesostris se îndrepta spre Memphis sau avea alte planuri și își alesese o țintă mai potrivită cu acestea?

Cea mai simplă cale de a afla adevărul era să-l tragă de limbă pe un corăbier pe care Bega îl cunoștea de multă vreme. Bolnav de rinichi, bărbatul avea încredere în micile amulete care îi mai ostoiau durerile.

Cei doi bărbați se întâlniră pe cheiul principal. Bega verifică încărcătura de legume proaspete ce tocmai fusese adusă în port.

— Cum îți merge, prietene?

— Durerile mă chinuiesc iar.

— O călătorie lungă până la Memphis și înapoi lasă urme!

— Memphis? N-am mai fost acolo în ultimul timp.

— Nu te numeri printre cei care însoțesc garda regală?

— Ba da, dar...

Corăbierul șovăi.

— Nu la Memphis trebuia să ajungem. Îmi pare rău, nu pot să spun mai multe. E secret.

— Oh! Nu sunt curios și nici nu mă privesc lucrurile acestea!

Bega scoase de sub faldurile tunicii sale o micuță amuletă din comalină, în formă de coloană.

— Noaptea, așază în dreptul rinichilor această amuletă aducătoare de vigoare. O să-ți ușureze suferințele.

— Sunteți atât de mărinimos, atât de darnic! Cine-ar fi crezut că s-ar putea petrece așa nenorociri la Abydos?!... Să nădăjduim cu toții că faraonul va ști, încă o dată, să alunge primejdia. Dar de ce s-o fi dus la Medamud, un sătuc din provincia tebană, în

loc să se întoarcă în capitală? Fără îndoială, are socotelile lui; să ne încredem în ele!

— Înțelepte vorbe, consimți Bega. De ce ne-am teme câtă vreme ne aflăm sub pavăza unui suveran atât de măreț? Când amuleta își va pierde puterea, să mă cauți. Am să-ți dau alta.

— Sunteți bun... Sunteți atât de bun!

— Medamud, repetă Prevestitorul, nedumerit. Cel care ți-a spus asta e vrednic de încredere?

— Bineînțeles, răspunse Bega. Un corăbier prost și naiv, care nici măcar nu și-a dat seama că mi-a destăinuit secretul.

— Medamud, satul în care s-a născut Iker, locul unde trăia bătrânul scrib ce cunoștea taina unui străvechi sanctuar al lui Osiris, uitat acum și părăsit! Sesostris speră să găsească acolo un mijloc de a lupta împotriva mea.

— Înfrângerea sa e mai presus de orice îndoială, își dădu cu părerea Bega. Se străduiește să-și întârzie căderea. Fiul său spiritual a murit, vasul pecetluit a dispărut, fetișul Abydosului a fost distrus, așa că regelui nu i-a mai rămas niciun sprijin! Zdrobit, caută ajutor în vechile credințe.

— Nu cunoști însemnătatea acestui sătuc. Dar faraonul o presimte. Și o să-i afle taina, o să găsească cele două firide unde el și *KA*-ul său, sub forma unui buchet de flori, vor încerca să dobândească noi puteri.

Vorbele Prevestitorului îi uimi pe Bega.

— Se pare că... se pare că știți totul despre ritualurile noastre!

— Numai astfel pot să le nimicesc până la ultimul.

Teama sfâșie măruntaiele preotului ca o gheară. Nu cumva sub înfățișarea omenească a Prevestitorului se ascundea o forță pustiitoare care avea să dăinuiască și după ce trupul său va pieri? Alungând iute acest gând care-l tulbura, Bega își spuse că faptele sale erau îndreptățite și că doar cu ajutorul Prevestitorului dorințele sale s-ar fi împlinit.

— Chiar și înzestrat cu forțe proaspete, la ce-ar mai putea spera Sesostris?

Prevestitorul își ridică ochii.

— Văd Medamudul, îl văd pe faraon. Sufletul lui călătorește.

— E... mort?

— Continuă să se lupte. Trebuie să mă folosesc de această clipă de slăbiciune ca să-l azvârl în întunericul cel mai adânc.

— Stăpâne, nu se poate ieși din Abydos! Soldații au înconjurat tot ținutul și iau la întrebări pe oricine. Până și deșertul e păzit.

— N-am nevoie să mă mișc de aici. Folosindu-mă de calitățile de medium ale Binei, am să blestem numele lui Sesostris. Sufletul lui n-o să-și mai regăsească trupul, ci o să rătăcească prin locuri pustii și o să piară de foame.

— Bina trecu pragul și se prosternă înaintea Prevestitorului.

— Stăpâne, Isis s-a întors.

♀♀♀

Abydosul adăpostea una dintre cele mai importante relicve, capul lui Osiris.

Isis ridică masca ce-l acoperea.

Chipul senin al zeului păstra și acum trăsăturile feței lui Iker. Prevestitorul nu izbutise să le șteargă.

Și totuși atmosfera era tristă.

Pleșuvul nu căută să înfrumusețeze lucrurile.

— Am vorbit cu toți, am scormonit peste tot, am fost mai prevăzător ca niciodată... zadarnic. N-am găsit nimic, nicio urmă lăsată de ucigași. Preoții permanenți și cei temporari își îndeplinesc sarcinile cu multă râvnă, de parcă Abydosul nu cunoaște deznădejdea și niciun omor nu s-ar fi petrecut aici.

— A încercat cineva să dezlege misterul Casei Vieții? grăi Isis.

— Paza aspră a dat roade. Deși în sinea mea nu sunt împăcat cu prezența atâtor soldați, știu că nu există alt mijloc de a-l apăra pe Iker.

— Nu v-a întrebat nimeni din ce pricină au fost aduși aici soldații?

— Ba da, bineînțeles! Ba chiar aș fi privit cu ochi bănuitori pe cei care nu s-ar fi arătat uimiți de lucrul acesta. Preoții permanenți și cei temporari deprinși cu legile noastre au fost nedumeriți și e firesc să-mi pună întrebări. Dar eu și Nephtys i-am lăsat să creadă că noi căutăm cu înfrigurare vechi formule magice în stare să ocrotească Abydosul.

Nephtys luă mâinile surorii sale Isis într-ale ei.

— Barca lui Osiris păstrează neatinsă mumia lui Iker, îi spuse ea. În fiecare zi, o înzestrez cu energie întăritoare, iar Pleșuvul rostește cuvintele puterii. N-a apărut nicio urmă de stricăciune, soțul tău trăiește între două lumi. Udăm mereu grădina unde sufletul-pasăre al lui Iker vine să bea, iar plantele continuă să crească. Adună relicvele, Isis, nu renunța cu niciun chip!

Surâsul palid al văduvei oglindea slabii sorți de izbândă.

— Vrei să-l vezi? întrebă Nephtys.

— Ucigașii stau, neîndoielnic, la pândă în preajma Casei Vieții. Dacă intru în ea, o să priceapă ce avem de gând. Să încercăm, așadar, să păstrăm secretul cât mai multă vreme cu putință. Dacă Prevestitorul îl află, va dezlănțui noi forțe distrugătoare ca să-l omoare pe Iker a doua oară.

— Nici Pleșuvul, nici eu nu te vom trăda!

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să-i vorbesc lui Iker, dar asta ar însemna să-l pun în primejdie! Vorbește-i tu pentru mine, sora mea.

Din coșul misterelor, Isis scoase relicvele adunate până acum în cursul călătoriei sale.

— Du-le în Casa Vieții. Eu am să plec de îndată.

Nephtys o însoți pe sora sa până la corabie.

— Unul dintre preoții permanenți nu-mi place deloc, îi mărturisi ea.

— Bega?

— Și tu îl bănuiești că ascunde ceva?

— E prea mult spus că-l bănuiesc. Dar nu reușesc să-mi dau seama care sunt adevăratele lui gânduri. Îl învinuiești de un lucru anume?

— Nu încă.

— Crezi că are vreo legătură cu moartea lui Iker?

— N-am găsit deocamdată nicio dovadă împotriva lui.

— Fii cu băgare de seamă, o sfătui Isis. Dușmanul nu șovăie să ucidă.

Nephtys nu-i pomeni însă nimic lui Isis despre legăturile ei cu misteriosul și fermecătorul Asher. Nu voia s-o întristeze, ba poate chiar s-o rănească, aducând vorba despre asemenea sentimente într-o clipă când soarta Abydosului și supraviețuirea

lui Iker erau în joc.

30.

Memphisul întreg dormea, dar nu și generalul Nesmontu. După o masă îmbelșugată, măsura cu pași mari terasa casei lui Sehotep. Fără să se sinchisească de minunata privelişte a orașului, bătrânul general nu mai putea îndura să stea degeaba. Departe de cazarmă și de oamenii săi, se simțea fără rost pe lume.

Elegantul Sehotep i se alătură. Lipsit de ospețele la care iscodea gândurile și planurile înalților demnitari, neputând să mai vegheze asupra reparării templelor și construirii altora noi, scribul cu privire vie și inteligență pătrunzătoare se ofilea.

— M-am îngrășat, se plânse Nesmontu. Bucătarul tău e atât de priceput, încât nu reușesc să mă înfrânez în fața bucatelor lui. Și, cum nu ies deloc din casă, mă rotunjesc pe zi ce trece!

— Vrei să auzi câteva dintre *învățăturile* lui Ptah-Hotep despre stăpânirea de sine?

— Le știu pe dinafară și adorm repetându-le în gând! Oare de ce ne lasă Sobek să așteptăm atât?

— Pentru că vrea să lovească la sigur.

— Sekari a dibuit un cuib al luptătorilor din umbră. I-aș scoate din bârlog, i-aș lua la întrebări, ei mi-ar spune numele căpeteniilor, apoi am spulbera lesne această armată a întunericului!

— Nu luptăm împotriva unui vrăjmaș obișnuit, îi reaminti Sehotep. Adu-ți aminte de Treisprezece-Ani și de cei asemenea lui. Sunt călăuziți de o credință oarbă care le ațâță furia, nu vor da înapoi și nu vor vorbi, preferând mai degrabă să moară. Planul ticluit de Sobek e cel mai bun: lasă-i să-și închipuie că au cale liberă.

— Dar n-au făcut nicio mișcare până acum!

— Trebuie mai întâi ca zvonurile să se răspândească prin tot orașul, mai ales cele despre moartea ta și despre boala fără leac a lui Sobek, iar ei să le dea crezare. Armata lipsită de marele ei general, Egiptul lipsit de vizir, certuri nesfârșite între cei care vor

să capete aceste slujbe, iată un prilej minunat pentru a porni la atac! Dar oamenii Prevestitorului sunt prevăzători şi nu vor începe lupta fără să fie convinşi că vor birui.

— Am înţeles, am înţeles! Atunci, să muşte odată momeala!

— N-o să mai întârzie mult, prezise Sehotep.

— Mi-ar plăcea să fiu la fel de încrezător ca tine.

— Şi totuşi, nici eu nu sunt aşa în toate privinţele, la drept vorbind.

— Isprăveşte cu chinul ăsta! Nevinovăţia ta o să iasă la iveală.

— Timpul nu trece în folosul meu. Dar nu mai contează, dacă faraonul salvează Cele Două Regate şi păstrează neatins Abydosul.

Cu mâinile la spate, Nesmontu începu iar să se plimbe încolo şi-ncoace. Iar Sehotep privi capitala, pradă oferită acelor fiare de temut.

♀♀♀

Furios că fusese dat la o parte, fostul ajutor al primarului din Medamud avea de gând totuşi să iasă cu bine din încurcătură. Fiind o iscoadă de-a Prevestitorului, se mirase de sosirea lui Sesostris la Medamud.

Faraonul nu bătuse atâta drum doar pentru a-l pedepsi pe primar! Punând tot felul de întrebări despre Templul lui Osiris, îşi dezvăluise adevăratul ţel: să găsească un sanctuar uitat, poate chiar distrus de multă vreme.

Redevenit sătean de rând, credinciosul Prevestitorului îşi rase mustaţa, se îmbrăcă sărăcăcios ca un ţăran şi începu să dea târcoale şantierului unde lucrau meşterii veniţi de la Teba. Aceştia fuseseră împărţiţi în mai multe echipe, unele care munceau ziua, iar altele noaptea. Iar atâta grabă îi dădea de gândit. Oare de ce dorea monarhul ca reparaţiile să fie isprăvite atât de iute? Şi de ce soldaţii supravegheau împrejurimile? Neîndoielnic, în ochii regelui, Medamudul avea o mare importanţă.

Dacă fostul ajutor al primarului ar fi descoperit pricina acestei purtări, Prevestitorul l-ar fi răsplătit cu generozitate, iar el ar fi părăsit pentru totdeauna satul ăla amărât şi ar fi locuit la Memphis într-o casă frumoasă. Iar alţi demnitari, deveniţi nişte

bieți slujitori, i-ar fi împlinit cele mai mărunte dorințe. Și pentru un astfel de viitor merita să înfrunte acum primejdiile.

Cu capul plecat, îi oferi comandantului gărzilor plăcinte calde.

— Un dar din partea noului primar, grăi el. Mai vreți?

— Nu pot să te refuz.

— Diseară am să vă aduc fiertură de bob. Cât despre rege, socot că preferă bucatele alese. Ce să-i spun bucătarului să pregătească?

— Nu te îngriji de asta.

— Luminăția Sa e cumva bolnav?

— Du-te, mai bine, după restul de plăcinte.

Tăcerea comandantului spunea multe. Sesostris era nevoit să rămână aici din pricina unei piedici însemnate sau poate că urma să împlinească un ritual legat de sanctuarul lui Osiris din Medamud.

Fostul ajutor al primarului se furișă în spatele templului și, spre marea sa mirare, văzu că pădurea sacră în care nimeni nu mai pătrunsese de zeci de ani era, și ea, păzită îndeaproape!

Regele... regele răzbise prin hățișul de arbori! Așadar, numai acest uriaș putea să-i alunge pe demonii care sălășluiau acolo și care-i omorau pe curioșii ce se apropiau.

În vreme ce templul era reparat și mărit, Sesostris avea să rămână în mijlocul grădinii interzise. Dar cum să afle ce punea monarhul la cale?

De bunăvoie sau cu forța, cineva o să-i dezvăluie adevărul: moșneagul de optzeci de ani care conducea sfatul bătrânilor.

Așezat pe un scaun de culoarea paiului, bătrânul se uită chiorâș la fostul ajutor al primarului.

— Sanctuarul lui Osiris nu există. E doar o poveste.

— Isprăvește cu minciunile! I-ai convins pe toți sătenii să păstreze secretul, iar eu vreau să-l cunosc.

— Bați câmpii. Ieși afară din casa mea!

— Chiar și la anii tăi, un om ține la viața lui și mai cu seamă la cea a copiilor și a nepoților săi. Răspunde-mi, altminteri o să te căiești amarnic.

— Îndrăznești să...

— Ce contează mijloacele, când am atâtea de câștigat!

Bătrânul luă amenințarea în serios.

— Sanctuarul exista, dar e în ruină.

— Și nu are cumva niște cripte ce adăpostesc o comoară?

— Se poate.

— Ia aminte cum vorbești, că încep să-mi pierd răbdarea!

— Da, are două capele săpate în pământ.

— Ce se află în ele?

Moșneagul zâmbi.

— Sunt goale.

— Îți bați joc de mine!

— Atunci încredințează-te cu ochii tăi.

— Spune-mi cum arată locul cu pricina.

Bătrânul se supuse.

Apoi, convins că acesta îi mărturisise adevărul, discipolul Prevestitorului îl sugrumă. Având în vedere vârsta sa înaintată, familia avea să creadă că murise de bătrânețe.

Nu-i mai rămânea acum decât să găsească o cale de a intra în pădurea sacră, de a pune mâna pe comoară și de a desluși ce unelteşte regele.

Cu puțin noroc, ar putea chiar să-l ucidă!

Când își închipui cu ce s-ar fi ales de pe urma unei asemenea isprăvi, aproape că-și pierdu mințile. După ce întinse trupul bătrânului pe pat, ieși din casa aceea sărăcăcioasă și se duse să-și potolească foamea care-l cuprinsese.

♀♀♀

Sekari admiră micul sceptru din fildeș, cu ajutorul căruia Isis stârnise dinspre miazăzi un vânt puternic, ce-i îngăduia corăbiei să plutească de-acum cu o viteză nemaipomenită.

— E al regelui Scorpion, unul dintre primii monarhi ai Egiptului, îngropat la Abydos, îl lămuri Isis. Tatăl meu mi l-a încredințat ca să schimb cu el destinul. Sceptrul și cuțitul lui Thot sunt singurele mele arme.

— N-ai pus la socoteală dragostea ce i-o porți lui Iker, o dragoste fără pereche și statornică. Tot ce vă leagă pe acest pământ va dăinui.

Ipu, capitala celei de-a noua provincii a Egiptului de Sus, se

mândrea cu templul său. El adăpostea o dovadă neasemuită a zeului protector, care dăduse și numele ținutului: Meteoritul lui Min. Căzută din cer la începutul primei dinastii, această piatră născută din stele asigura bunăstarea provinciei și rodnicia pământului ei.

În ciuda veșmântului său, un giulgiu alb ce amintea de trecerea lui prin moarte, zeul Min stătea mărturie a triumfului vieții în felul cel mai clar fel cu putință: având sexul veșnic ridicat, el nu înceta să se împreuneze cu cosmosul.

Isis merse la templu. Un sacerdot stătea de pază la ușa purificărilor.

— Vreau să-i vorbesc marelui preot.

— Cu ce drept?

— Mă oprești să intru în Castelul Lunii? Aici poate fi auzit Universul și poate fi scris mesajul său.

Păzitorul se albi la față. În doar câteva cuvinte, tânăra femeie își dovedise știința. Cunoștea unul dintre numele secrete ale templului și însușirile relicvei osiriene.

Odată purificările isprăvite, preotul o pofti pe Isis să aștepte într-o curte largă, iar el plecă să-l caute pe mai-marele său.

Acesta din urmă nu întârzie să apară. Impunător, în vârstă de vreo patruzeci de ani, bărbatul nu pierdu vremea cu vorbe curtenitoare.

— Când ați văzut Castelul Lunii?

— În timpul inițierii mele în Cele Două Drumuri.

— Atunci s-ar zice că...

— Sunt Isis, Marea Preoteasa din Abydos, și doresc să-mi dați relicva acestui templu.

Marele Preot nu ceru și alte lămuriri. Dacă trebuia reîntregit trupul lui Osiris însemna că se pregătea o înviere, ca aceea a marelui arhitect Imhotep.

Și, fără să șovăie, îi încredință tinerei inițiate urechile lui Osiris.

♀♀♀

Corabia își continuă, în mare grabă, călătoria spre miazănoapte. Magia lui Isis scurta timpul și micșora oboseala echipajului, redându-le oamenilor vigoarea.

Străbătură mai multe provincii, fără să întâmpine vreo opreliște, până în dreptul marelui Khemenu, orașul lui Thot și al Ogdoadei.

Sekari băgă de seamă că pe Isis o frământa ceva.

— Trebuie să ne oprim aici?

— Nu. Următorul nostru popas e sanctuarul zeiței ghepard Pakhet. Dar presimt că ne pândește o mare primejdie.

Deasupra lor se rotea un șoim ciudat. Lipsindu-i măreția pe care-o avea animalul lui Horus, trupul șoimului părea acoperit de sânge, ghearele îi erau enorme și se mișca fără grație.

Isis păli.

— E șoimul-om venit din cazanul iadului! O arătare ce-și sfâșie dușmanii, le distruge bunurile și le nimicește urmașii.

— Adică o creatură de-a Prevestitorului, încuviință Sekari, încercând să-l doboare cu bastonul de aruncat.

Dar pasărea se feri. Furioasă, scoase niște strigăte pe care nicio făptură omenească nu le mai auzise vreodată. Doar prezența urechilor lui Osiris împiedică echipajul să încremenească de spaimă.

— Înaintea noastră s-a ivit o insulă cuprinsă de flăcări! urlă căpitanul.

Așezată de-a curmezișul Nilului, insula devenise o piedică de netrecut.

— Cuibul șoimului-om, grăi văduva. Să ne amintim cuvintele regelui din timpul ritualului secerișului: „Osiris a venit din insula flăcării pentru a se întrupa în grâne”. Întorcând focul împotriva noastră, stricând rostul șoimului, Prevestitorul vrea să pustiască Egiptul și să pună pe el pecetea morții. Să ne luptăm cu el!

Cu toată dârzenia lor, arcașii lui Sarenput nu-și puteau stăpâni tremuratul.

— Apucați vâslele, porunci Isis.

— Fluviul întreg clocotește, observă căpitanul. N-o să izbutim să trecem.

— Mulțumită sceptrului Magie, focul nu va arde vâslele, iar apa nu va înmuia lemnul.

Sekari se apucă să vâslească din răsputeri, iar ceilalți îi

urmară pilda, îmbărbătaţi.

Pe insulă, tot soiul de siluete se agitau încoace şi-n colo. Încercând să ia forma unor trupuri, hrănindu-se cu jăratic, crăpau, se sfărâmau în bucăţi, se uneau la întâmplare unele cu altele şi scoteau strigăte de ură.

Doar Isis, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul îndrăzniră să privească zvârcolirile lui *isefet*. Trăind din plin armonia fiinţei lor, măgarul şi câinele nu se temeau de duşmanii lui Maat.

Corăbierii nu-şi cruţară forţele, sperând să scape de nenorocire. Şi, într-adevăr, vâslele râmaseră întregi.

— Să acostăm, porunci Isis.

Căpitanul crezu că nu a auzit bine.

— Vreţi să spuneţi... Să tragem la malul fluviului şi să părăsim corabia?

— Nu, să acostăm pe insulă.

— O să pierim cu toţii!

Luând un arc, Marea Preoteasă din Abydos îl încordă şi trase o săgeată spre vârful celei mai înalte flăcări în spatele căreia se ascundea şoimul-om.

Străpuns, monstrul plesni, preschimbându-se într-o jerbă de scântei care împrăştiară un miros de putreziciune.

— Să acostăm, repetă Isis.

Dogoarea jarului se potolise, flăcările se înghiţiră unele pe altele, iar vrăjmaşii luminii se sfâşiară între ei.

Când Isis puse piciorul pe un strat de jăratic fără să se ardă, un suflu puternic stinse focul şi împrăştie fumul.

Sângerosul sări din corabie şi înghiţi un duh care nu voia să piară. Liniştit, cu urechile ciulite şi adulmecând aerul, măgarul coborî la rândul său.

Corăbierii fluturară vâslele şi o aclamară pe Isis. Urmându-l pe Sekari, păşiră cu toţii pe insulă.

Sekari îşi felicită sora.

— Niciun om n-ar fi fost în stare să facă ceea ce ai făcut tu.

— Focul acestei insule nu aparţine Prevestitorului. Îi înapoiez lui Ra flacăra şi lui Osiris apa. Să ne umplem făpturile de magie, să preschimbăm acest pământ al lui *isefet* în pământ al celor vii.

Şi, pentru prima oară de când aflase de moartea lui Iker,

Sekari se gândi că era posibil ca Isis să-și ducă la bun sfârșit căutarea.

31.

Urletul Prevestitorului o trezi din somn pe Bina, care, speriată, îi sărută fruntea acoperită de sudoare. Cu privirea pierdută, stăpânul ei părea să rătăcească în altă lume, nevăzută.

— Întoarceți-vă printre noi, vă implor! Altminteri, suntem pierduți cu toții!

Zvârcolirile Prevestitorului o îngrozeau. Bărbatul întredeschise buzele, iar balele i se prelinseră ușor. Pradă unei crize de epilepsie, șuiera printre dinți cuvinte de neînțeles.

Bina îl masă din cap până-n picioare, se lungi lângă el și rugă Răul să-l părăsească pe stăpân și să treacă asupra ei.

Deodată, trupul cel uriaș prinse viață. O licărire roșie se aprinse din nou în ochii Prevestitorului.

— Isis a distrus cuibul șoimului-om, grăi el cu amărăciune.

Izbucnind în hohote de plâns, Bina îl cuprinse cu brațele pe propovăduitorul adevăratei credințe.

— Ați scăpat! Ați scăpat! O s-o zdrobiți pe netrebnica asta. Nicio femeie nu va putea să vi se-mpotrivească.

Prevestitorul se ridică și îi mângâie pletele.

— La vremea cuvenită, ai să le înveți pe suratele tale să se supună bărbaților. Voi, făpturi fără minte, va trebui să ne dați ascultare ca să vă salvați sufletele. Până la bătrânețe rămâneți tot niște copile proaste. Îngăduind femeilor să ajungă la cele mai înalte ranguri, Egiptul nu respectă poruncile Zeului. În viitor nu va mai exista nicio preoteasă.

— Dar această Nephtys...

— O să-mi ofere plăcere trupească înainte de a fi ucisă cu pietre. Aceasta e soarta femeilor nerușinate.

— Lăsați-mă să vă șterg și să vă parfumez.

Desfătându-se cu mișcările pline de blândețe ale Binei, Prevestitorul se gândi cu durere la moartea pasării întunericului și la dispariția cuibului duhurilor rele, venite din iad ca să-i chinuiască pe oameni. Isis dobândise o frumoasă victorie

înlăturând această stavilă pe care Prevestitorul o credea de netrecut.

Dar de ce se înverşuna într-atât Marea Preoteasă din Abydos? Iker era mort, vasul pecetluit – sfărâmat, faraonul – neputincios. Deznădejdea ar fi trebuit s-o sleiască de puteri.

Dar, iscodind pretutindeni, credincioşii săi urmau să-i vină în curând de hac acestei nebune, care-şi ieşise din minţi de durere. Lupta ei fără rost nu va duce nicăieri.

Însă Prevestitorul avea de îndeplinit o altă treabă, mult mai grabnică.

— Dezbracă-te şi întinde-te, îi porunci el Binei.

Frumoasa brunetă se supuse numaidecât. Să i se dăruiască stăpânului nu însemna, oare, cea mai aleasă răsplată?

În loc să se bucure de farmecele ei, Prevestitorul îi aşează o lampă pe buric, iar pe frunte îi desenă nişte semne.

— Închide ochii, gândeşte-te la duşmanul nostru Sesostris al cărui nume tocmai l-am scris. Carnea ta poartă astfel pecetea vrăjmaşului, fie ca ea să-l blesteme şi să-l alunge!

Prevestitorul repetă de câteva ori formulele pe care le rostea şi în faţa învăţăceilor. Pe viitor, ele vor forma singura învăţătură ce merita să fie cunoscută şi fiecare credincios le va recita zilnic.

Sorbindu-i cuvintele, Bina intră în transă.

Hieroglifele ce alcătuiau numele faraonului crescură până când deveniră cu neputinţă de citit, apoi se topiră. Un sânge negru se revărsă peste chipul Binei.

Prevestitorul se înveseli.

Sesostris nu se va mai scula din somnul cel adânc. Pe patul învierii are să zacă doar un trup fără viaţă, iar tatăl i se va alătura fiului în străfundurile negurilor.

♀♀♀

În preajma peşterii lui Pakhet, zeiţa ghepard a celei de-a şaisprezecea provincii a Egiptului de Sus, Sângerosul mârâi, iar Vânt-de-Miazănoapte lovi pământul cu copitele.

— Liniştiţi-vă, îi îndemnă Isis, cunosc locurile.

Cândva, aici, în timpul unui ritual, tânăra preoteasă întrupase vântul de miazăzi ce aduce inundaţia. Printre fericiţii cărora li se îngăduise să privească ceremonia se numărase şi Iker. Deşi

tulburată, Isis se purtase de parcă nici nu l-ar fi văzut. Şi totuşi, din acea clipă, nu mai putuse să-şi abată gândurile de la el, încredinţată că acesta era bărbatul vieţii sale.

— Ia aminte, o sfătui Sekari. Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul simt primejdia.

Isis ştia că animalele nu se înşală. Şi totuşi, zeiţa ghepard era o aliată de nădejde. Ca „Stăpână a magiei", ea le dăruia iniţiaţilor din Abydos puterea de a-şi înfrunta destinul şi de a-l pune în armonie cu Maat. Ba, mai mult, ea proteja unitatea trupului osirian împotriva a tot soiul de atacuri.

Fiara ar fi trebuit să iasă deja din grotă. Nedumerită, preoteasa se apropie.

Din întuneric ţâşni o cobră de o mărime neobişnuită.

Arcaşii îşi încordară arcurile şi ochiră monstrul.

— Nu trageţi! porunci Isis.

Pakhet, Cea-care-Sfâşie-cu-Ghearele, stăpânea focurile pustiitoare şi se preschimba într-o reptilă ce era în stare să se lupte cu vrăjmaşii soarelui.

Isis se prosternă.

— Iată-mă din nou în faţa ta. Acum, supravieţuirea lui Osiris este în primejdie. Am venit să-ţi cer relicva pe care o păzeşti.

Întărâtată, cobra se pregătea să atace.

— Am s-o dobor! strigă Sekari.

— Nu te mişca!

Pe mal, Isis desenă nouă cercuri, iar în mijlocul lor, un şarpe încolăcit.

Tu întrupezi spirala focului ce urcă spre lumină, calea ce trebuie urmată pentru a ieşi din întuneric. În tine se împlinesc misterele renaşterii. Cercetează-mi inima şi deslueşte cât de curate sunt gândurile mele.

Când limba cobrei atinse uşor fruntea preotesei, lui Sekari îi trecu prin minte că ar trebui să slobozească săgeata. Dar se stăpâni şi respectă dorinţa Marii Preotese din Abydos.

Isis înlocui capul şarpelui cu cel al unui ghepard.

Pe dată, uriaşa reptilă se târî până lângă desen, urmă conturul celor nouă cercuri şi îşi înghiţi propriul trup.

Fiara scoase un răcnet ce-i împietri pe toţi. Apoi îi îngădui

tinerei femei s-o mângâie și o însoți înăuntrul grotei. Deși se arăta blândă, nici Vânt-de-Miazănoapte, nici Sângerosul nu erau liniștiți, iar Sekari și arcașii rămaseră gata de luptă.

Când Isis păși afară din sălașul lui Pakhet, ducea cu sine prețioasa relicvă, ochii lui Osiris.

♀♀♀

Cea de-a douăzecea provincie a Egiptului de Sus, Leandrul de Jos, își merita pe deplin numele. Nenumărate pâlcuri de arbuști împodobeau malurile și împrejurimile capitalei, Copilul Trestiei, simbol al regalității. Aidoma acestei plante simple căreia i se dădeau felurite întrebuințări, faraonul își slujea poporul clipă de clipă.

Lângă templu, se întindea un lac mare protejat de zeul berbec.

— E prea liniște pe-aici, își dădu cu părerea Sekari.

Un băiețel îi întâmpină pe musafiri.

— Fiți bine-veniți! Doriți ceva de băut?

— Cine ești tu? întrebă Sekari, bănuitor.

— Cel mai tânăr preot temporar din templu.

— Condu-ne la mai-marii tăi.

— Preoții permanenți sunt bolnavi.

— O molimă?

— Nu, mâncarea ce le-a fost servită era stricată. Fierbințeala îi face acum să aiureze.

— Cine le-a pregătit bucatele?

— Cel care l-a înlocuit pe vechiul bucătar. Gărzile au vrut să-l ia la întrebări, dar n-a mai fost de găsit. Vreți să vorbiți cu mai-marele preoților temporari?

Posomorât, acesta din urmă îi primi cu răceală pe Isis și pe Sekari.

— În lipsa preoților permanenți, eu nu-mi mai văd capul de treburi și n-am timp de pierdut cu trăncăneala. Așa că spuneți-mi pe scurt ce căutați.

— Arată-ne relicva osiriană, îi ceru Sekari.

Preotul aproape că se sufocă de indignare.

— Dar cine vă credeți?

— Pleacă-te în fața Marii Preotese din Abydos și supune-i-te!

Înfățișarea semeață a lui Isis îl făcu pe preot să priceapă că Sekari nu se jucase cu vorbele.

— N-am puterea de a lua hotărâri în această privință, eu doar...

— Ne grăbim foarte tare.

— Bine... Haideți cu mine!

Preotul îi duse până la capela ce adăpostea relicva, o încăpere micuță, cu pereții acoperiți cu texte ce descriau nașterea copilului luminii divine, apărut din lotusul începuturilor.

— Mie nu-mi este îngăduit să intru acolo și cu atât mai puțin să deschid naosul.

— Să lăsăm asta în seama Marii Preotese, hotărî Sekari, îndemnându-l pe preot să iasă împreună cu el afară.

Isis citi cu voce tare ritualul săpat în piatră. Și, devenind ea însăși cuvânt viu, domoli duhurile păzitoare ale raclei și deschise ușa.

♀♀♀

Isis ieși din templu cu mâinile goale.

— Relicva a dispărut.

— Peste putință, grăi mai-marele temporarilor. Păzitorii nevăzuți l-ar fi ucis pe cel care ar fi cutezat s-o atingă!

Judecând după pavăza magică a raclei, s-ar fi zis că preotul nu se înșela.

Isis și Sekari se gândiră amândoi la același lucru: Prevestitorul, doar el, ar fi fost în stare să spulbere până și cea mai temeinică apărare.

— Descrie-mi-l pe cel care l-a înlocuit pe bucătar, ceru Sekari.

— Era un bărbat serios și priceput, venit dintr-un sat vecin. Nu ne-a dat niciun motiv să ne îndoim de el.

— Dar prin preajma templului nu s-a învârtit, în ultima vreme, vreun curios?

— Eu n-am observat nimic neobișnuit.

Isis se așeză la piciorul unei coloane.

Carevasăzică, Prevestitorul, sau unul dintre demonii lui, furase relicva, de negăsit de-acum înainte, și pusese capăt căutării sale. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Abydos și

să-l revadă pe Iker pentru ultima oară.

— Vino cu mine, șopti o voce de copil.

Isis se răsuci și dădu cu ochii de tânărul preot temporar, cu chipul luminat de un surâs prietenos.

— Iartă-mă, sunt ostenită, atât de ostenită...

— Vino, te rog.

Isis îi făcu pe plac și se lăsă călăuzită de băiețandru până în templul acoperit. Apoi păşiră împreună în capela lui Ra, unde, pe un altar, odihnea barca din lemn aurit a zeului luminii.

— De mai multe zile, îi dezvălui băiatul, mă nelinișteau anumite semne prevestitoare de rău. Forțe întunecate dădeau târcoale, iar mai-marii mei nu luau amenințarea în serios. Atunci m-am hotărât să nu stau cu mâinile în sân și să ascund relicva. Nu se spune oare că brațele lui Osiris sunt vâslele bărcii lui Ra? Ție, și numai ție, pot să-ți încredințez această taină.

Isis se apropie de altar, scoase capetele celor două mari vâsle și găsi înăuntrul lor brațele stăpânului din Abydos.

Preoteasa vru să-i mulțumească salvatorului ei, dar acesta pierise fără urmă.

După surâsul lui Isis, Sekari înțelese ca speranțele renăscuseră.

— Ne vom continua călătoria, îl înștiință ea. De azi înainte, vâslele noastre vor avea puterea brațelor lui Osiris.

— Magia ta...

— Nu, e meritul băiețelului. Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe mai-marele temporarilor.

— Un copil în templu?

— E cel mai tânăr preot.

— Mare Preotească, cu tot respectul cuvenit, trebuie să vă spun că vă înșelați! Cel mai tânăr are douăzeci de ani.

Isis își ridică privirea spre soare.

— Născut din lotus, copilul luminii îi oferise sprijinul său.

♀♀♀

— Ajută-mă să mă ridic, îi porunci Libanezul intendentului sau.

Îi era tot mai greu să se miște, dar nici să se oprească din înghițit prăjituri una după alta nu izbutea. Nesiguranța și grijile

îl rodeau și numai mulțumită dulciurilor putea să judece limpede și să-și păstreze sângele rece.

În toiul nopții sosi, nervos și agitat, Medes.

— Se pare că șacalii lui Sobek au mai slăbit paza. Totuși, eu rămân în continuare la fel de prevăzător.

— Neîncrederea e zălog de viață lungă, fu de părere Libanezul. Ai vești despre vizir?

— Nu iese din odaia lui și ajutoarele sale se îngrijesc de treburile zilnice. Suferă de o boală pe care nici măcar doctorul Gua nu știe s-o tămăduiască. Sfârșitul nu mai poate întârzia prea mult.

— Nesmontu mort, Sobek pe moarte... Minunat!

— Pe deasupra, n-am niciun decret regal de întocmit.

Libanezul mestecă o curmală înmuiată în alcool.

— Și ce înțelegi tu din asta?

— Oricât s-ar îndoi unii, eu cred că Sesostris fie a murit, fie nu mai e în stare să facă nimic, nici măcar să cârmuiască regatul. Și, fără el, Egiptul se duce de râpă.

— Dar regina?

— Zace abătută în odăile sale.

— Și Senankh?

— Nu poate să se împace cu gândul că prietenul său, Nesmontu, nu mai e. Pradă unei tristeți adânci, lucrează din ce în ce mai puțin.

Libanezul își scărpină bărbia.

— Nici că există împrejurări mai potrivite pentru noi! În locul meu, nimeni n-ar șovăi să pornească marele atac.

— Și atunci de ce te codești?

— Ceva îmi spune să nu mă pripesc...

— Uneori, o așteptare prea îndelungată devine păgubitoare. Memphisul vi se oferă pe tavă, să-l luăm!

— E nevoie de o ultimă verificare, hotărî Libanezul. Să punem la cale câteva mici atacuri. Dacă vrăjmașul va sta cu brațele încrucișate, am să ordon tuturor oamenilor noștri să se năpustească asupra orașului.

32.

În zori, Creţul îşi părăsi ascunzătoarea. Tot Memphisul se trezea din somn, iar rândunelele dansau în văzduh. Pâinea caldă era scoasă din cuptor, laptele proaspăt, turnat în vase şi primele conversaţii începeau să se lege.

Un vânzător de plăcinte îl îmbie pe Creţ să guste una.

— Pornim la atac.

— Din a cui poruncă?

— Chiar a Libanezului.

— Cuvântul de recunoaştere?

— Glorie Prevestitorului!

— Al doilea cuvânt de recunoaştere?

— Moarte lui Sesostris!

Creţul isprăvi de ronţăit plăcinta şi apoi îi dădu vestea şi Morocănosului. Mulţumiţi să treacă, în sfârşit, la fapte, cei doi se despărţiră. Fiecare ştia ce are de făcut mai departe.

♀♀♀

— Începe să se mişte, zise una dintre gărzile însărcinate cu supravegherea casei ce slujea drept adăpost luptătorilor din umbră. Pândarii i-au văzut pe Creţ şi pe Morocănos ieşind şi luând-o unul la dreapta, altul la stânga. Iscoadele noastre sunt pe urmele lor.

— Nu care cumva să-i pierdeţi din ochi! se răsti vizirul Sobek.

— În privinţa asta, fiţi pe pace. Când trebuie să-i arestăm?

— Să nu-i arestaţi!

— Şi dacă atacă oameni nevinovaţi şi se dedau la jafuri, noi să...

— Repet: oricare ar fi împrejurările, nu-i arestaţi. Cine nu respectă acest ordin va fi învinuit de trădare şi pedepsit aspru. Am vorbit destul de limpede?

Garda înghiţi în sec.

— Limpede ca lumina zilei, vizire Sobek.

♀♀♀

Creţul îi trezi pe cei care dormeau.

Negustori, vânzători ambulanţi, meşteri, cu toţii se amestecaseră printre egipteni atât de bine, încât nu stârneau nimănui bănuieli. Mai mult încă, pentru a câştiga încrederea gărzilor, mulţi dintre ei, prefăcându-se iubitori de ordine şi

supuși devotați ai faraonului, dădeau o mână de ajutor la prinderea hoților mărunți.

Acum însă gândul că vor semăna groaza în Memphis îi înveselea. Crezându-se la adăpost de orice atac, locuitorii capitalei vor fi luați prin surprindere. Iar spaima ce-i va cuprinde va înlesni izbânda armatei întunericului.

Primul atac avu loc noaptea, în port.

După plecarea muncitorilor, Creț și cinci tovarăși de-ai săi dădură foc unei magazii nepăzite, pline cu baloți de pânză de in.

Fumul se răspândi deasupra Memphisului și strigăte deznădăjduite izbucniră la scurt timp după incident.

Gărzile care priviră neputincioase la săvârșirea acestei nelegiuiri blestemară în gând ordinele mai-marilor lor.

♀♀♀

Cei doi tineri proaspăt căsătoriți se plimbau pe malul Nilului, gustând fericirea liniștită ce le învăluia inimile. La capătul unei zile de muncă, obișnuiau să se bucure astfel de răcoare, departe de larma orașului.

Înarmat cu un cuțit, un bărbat răsări brusc înaintea lor.

— Să ne întoarcem, hotărî soțul.

În spatele lor stăteau însă Morocănosul și alți trei complici de-ai săi, înarmați cu bâte.

— Dați-ne bijuteriile și veșmintele. Altminteri, vă batem până vă omorâm.

— Să le facem pe plac, zise, împăciuitoare, soția.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă las despuiat!

O lovitura de bâtă îi seceră picioarele. Nefericitul urlă de durere. Soția sa își scoase colierul, brățările și inelele.

— Luați tot, numai nu ne omorâți! îi imploră ea pe tâlhari.

— Vrem și rochia ta, tunica lui și sandalele amândurora. Repede! le ceru Morocănosul.

Goi, umiliți, speriați, cei doi soți încercară să-și vină în fire, neîndrăznind nici măcar să-i privească pe atacatorii care se îndepărtau.

Gărzile care stătuseră la pândă scrâșniră, cu furie, din dinți.

♀♀♀

Scribul număra greutățile de cântar întrebuințate la piață.

Grijuliu, însemna totul într-un registru pe care mai-marele său îl verifica în fiecare săptămână. Vreme de douăzeci de ani îşi îndeplinise atât de bine sarcinile, încât nu fusese niciodată mustrat, iar oamenii puteau să cumpere tot soiul de mărfuri fără teama că vor fi înşelaţi.

Câţiva netrebnici încercaseră în mai multe rânduri să-l păcălească sau să-i înapoieze greutăţi false, întrebuinţând fel de fel de şiretlicuri. Toţi zăceau acum în temniţă, căci negustorii necinstiţi îşi primeau pedeapsa cuvenită.

Odată munca isprăvită, scribul se pregătea să închidă uşa odăii de lucru, gândindu-se la bunătăţile ce-l aşteptau acasă: prepeliţe fripte, fasole, brânză proaspătă şi prăjituri cu miere. Ziua de naştere a soţiei sale era prilej pentru un adevărat ospăţ.

Apariţia Creţului şi a celor doi zdrahoni ce fluturau cuţite îl nedumeri.

— Ieşiţi afară îndată!

Izbindu-l cu pumnul în stomac, Creţul îl readuse la tăcere.

Cu răsuflarea tăiată, nefericitul se prăbuşi greoi, se lovi la cap de un perete şi leşină.

— Distrugeţi tot, le porunci Creţul tovarăşilor săi.

Aceştia distruseseră arhivele şi aruncară resturile peste trupul victimei lor.

Afară, nevăzute, gărzile rămaseră nemişcate.

♀♀♀

Generalul Nesmontu şi Sehotep ascultară cu atenţie raportul amănunţit al vizirului. Furturi, jafuri, incendii, atacuri asupra locuitorilor... Memphisul nu vorbea decât despre aceste pagube şi învinuia străjile că stătuseră cu mâinile în sân.

— Doar Creţul şi Morocănosul şi-au părăsit ascunzătoarea, continuă Sobek. Niciun alt grup n-a luat parte la aceste mârşăvii. După ce şi-au încheiat şirul nelegiuirilor, tâlharii aştia doi şi complicii lor s-au întors în bârlog. Aşa cum bănuiam, marea lor căpetenie se arată prevăzătoare şi vrea să vadă mai întâi de ce suntem în stare. Prin urmare, am trimis peste tot patrule. Dar ele nu vor descoperi nimic, dovedind astfel neputinţa noastră.

— După toate cele întâmplate, se împotrivi Nesmontu, te

încăpățânezi să nu miști un deget?

— Sekari n-a dibuit decât un cuib al demonilor. Dar, fără îndoială, există și altele. Prevestitorul le-a împrăștiat în tot orașul, iar reușita atacului său atârnă de iuțeala acestor trupe.

— Și cum ai să le ții piept?

Sobek zâmbi cu șiretenie.

— Asta, generale, e treaba ta! Am să-ți aduc o hartă a orașului, iar tu ai să-mi arăți care sunt cele mai potrivite locuri unde să ne așezăm soldații, fără a fi văzuți.

— Iată cum poate fi readus la viață un mort! se înflăcără Nesmontu.

— Bineînțeles, vei lua comanda chiar din prima clipă a atacului.

— Dar în privința celui care ar trebui să-mi urmeze la cârma armatei cum merg lucrurile?

— Întocmai așa cum am plănuit. Ofițerii se ceartă la nesfârșit între ei, fiecare vrea să fie numit mare general și să dobândească rangul tău. Regele lipsește, vizirul e bolnav, nu are cine să ia hotărâri. Armata și gărzile au rămas de izbeliște și niciun decret nu poate fi întocmit.

— L-ai înștiințat și pe Medes? întrebă Sehotep.

— Cred că e mai bine să nu știe nimic. În felul acesta, purtarea lui nu se va schimba și, dacă iscoadele Prevestitorului îl supraveghează, se vor încredința că neorânduiala domnește pretutindeni.

— Dar Sehotep? se neliniști generalul.

— Judecata trebuie să se desfășoare potrivit legilor, răspunse apăsat vizirul.

♀♀♀

Echipajul o privea pe Isis cu multă admirație. Înlăturase piedica ridicată de insula în flăcări, stârnise vântul de miazăzi, făcuse ca vâslele să fie ușoare și lesne de mânuit, înzestrându-le cu o putere de neînchipuit... Tânăra preoteasă înfăptuia minuni!

Corabia intră în cea de-a douăzeci și una provincie a Egiptului de Sus, Leandrul de Sus, unul dintre cele mai roditoare ținuturi ale regatului, datorită canalului ce făcea legătura cu Fayyum.

Sekari cunoștea bine ținutul și își amintea peripețiile prin care trecuse aici alături de Iker. În pofida capcanelor ce i se întinseseră, reușise să-l salveze pe Iker. Cine ar fi crezut că locul cel mai primejdios avea să fie Abydosul?

— Nu te mai socoti vinovat, îl sfătui Isis.

— N-am fost lângă el în clipa aleasă de Prevestitor, deci nu mi-am făcut datoria. Când regele va strânge iar laolaltă Cercul de Aur, am să-i spun că-mi părăsesc slujba.

— Faci o mare greșeală, Sekari!

— Am făcut-o deja.

— Părerea mea e alta. Dar ții tu seama vreun pic de ea?

Întrebarea îl tulbură pe Sekari.

— Doar tu și faraonul sunteți în stare să-l învingeți pe Prevestitor, iar Cercul de Aur vă va sprijini fără odihnă.

— Atunci nu mai vorbi de părăsirea lui. Altminteri, l-ai trăda pe Iker.

Corabia se apropia de orașul Crocodilului, capitala provinciei, străbătută în lung și-n lat de canale. Construit pe o vastă ridicătură de pământ, micul oraș dormita sub razele soarelui. Aici își avea sălașul un crocodil uriaș, incarnare a zeului Sobek. Doar cu puțin mai impunătoare decât el, soața zeului purta cercei de aur și sticlă.

— Ce relicvă trebuie să luăm de aici? întrebă Sekari.

— Până acum am adunat toate cele pomenite în *Cartea de geografie sacră* din Abydos. Dar în templul acestui oraș se celebrează în fiecare an o primă unire a mădularelor divine. Înnoind vechiul soare în inima marelui lac, crocodilul lui Sobek biruie negurile și vestește domnia lui Osiris, cel regăsit și reînviat.

La debarcader se zărea obișnuita forfotă. Muncitorii descărcau corăbiile, iar scribii notau felul mărfurilor și cantitățile.

— Așteaptă puțin aici, mă duc să cercetez împrejurimile.

— De ce te temi?

— N-am încredere în locurile prea liniștite.

Câtă vreme Sekari lipsi, echipajul, cu tot cu Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul, își trase sufletul. Câinele îi descuraja

pe curioşi să se apropie prea mult de corabie.

Sekari se întoarse destul de îngrijorat.

— Templul este închis. Va trebui să aflăm ce se întâmplă fără să atragem atenţia, căci am simţit multe priviri duşmănoase.

Însoţită de Vânt-de-Miazănoapte, Isis se plimbă pe lângă sanctuar. În spatele ei, la câţiva paşi, Sângerosul stătea la pândă.

Preoteasa intră în vorbă cu un vânzător de peşte.

— Aş vrea să duc o ofrandă la templu.

— Ai de aşteptat, frumoasa mea! Din pricina unui blestem, preoţii au părăsit locurile şi, dacă nu se întorc, crocodilul o să ne mănânce pe toţi.

— Unde s-au dus preoţii?

— În ţinutul flăcărilor, pe o insulă pierdută în partea de miazănoapte a marelui lac. Doar o minune îi mai poate salva de la înec.

— Cine ştie să mă conducă până acolo?

— Podarul cunoaşte aşezarea insulei, dar urăşte femeile drăguţe şi cere mult pentru aşa o treabă! Mai bine uită de el, frumoasa mea, şi pleacă de aici înainte ca demonii să pună stăpânire pe provincie.

Calmul măgarului şi al câinelui îi dădură de înţeles lui Isis că nu-i pândea nicio primejdie. Nimeni nu-i urmărea. Şi nici Sekari nu găsise ceva care să-i trezească bănuielile.

— Prevestitorul ne-a luat-o înainte, grăi el.

— Trebuie să-mi schimb înfăţişarea şi să-l conving pe podar să mă ducă acolo unde s-au adunat preoţii.

— E o capcană!

— O să vedem în curând, hotărî Isis.

♀♀♀

Cu părul încărunţit, cu faţa pământie, îmbrăcată într-o rochie sărăcăcioasă, Isis se preschimbase într-o femeie bătrână. Când urcă în barca podarului, un bărbat înalt şi, parcă, fără vârstă, acesta nu se ridică şi nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Te învoieşti să mă duci în ţinutul flăcării?

— E departe şi costă mult. Cu siguranţă tu n-ai cu ce plăti.

— Ce anume ceri?

— Eu nu mă mulţumesc doar cu o bucată de pâine şi un

burduf cu apă proaspătă! Ai un inel de aur?

— Uite-l aici.

Barcagiul cercetă inelul pe toate părțile.

— Mai vreau o bucată de pânză dintre cele mai bune și un vas de bronz.

— Iată și pânza.

Bărbatul o pipăi, apoi o împături.

— Cunoști Numerele?

— Cerul este Unu. Doi înseamnă focul zămislitor și aerul luminos. Trei sunt toți zeii, iar Patru – zările. Cinci deschide spiritul.

— De vreme ce știi să așezi laolaltă părțile podului plutitor, el are să te poarte până la ținta spre care-ai pornit. Ocolește abatorul, complicii lui Seth te așteaptă acolo.

Bărbatul coborî de pe pod, care se avântă cu de la sine putere către marele lac. Luat pe nepregătite, Sekari rămase pe mal.

♀♀♀

O ceață deasă învăluia ținutul flăcării. Podul plutitor își croi drum printr-un labirint de brațe de apă și se opri în fața unei insule pline de verdeață. Fluturându-și mâinile, preoții din templul lui Sobek cereau ajutor.

Mânuind cârma, Isis se apropie. Trebuia să-i salveze cu orice preț.

Ascunși în spatele prizonierilor lor, siliți astfel să se supună, părtașii lui Seth își agitau lăncile.

Un pelican se înălță deasupra insulei. Din pliscul său țâșni o rază de soare ce risipi ceața și arse abatorul și pe nelegiuiții care se adăposteau în el.

Teferi și nevătămați, preoții o întâmpinară cu bucurie pe salvatoarea lor.

— Fie ca pliscul pelicanului să se deschidă iar pentru tine, îi zise cel mai vârstnic dintre sacerdoți, iar din el să iasă la lumină cel reînviat. Dându-și sângele ca să-și hrănească puii, el întrupează dărnicia lui Osiris. Astfel se primenesc relicvele Egiptului de Sus. Venind până aici, tu le-ai redat tăria.

33.

În timpul mesei, Senankh, căruia îi plăcea să mănânce bine, de-abia ciuguli câte ceva. În schimb, bău mai mult decât obișnuia.

— Locuitorii Memphisului se tem, Medes, și noi nu suntem în stare să-i liniștim!

— N-ar trebui, oare, ca Luminăția Sa să se îngrijească de asta?

— Nici măcar nu știm unde se află faraonul, mărturisi Senankh. Casa Regelui n-a mai primit nicio porunca.

— Dar regina...

— Stă singură și tăcută în odăile sale, vizirul e pe moarte, Sehotep își așteaptă osânda. Eu mă descurc așa cum pot cu treburile regatului, dar am mâinile legate în privința siguranței. Armata și gărzile nu-mi vor da ascultare.

Medes se prefăcu îngrozit.

— Sesostris... Sesostris o fi...?

— Nimeni nu cutează să rostească un asemenea cuvânt. Poate s-a retras într-un templu. Oricum, dispariția lui Iker l-a zdrobit și n-are cine cârmui regatul.

— Trebuie să numim un ofițer în locul lui Nesmontu și să desfășurăm armata, își dădu cu părerea Medes.

— Fiecare ofițer e sprijinit de oamenii săi și nu se va da bătut cu una, cu două. Ne găsim în pragul unui război în care ofițerii se vor sfâșia între ei și nu văd niciun mijloc de a stăvili o astfel de nenorocire. Din fericire, luptătorii din umbră nu s-au dedat decât la atacuri răzlețe. Dacă ar fi știut mai bine cum stau lucrurile, s-ar fi năpustit cu toată forța și ar fi pus lesne mâna pe Memphis.

— Nu putem îngădui așa ceva! se împotrivi Medes. Să încercăm noi doi să întocmim un plan de bătaie!

— Gărzile se supun lui Sobek, armata lui Nesmontu. În ochii lor noi nu însemnăm nimic, poate doar niște piedici.

— Nu îndrăznesc să mă gândesc la...

— E o nebunie să rămânem la Memphis, n-o să scăpăm nici de oamenii Prevestitorului, nici de răzmerițe. Regatul se prăbușește, trebuie să plecăm.

— Nici nu-mi trece prin minte una ca asta. Sesostris se va

întoarce și ordinea va domni iarăși pretutindeni!

— Îți admir curajul, dar în anumite împrejurări devine curată nesăbuință. Nu slujește la nimic să te amăgești.

Medes se opri din mâncat și bău două cupe de vin pe nerăsuflate, străduindu-se să-și vină în fire.

— Dar trebuie să existe o cale, grăi el cu voce tremurătoare. Nu putem lăsa totul să se ducă de râpă!

— Maat ne-a părăsit, se plânse Senankh.

— Și dacă luptătorii din umbră sunt mai slabi decât ne închipuim noi și se mărginesc doar la jafuri și tâlhării?

— Căpetenia lor, Prevestitorul, vrea moartea lui Osiris, pieirea faraonului și distrugerea Egiptului. În curând, toate cele trei dorințe i se vor îndeplini.

— Ei bine, nu! răcni Medes. Fuga n-ar fi demnă de niște oameni ca noi. Și, la drept vorbind, unde să ne ducem? Mai bine luptăm să-i strângem laolaltă pe cei devotați lui Sesostris și să arătăm limpede că nu ne clintim de-aici.

Cuvintele Secretatului Casei Regelui îl uimiră pe Senankh. Socotindu-l slujbaș destoinic și curtean șiret, Marele Trezorier credea că Medes ține mult la traiul său îmbelșugat și că nu-i dă ghes inima să se jertfească în vreun fel.

— E adevărat că nu putem întocmi și răspândi în toată țara un decret, continuă Medes. Dar nimic nu ne oprește să dovedim trăinicia cârmuirii. Faraonul a părăsit adesea Memphisul, iar regina a vegheat asupra treburilor regatului. Duceți-vă la ea, vorbiți-i, vă rog, și convingeți-o să nu se lase doborâtă. Vrăjmașul n-a câștigat încă.

— Dar suntem, oare, în stare să-i ținem piept?

— Neîndoielnic! Soldații și gărzile trebuie sa simtă că cineva îi conduce.

— Am să mă străduiesc, făgădui Senankh.

— În ceea ce mă privește, îl asigură Medes, am să răspândesc vești liniștitoare. De încrederea noastră în viitor atârnă multe.

Tulburat, Marele Trezorier se ridică de la masă.

Poate că s-ar fi cuvenit să-i dezvăluie lui Medes planul lui Sobek Păzitorul. Dar, respectându-și cuvântul dat, Senankh tăcu. Și, chibzuind mai bine la cele spuse de Medes, fu bucuros

să-l numere pe Secretarul Casei Regelui printre apărătorii cei mai înfocați ai lui Sesostris.

♀♀♀

Corabia lui Isis intră într-o altă lume, cea a Egiptului de Jos. După ce șerpuise printre două deșerturi, Nilul își lua avânt și se desfăcea într-o deltă întinsă. Cele șapte brațe mari ale fluviului, din care luaseră naștere o puzderie de canale, alcătuiau o regiune înverzită, plină de palmieri.

În portul cel mic al Memphisului, Sekari schimbă echipajul. Fericiți să se întoarcă acasă, arcașii lui Sarenput nu aveau să uite nicicând curajul tinerei preotese. Rând pe rând îi mulțumiră pentru ocrotirea ce le-o oferise.

Noii corăbieri făceau parte din trupele speciale pregătite de Nesmontu. Noul căpitan, un bărbat cu purtări grosolane, dar aprig luptător, cunoștea cele mai ascunse cotloane ale acestor ținuturi, adesea neprimitoare, și mânuia cârma la fel de bine noaptea, ca și ziua. Născut într-un sat din mlaștinile aflate de-a lungul coastelor, nu se temea nici de șerpi, nici de insecte și nu se folosea de hărți.

— O femeie! strigă el când dădu cu ochii de văduvă. Doar n-are de gând să călătorească pe corabia mea!

— E corabia ei, îl lămuri Sekari, iar tu ai să i te supui.

— Glumești?

— Niciodată, atunci când mă aflu în slujba Marii Preotese din Abydos.

Căpitanul o măsură pe Isis cu ochi bănuitori.

— Urăsc să-și bată cineva joc de mine. Ce înseamnă toată povestea asta?

— Regatul trece printr-o mare primejdie, îi destăinui Isis. Trebuie să adun iute relicvele răspândite în Egiptul de Jos. Și fără ajutorul tău n-am să izbutesc.

— Atunci, sunteți într-adevăr...

— Ești gata de plecare?

— Prietenul meu Sekari a ales echipajul, și eu am încredere în el. Totuși...

— Eu îți spun încotro ne îndreptăm, iar tu dai poruncile cuvenite. Vâslele sunt înzestrate cu magia lui Ra și vântul ne va

fi prielnic. În schimb, o mulțime de dușmani vor încerca să ne răpună.

Căpitanul se scarpină în cap.

— Am îndeplinit destule misiuni nebunești în viața mea plină de peripeții, dar asta le va întrece pe toate. Și-acum să isprăvim cu trăncăneala și să pornim! Dacă am înțeles eu bine, timpul ne zorește. Care-i prima țintă?

— Letopolis, capitala Coapsei, cea de-a doua provincie a Egiptului de Jos.

♀♀♀

Blând, binevoitor, Marele Preot o întâmpină cu bucurie pe Marea Preoteasă din Abydos, care nu venise să caute o parte din trupul lui Osiris, ci unul dintre sceptrele zeului.

— Primejdii cumplite v-au îndemnat să veniți până aici, nu?

— Din păcate, da.

— Ținutul lui Osiris e amenințat?

— Misiunea mea e să-l protejez. Încredințându-mi simbolul triplei nașteri, îmi sunteți de mare ajutor.

— Să vă facem pe plac e o cinste pentru noi.

Isis și gazda sa vorbiră despre misterele luminii, ale pământului și ale stelelor.

Apoi preotul deschise ușile unei capele și scoase dinăuntru sceptrul de care atârnau trei curele din piele.

Isis o atinse pe prima, dar nu se întâmplă nimic.

— Încercați încă o dată!

Tânăra femeie pipăi cea de-a doua curea. Zadarnic.

— Trebuie să începeți cu a treia!

Preoteasa urmă sfatul, însă tot degeaba.

Preotul nu-și găsea cuvintele.

— Nu, murmură el, nu pot să cred!

— Sceptrul e fals, zise Isis. În afara voastră, cine mai intră în capelă?

— Cele două ajutoare ale mele, un bătrân de nouăzeci de ani, născut la Letopolis, și un tânăr preot temporar. Am încredere deplină în ei!

— N-ar fi trebuit să vă dovediți mai prevăzător?

— Doar nu bănuiți că...

— Unul dintre ei a furat adevăratul sceptru și l-a înlocuit cu acest fals, lipsit de orice putere.

— Cum a fost cu putință să se săvârșească o asemenea nelegiuire în templul meu?

Preotului i se făcu rău, și Isis se repezi să-l sprijine ca să nu se prăbușească.

— Iertați-mă, dar rușinea...

— Unde locuiesc cele două ajutoare?

— Lângă lacul sacru.

— Să mergem să vorbim cu ei!

Deși se clătina la fiecare pas, Marele Preot era dornic să-l găsească pe făptaș. După dezamăgirea de mai înainte, simțea acum o mânie surdă. Ocara ce-i fusese adusă îl îndemna să-l prindă pe nelegiuit și să-l dea pe mâna judecătorilor.

Smuls din somnul de după prânz, preotul cel bătrân nu se pierdu cu firea și vorbi limpede, înșirând orele când intrase și ieșise din templu și mulțumind zeilor care îi dăruiseră o asemenea fericire. Nu băgase de seamă că s-ar fi petrecut ceva nefiresc în ultima vreme. Zilele se scurgeau liniștite în Letopolis, iar el își trăia bătrâneţile în pace.

Marele Preot bătu la ușa celuilalt ajutor al său.

Nimeni nu răspunse.

— Ciudat... Trebuia să fie acasă!

— Să intrăm.

— În lipsa lui...

— N-avem timp de pierdut.

Mica locuință era goală, la fel și lăzile pentru veșminte.

— A fugit, recunoscu preotul, înciudat. El să fure, cine și-ar fi închipuit?

— Să încercăm să găsim un lucru de-al lui.

Scotociră peste tot, însă nu dădură decât peste o rogojină tocită.

— Îmi e de ajuns, zise Isis.

Tânăra femeie înfășură rogojina și o ridică în dreptul ochilor. Puțin câte puțin, intră în legătură cu fugarul, îl văzu limpede și desluși locul unde se ascunsese.

♀♀♀

Nemișcat, hoțul privea sceptrul pe care-l scosese din locașul lui și-l înlocuise cu o copie desăvârșită.

Devenit discipol al Prevestitorului, spera să primească o răsplată uriașă în schimbul distrugerii acestui însemn al puterii lui Osiris.

Până acum, sarcina se dovedise ușoară. Naivitatea mai-marelui său, capela nepăzită, această locuință tainică din afara orașului, pe care o căpătase... În curând, tovarășii săi aveau să vină să-l ia și să-l ducă departe de Letopolis, ca să îngroașe rândurile viitorilor stăpâni ai Egiptului.

În pragul unui astfel de viitor măreț, el șovăia totuși să distrugă o așa comoară.

Slujba sa de preot temporar îi oferise atâtea revelații, încât nu se prea încumeta să pângărească obiectul sacru. Bineînțeles, noua credință îl atrăgea mai ales datorită privilegiilor de care se bucurau bărbații și supunerii depline a femeilor, făpturi desfrânate, gata oricând să-și arate farmecele. Se credea în stare să se lepede de trecut și să-și uite vechea îndatorire. Trebuia, prin urmare, să sfarme acest mâner simplu din lemn de salcâm de care erau agățate trei curele din piele.

Pentru a doua oară, lama cuțitului său le atinse în treacăt.

Și, pentru a doua oară, se lăsă păgubaș.

Furios pe el însuși, își crestă brațele și pieptul. Mirosul sângelui îl mai potoli. Mâine, cel al necredincioșilor va curge în valuri!

La gândul acesta își recăpătă întreaga tărie.

Va învinge magia lui Osiris! Apucă din nou arma, hotărât să scape odată de obiectul stânjenitor.

Ușa ascunzătoarei se deschise brusc, lovindu-se de perete.

Uimit, preotul rămase cu mâna ce ținea cuțitul ridicată în aer și văzu năpustindu-se spre el un bărbat voinic ce-l înșfăcă de picioare și-l trânti la pământ. Năucit, hoțul scăpă cuțitul, iar Sekari îi petrecu o sfoară în jurul gâtului.

Isis luă cu grijă sceptrul.

Ieșindu-și din minți, hoțul îl înălță în slăvi pe Prevestitor și-i blestemă pe vrăjmașii săi. Sătul de ocările lui, Sekari îl sugrumă.

Când Isis atinse prima curea, cea a nașterii luminoase, soarele

se aprinse şi mai tare, iar cerul deveni şi mai albastru. Raze de aur învăluiră templul, iar privirile statuilor fură însufleţite de o licărire nepământeană.

Cea de-a doua curea făcu să se ivească puzderie de stele în plină zi, iar când tânăra femeie îşi plimbă degetele peste cea de-a treia curea, din pământ răsăriră o sumedenie de flori şi grădina din faţa sanctuarului se împodobi cu mii de culori.

Văduva aşează sceptrul în coşul misterelor şi se întoarse pe corabie.

34.

Fostul ajutor al primarului din Medamud îşi înmulţea dovezile de credinţă. Învinuindu-l întruna pe vechiul primar, căindu-se pentru propriile rătăciri şi lăudând meritele noilor aleşi, ducea el însuşi mâncare şi băutură soldaţilor care păzeau şantierul templului, oprind pe oricine să intre în pădurea sacră.

Discipolul Prevestitorului îşi pierduse nădejdea că va găsi un soldat mai slobod la gură. Flăcăii ăştia vânjoşi nu vorbeau cu nimeni, respectând ordinele primite, şi de-abia dacă rosteau câteva cuvinte de mulţumire.

Un singur lucru era mai presus de orice îndoială: de când pătrunsese în ţinutul interzis, acolo unde se ascundea sanctuarul lui Osiris, regele nu mai dăduse niciun semn.

La înmormântarea bătrânului, iubit de săteni, ucigaşul său nu mai contenea cu jelaniile.

— Am pierdut memoria satului, se văita un prieten al dispărutului, aproape tot atât de bătrân. Odată cu el au pierit destule taine.

— Cât i-ar fi plăcut să vadă noul templu! grăi ucigaşul. Întâlnirea cu faraonul a fost ultima lui mare bucurie. Păcat că regele a plecat atât de iute. Sărbătoarea deschiderii ar fi stârnit şi mai multă veselie dacă lua şi monarhul parte la ea.

Mâinile moşneagului se încleştară pe toiag.

— Faraonul n-a părăsit Medamudul, şopti el.

— Conduce chiar el lucrările de pe şantier?

— Cred că trece prin încercarea lui Osiris în inima pădurii

sacre.

— Şi ce înseamnă această încercare?

— Nu ştiu. Doar monarhul e în stare s-o înfrunte, primejduindu-şi viaţa. De reuşita lui atârnă bunăstarea regatului.

— Atunci să ne rugăm să izbândească!

Moşneagul încuviinţă.

Ucigaşul nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Carevasăzică, uriaşul era acum o pradă uşoară. Dacă discipolul Prevestitorului răzbea până în mijlocul ţinutului lui Osiris, l-ar fi putut omorî pe Sesostris.

Apoi, socotit drept un viteaz fără pereche de către stăpânul său şi de ceilalţi credincioşi, avea să capete o răsplată pe care nici măcar nu îndrăznea să şi-o închipuie. Deja se vedea primar al Tebei, slăvit de supuşii săi! Cei care i se vor împotrivi vor fi doborâţi fără milă, iar groaza îi va cuprinde pe necredincioşi.

Însă, mai înainte de toate, trebuia să se strecoare în pădure fără ca soldaţii să-l zărească.

Nu putea să se bizuie pe niscaiva complici şi nici să înjunghie vreun soldat, bine pregătit de altfel, fără să atragă atenţia celorlalţi.

Aşa că va folosi o armă ascunsă: va turna în mâncăruri o licoare adormitoare.

♀♀♀

Şi Medes se îngrăşa văzând cu ochii. Pe măsură ce ziua hotărâtoare se apropia, numai mâncarea îi domolea zbuciumul.

Lacom, înfuleca în toiul nopţii din bucatele alese ale Libanezului. Raţa cu sos era demnă de un ospăţ regesc. Cât despre vin, ar fi desfătat până şi sufletele strămoşilor în ziua sărbătorii vinului.

— Senankh mi s-a destăinuit, mărturisi Medes. Nu mă vedea cu ochi buni şi n-avea încredere în mine, dar i-am schimbat părerea dovedindu-i credinţa mea deplină faţă de rege, în aceste vremuri de restrişte. Deznădăjduit, Marele Trezorier voia să fugă şi mă sfătuia să fac la fel! Dar, în loc să încuviinţez aceste planuri, am încercat să-l îmbărbătez. Oare nu e de datoria noastră să luptăm contra duşmanului arătându-le locuitorilor

capitalei că n-au a se teme de nimic?

Medes izbucni în râs, dar Libanezul rămase tăcut.

— Să pornim atacul, îl povăţui Secretarul Casei Regelui. Nu vom întâmpina decât o slabă împotrivire. Odată Memphisul căzut în mâinile noastre, regatul se va prăbuşi.

— Nicio veste despre Sesostris?

— Aş fi primul care-ar afla-o, căci ar trebui să întocmesc un decret îndată ce s-ar întoarce! Bolnav sau neputincios, faraonul nu mai cârmuieşte şi golul pricinuit de lipsa lui se măreşte cu fiecare zi.

— Şi vizirul?

— Trage să moară. Senankh nici măcar nu-l mai vizitează.

— Dar regina?

— Am stăruit ca Marele Trezorier s-o îndemne să se folosească în mod făţiş de rangul ei şi să conducă. Dar Senankh va da greş, sunt sigur! Durerea Marii Soţii regale dovedeşte că Sesostris nu mai e în stare să domnească asupra Egiptului sau poate chiar a pierit.

— Armata?

— Împărţită în grupuri gata să se încaiere între ele. Fără Marele General, se va risipi. Şi nici gărzile nu stau mai bine. Egiptul e bolnav, foarte bolnav! Să isprăvim acum cu el, înainte ca Dumnezeu ştie ce tresărire să-l facă să spere că se va vindeca.

Libanezul se înfruptă din mai multe feluri de brânză grasă şi bău vin roşu, tare, adus din oraşul Imau.

— Oare de ce tace Prevestitorul? se nelinişti el.

— Pentru că forţele de ordine au împânzit întregul Abydos, răspunse Medes, şi nu lasă pe nimeni să iasă. Să încerce să ne trimită un mesaj ar însemna moarte curată.

— Am nevoie de un ordin de la el pentru a porni marele atac, grăi răspicat Libanezul.

— Te mai îndoieşti încă de slăbiciunea duşmanului?

— Şi dacă Senankh se preface?

— M-am gândit şi eu la asta! Şiret, bănuitor, ştie să întindă capcane. Dar şi-a pierdut orice punct de sprijin. Mă pricep la oameni, pe el l-au doborât deja gândurile cele mai negre.

— Prea e frumos totul, hotărî Libanezul.

Medes nu se mai putu stăpâni.

— Ai pus la cale câteva atacuri răzlețe, jafuri, tâlhării, care arse, ca să vezi ce va urma, și ai văzut: câteva patrule nepricepute au răscolit pe ici, pe colo, fără să găsească nimic, în ceea ce mă privește, ți-am adus informații prețioase despre un regat pe cale să se năruie! E rândul tău, îngrijește-te de partea ce-ți revine, iar Prevestitorul te va răsplăti.

— Simțurile mele îmi spun să fiu prevăzător.

Medes își ridică brațele, disperat.

— Din pricina lor, Memphisul o să ne scape!

— Până acum, ele m-au ferit de necazuri.

— Nu cumva ți-e frică tocmai acum, când a sosit clipa să punem mâna pe putere?

Ochii mici și negri ai Libanezului îl țintuiră pe Medes.

— Sunt alături de Prevestitor de mult mai multă vreme decât tine și nu îngădui nimănui să mă învinuiască de lașitate. Ține minte asta și să nu mai rostești vreodată asemenea vorbe.

— Bine. Așadar, ce hotărăști?

— Facem o ultimă verificare, un atac ceva mai însemnat, după care vom lăsa ca una din trupele noastre să fie descoperită. Din felul în care o să se miște gărzile, vom afla dacă lucrurile stau într-adevăr așa cum îți închipui tu.

După ce Medes plecă, Libanezul isprăvi toate prăjiturile de pe tavă. Îndată ce va fi numit în fruntea gărzilor noii stăpâniri, se va descotorosi de trufașul Secretar al Casei Regelui.

♀♀♀

— Încotro? o întrebă căpitanul pe Isis.

— Spre cea de-a treia provincie a Egiptului de Jos, Vestul.

De-acum înainte, călătoria avea să fie altfel, fără să semene câtuși de puțin cu coborârea de-a lungul văii Nilului, de la Elephantina la Memphis. Isis o să încerce să culeagă relicvele osiriene din Deltă începând dinspre apus, apoi luând-o către răsărit, înainte de a porni spre miazăzi și de a ajunge în provincia Heliopolisului, numită Stăpânul-Este-pe-Deplin-Sănătos. Iar dacă zeii îi vor îngădui să reușească, va strânge până atunci toate relicvele necesare întregirii trupului osirian, suport al reînvierii lui Iker.

Căpitanul nu avea nicio pricină de nemulțumire. Vremea era plăcută, vântul, prielnic, echipajul nu-și cruța puterile... Oare ar fi trebuit să-și schimbe părerea despre femei? Nicidecum, căci preoteasa nu semăna cu nicio alta.

În apropierea Castelului Coapsei, templul cel mare al provinciei, Isis se gândi la Doamna Apusului, minunata zeiță cu zâmbet blând, care-i întâmpina pe cei drepți când păşeau pe tărâmul celălalt. Acolo, aceştia se odihneau în pace, înzestrați cu o altfel de viață, hrănită de Maat. Un destin prea timpuriu pentru Iker! Soțului ei nu-i secătuiseră puterile, el trebuia să-și continue calea pământeană și să ducă mai departe înfăptuirile lui Sesostris.

Când corabia acostă, Vânt-de-Miazănoapte scoase un zbieret atât de răsunător, încât muncitorii din port și mulțimea de gură-cască ce se învârteau pe-acolo râmaseră împietriți.

— Ne așteaptă niscaiva necazuri, observă Sekari.

Înfățișarea amenințătoare a Sângerosului îi întări părerea.

Un grup de preoți și de soldați cerea să urce la bord, dar Isis preferă să coboare ea pe mal. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu obrajii scofâlciți, se repezi înaintea ei.

— Plecați de îndată, locul ăsta e blestemat!

— Trebuie să merg la templu.

— Peste putință, nimeni n-are cum să treacă de câmpul scorpionilor. Monștrii s-au trezit și i-au ucis pe cei mai mulți dintre preoți. Un crocodil uriaș trăiește acum în lacul sacru, împiedicând orice purificare.

— Am să încerc să înlătur vraja cea rea.

Bărbatul își ieși din fire.

— Plecați, vă poruncesc!

Isis făcu un pas înainte.

Când unul dintre soldați vru s-o cuprindă de mijloc, Sângerosul se năpusti asupra lui și-l trânti la pământ. La un semn al lui Sekari, arcașii se pregătiră să tragă.

— Nu se cuvine să vă purtați așa cu Marea Preoteasă din Abydos.

— Nu știam că... Eu...

— Dați-vă la o parte din drum, adunătură de fricoși ce

sunteți! O să vedem și singuri despre ce e vorba.

Sekari se ținea bățos, deși se îndoia că o vor scoate cu bine la capăt.

Iar când dădu cu ochii de puzderia de scorpioni negri și galbeni ce colcăiau în grădina și pe aleile templului, se îndoi încă și mai mult.

Dar Isis nu șovăi.

— Thot a rostit marele cuvânt care oferă deplinătate zeilor, grăi ea. El l-a făcut pe Osiris să trăiască din nou. Voi, copii ai lui Serket, zeița drumului îngust ce duce către lumina reînvierii, doamnă a înălțimii cerului și a ridicării pământului, nu vă împotriviți văduvei! Picurați veninul vostru în tot ce e necurat, ardeți tot ce trebuie să piară, înțepați-l pe dușman! Fie ca flacăra voastră să-i oprească în loc pe vrăjmașii mei și să-mi elibereze drumul.

La auzul acestor vorbe, primejdioasele făpturi rămaseră câteva clipe nemișcate, apoi, una câte una, se strecurară pe sub pietre. Sekari crezu în puterea formulelor magice până când zări un scorpion negru cățărându-se pe tunica lui Isis.

Tânăra femeie întinse mâna spre el.

Acul veninos părea gata să lovească.

— Arată-mi unde se află relicva.

Scorpionul se liniști, iar Isis îl așeză binișor pe pământ și porni în urma lui.

Animalul o conduse spre lacul sacru.

Și de-abia coborî preoteasa primele trepte ale scării, că din adâncuri se și ridică la suprafața apei un crocodil enorm.

Pe spatele său stăteau coapsele lui Osiris.

După ce trecu, la rândul său, de câmpul cu scorpioni, Sekari vru s-o oprească pe sora sa.

— Fii cu băgare de seamă, te rog! Monstrul ăsta n-are un aer împăciuitor.

— Gândește-te la misterele lunii *khoiak*, fratele meu din Cercul de Aur. Osiris ia atunci înfățișarea animalului lui Sobek pentru a străbate oceanul începuturilor.

Sekari își aminti cum, în Fayyum, Iker fusese salvat de la înec de către stăpânul apelor, un crocodil uriaș.

Păzitorul lacului se apropie de Isis, cufundată până la piept în apă, și-și deschise botul dând la iveală dinții amenințători.

— Tu, cuceritorule cu chip frumos, ce răpești mințile femeilor, continuă-ți munca de culegător!

Un soi de tandrețe însufleți ochii mici ai crocodilului. Isis întinse mâinile și luă relicvele.

Căpitanului îi făcu mare plăcere să-și dovedească iscusința, alegând cel mai bun drum spre cea de-a șaptesprezecea provincie a Egiptului de Jos, Tronul. Un alt corăbier, oricâtă experiență ar fi avut, s-ar fi rătăcit în toată această încrengătură de canale din preajma coastei mediteraneene. Dar, deslușind parcă toate capcanele ce se ascundeau sub luciul apei, el mânuia cârma cu ușurință. Când puternici, când dispărând aproape cu desăvârșire, curenții se schimbau adesea, dar căpitanul nu se lăsa păcălit.

— Unde anume trebuie să ajungem? o întrebă el pe Isis.

— La insula lui Amon.

— Am ocolit-o de când mă știu! Pe-aici se vorbește că duhurile te împiedică să te apropii de ea. Eu, unul, nu prea cred că e adevărat, dar cei care s-au încumetat să verifice au naufragiat.

— O să acostăm în partea de miazănoapte a insulei, acolo unde bat vânturile dinspre mare.

Căpitanul nu mai lungi vorba, atent la cârmă. Neliniștit, Sekari încerca să zărească dacă pe insulă îi aștepta cineva.

Dar insula părea pustie.

— Eu cobor primul, hotărî Sekari.

Isis încuviință.

Însoțit de Sângerosul, care avea poftă de joacă, Sekari descoperi o bucată de pământ sterp, locuit doar de țânțari.

Nicăieri nu se înălța vreun sanctuar ori vreo capelă care să adăpostească relicva.

Vânt-de-Miazănoapte cutreieră peste tot căutând ceva de mâncare și se opri lângă o plantă cu tulpină roșie și flori albe.

Isis îngenunche, săpă în pământul fărâmicios și scoase la lumină încheieturile mâinilor lui Osiris.

35.

Cu sufletul pradă unei spaime cumplite, Gergu bea tot mai mult. Clipa atacului hotărâtor se apropia, ceea ce îl făcea să se piardă ușor cu firea.

Și totuși, pe zi ce trece, împrejurările deveneau tot mai prielnice, iar Memphisul avea să cadă ca un fruct copt în mâinile credincioșilor Prevestitorului. Iar viitorul urma să-i aducă lui Gergu un rang de înalt demnitar, o casă frumoasă și femei câte voia.

La drept vorbind, chiar femeile erau marea lui problemă acum. Din pricina purtărilor sale de brută, nu mai era primit în cele mai bune lupanare și nu mai găsea femei, nici măcar străine, care să se supună poftelor sale. Așa că trebuia să se mulțumească doar cu o speluncă îndoielnică, aflată în apropierea casei pe care Medes i-o dăruise dansatoarei Olivia, o încrezută care ar fi trebuit să-l prindă în capcană pe Sehotep. Neisprăvita dăduse greș și plătise cu viața pentru asta.

Înfățișarea speluncii nu prea te îndemna să pășești înăuntru.

— Vreau o fată, ceru Gergu.

— Mai întâi plătești, i-o reteză stăpânul casei.

— Brățara asta de comalină ajunge?

— Oh, prințe! Am două fetișcane, supuse și pricepute. Amândouă sunt străine. Du-le unde vrei tu!

Însoțit de prostituate, Gergu îi ceru portarului care locuia în odaia de la intrare, cheia casei ce aparținea lui Bel-Tran. Sub acest nume, Medes cumpărase mai multe clădiri unde își ascundea bogățiile dobândite în urma negoțului pe ascuns.

La început, vesele și ascultătoare, fetele începură să se împotrivească îndată ce Gergu le pălmui. Cu ochii în lacrimi, se puseră pe urlat, și una dintre ele izbuti să fugă.

Furios, Gergu o izgoni pe cealaltă cu lovituri de picioare, închise ușa, îi înapoie portarului cheia și plecă să-și încerce norocul în altă parte.

Stăpânul bordelului nu găsi deloc pe placul său purtarea lui Gergu și povesti gărzilor ce se întâmplase.

Ofițerul îl luă la întrebări pe portar.

— Îl cunoşti pe omul ăsta?

— Da şi nu. Adică nu ştiu cum îl cheamă, că nu stă aici în cartier. Dar mi se pare că l-am mai văzut pe vremea când o frumoasă dansatoare avea de gând să se mute în casa asta.

— Şi a cui e casa?

— A unui negustor, Bel-Tran.

— Iar tu i-ai dat cheia unui asemenea ticălos?

— Da, pentru că venea din partea negustorului.

Altădată, ofiţerul şi-ar fi încheiat căutările aici. Dar, în împrejurările, de acum primise ordin, asemenea colegilor săi, să cerceteze cu atenţie orice faptă care ar fi putut duce la descoperirea unei ascunzători a luptătorilor din umbră. Prin urmare, ofiţerul află de la portar cum arată Gergu, făcu un desen şi plănui ca, după lăsarea întunericului, să se furişeze şi să cotrobăie niţel prin locuinţa lui Bel-Tran.

♀♀♀

Ca să-şi domolească furia răzbunându-se pe cineva mai slab ca el, Gergu plecă în satul Colina Înflorită. Aici obişnuia să-i caute nod în papură celui care se îngrijea de hambare şi îl silea să-i ofere o parte din câştiguri, ameninţându-l că altminteri îl va da pe mâna gărzilor. Bietul om îşi pierduse somnul, de teama unui raport întocmit de responsabilul principal al hambarelor, căruia nimeni nu-i punea la îndoială cuvântul.

Când îl zări pe Gergu, bărbatului îi îngheţă sângele în vene.

— Totul... totul e în ordine!

— Aşa îţi închipui tu? Lista greşelilor tale mi se pare nesfârşită. Ai noroc însă că ţin mult la tine.

— Dar v-am plătit acum mai puţin de-o lună!

— Trebuie să mai dai ceva pe deasupra.

Nevasta îngrijitorului sări în ajutorul bărbatului ei.

— Înţelegeţi-ne şi pe noi, nu avem de unde să...

Gergu îi trase o palmă.

— Ţine-ţi gura, femeie, şi vezi-ţi de bucătăria ta!

Îngrijitorul era fricos de felul lui, dar nu suferea să se atingă cineva de soţia lui. Şi, de data aceasta, Gergu întrecuse măsura. Însă nu cuteză să-l înfrunte, şi-i făcu pe plac.

— Am înţeles, vă dau tot ce vreţi.

♀♀♀

Nevasta lui Medes izbucni în hohote de plâns.

Doctorul Gua aşteaptă, răbdător, să se oprească şuvoiul de lacrimi, apoi îi ascultă inima.

— Trupul vă e sănătos, dar n-aş putea spune acelaşi lucru şi despre suflet.

Arătându-se mai blând ca de obicei, doctorul se străduia să priceapă ce rău atât de cumplit o măcina pe această femeie bogată şi căreia îi erau îndeplinite toate poftele.

— Aţi trecut printr-o mare suferinţă în copilărie?

— Nu, doctore.

— Cum vă înţelegeţi cu soţul?

— Minunat! Medes e un bărbat care ar face fericită orice femeie.

— Aveţi vreo dorinţă care nu vă dă pace?

— Da, să slăbesc fără să mă înfrânez de la mâncare... dar nu izbutesc!

Această încercare de a-l păcăli îl supără pe Gua. Nu voia să se mărginească la formula „o boală pe care n-o cunosc şi nu pot s-o vindec". Simţind că se apropie de adevăr, se gândi la un mijloc nesigur de a-l afla, dar care uneori dădea roade.

— Înghiţiţi aceste leacuri, o sfătui el. Din păcate, nu vă sunt de ajuns, aşa că plănuiesc să mai încercăm ceva.

— N-am să mai plâng? Mă voi simţi mai bine?

— Sper.

— Oh! Doctore, sunteţi duhul meu bun! Mă va durea?

— Câtuşi de puţin.

— Când începem?

— Curând. Mai întâi însă, nu uitaţi de hapuri.

Acestea o pregăteau pe nevasta lui Medes pentru o încercare delicată. Poate cu ajutorul lor Gua va reuşi s-o aducă pe nevasta lui Medes într-o stare asemănătoare cu somnul, în timpul căreia să mărturisească spaimele ce zăceau îngropate în străfundurile fiinţei sale.

♀♀♀

În drum spre cea de-a cincisprezecea provincie a Egiptului de Jos, Ibisul, căpitanul îşi dovedi măiestria din plin. Simţindu-se

în largul său în această lume a apelor, mânuia cârma fără să şovăie câtuşi de puţin.

— Unde acostăm? o întrebă el pe Isis.

— Deocamdată, aştept un semn.

Pe meleagurile acestea, Thot îi despărţise pe Horus şi pe Seth, care se încleştaseră într-o luptă aprigă, de care depindea echilibrul întregii lumi. Domolindu-i pe cei doi războinici, vrăjmaşi pe veci, şi recunoscându-l pe Horus ca urmaş de drept al lui Osiris, zeul cunoaşterii făcuse să se audă glasul lui Maat.

Sekari scruta bărcile de pescari ce le urau călătorilor bun venit, prin gesturi prietenoase. Brusc, măgarul şi câinele se ridicară şi se uitară către cer.

Un ibis imens cobora din văzduh spre corabie.

Impunător, se aşeză la pupa, o privi îndelung pe tânăra preoteasă, apoi îşi luă zborul.

Pasărea uriaşă lăsase pe corabie două vase de alabastru – o piatră tare, protejată de zeiţa Hathor.

— Sunt umplute cu apă din Nun, care înlesneşte înnoirea trupului lui Osiris, zise Isis.

Fără a se mai mira de nimic, căpitanul se supuse hotărârii Marii Preotese din Abydos şi îndreptă corabia către sud-est, spre cea de-a douăzecea provincie a Egiptului de Jos, Şoimul Mumificat.

Îndepărtându-se de ţărmul Mediteranei, echipajul se bucură. De-acum încolo, aveau să întâlnească mai puţine mlaştini şi insecte, dar mai multe ogoare şi plantaţii de palmieri. Corabia apucă pe unul din braţele largi ale Nilului şi, datorită vântului prielnic dinspre miazănoapte, înainta cu iuţeală.

— Unde ne oprim? întrebă căpitanul.

— Pe insula lui Soped.

— Un pământ interzis! Adică, interzis... neiniţiaţilor. Dar asta nu ne priveşte pe noi, bănuiesc.

Zâmbetul uşor al lui Isis îl linişti, şi căpitanul îşi dădu toată silinţa să mânuiască lin cârma.

Pe insulă trăia un grup mic de preotese, care se îngrijeau de sanctuarul lui Soped, şoimul mumificat ce purta barbă osiriană. Două pene ale lui Maat îi împodobeau capul.

Marea Preoteasă, o brunetă zveltă cu chip sever, îi ieşi lui Isis în întâmpinare.

— Cine e stăpâna vieţii?

— Sekhmet.

— Unde se ascunde ea?

— În piatra venerabilă.

— Cum o vei dobândi?

— Dezlegându-i taina cu ajutorul spinului ascuţit de salcâm, dedicat lui Soped.

Preoteasa o conduse pe Isis în sanctuar. La picioarele şoimului mumificat stătea spinul de turcoaz. Isis îl luă şi-l ridică în dreptul ochilor săi.

— Din Ra, făptură de metal, se naşte o piatră menită să-l facă pe Osiris să crească, grăi ea. Această operă ascunsă preschimbă lucrul neînsufleţit în aur. Ea îmi este astăzi de trebuinţă pentru a împlini reînvierea.

Privirea şoimului scânteiază.

Cu vârful spinului, Isis atinse cele două pene. Trupul păsării se desfăcu, dând la iveală o piatră cubică din aur.

♀♀♀

Bubastis, capitala celei de-a optsprezecea provincii a Egiptului de Jos, Copilul Regal, era un oraş bogat şi clocotind de viaţă. Aici se celebra o mare sărbătoare în cinstea zeiţei pisici Bastet, în timpul căreia localnicii lăsau la o parte orice reţineri.

Mai mulţi soldaţi coborâră împreună cu Isis de pe corabie.

— Ciudat, îşi dădu cu părerea Sekari. Oare de ce creaturile Prevestitorului nu se arată prin preajmă? Întrucât el nu renunţă niciodată, mă aştept să ne întindă o cursă şi mai vicleană decât celelalte. Poate chiar aici. Să fim cu mare băgare de seamă.

Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul stăteau cu toate simţurile încordate. La vederea câinelui, o droaie de pisici se căţărară cât mai sus, departe de el.

În faţa templului principal, un colos întruchipa *KA*-ul lui Sesostris. Mica trupă se plecă înaintea lui cu respect, iar Isis îl rugă să-i dea puterea să-şi ducă până la capăt căutarea.

Marea Preoteasă a templului, o femeie frumoasă, cu ochi migdalaţi, o primi pe Isis în grădina unde creşteau peste o sută

de soiuri de plante tămăduitoare. Adepți ai temutei Sekhmet, doctorii culegeau de aici darurile blândei Bastet, trebuincioase pentru prepararea leacurilor.

De sub jilțul stăpânei sale, un motan negru, neînchipuit de mare, o privi țintă pe Isis, apoi se întinse agale, torcând mulțumit, semn că încuviința această vizită neașteptată.

— Grădina primește lumina ce răzbate prin fereastra cerului? întrebă Isis.

— Fereastra s-a închis, zise cu amărăciune Marea Preoteasă, iar strălucirea tărâmului de dincolo nu mai învăluie sipetul misterios, care va rămâne astfel închis.

— Dar fără conținutul lui, misterele nu pot fi celebrate, îi reaminti Isis. Ai rostit formulele de implorare?

— Zadarnic.

Sekari avusese dreptate. Prevestitorul nu se dădea bătut. Astupând fereastra din Bubastis, închidea locul de trecere între văzut și nevăzut și o împiedica pe văduvă să ia comoara necesară întregirii trupului lui Osiris.

— Vreunul dintre apropiații tăi s-a purtat nefiresc în ultima vreme?

— Un preot permanent a fugit luând cu el *Cartea ferestrelor cerești*, mărturisi Marea Preoteasă.

Isis făcu vreo câțiva pași prin grădină. Când ajunse lângă o zonă unde creștea mușețel, motanul uriaș țâșni de la locul său, își înfipse ghearele în vipera care se pregătea s-o atace pe Isis și o ucise dintr-o singură mușcătură.

Marea Preoteasă din Bubastis nu-și credea ochilor. Nicicând un șarpe nu pângărise sanctuarul.

— Pisica soarelui l-a biruit pe ucigașul ivit din adâncurile tenebrelor, grăi Isis. Du-mă la capela zeiței!

Șapte săgeți protejau locașul.

Una câte una, văduva le azvârli spre cer.

Îmbinându-se, ele alcătuiră o suliță luminoasă care sfâșie azurul ca pe o țesătură și apoi căzu pe pragul capelei. Isis deschise ușa de bronz și găsi înăuntru un sipet.

— Văd energia pe care o închizi în tine, unesc forța lui Seth cu cea a vrăjmașului, pentru ca ele să nu rănească trupul lui

Osiris.

Cu ajutorul vârfului suliţei născute din cele şapte săgeţi, Isis trase zăvorul şi scoase din sipet patru pânze rituale. Corespunzând celor patru zări, ele simbolizau Egiptul reunit întru gloria Celui Reînviat şi slujeau la înfăşurarea mumiei osiriene.

— Ai să le primeşti înapoi după încheierea ritualului de la Abydos, îi făgădui Isis Marii Preotese.

— Hoţul va folosi împotriva voastră *Cartea ferestrelor cereşti*!

— Fii liniştită, n-o să ajungă prea departe. Am să-ţi trimit eu o copie a acestei scrieri.

Motanul aştepta mângâieri, pe care văduva i le dărui bucuroasă înainte de a se întoarce pe corabie.

Omul care stătea de veghe în vârful catargului zări ceva şi făcu semne către ceilalţi corăbieri.

Pe apă plutea leşul preotului vândut Prevestitorului. În mâna dreaptă ţinea un papirus ud, pe care nu se mai putea citi nimic.

36.

Marele Trezorier Senankh punea mare preţ pe ordine. De aceea, odăile de lucru ale Dublei Case Albe slujeau drept pildă de curăţenie şi bună rânduială. Fiecare scrib ştia ce are de făcut şi punea îndatoririle mai presus de drepturi. Nimic nu-l scotea mai râu din minţi pe Senankh decât slujbaşii care încercau să tragă foloase necuvenite de pe urma rangului lor. Dar Marele Trezorier îi descoperea întotdeauna şi punea capăt neîntârziat înşelăciunilor. Slujbele nefiind dobândite pe viaţă, nu-i dădea nimănui mâna să trândăvească.

Când cei cinci oameni înarmaţi năvăliră într-una dintre sălile arhivelor, supraveghetorul nu-şi crezu ochilor. După ce doborâră străjile şi încă doi scribi, tâlharii îl lipiră de zid, ameninţându-l cu un cuţit, sfâşiară zeci de papirusuri cu socotelile, dădură foc celorlalte, apoi fugiră.

Fără să se gândească la viaţa lui, supraveghetorul arhivelor îşi scoase tunica, străduindu-se în van să stingă focul, şi strigă după ajutor. Cuprins de disperare la gândul că se pierdeau atâtea documente preţioase, aproape că nici nu simţea arsurile de pe braţe şi palme şi ar fi murit dacă nu soseau degrabă ajutoarele.

♀♀♀

Vizirul Sobek, pe care toţi îl credeau pe moarte, lucra doar cu un număr mic de oameni de încredere, pe care el însuşi îi formase pe vremea când făcuse ordine în rândul gărzilor. Iscusiţi, tăcuţi, îi erau cu toţii devotaţi Păzitorului, pe care-l admirau.

— Un atac cu totul neobişnuit, observă unul dintre ei, isprăvindu-şi raportul. Din fericire, vieţile răniţilor nu se află în primejdie. Însă isprava asta l-a tulburat pe unul dintre luptătorii din umbră, care ne-a trimis o scrisoare în care îşi dă în vileag tovarăşii. Ştim acum cine sunt făptaşii şi unde se ascund.

— Scrisoarea e vrednică de crezare? întrebă Sobek.

— Da, am verificat chiar eu. Bănuiesc însă că ne vom respecta ca şi până azi planul şi ne vom preface neputincioşi.

Vizirul căzu pe gânduri.

— De obicei, netrebnicii lovesc în mai multe locuri deodată. Însă acum au dat o singură lovitură, urmată de această scrisoare ciudată. Nu s-a mai pomenit așa ceva! Ne pune la încercare... Da, asta e! Căpetenia lor vrea să vadă de ce suntem în stare. Dacă rămânem cu brațele încrucișate în fața unei asemenea ocazii, va intra la bănuieli, va mirosi capcana pe care i-o întindem și va amâna marele atac. Deci ne vom arăta peste măsură de bucuroși că le-am luat, în sfârșit, urma și vom încerca să-i arestăm pe ucigași. Băgați bine la cap! Am zis că vom încerca.

♀♀♀

Savurând o bucată de carne de gâscă, scăldată în grăsime, Libanezul asculta raportul portarului său.

Luând de bună scrisoarea, gărzile încercuiseră casa unde se ascundeau luptătorii din umbră, care nu fuseseră preveniți. Libanezul voia o verificare adevărată.

Prost condus, ca urmare a certurilor dintre ofițeri, atacul forțelor de ordine dăduse greș. Observând mișcările prea bătătoare la ochi, pândarii se grăbiseră să-și vestească tovarășii, nevoiți să-l sugrume pe unul dintre ei, care, fiind bolnav, nu putea să se miște. Deși luați pe nepregătite, toți ceilalți izbutiră să fugă.

Așadar, lucrurile erau limpezi.

Mai întâi, gărzile nu aflaseră nimic până acum în privința credincioșilor Prevestitorului și de acea se aruncaseră cu disperare asupra primei informații pe care o căpătaseră. Apoi, Sobek Păzitorul nu-și mai comanda trupele. Lăsate de izbeliște și lipsite de o căpetenie pricepută, în rândul lor domnea o vădită neorânduială.

În sfârșit, Libanezul împărtășea părerea lui Medes.

Se apropia clipa să pună mâna pe Memphis, printr-un atac nimicitor la care să ia parte toți luptătorii și căruia să nu-i reziste nici cazarma principală, nici palatul regal. Trebuia să lovească iute și cu putere, răspândind o spaimă atât de cumplită, încât ultimele apărări ale capitalei să se prăbușească fără împotrivire.

Pe Libanez îl aștepta în viitor multă muncă, dar și nădejdea

unei izbânzi strălucite! Aici, la Memphis, se hotăra soarta Egiptului, al cărui mare stăpân va deveni, după victorie, Libanezul. Noua credință propovăduită de Prevestitor nu-l va stânjeni deloc, căci va trimite la moarte destui necredincioși pentru a-l mulțumi.

♀♀♀

Două statui ale lui Sesostris protejau marele templu al celei de-a unsprezecea provincii a Egiptului de Jos, Numărătoarea Taurilor. Marele Preot o întâmpină cu bucurie pe Isis și îi înmână prețioasa relicvă, degetele lui Osiris. Dintre ele, degetele mari corespundeau stâlpilor lui Nut, zeița cerului.

Uimit că dobândiseră așa ușor relicva, Sekari se temea de pe acum de următoarele popasuri pe care le mai aveau de făcut, începând cu Djedu, capitala celei de-a noua provincii, Mărșăluitorul. Totuși, locul ar fi trebuit să se numere printre cele mai liniștite, căci era vorba despre „locașul lui Osiris, stăpânul stâlpului", centrul cultului Marelui Zeu, unde, în fiecare an, se desfășura o sărbătoare în onoarea sa. Ca și la Abydos, în orașul Djedu domnea o atmosferă de reculegere și începuseră deja pregătirile pentru ceremoniile lunii *khoiak*.

În fața templului stătea un bărbat cu o înfățișare ciudată. Pe cap purta o bonetă împodobită cu două pene ale lui Maat, pânza ce-i înfășură șoldurile și sandalele semănau cu cele ale păstorilor, iar în mână ținea un toiag. În felul acesta el îl întrupa pe neobositul călător pornit în căutarea tainelor lui Osiris.

— Am în grijă cuvântul divin, grăi el. Cine îl cunoaște va atinge cerul alături de Ra. Știți să-l transmiteți de la un capăt la altul al bărcii sacre?

— Barca acestui templu se numește Cea-Care-Luminează-Cele-Două-Regate, răspunse Isis. Ea poartă marele cuvânt până la movila lui Osiris.

Mărșăluitorul își îndreptă vârful toiagului către Sekari.

— Neștiutorul acesta să se îndepărteze.

— Cercul de Aur purifică și reunește, rosti Sekari.

Uluit, Mărșăluitorul se înclină cu respect. Niciodată nu-și închipuise că un inițiat în marele mistere, care cunoștea formula pentru deschiderea drumurilor, ar fi putut să arate precum

Sekari.

— O mare nenorocire s-a abătut asupra noastră, mărturisi el. Planta de aur a lui Osiris a dispărut, pasărea luminii nu mai zboară deasupra movilei cu salcâmi. Seth are de-acum înainte cale liberă, Osiris rămâne fără putere.

O turmă de capre năvăli în grădina templului şi începu să mănânce frunzele salcâmilor.

— Nu le e frică de toiagul meu, se plânse Mărşăluitorul, şi nu reuşesc să le gonesc.

— Atunci să întrebuinţăm alte arme, îl încuraja Sekari şi porni să cânte din flaut.

Încă de la primele sunete ale melodiei grave şi domoale, animalele îşi încetară jaful, părând chiar a se legăna în ritmul muzicii, şi părăsiră locul sacru.

La poalele unui salcâm, bătrân de sute de ani, planta de aur a lui Osiris răsări din pământ.

Dar pasărea luminii tot nu se zărea nicăieri.

— Sanctuarul a fost pângărit? întrebă Isis.

— Marea Preoteasă din Abydos să-l străbată şi să readucă înlăuntrul lui armonia.

Lovind în Djedu, oraşul osirian al Deltei, Prevestitorul slăbea forţele Abydosului. Oare izbutise să pricinuiască vreo stricăciune relicvei?

Isis trecu pe sub marele portal, pătrunse pe tărâmul liniştii şi coborî scara ce ducea la o criptă al cărei prag era păzit de Anubis. Şacalul îi îngădui să meargă mai departe, şi Isis descoperi sarcofagul ce adăpostea trupul strălucitor al zeului reînvierii.

Florile ce alcătuiau coroana purtată de stăpânul Apusului fuseseră risipite.

Isis le adună, întregi coroana şi o puse la căpătâiul sarcofagului.

Când ieşi afară din sanctuar, un splendid ibis, cu ciocul şi picioarele roşii şi cu pene de un verde sclipitor, plutea deasupra movilei sfinte.

— Sufletul lui Ra şi cel al lui Osiris se unesc din nou, observă Mărşăluitorul.

Pasărea *akh* cunoștea desenele zeilor și dezvăluia o lumină care nu le era oferită de la sine oamenilor, ci trebuia cucerită. Fără ea, Iker nu va birui moartea.

Frumosul ibis se așeză în vârful movilei.

Și, chiar de acolo, Isis culese relicva provinciei, șira spinării a lui Osiris.

La despărțire. Mărșăluitorul îi dărui cele două pene ale lui Maat.

— Doar tu vei ști să le mânuiești și să te folosești de puterile lor.

♀♀♀

Portarul Libanezului avea un aer mulțumit.

— Am trimis vestea la peste trei sferturi din trupele noastre. Cu toții s-au bucurat la gândul că vor porni, în sfârșit, la luptă.

— Sper să nu săvârșească tocmai acum vreo faptă nechibzuită.

— Oamenii noștri se arată mai prevăzători ca niciodată.

— Deci nu există nicio pricină de neliniște?

— Niciuna. Gărzile continuă să bată pasul pe loc. Obișnuitele străji, câteva case scotocite, niște locuitori luați la întrebări, soldați care se tot plimbă de colo-colo, doar așa, de ochii lumii... Cam asta-i tot.

— Oamenii noștri de legătură să nu-și piardă răbdarea și să nu se pripească. Orice pas greșit ne pune în primejdie întregul atac.

— Toți vă cunosc poruncile și le vor respecta. Iar acum îl primiți pe oaspetele care așteaptă afară?

— A fost controlat?

— N-are nicio armă asupra lui și cunoaște cuvântul de trecere.

Tânăr, vânjos, cu privire vioaie, compatriotul Libanezului lucra pentru el de multă vreme.

— Aduci vești bune?

— Din nenorocire, nu.

— Preoteasa își continuă călătoria ei ciudată?

— Va ajunge curând la Athribis, capitala celei de-a zecea provincii a Egiptului de Jos, și la Heliopolis, vechiul oraș sfânt al

soarelui divin. Iar acolo va dobândi puteri de temut.

— De temut! Ei, nu mai spune! Hai să nu ne jucam cu vorbele! Isis asta nu-i decât o femeie, și toată hoinăreala ei seamănă cu drumul unei nebune care nu poate să se împace cu gândul că soțul ei a murit.

— După câte se zvonește, stărui tânărul, trecerea ei prin temple aduce speranță în rândurile preoților. Se pare că e în stare să alunge vrăjile rele și să scape din orice capcană. Mai multe n-am aflat, căci e însoțită de soldați și n-am putut să mă apropii.

Ultimele cuvinte îl nedumeriră pe Libanez.

Carevasăzică, Isis îndeplinea o misiune anume, de aceea era atât de strașnic apărată. Oare încerca să-i îmbărbăteze pe Marii Preoți și pe Marile Preotese? Sau le aducea vreun mesaj tainic din partea regelui? Ori îi sfătuia să stea cu ochii în patru, în așteptarea unor noi atacuri ale credincioșilor Prevestitorului?

Chiar dacă văduva nu-și pierduse într-adevăr mințile și urmărea un plan, tot nu putea face mare lucru. Dar Libanezului nu-i plăcea să lase nimic la voia întâmplării, așa că preferă să se descotorosească de această femeie.

— O să-i pregătim o mică surpriză, zise el. Avem vreo iscoadă la Heliopolis?

— Cea mai bună din Egiptul de Jos.

— Atunci, de vreme ce preoteasa vrea atât de mult să călătorească, să-i oferim prilejul de a face o călătorie lungă și... fără întoarcere.

♀♀♀

Nesmontu nu-și mai găsea locul. Niciodată, în decursul îndelungatei sale existențe, nu stătuse atâta vreme departe de cazarmă și de soldații săi, de aceea simțea acum că viața sa n-are niciun rost. Până și traiul îmbelșugat pe care-l ducea în casa lui Sehotep îi devenise nesuferit. Singura alinare pentru el erau exercițiile cărora cu greu le-ar fi putut face față chiar și un soldat tânăr și viguros.

Fostul Purtător al sigiliului regal citea și recitea scrierile înțelepților. O prietenie trainică îi unea pe cei doi frați ai Cercului de Aur din Abydos și îi ajuta să îndure așteptarea

aceasta chinuitoare.

În sfârșit, Sobek veni să-i vadă!

— Căpetenia luptătorilor din umbră este un jucător puternic, zise vizirul. Șiret și neîncrezător, socoate că împrejurările îi sunt nefiresc de prielnice.

— Neputința noastră l-a pus pe gânduri și nu crede că regatul se duce de râpă! se mânie Nesmontu. Altfel spus, planul nostru se încheie aici.

— Ba, dimpotrivă, îi răspunse Păzitorul, care le povesti apoi ce se întâmplase în ultimele zile.

— Și tu ești un jucător de temut! fu de părere Sehotep. Crezi că avem sorți de izbândă?

— Nu știu. Nu mi se pare că am săvârșit vreo greșeală, dar dușmanul va mușca, oare, momeala?

— Oamenii noștri? se neliniști Nesmontu.

— Sunt la locurile lor, îl asigură vizirul, arătându-i în amănunt unde stăteau la pândă, nevăzuți, soldații și gărzile.

— Mai există însă vreo zece puncte slabe, judecă generalul. Nu trebuie să scăpăm din ochi niciun cartier al Memphisului. Când neisprăviții o să iasă din găurile lor de șobolani, fie îi vom prinde în clește, fie se vor izbi de un zid de netrecut.

Sobek își notă toate observațiile lui Nesmontu.

— Generale, în ciuda retragerii tale silite, nu ți-ai pierdut agerimea minții.

— Păi, asta ar mai fi lipsit! Dacă ai ști cât îmi doresc ca vrăjmașul să pornească odată bătălia... O să vedem, în sfârșit, chipurile acestor ucigași și o să putem lupta cu armata întunericului în câmp deschis.

— Și totuși, primejdia e mare, i-o întoarse vizirul. Nu cunoaștem numărul precis al credincioșilor Prevestitorului și nici clădirile pe care vor să le atace mai întâi.

— Dar nu-i greu de ghicit: palatul regal, odăile de lucru ale vizirului și cazarma cea mare! se aprinse Nesmontu. Dacă pun stăpânire pe ele, se va isca o așa învălmășeală și dezordine, încât victoria e pe jumătate a lor. Tocmai de aceea regimentele mele se vor ascunde în jurul acestor clădiri. Dar ia aminte să nu întărești paza obișnuită ca să nu le trezim bănuielile.

Nesmontu conducea deja pregătirile pentru bătălie.

Vizirul se întoarse către Sehotep.

— Judecarea ta e pe cale să se încheie.

— Am să fiu osândit, nu-i așa?

— Eu nu m-am amestecat în niciun fel, îl asigură Sobek. Tribunalul nu va întârzia să te cheme și să te înștiințeze despre hotărârea pe care a luat-o.

37.

În drum spre portul din Athribis, capitala celei de-a zecea provincii a Egiptului de Jos, căpitanul nu întâmpină nicio greutate. Totuși, se bucură să acosteze înainte de izbucnirea furtunii. Venind dinspre apus, nori grei se strângeau deasupra ținutului, vântul tăios se întețea, iar valurile furioase făceau călătoria pe Nil primejdioasă.

— Aici se odihnește inima lai Osiris, îi dezvălui Isis lui Sekari. E ultima parte din trupul său pe care trebuie s-o iau.

Fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele bubuiau amenințător.

— Vocea lui Seth, zise Sekari. Nu pare dornic să-ți ușureze sarcina.

Deși corăbierii ce alcătuiau echipajul erau oameni aspri, obișnuiți cu pericolul, nu prea se simțeau în largul lor.

— Legați bine corabia la mal, porunci Isis, și adăpostiți-vă.

Cu toate că primele picături de ploaie începuseră să cadă, măgarul și câinele o însoțiră pe tânăra femeie. Potrivit obiceiului său, Sekari îi urma de la depărtare, gata să le sară în ajutor la nevoie.

Orașul era pustiu. În preajma caselor nu se zărea țipenie de om.

Isis apucă pe drumul ce ducea la templu, sanctuarul Ținutului de Mijloc.

Deodată, cele două animale se opriră, iar Sângerosul mârâi.

Atunci se ivi păzitorul templului, un gigantic taur negru, înalt de doi metri în greabăn. Mai puternic decât un leu, el nu se temea nici măcar de foc, știa să se ascundă pentru a-și lua prin surprindere dușmanii și se înfuria la cea mai mică împotrivire.

Nici cei mai încercaţi vânători nu cutezau să îl înfrunte, lăsând această sarcină în seama faraonului, căci animalul purta numele lui *KA*, forţa nepieritoare şi zămislitoare, transmisă din rege în rege.

— Staţi liniştiţi, murmură Isis, mângâind măgarul şi câinele.

Sekari veni lângă ei.

— Să facem cale întoarsă, fu el de părere.

— Voi trei rămâneţi pe loc, hotărî Isis. Eu merg mai departe.

— Asta e nebunie curată!

— N-am de ales. Iker mă aşteaptă.

Bun conducător, protector al semenilor săi răniţi, taurul sălbatic se purta cu îngăduinţă şi veghea ca pacea să domnească în sânul clanului său. Dar, când rămânea singur, putea să dovedească o cruzime nemaipomenită.

Şi totuşi, Isis înaintă spre el. Singura moarte care o speria era cea a lui Iker.

Nici măgarul, nici câinele, nici Sekari nu se gândeau să dea bir cu fugiţii. La cel mai mic atac al monstrului, aveau să o apere pe tânăra femeie.

Taurul lovea pământul cu copitele. La bot avea spume.

Isis izbuti să-l privească în ochi şi înţelese de ce locuitorii şi preoţii din Athribis părăsiseră oraşul.

— Suferi, nu-i aşa? Îngăduie-mi să te ajut.

Un muget dureros îi răspunse.

Preoteasa se apropie şi atinse animalul, a cărui sănătate părea şubredă.

— Pleoapele pline de puroi, tâmplele fierbinţi, rădăcinile dinţilor umflate... O boală pe care o cunosc şi pe care am s-o vindec. Culcă-te pe-o parte!

La cererea preotesei, Sekari alergă într-un suflet să-i aducă de pe corabie leacurile de trebuinţă. Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul rămaseră lângă Isis, care curăţă ochii taurului cu o licoare, apoi îi frecă gingiile şi întregul trup cu ierburi tămăduitoare.

Ploaia încetă şi furtuna se risipi.

Păzitorul templului asuda din greu.

— Cum nu se poate mai bine, socoti preoteasa. Răul iese din

trupul tău, fierbinţeala se domoleşte şi ai să-ţi recapeţi vigoarea.

— Oare n-ar fi mai nimerit să ne îndepărtăm? se neliniști Sekari.

— Nu trebuie să ne temem de acest preţios aliat al nostru.

Monstrul se ridică şi-i cercetă cu privirea pe salvatorii săi.

Făcu o mişcare neaşteptată din cap, ceea ce-l neliniști pe Sekari, căci coarnele ascuţite îi atinseră uşor pieptul.

Isis mângâie fruntea uriaşă.

— Am să mă duc la templul Ţinutului de Mijloc, îl înştiinţă ea.

Deşi încuviinţase prezenţa măgarului şi a câinelui, taurul negru continua să se uite la Sekari cu ochi bănuitori. Silindu-se să zâmbească, bărbatul hotărî să se aşeze pe pământ şi să nu se mişte, sperând ca Marea Preoteasă din Abydos să nu întârzie prea mult.

Poarta cea mare a sanctuarului era întredeschisă.

Înspăimântaţi de vraja cea rea care-l apăsa pe protectorul lor şi făcuse oraşul de nelocuit, preoţii lăsaseră templul de izbelişte.

Îndată, şaptezeci şi unu de duhuri păzitoare se grăbiră să se adune în jurul capelei ce adăpostea inima lui Osiris, ca s-o apere. Făpturi cu o înfăţişare ciudată, în acelaşi timp fiare şi flăcări ce înghiţeau sufletele, ele alcătuiau o armată nemiloasă, cu neputinţă de distrus.

Isis flutură cuţitul din argint masiv al lui Thot.

— Iată marele cuvânt, care sfâşie mantia celor văzute şi descoperă drumul cel bun. Nu am venit aici să fur, ci să-l slujesc pe Osiris. Fie ca inima lui s-o trezească la viaţă pe cea a Egiptului şi să păstreze Marele Secret.

Lăsând cale liberă văduvei, duhurile păzitoare se întoarseră în pietrele din care ieşiseră şi deveniră iarăşi chipuri sculptate sau hieroglife.

În faţa vasului ce conţinea preţioasa relicvă se afla un scarabeu din jasp.

— Tu, meştere olar, făuritorul noului soare, să trăieşti în veci şi să rămâi statornic precum stâlpul reînvierii. Dezvăluie-mi aurul ceresc, calea vieţii eterne. Fie ca ziua de ieri, cea de azi şi cea de mâine să împlinească timpul lui Osiris şi să zămislească

transformările de dincolo de moarte.

Când Isis păși afară din templu, soarele strălucea în înaltul cerului. Întorși din cartierele mărginașe și de pe câmpuri, locuitorii Athribisului o văzură pe Marea Preoteasă din Abydos așezând relicva pe spinarea enormului taur negru. Pe deplin însănătoșit, animalul conduse procesiunea până în port.

Când îl zări, căpitanului îi îngheță sângele în vine.

Era de ajuns ca taurul să se înfurie, și coarnele sale ar fi pricinuit grave stricăciuni corăbiei!

Dar seninătatea lui Isis îl liniști. Totuși, fu bucuros să dezlege parâmele și să pornească spre orașul soarelui, Heliopolis, vestita capitală a celei de-a treisprezecea provincii a Egiptului de Jos, așezată la intrarea în Deltă, la miazănoapte de Memphis.

Sekari se uita la Isis cu admirație și cu emoție.

— Toate mădularele trupului osirian au fost adunate, ai ajuns la sfârșitul căutării tale.

— Mai avem încă un popas de făcut.

— N-are ce ni se întâmpla acolo!

— Crezi că faima Heliopolisului l-ar împiedica pe Prevestitor să-și țeasă uneltirile?

— Poate că nu... Dar, oricum, a dat greș, la drept vorbind! În ciuda puzderiei de capcane și de atacuri, n-a izbutit să te oprească.

— Să-i nesocotim puterea ar fi o greșeală mortală.

Sekari scotoci corabia de la un capăt la altul.

Oare vreunul dintre membrii echipajului jurase credință Prevestitorului? Bineînțeles, Sekari îi cunoștea pe toți, dar dacă unul dintre ei se lăsase ademenit de promisiunea într-un viitor strălucit sau de o avere dobândită cu ușurință?

Dar nici câinele, nici măgarul nu se arătaseră bănuitori față de aceste gărzi de elită, pregătite cu asprime de către Sobek.

Atunci, ce fel de primejdie îi pândea la Heliopolis?

♀♀♀

Un braț al fluviului scânteind în soare, meleaguri acoperite de verdeață, plantații întinse de palmieri, un oraș-templu tihnit și grav... Acolo se înălța obeliscul fără pereche, rază de soare împietrită. Acolo domneau Atum, Zămislitorul și Ra, lumina

însăşi. Acolo fuseseră întocmite *Textele piramidelor*, formule ce îngăduiau sufletului faraonului să biruie moartea şi să împlinească o sumedenie de preschimbări în lumea cealaltă. Rod al cunoaşterii spirituale dobândite de iniţiaţii din Heliopolis, marile piramide ale Vechiului Regat oglindeau veşnicia lui Osiris.

Centrul oraşului era alcătuit din temple de sine stătătoare, dar care se completau unul pe altul şi în care lucrau puţini sacerdoţi. Nimic nu părea să fi tulburat pacea acestui ţinut sacru.

La debarcader, mai mulţi preoţi cu ţestele rase o întâmpinară pe Isis.

— Mare Preoteasă a Abydosului, zise unul dintre ei, vizita aceasta ne bucură. Vestea călătoriei voastre s-a răspândit până aici şi suntem gata să vă ajutăm.

Astfel de vorbe ar fi trebuit să-i alunge lui Sekari îngrijorarea. Dar, curios lucru, ele i-o sporiră. Totul era prea simplu, prea uşor, prea bătător la ochi... Ce ascundeau, oare, asemenea purtări mieroase?

— Aş dori să-l văd pe Marele Preot, ceru Isis.

— Din păcate, nu e cu putinţă. De câteva zile se simte foarte rău şi şi-a pierdut darul vorbirii.

— Cine îi ţine locul?

— Deocamdată, unul dintre ajutoarele sale. Când va muri, preoţii permanenţi vor alege, cu încuviinţarea Luminăţiei Sale, faraonul, un urmaş.

— Vreau să stau de vorbă cu cel care-l înlocuieşte.

— O să-l înştiinţăm îndată de sosirea voastră. Până atunci însă, poftiţi să vă odihniţi şi să vă întremaţi puterile.

Un preot temporar îi conduse pe Isis, Sekari, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul în palatul rezervat oaspeţilor de seamă. Măgarul şi câinele mâncară pe săturate, apoi adormiră sprijiniţi unul de altul.

Neliniştit, Sekari nu bău decât apă şi străbătu toate odăile împodobite cu picturi ce înfăţişau flori, animale şi câteva sanctuare. Dar, în pofida străduinţelor sale, nu găsi ceva care să-i dea de bănuit.

Când veni înlocuitorul Marelui Preot, Sekari se piti în spatele unei uși ca să nu piardă niciun cuvânt din discuție.

— Prezența voastră e o cinste pentru noi, zise demnitarul.

— Această provincie se numește Stăpânul-Este-pe-Deplin-Sănătos, reaminti Isis. Aici își are adăpost sceptrul magic al lui Osiris care leagă părțile trupului său și le păstrează unite. Vă învoiți să mi-l dați?

— Vă veți sluji de el la celebrarea misterelor lunii *khoiak*?

— Într-adevăr.

— Cred că Marele Preot nu s-ar fi împotrivit.

— Eu sunt sigură de asta.

— Îngăduiți-mi să mă sfătuiesc și cu preoții permanenți.

Așteptarea fu scurtă.

Înlocuitorul Marelui Preot se întoarse aducând cu el sceptrul, înfășurat într-o pânză albă, și i-l înmână tinerei femei. Chipul său posomorât trăda însă o adâncă nedumerire.

— Reușita căutării ne îndeamnă să credem în veșnicia Abydosului. Din păcate, călătoria voastră nu s-a încheiat.

— Ce vreți să spuneți?

— Heliopolisul nu adăpostește doar sceptrul osirian, ci și sarcofagul în care trebuie așezate laolaltă relicvele. În lipsa lui, ele rămân fără viață.

— Și sarcofagul a dispărut?

Preotul părea încurcat.

— Nu, bineînțeles că nu! Dar, din pricină că suferise unele stricăciuni, Marele Preot a hotărât să-l trimită la Byblos, capitala Feniciei. Un tâmplar dintre cei mai iscusiți urmează să dreagă părțile șubrezite cu lemn de pin de mare preț.

— Și când va isprăvi lucrul?

— Nu știu.

— Luna *khoiak* se apropie, și eu nu am vreme de așteptat.

— Înțeleg, înțeleg... Dacă doriți să mergeți la Byblos să luați sarcofagul, avem o corabie anume pregătită pentru drumurile între Egipt și Fenicia.

— Echipajul e gata de plecare?

— N-o să-mi ia mult timp să adun corăbierii. Vreți să încep chiar acum?

— Să nu mai zăbovim.

Înlocuitorul Marelui Preot se înclină în faţa lui Isis şi plecă în mare grabă.

În culmea furiei, Sekari ieşi din ascunzătoare.

— Ce glas de hienă prefăcută! Respingător şi ascuţit cum n-am mai auzit până acum!

— Nici mie nu-mi place omul acesta, recunoscu Isis, dar mi-a dat informaţii preţioase.

— Minte şi îţi întinde o capcană!

— Se poate.

— Cu siguranţă! Nu-l asculta, Isis. Preoţii din Heliopolis au săvârşit vreo greşeală, sarcofagul a fost distrus, şi acum născocesc orice ca să nu se afle! Îndemnându-te să porneşti spre Fenicia vor să te îndepărteze şi, fără îndoială, să te ucidă.

— Nu spun că n-ai dreptate.

— Atunci nu te urca pe corabia aia!

— Trebuie să încerc, oricât de mici sunt sorţii de izbândă.

— Isis, te rog!

— Trebuie s-o fac.

38.

Spiritul lui Sesostris călătorea.

Străbătu universul, dansă alături de constelaţii, însoţi planetele neobosite în mişcările lor fără sfârşit şi se hrăni din lumina stelelor nepieritoare.

Dincolo de somn, de zi şi de noapte, de scurgerea timpului, *KA*-ul său se întâlni cu cel al strămoşilor. La prima vedere adormit, pradă atacurilor de care îl apăra garda sa personală, regele se umplea cu energie din afara globului pământesc. Fără ea, nu putea să-şi reînnoiască puterile, să trăiască sărbătoarea renaşterii din templul lui Osiris şi să-l înfrunte pe Prevestitor.

Dar, în curând, ochii săi aveau să se deschidă.

♀♀♀

Fostul ajutor al primarului din Medamud servi gărzilor o gustoasă mâncare cu sos în care pusese din belşug o licoare adormitoare. Apoi se îndepărtă şi nu se întoarse în preajma

pădurii sacre decât după două ore.

Doborâți de somn, soldații dormeau adânc. Doi dintre ei luptau din răsputeri să rămână treji, dar nu mai erau în stare să se miște.

Prevăzător, credinciosul Prevestitorului mai aşteptă.

În cele din urmă, se hotărî să se afunde printre copaci!

Tăcerea ce domnea pretutindeni îl înfricoșa și o clipă se gândi să se lase păgubaș. Dar un asemenea prilej nu s-ar mai fi ivit curând. Așa că, dând la o parte ramurile grele, descoperi străvechiul templu al lui Osiris și zări intrarea într-o criptă.

Oare acolo se afla vreo comoară?

Da, fără îndoială, de vreme ce regele poruncise ca pădurea să fie strașnic păzită. Dar el unde se ascundea?

Fostul ajutor al primarului se încumetă să pătrundă în galeria strâmtă ce ducea în camera funerară. Din pereți răzbătea o lumină blândă.

Întins pe un pat, nemișcat, stătea un uriaș.

El era, faraonul!

Mai întâi, credinciosul Prevestitorului crezu că murise. Dar nu, regele respira. Carevasăzică, la doi pași de el zăcea Sesostris, lipsit de apărare.

Să-l sugrume sau să-i taie beregata? O lovitură puternică și precisă ar fi fost de ajuns. Trupul suveranului s-ar fi golit de sânge, iar ucigașul s-ar fi grozăvit toată viața cu o așa ispravă!

Fără să șovăie, ridică iute cuțitul.

Dar ochii faraonului se deschiseră.

Înspăimântat, ucigașul azvârli arma, ieși din criptă alergând, străbătu pădurea și se izbi de soldații care veniseră să-i schimbe pe tovarășii lor.

Se năpusti asupra unuia, îl răsturnă și încercă să fugă.

Dar o lance îl țintui la pământ.

Fără să se mai sinchisească de această victimă neînsemnată, ofițerul îi scutură zdravăn pe cei adormiți, făgăduindu-le pedepse aspre.

— Regele... L-a văzut careva pe rege?

— Sunt aici, răspunse vocea gravă a monarhului.

♀♀♀

Înlocuitorul Marelui Preot din Heliopolis veni s-o caute pe Isis. Linguşitor şi smerit, o conduse apoi până în port, unde aştepta o corabie impunătoare, construită în Fenicia.

— Iată o scrisoare către prinţul Byblosului, Abi-Shemu, un aliat devotat al Egiptului. Vă va primi cu multă bunăvoinţă şi vă va încredinţa preţiosul sarcofag. Vă urez ca vântul să vă fie prielnic.

Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte urcară cu vioiciune pe corabie şi se aşezară pe punte, stârnind nemulţumirea căpitanului, un bărbat înalt şi voinic, cu faţa suptă.

— Fără animale la bord! zbieră el. Coboară sau le omor.

— Nu te apropia de ele, îl sfătui Isis. Mă însoţesc şi mă apără.

Mârâitul câinelui îl împiedică pe căpitan să-şi pună ameninţările în faptă. Ridicând din umeri, îi adună pe cei optsprezece corăbieri şi împărţi poruncile în vederea plecării.

— Nu mânui cârma, îi spuse tânăra femeie.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu ştii că doar zeiţa Hathor poate să ne călăuzească?

— O respect şi îi cunosc puterile, dar eu aleg pe unde o luăm.

— Orele mele sunt numărate, aşa că vom ocoli coasta şi vom ieşi în largul mării.

— Nici să nu vă gândiţi! E prea primejdios!

— Las-o pe Hathor să conducă.

— Nici vorbă!

Un corăbier începu să strige.

— Corabia... înaintează singură!

Căpitanul înhăţă cârma. Ascultând parcă de o forţă nepământeană, bucata grea de lemn nu se supunea mişcărilor lui.

— Nu te încăpăţâna, îl preveni Isis. Altminteri, focul zeiţei te va mistui.

Cu mâinile arse, căpitanul urlă de durere.

— Femeia asta face vrăji, zise un fenician. S-o aruncăm în mare!

Bărbatul ridică ameninţător braţul, dar nu avu timp să-l repeadă asupra preotesei, căci Sângerosul se năpusti spre el şi îl doborî, în vreme ce Vânt-de-Miazănoapte, dezvelindu-şi dinţii,

se așeză drept pavăză în fața lui Isis.

— Nu sunt niște animale obișnuite, băgă de seamă un alt corăbier, mai chibzuit. Dacă încercăm s-o atacăm pe vrăjitoare, o să ne ucidă!

— Îngrijiți-l pe căpitan, îi povățui Isis, vedeți-vă de treburile voastre și călătoria se va încheia cu bine. Hathor ne va asigura vânt prielnic și o mare liniștită. E venerată la Byblos, așa că va fi fericită să-și revadă templul.

Prezicerile Marii Preotese din Abydos se adeveriră.

Spre uimirea tuturor, corabia înainta cu o iuțeală nemaivăzută.

Dar căpitanul, în ciuda durerilor, nu se împăca defel cu gândul că fusese umilit. Aflat în slujba Libanezului, trebuia să-și ducă sarcina la bun sfârșit ca să capete enorma răsplată făgăduită și nu voia să-i scape un asemenea prilej. Din cauza magiei lui Hathor, călătoria avea să fie scurtă și, în curând, Byblos se va ivi în zare. Nu-i rămânea prea mult timp ca să-și împlinească nelegiuirea și nu putea nici să se apropie de preoteasă, păzită mereu de cele doua animale.

Avea o singură soluție: să se cațere pe catargul cel mare și s-o ucidă pe vrăjitoare înfigându-i un harpon în spate. Obișnuit cu acest exercițiu, căpitanul socotea că, deși mâinile îi erau bandajate, nu avea să greșească ținta.

Tânăra femeie privea marea gândindu-se la Iker și la frica pe care el o încercase, mai întâi știindu-se osândit să piară înecat, oferit drept jertfă mării, apoi când Fulgerul naufragiase.

Soțul ei trăia încă. Simțea acest lucru, îl știa.

Sângerosul mârâi, dar mângâierile lui Isis nu-l potoliră.

Câinele adulmeca primejdia, uitându-se furios în jurul lui. În clipa în care ridică ochii, căpitanul se prăvăli de la înălțimea catargului, se izbi de bastingaj și căzu în mare.

— Să-i sărim în ajutor! strigă un corăbier.

— N-are rost, îi răspunse altul, și cei mai mulți dintre tovarășii săi îi împărtășiră părerea. N-avem cum să-l scoatem din apă. Și, de vreme ce zeița Hathor ne ocrotește, să uităm de netrebnicul ăsta. Ne împovăra cu munca și ne plătea prost.

— Byblos! strigă omul de la proră. Am ajuns!

Căderea căpitanului nu fusese pricinuită nici de vreo stângăcie de-a lui, nici de întâmplare. Isis zărise pumnalul înfipt în pieptul său, dovadă a îndemânării lui Sekari, care călătorea ascuns și veghea asupra surorii sale din Cercul de Aur.

Sosirea unei corăbii de o asemenea mărime la Byblos deveni prilej de sărbătoare, pe care ajutorul căpitanului nu reuși să o tulbure, deși se străduia să-i lămurească pe toți cum pierise căpitanul din pricina unei greșeli de care se făcea singur vinovat și prin care pusese în primejdie întregul echipaj.

Mai-marele portului o întâmpină pe Isis.

— Sunt Marea Preoteasă din Abydos și trebuie să-i înmânez o scrisoare prințului Abi-Shemu.

— Veți fi condusă de îndată la palatul său.

Isis se îndreptă spre vechiul oraș înconjurat de ziduri de apărare.

Intendentul palatului o primi cu respect, înștiințând-o că prințul celebra în templul principal un ritual în cinstea lui Hathor și întrebând-o dacă n-ar vrea să i se alăture.

Luând ca model arhitectura egipteană, sanctuarului nu-i lipsea măreția. Două rampe, una în partea de răsărit și alta în cea de apus, duceau spre intrare. Unul dintre cei cinci coloși sprijiniți de zidul răsăritean înfățișa un faraon.

Preotul o purifică pe Isis cu apă dintr-un bazin rotund. Apoi, tânăra femeie se prosternă înaintea altarelor încărcate de ofrande, străbătu curtea mărginită de capele și păși în sanctuarul unde trona o superbă statuie a lui Hathor purtând pe cap discul soarelui.

Un bărbat mărunt și gras, înveșmântat într-o tunică brodată, îi dădu, călduros, binețe.

— Adineauri am aflat că ați sosit, Mare Preoteasă! Ați călătorit bine?

— Minunat.

— În fiecare dimineață îi mulțumesc lui Hathor pentru bogăția ce-o revarsă asupra micii mele țări. Prietenia trainică dintre Fenicia și Egipt ne asigură un viitor fericit și ne bucurăm că legăturile dintre noi se întăresc. Ce credeți despre acest sanctuar?

— E foarte frumos.

— Desigur, nu se poate măsura cu templele voastre, dar lucrătorii de aici, sub conducerea meșterilor egipteni, și-au dat toată osteneala să înalțe un locaș vrednic de Hathor. Cu acest prilej, faraonul mi-a dăruit o diademă din aur, împodobită cu semnele magice al vieții, ale bunăstării și ale statorniciei. Nu uit niciodată s-o port la marile sărbători! Supușilor mei le place nespus stilul egiptean.

Prințul și preoteasa ieșiră pe esplanada templului.

— Ce priveliște superbă! Zidurile de apărare, vechiul oraș, marea... Nu mă satur niciodată de ea. Iertați-mi curiozitatea, Abydosul nu adăpostește cele mai mari taine ale Egiptului?

— Și totuși pe una dintre ele am venit s-o caut aici.

Abi-Shemu păru nedumerit.

— O taină osiriană la Byblos?

— Un sarcofag.

— Un sarcofag, repetă prințul, rostind apăsat fiecare silabă. Vă gândiți cumva la ce se spune, cum că el ar fi plutit pe apă până în grădina acestui palat, unde un tamarisc a crescut deasupra lui în chip neobișnuit, cuprinzându-l cu trunchiul și ferindu-l de privirile oamenilor de rând? E doar o poveste!

— Cu toate acestea, ați vrea să-mi arătați locul?

— Bineînțeles, dar o să fiți dezamăgită.

— V-am adus o scrisoare din partea unui preot din Heliopolis.

Semnat de Libanez, mesajul era scris în limba feniciană. După un șir de formule curtenitoare, urma o poruncă precisă:

> *Ucide-o pe Marea Preoteasă din Abydos, fără să stârnești zarvă. Moartea ei să pară întâmplătoare. Prevestitorul nu-ți va ataca țara, ba chiar te va răsplăti. Iar negoțul nostru o să se desfășoare iar fără greutate.*

Cuvântul „negoț” stârni în sufletul lui Abi-Shemu o bucurie nemăsurată. Mărfurile ce intrau pe ascuns în Egipt, purtate de corăbiile Libanezului, erau trimise de stăpânul din Byblos căruia încetarea transporturilor îi pricinuia acum mari pagube. Și, de

vreme ce această femeie plăpândă era vinovată de toate acestea, trebuia să dispară.

— Doriți să vă odihniți și să...

— Mi-ar plăcea să vizitez grădina.

— Plimbați-vă în voia inimii. Dar pe mine treburi grabnice mă cheamă la palat, așa că intendentul meu vă va conduce acolo.

Cedri, pini, tamarisc, măslini... Isis cutreieră agale aleile, căutând un tamarisc bătrân, al cărui trunchi să fie îndeajuns de gros încât să adăpostească un sarcofag. Începuse să simtă lipsa lui Sekari, rămas la bordul corăbiei.

Deodată, în fața ei apăru un grup de femei cu chipuri întunecate. În spate, un altul. Apoi încă două, la dreapta și la stânga. Nu avea pe unde să fugă.

Elegant îmbrăcate, fardate cu grijă, ele se numărau, cu siguranță, printre doamnele de la curtea prințului. Cu pași înceți, strângeau lațul în jurul lui Isis.

— Ești o hoață și pângărești lucrurile sacre! grăi una dintre ele. Crezi că poți să arunci asupra noastră vrăji care să ne lase sterpe. Dar prințul nostru veghează, iar noi o să te împiedicăm să mai săvârșești vreun rău.

— Greșiți.

— Îl învinuiești pe suveranul nostru de minciună? Ești o ucigașă, osândită în Egipt, pentru că întrebuințezi magia neagră! O să te călcăm în picioare și o să-ți azvârlim leșul în mare.

Furioase, femeile se apropiau din ce în ce mai mult.

— Sunt Isis, Marea Preoteasă din Abydos și...

— Ține-ți pentru tine vorbele mincinoase! Nu avem pic de milă față de cei prefăcuți.

Isis nu-și plecă ochii și își despleti părul în semn de doliu. Sekari nu se înșelase: o capcană desăvârșită, o moarte întâmplătoare prin înec. În curând, se vor năpusti asupra ei.

— Așteptați puțin! porunci o femeie frumoasă, în puterea vârstei, a cărei înfățișare îndemna la respect. Parfumul delicat al părului nu e cel al unei femei ușoare.

Doamnele de la curte recunoscură că avea dreptate.

— Îndrăznești să o minți pe prințesa Byblosului și să te fălești

cu un rang ce nu-i al tău?

— Tatăl meu, faraonul Sesostris, m-a numit, cu adevărat, Mare Preoteasă a oraşului sfânt.

— Şi ce cauţi aici?

— Trebuie să duc la Abydos sarcofagul lui Osiris, ascuns în această grădină. Am primit încuviinţarea prinţului, soţul vostru.

Strigăte de mirare, murmure şi păreri rostite în şoaptă alungară furia femeilor. Prinţesa le făcu semn să plece.

— Urmaţi-mă, îi porunci ea apoi lui Isis. Vreau să mă lămuriţi.

39.

Înveşmântat cu tunica albă osiriană, Sesostris uni de patru ori cerul cu pământul, întorcându-se pe rând, spre cele patru zări. Cu gâtul înfăşurat în eşarfa de in roşie, însemn al luminii lui Ra ce împrăştia negurile, faraonul închină lui Osiris noul templu. În temelia sanctuarului fuseseră puse vase, cupe de pământ ars, şlefuitoare din gresie, tot soiul de unelte mici de bronz, brăţări din boabe de comalină, cărămizi de pământ, farduri verzi şi negre, un cap şi un umăr de taur din diorit. Acoperită cu argint, pardoseala purifica paşii preoţilor.

Suveranul lumină pentru prima dată naosul şi-l tămâie.

— Îţi dau întreaga forţă şi bucurie a soarelui, grăi el către Montu, stăpânul sanctuarului.

Mesagerul său pământean, taurul sălbatic, păstra viu *KA*-ul din templul pe ai cărui pereţi era zugrăvită sărbătoarea renaşterii faraonului. Pe grinda de deasupra intrării într-o galerie impunătoare, Horus şi Seth întindeau regelui tulpina de milioane de ani, semnul vieţii mereu reînnoite şi cel al puterii.

Statui ce-l înfăţişau pe rege bătrân stăteau alături de altele, care-l înfăţişau tânăr. În făptura sa simbolică se contopeau începutul şi sfârşitul, robusteţea şi seninătatea. În curte se înălţau stâlpi osirianici, mărturie a triumfului învierii.

O stradă micuţă despărţea templul de cartierul unde aveau să locuiască preoţii permanenţi care vor putea să se purifice cu apa din lacul sacru. Unii dintre ei urmau să se îngrijească de

încăperea sacră unde vor fi păstrate unguente, mirodenii și aurul din Punt.

Reînnodând tradiția osiriană la Medamud, Sesostris dobândise o armă de temut împotriva Prevestitorului. Mai rămânea acum să se folosească de ea.

Regele se îndreptă spre țarcul taurului. La apropierea sa, animalul fu cuprins de o furie nestăvilită.

— Domolește-ți mânia, îi porunci faraonul. Suferi de orbire pricinuită de lipsa soarelui feminin. Dar construcția noului templu îl va face să răsară iar.

Noaptea întreagă, cântecele și dansurile desfătară inima zeiței de aur. Hrănită cu muzică, ea se învoi să reapară, risipind întunericul.

Împăcat acum, taurul îl lăsă pe faraon să intre în țarcul său. În mijlocul acestuia, la umbra unui salcâm bătrân, se afla o capelă micuță. Înăuntrul ei se găsea vasul pecetluit ce conținea limfele lui Osiris, izvor al vieții și taină a înfăptuirii divine.

♀♀♀

Prințesa Byblosului încremenise de uimire.

— Așadar, zise ea când Isis isprăvi de povestit, soțul meu a hotărât să vă ucidă întinzându-vă o capcană groaznică! Vă dați seama cât de grele sunt aceste învinuiri?

— Fără ajutorul vostru, doamnele de la curte m-ar fi omorât. Vă mai trebuie vreo dovadă în plus?

Peste măsură de istovită, prințesa își ridică ochii spre cer.

— Țara voastră ar trăda Egiptul? întrebă văduva.

— Câștigurile de pe urma negoțului sunt cele care contează cel mai mult, iar prințul caută să înmulțească legăturile de negoț, uneori trecând peste cuvântul dat.

— Alte griji vă frământă, prințesă.

— Fiul meu e bolnav. Vindecați-l și am să vă dezvălui locul unde se află sarcofagul.

Pradă unei fierbințeli puternice, copilul bâiguia cuvinte fără șir.

Isis așeză șaptezeci și șapte de făclii în jurul lui, ca să atragă duhurile bune în stare să alunge forțele distrugătoare.

Când tânăra femeie îi puse degetul arătător pe buze, micul

suferind se liniști și îi zâmbi.

— Răul dispare, durerea slăbește și îți recapeți puterile.

Una câte una, făcliile se stinseră, iar obrajii copilului se îmbujorară.

— Un tamarisc proteja sarcofagul, îi destăinui regina. Prințul a primit un mesaj prin care era sfătuit să scoată sarcofagul de acolo și să-l ascundă într-o coloană din sala lui de primire. Plecați, Isis. Altminteri, veți muri.

— Prevestitorul a devenit stăpânul ținutului vostru?

Prințesa păli.

— De unde... de unde știți?

— Duceți-mă la palat.

— Isis, ar fi o nebunie!

— Nu doriți să salvați Byblosul?

♀♀♀

Planurile prințului cereau șiretenie și dibăcie. Fără să-și atragă nemulțumirea Egiptului, strângea pe ascuns câștiguri mari, înlesnind negoțul Libanezului. Credința propovăduită de Prevestitor nu-l interesa câtuși de puțin, dar câteodată n-avea încotro și trebuia să-și calce pe inimă.

Prințului îi plăcea mult sala de primire, împodobită cu minunate picturi înfățișând câmpia feniciană. Se așeză într-un jilț, cu spatele la fereastra deschisă către mare. Când apele se dezlănțuiau, crestele valurilor ajungeau până aici, sus. Prințului i se părea atunci că stăpânește întreaga natură, ferindu-se în același timp de furia ei.

Soția sa intră în încăpere.

— Ce vrei?

— Să cunoști o tămăduitoare care l-a vindecat pe fiul nostru. O adevărată minune! Fierbințeala i-a dat pace băiatului, care acum poate să mănânce și a început chiar să se joace.

— Am s-o răsplătesc!

— Îi vei da orice ți-ar cere?

— Ai cuvântul lui Abi-Shemu.

Prințesa îi aruncă soțului ei o privire batjocoritoare.

— Păzește-te de zeița Hathor, care-i pedepsește pe cei care jură strâmb.

— Pui la îndoială făgăduielile mele?

— Nu și de astă dată, dragul meu! Nimeni nu-și poate îngădui să se joace cu viața propriului copil. Iat-o deci pe tămăduitoarea noastră.

Prințesa o aduse în fața soțului ei pe Isis.

Mâhnit, Abi-Shemu se ridică.

— Marea Preoteasă, dar...

— Trebuia să fiu moartă, nu-i așa, victimă a unei întâmplări nefericite. Potrivit unuia dintre înțelepții noștri, cu minciuna nu ajungi niciodată la liman. Vă închipuiți ce-ar fi făcut faraonul Sesostris când ar fi primit vestea că fiica sa a dispărut?

Prințul își lăsă ochii în pământ.

— Ce doriți?

— Sarcofagul.

— A fost distrus!

— Mulțumită soției voastre, cunosc adevărul.

Isis atinse pe rând coloanele sălii și se opri lângă cea de-a șaptea.

— Țineți-vă făgăduiala, prințe.

— Doar n-am să dărâm acum coloana pentru a vă dovedi că nu se află în ea ceea ce căutați!

— Hathor, protectoarea Byblosului, poate să se preschimbe în Sekhmet. La cruzimea leoaicei se adaugă și veninul cobrei. Să-ți trădezi cuvântul dat ar fi o greșeala de neiertat.

Degetele lui Abi-Shemu se încleștară pe mânerul pumnalului său. Oare cea mai potrivită cale de a scăpa din încurcătură nu era s-o ucidă pe tânăra preoteasă?

Cățărat pe pervazul ferestrei, Sekari nu-l slăbea din ochi pe prințul Byblosului. Lăsând supravegherea corăbiei în seama lui Vânt-de-Miazănoapte și a Sângerosului, socotiți paznici de temut, Sekari dăduse de urma lui Isis.

Pumnalul ieșea încet din teacă.

Sekari se pregătea să sară și să-l împiedice pe Abi-Shemu să-și ducă gestul până la capăt.

Dar prințesa începu să-l dojenească pe soțul ei.

— Marea Preoteasă din Abydos ne-a salvat copilul. Nu-i mânia nici pe zei, nici pe faraon și arată-ți recunoștința.

Pricepând unde l-ar fi dus o asemenea faptă pripită, prinţul hotărî să-i împlinească lui Isis dorinţa şi chemă un dulgher care desprinse binişor sarcofagul dinăuntrul coloanei. Cioplit din lemn de salcâm, care nu putrezea, sarcofagul era împodobit cu doi ochi ce-i îngăduiau să vadă nevăzutul.

Când Isis părăsi sala în tovărăşia prinţesei, Sekari îşi încetă pânda şi se întoarse pe corabie înotând.

— Faraonul să nu-l pedepsească prea aspru pe Abi-Shemu, imploră prinţesa. Soţul meu ţine aşa de mult la bunăstarea oraşului său, încât uneori se poartă nechibzuit.

— Să-i alunge pe credincioşii Prevestitorului. Altfel, ei îl vor înlătura şi vor duce Byblosul de râpă.

— Voi şti să-l înduplec, Isis.

♀♀♀

Măgarul şi câinele sărbătoriră zgomotos întoarcerea tinerei femei, şi Sângerosul nu uită să se ridice şi să-şi pună labele din faţă pe umerii lui Isis.

Înfăşurat cu grijă în ţesături groase şi legat zdravăn cu frânghii înăuntrul cabinei, preţiosul sarcofag era la adăpost de orice stricăciune.

— Doar o mică piedică ne mai stă în cale, zise Sekari. Din pricina dispariţiei căpitanului, oamenii cred că această corabie e blestemată şi nu vom putea strânge un echipaj.

— Hathor îi va ţine locul şi ne va călăuzi. Tu înalţă pânza cea mare, iar eu mă îngrijesc de cârmă.

Isis rosti formulele care asigurau o călătorie liniştită, sub protecţia stăpânei stelelor.

Un vânt puternic se stârni, iar corabia părăsi portul Byblosului, îndreptându-se iute spre Egipt.

♀♀♀

Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul dormiră tot timpul cât ţinu călătoria de întoarcere, încă şi mai scurtă decât cea înspre Byblos. Îndată ce corabia acostă în portul Heliopolisului, Isis aduse zeiţei Hathor o ofrandă alcătuită din flori şi vin.

— Nu pierdeţi din ochi sarcofagul, le ceru ea lui Sekari şi celor doi tovarăşi de drum ai lor.

— N-ar fi mai bine să te însoţesc la templu?

— Nu mă paște nicio primejdie, îi răspunse ea.

În pragul sanctuarului, înlocuitorul Marelui Preot, cu chipul răvășit, îndrugă anevoie câteva cuvinte de bun venit.

— V-ați... v-ați întors?

— Doar nu crezi că sunt o arătare!

— Călătoria voastră...

— N-am întâmpinat greutăți însemnate.

— Dar s-a încheiat atât de repede, atât de...

— Suverana stelelor a micșorat timpul. Cum se simte Marele Preot?

— Vai, nu prea bine! Ne temem ca sfârșitul îi e aproape. Ați găsit... sarcofagul?

— Prințul Byblosului mi l-a dat, și acum e păzit strașnic.

— Minunat, minunat! Vreți să vă trageți puțin sufletul, să...

— Nu am timp să zăbovesc. Înapoiați-mi coșul misterelor, în care se află relicvele osiriene și pe care vi l-am încredințat.

Înlocuitorul Marelui Preot fu cât pe ce să izbucnească în hohote de plâns.

— S-a petrecut ceva groaznic, înspăimântător! O asemenea nenorocire n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată, mai ales aici, la Heliopolis!

— Lămuriți-mă!

— Nici nu știu cum să vă spun, eu...

— Încercați.

— Coșul a fost furat, mărturisi bărbatul cu glas înăbușit.

— Ați căutat peste tot?

— Zadarnic!

— Eu am altă părere, grăi o voce puternică, înlemnindu-l pe înlocuitor.

După Isis, apărea încă o nălucă.

— Mare Preot... Dar erați pe moarte!

— Așa trebuia să-și închipuie apropiații mei, ca să-l pot da în vileag pe aliatul Prevestitorului strecurat printre noi. Aveam nevoie de o dovadă, iar tu mi-ai oferit-o furând coșul misterelor...

— Vă înșelați, eu...

— N-are rost să tăgăduiești.

Gărzile care asigurau paza templului îl înconjurară pe învinuit.

Atunci acesta hotărî să dea totul pe față.

— Ei bine, da, sunt în slujba viitorului stăpân al Egiptului, al celui care vă va dărâma templele și va răspândi pretutindeni noua credință! Sunteți deja înfrânți, căci Osiris nu va învia. Omul căruia i-am dat coșul misterelor l-a ars.

— Iată-l aici, zise Marele Preot, înmânând coșul Marii Preotese din Abydos. Complicele tău a fost arestat înainte de a săvârși nelegiuirea pusă la cale. Vă faceți amândoi vinovați de înaltă trădare, așa că veți fi osândiți la moarte. Și cum el a mărturisit lesne totul, știm acum că Prevestitorul nu mai are nicio iscoadă la Heliopolis.

Căutarea lui Isis luase sfârșit.

În coșul misterelor odihneau toate mădularele trupului lui Osiris, pe care tânăra femeie va încerca să-l întregească la Abydos, fără să fie sigură ca va reuși.

Iker o aștepta.

Iar dragostea ei pentru el sporea necontenit.

MISTERELE LUNII *KHOIAK*

Prima zi (20 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

La sfârșitul ritualului de dimineață, Pleșuvul și Nephtys intrară în Casa Vieții. Preotul rosti formulele pentru păstrarea nevătămată a mumiei, iar preoteasa o înzestră cu energie. Lipsa oricărui semn de putrezire dovedea că Iker continua să trăiască într-o lume de mijloc, între întuneric și renaștere.

Pe la prânz, preoții fură luați din nou la întrebări.

Veni și rândul lui Asher.

— Potrivit rapoartelor mai-marilor tăi, grăi Pleșuvul, știi să făurești vase de piatră, să meștерești cupe pentru ritualuri și să cureți obiectele din templu cu multă grijă.

— Cuvintele acestea mă onorează. Încerc doar să fiu de folos.

— Ce-ți dorești tu, Asher?

— Să-mi întemeiez o familie și să lucrez vreme îndelungată la Abydos.

— N-ai vrea să devii preot permanent?

— Oh! Un simplu vis!

— Și dacă s-ar împlini?

— Păi Egiptul nu e țara minunilor? Nu îndrăznesc să mă gândesc la așa ceva, dar mi-aș părăsi bucuros îndeletnicirile lumești ca să-l slujesc pe Osiris.

— Asprimea Legii noastre nu te înspăimântă?

— Dimpotrivă, îmi întărește credința! Abydosul trebuie să rămână temelia spiritualității egiptene.

— Răspunde-mi limpede: ai observat fapte neobișnuite sau purtări îndoielnice?

Prevestitorul căzu pe gânduri.

— Am simțit o armonie care unește lumea de dincolo cu cea de aici. Pe pământul sfânt al Zeului, fiecare clipă a vieții noastre

capătă un rost. Preoţii permanenţi şi cei temporari îşi îndeplinesc sarcinile la timpul cuvenit şi după puterile lor. Spiritul lui Osiris ne înalţă mai presus de noi înşine.

Prevestitorul nu învinui pe nimeni şi nici nu dădu de înţeles că ar avea vreo bănuială. După vorbele sale, s-ar fi zis că Abydosul era un paradis.

♀♀♀

Nephtys mânca fără poftă.

— Nu ţi-e foame? se miră Prevestitorul.

— Suntem în prima zi a lunii *khoiak*, luna celebrării misterelor de care atârnă supravieţuirea Celor Două Regate.

— Şi eşti neliniştită?

— Desfăşurarea ritualului învierii lui Osiris rămâne o treabă primejdioasă şi o aşteptăm cu nerăbdare pe Marea Preoteasă. Fără ea nu putem începe ritualul.

— De ce nu vă puteţi lipsi de prezenţa ei?

— Pentru că ea cunoaşte Marele Secret.

— Să încredinţezi o asemenea taină unei femei nu e o dovadă de nesăbuinţă?

Dezmeticindu-se dintr-odată, Nephtys uită de farmecul lui Asher. Izbutind să se stăpânească, se purtă mai departe ca o tânără îndrăgostită.

— O nesăbuinţă... Poate că ai dreptate.

— Egiptul se înşală şi îşi pierde tăria pentru că îngăduie femeilor să aibă atâta putere.

— În faţa Pleşuvului, totuşi atât de sever, ai vorbit cu totul altfel!

— Şi tu de ce n-ai spus nimic?

— Mi se părea că eşti pe cale să dobândeşti o slujbă mai bună!

— Am spus că vreau să-mi întemeiez o familie. Te învoieşti să-mi fii soţie?

Prevestitorul strânse cu blândeţe mâinile lui Nephtys între palmele sale.

— E o hotărâre însemnată, murmură ea. Sunt atât de tânără şi...

— Supune-mi-te şi te voi face fericită. O femeie trebuie să îi

dea ascultare bărbatului ei și să-i împlinească cele mai mărunte dorințe.

— Dar... îndatoririle mele de preoteasă?

— Niște biete amăgiri! Tot ceea ce e legat de spirit se află mai presus de înțelegerea femeii. Iar tu ești îndeajuns de isteață ca să pricepi lucrul acesta. Și vei recunoaște că un bărbat nu se poate mulțumi cu o singură femeie. Natura îngrădește pornirile femeilor, dar nu și pe ale bărbaților. Să respectăm, așadar, legea divină care îl așază pe bărbat înaintea femeii.

Ascultătoare, tânăra preoteasă nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Prevestitor.

— Vorbele acestea sunt atât de noi, atât de neașteptate...

Prevestitorul o cuprinse în brațe.

— Curând, unirea noastră va fi pecetluită. Vom împărți același pat și vei deveni prima mea soție, mama fiilor mei. Și nici nu-ți închipui ce viitor luminos te așteaptă.

♀♀♀

Comandantul forțelor de pază umbla încoace și-n colo pe cheiul Abydosului. În ciuda pregătirii sale de soldat, cunoștea importanța lunii *khoiak*. Și, fără Marea Preoteasă, ce putere aveau ritualurile?

— Se apropie o corabie! îl preveni santinela.

Îndată, toți soldații se înșirară pe chei.

La vederea uriașului care stătea la proră, neliniștile comandantului se risipiră. Întoarcerea faraonului îi făcea pe toți să respire ușurați.

Ducând cu el vasul pecetluit, Sesostris se îndreptă cu pași mari spre Casa Vieții, supravegheată zi și noapte. Aici îl întâmpinară Pleșuvul și Nephtys.

— Iată izvorul energiei osiriene, rosti el. Așezați-l la căpătâiul lui Iker.

Apoi regele porunci ca straja să fie triplată. Arcașii stăteau de veghe până și pe acoperișul Casei Vieții, preschimbată astfel într-o fortăreață de nepătruns. Și fiecare soldat primi câte un cuțit din obsidian, încărcat de magie.

— Regele s-a întors! strigă Bina.

— Carevasăzică, sufletul lui a călătorit dincolo de viață și s-a

reîntors în trup, se miră Prevestitorul. Sesostris a celebrat la Medamud sărbătoarea înnoirii. A dobândit o nouă putere și vrea ca Abydosul să tragă foloase din ea.

— A devenit o amenințare pentru noi?

— Nici n-a încetat vreodată să fie! Trebuie să aflăm ce plănuiește.

— Stăpâne... iar ați luat masa împreună cu Nephtys.

Prevestitorul mângâie pletele Binei.

— E o femeie tânără, supusă și înțelegătoare. O să se plece în fața adevăratei credințe.

— O să vă căsătoriți cu ea?

— Amândouă o să-mi dați ascultare și o să mă slujiți, după cum cere legea divină. N-are rost să mai vorbim despre asta, frumoasa mea!

Îngrozit, Bega năvăli în odaia Prevestitorului.

— Faraonul tocmai a sosit, purtând vasul pecetluit! Și încă o corabie acostează, cea a lui Isis!

♀♀♀

În cele patru colțuri ale Casei Vieții, Pleșuvul așeză patru capete de lei ce scuipau foc, patru *uraeus*, patru babuini și patru cărbuni aprinși. În felul acesta, nicio forță distrugătoare nu putea pătrunde înăuntrul clădirii cu pereți din piatră, în care se intra printr-o poartă uriașă din calcar alb.

Tavanul curții principale era bolta cerească a zeiței Nut, podeaua acoperită de nisip aparținea zeului Pământului, Geb. În mijloc, o capelă adăpostea barca lui Osiris, în care se odihnea trupul lui Iker.

În sfârșit, Isis îl revedea!

Neputându-și înghiți lacrimile, se învinui singură pentru această slăbiciune și se puse îndată pe treabă, în prezența faraonului, a Pleșuvului și a lui Nephtys. Pe Iker nu-l ajutau jelaniile, ci numai reușita ritualului care să-l aducă la lumină.

Pentru ca Iker să învieze, trebuia ca moartea lui să treacă în trupul lui Osiris, învingătorul beznei, cel care se reînnoia neîncetat. Doar el putea să șteargă orice formă de moarte și să o preschimbe în viață.

De aceea, era nevoie să se creeze trei Osiris și să se respecte

pas cu pas un ritual ce nu îngăduia nicio greşeală.

Iar preoţii nu aveau la dispoziţie decât cele treizeci de zile ale lunii *khoiak*.

Isis făuri trupul de piatră al lui Osiris, aşezând laolaltă relicvele culese în timpul căutării sale: capul, ochii, urechile, ceafa şi maxilarele, şira spinării, pieptul, inima, braţele, încheieturile mâinilor, degetele, falusul, gambele, coapsele şi tălpile. Sceptrul din Heliopolis asigura unirea părţilor acestui trup al învierii, iar sceptrul de aur de pe colina lui Thot le înzestra cu o putere mai presus de fire.

Regele destupă vasul pecetluit ce conţinea limfele zeului, mister al operei alchimice şi izvor al vieţii. Asemenea valului inundaţiei, limfele legară trainic între ele mădularele statuetei, din care se răspândi parfumul Puntului.

Isis atinse mumia cu piatra venerabilă luată de pe insula lui Soped, ca să însufleţească ceea ce părea lipsit de viaţă şi să facă să bată inima minerală. Apoi o unse cu trei straturi de unguent, o înfăşură în patru pânze, ce simbolizau cele patru forme ale luminii dezvăluite în timpul deschiderii ferestrei cerului, şi în pielea de berbec adusă de la Teba.

— Numele tău e Viaţă, grăi regele. Mama noastră, zeiţa Cer, te va zămisli din nou şi-ţi va dezvălui natura ta secretă, transmiţând-o fiului tău, Osiris-Iker.

Sesostris îl aşeză pe primul Osiris, alcătuit din metale şi minerale, în burta vacii cereşti, din lemn aurit, pe care erau pictate stelele şi constelaţiile, adevărata obârşie a celor vii. În acest atanor urma să se săvârşească o înviere pe care ochii oamenilor nu o vedeau.

— Din Ra, lumina zămislitoare, rosti faraonul, se naşte piatra metalică. Prin ea, opera ascunsă se împlineşte. Alcătuită din metale şi pietre preţioase, ea îl preschimbă pe Osiris în arbore de aur. Sora mea, Isis, continuă-ţi munca alchimică.

Pe un cadru de lemn, Isis întinse o pânză de in. În mijlocul ei desenă silueta lui Osiris, apoi o modelă din mâl umed şi roditor, seminţe de orz şi de grâu, mirodenii şi praf de pietre preţioase.

— Tu te afli printre noi, moartea nu te atinge. Fie ca orzul să devină aur, iar renaşterea ta să ia înfăţişarea tulpinilor înverzite

ce vor creşte din trupul tău luminos. Tu reprezinţi zeii şi zeiţele, tu eşti valul aducător de rod, tu eşti ţara întreagă, tu eşti viaţa.

Cel de-al doilea Osiris prinse a se contura. Strâns legat de primul, al doilea proces de înviere începea.

Al treilea ar fi trebuit să fie mumia zeului care se odihnea în locaşul său de veci din Abydos şi care înviase la ora nouă din noapte, în ultima zi a lunii *khoiak* din anul trecut. Nemurirea trecea astfel din zeu în zeu.

Pângărind mormântul şi distrugând mumia lui Osiris, Prevestitorul socotea că va împiedica orice renaştere.

De data aceasta, Fiul regal şi Prieten unic va sluji drept suport pentru ritual. Dar se va dovedi el un material îndeajuns de rezistent pentru a îndura o asemenea încercare?

Văduva îşi privi îndelung soţul.

— Fii cel de-al treilea Osiris, îl imploră ea, şi împlineşte ultima înviere.

Nu mai rămăseseră decât douăzeci şi nouă de zile.

A doua zi (21 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

— Numărul gărzilor a fost întreit, spuse Bega, şi fiecare soldat este înzestrat, pe lângă armele obişnuite, cu un cuţit din obsidian în stare să străpungă învelişul protector al duhurilor. Isis, Nephtys şi Pleşuvul n-au mai părăsit Casa Vieţii.

— Ai vorbit şi cu alţi preoţi permanenţi? întrebă Prevestitorul.

— Toţi sunt de aceeaşi părere: ritualurile învierii au început.

— Cu ce suport?

— Iker, răspunse Bina, cu privirea rătăcită.

Prevestitorul o prinse de umeri.

— Iker e mort, frumoasa mea. Am nimicit mumia lui Osiris şi vasul ce conţinea izvorul vieţii. Abydosul a rămas precum o cochilie goală, ritualurile nu mai au nicio putere.

— Iker călătoreşte între viaţă şi moarte, continuă ea. Ochii săi rămân deschişi. Isis şi regele încearcă să-l readucă la lumină.

— Trebuie să-i împiedicăm! se răsti Bega.

— Poruncește-i lui Shab să cerceteze paza. Dacă există vreun mijloc de a pătrunde în Casa Vieții, el are să-l descopere.

♀♀♀

Bucuros că-și mai dezmorțește picioarele, Strâmbu' își luă toate măsurile de prevedere ca să nu atragă atenția gărzilor. Parcă înșelându-i speranțele, noaptea nu-l ajută câtuși de puțin, căci sute de lămpi luminau clădirea și împrejurimile. Schimbați des, arcașii nu sufereau nici de oboseală, nici de lipsa somnului și atenția nu le slăbea nicio clipă.

Shab îl înștiință pe Prevestitor că apărarea Casei Vieții nu avea niciun punct slab.

Prevestitorul o liniști pe Bina, care căzuse pradă unor spasme cumplite. De când înțelesese ce se petrece cu Iker, femeia nu se oprea din tremurat.

— Mă tem de puterile faraonului și ale blestematei ăsteia de Mare Preoteasă, mărturisi Bega. Trebuie să părăsiți Abydosul, stăpâne. Mai devreme sau mai târziu vor afla cine sunteți cu adevărat.

— Ai luat parte la ritualul marilor mistere. Ce anume face regele?

— Se folosește de Osirisul din anul trecut a cărui energie a secătuit, modelează unul nou și săvârșește o triplă reînviere, minerală, metalică și vegetală. Dar nu se poate lipsi de limfele din vasul pecetluit. Iar din arhivele Casei Vieții, învață ce mijloace trebuie să folosească.

— Așadar, din victimă, Iker a devenit suport osirian, încheie Prevestitorul, nedumerit. Doar un singur om îmi va spune întocmai ceea ce vreau să știu: Nephtys. De îndată ce iese din Casa Vieții, dă-mi de știre.

♀♀♀

Isis și Nephtys depuseră în jurul lui Iker cele patru vase care alcătuiau sufletul reîntregit. În primul vas, cu cap de șoim, așezat înspre apus, se aflau intestinele, venele și canalele de energie ale lui Osiris, în cel dinspre răsărit, cu cap de șacal, stomacul și splina, în cel dinspre miazăzi, cu cap de om, ficatul, iar în cel dinspre miazănoapte, cu cap de babuin, plămânii.

Adunați laolaltă, cei patru fii ai lui Horus, urmașul lui Osiris, întăreau *KA*-ul și inima tatălui lor.

Cele două surori ridicară capacele și rostiră formulele de venerație către șoim, șacal, om și babuin. Noi organe, ce de-abia începură să crească, trezeau la viață mumia lui Iker.

În acea clipă, cei trei Osiris, cel mineral și metalic, cel vegetal și cel omenesc depindeau unul de altul. De-acum înainte, deveniți de nedespărțit, aveau să învieze sau să piară împreună.

Doar faraonul și Pleșuvul părăsiră Casa Vieții la căderea nopții. Pleșuvul adună preotesele și preoții permanenți și îi înștiință că începuse celebrarea marilor mistere din luna *khoiak*.

— Dar vasul pecetluit nu dispăruse? se miră Bega.

— Faraonul l-a găsit pe cel din templul de la Medamud. Nu ne lipsește nimic pentru a-l vedea pe Osiris renăscând.

A treia zi (22 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Cele șapte preotese ale zeiței Hathor aleseseră cele mai frumoase curmale. Așezară o parte dintre ele pe o tavă de argint, iar din restul stoarseră sucul care avea să dea o licoare ce simboliza limfele înnoitoare ale lui Osiris.

Când isprăviră, încredințară fructele și alcoolul faraonului. După încheierea ritualului celebrat în templul său de milioane de ani, Sesostris se întoarse în Casa Vieții și înfățișă ofranda celor trei Osiris.

— Iată incarnarea focului binefăcător. Fie ca ea să vă ajute să renașteți odată cu noul an, în inima misterelor.

— Aici se înfăptuiește munca tainică, ascunsă pe vecie, adăugă Isis. În trupul tău de lumină, Osiris, soarele va răsări.

Prima hrană solidă și lichidă a celor trei Osiris era asigurată. Pleșuvul trebuia acum să pregătească procesiunea boilor grași și tăierea lor, ce urmau să aibă loc în cea de-a șasea zi a lunii *khoiak*.

Doar Isis va rămâne lângă Iker.

— Un preot temporar mă pune pe gânduri, îi destăinui

Nephtys Pleşuvului. M-am simţit atrasă de el, recunosc, şi chiar m-a cerut de nevastă. E un meşter priceput, preţuit de toţi, şi chiar ar putea fi primit în rândul preoţilor permanenţi.

— Despre cine e vorba?

— Despre Asher, bărbatul acela înalt şi atât de cuceritor. Cu o voce blândă, binevoitoare, mi-a spus despre femei nişte lucruri cumplite. Niciuna nu i se pare vrednică de a fi preoteasă şi crede că bărbaţii sunt mai presus de ele. M-am prefăcut că-i împărtăşesc părerea.

— Glumea sau vorbea serios?

— N-aş zice că glumea, dar vreau neapărat să mă lămuresc.

— Ai mare grijă! Dacă e un credincios de-al Prevestitorului, te pândeşte primejdia.

— Dacă e precum spuneţi, atunci mă va duce la stăpânul lui.

— De ce ar face asta?

— Pentru că pot să-i dezvălui secretele din Casa Vieţii.

— Cineva trebuie să vegheze asupra ta.

— Dar să rămână bine ascuns! Altminteri, Asher îşi va pierde încrederea în mine şi voi da greş.

— Îţi dai seama ce ai putea păţi?

— Înlăturarea răului din Abydos nu suferă amânare. Şi iată că avem, în sfârşit, prilejul să reuşim.

— Există încă o cale, mai puţin primejdioasă, fu de părere Pleşuvul. Să cercetăm cu luare-aminte felul în care acest Asher a reuşit să intre în Abydos. Aşteaptă să-ţi dau un semn înainte de a te întâlni cu el.

Nephtys se gândea la suferinţele şi la curajul surorii sale, Isis. Şi hotărî să lupte, chiar cu preţul vieţii sale, pentru îndepărtarea ameninţării ce plutea deasupra locaşului reînvierii.

A patra zi (23 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

La vederea chipului întunecat al vizirului Sobek, generalul Nesmontu presimţi o nenorocire.

— Încă un atac al oamenilor Prevestitorului?

— Nu, tribunalul și-a încheiat judecata.

— Nu-mi spune că...

— Sehotep a fost osândit la moarte.

— Dar n-a ucis pe nimeni!

— Potrivit tribunalului, gândul atârnă tot atât de greu ca fapta. Și dat fiind că aparține Casei Regelui, lucrul e cu atât mai grav.

— Să ne împotrivim acestei hotărâri.

— Zadarnic, Nesmontu. În vremurile tulburi prin care trecem, judecătorii nu trebuie să arate niciun fel de îngăduință. Nici chiar faraonul nu mai poate face nimic pentru Sehotep.

— Un membru al Cercului de Aur din Abydos osândit la moarte pe nedrept!

Descumpănit, bătrânul soldat crezu, preț de o clipă, că Prevestitorul va birui. Dar sufletul său de războinic ieși iute la iveală, îndemnându-l să-și adune oamenii, să atace închisoarea și să-și elibereze fratele.

— Nu te purta ca un smintit, îl povățui Sobek. Unde te-ar duce o asemenea faptă? Dintr-o zi în alta, luptătorii din umbră pot porni bătălia. Iar tu trebuie să conduci trupele noastre. Supraviețuirea Memphisului atârnă de tine.

Nesmontu se mai domoli. Păzitorul făcuse bine că-i amintise de îndatoririle lui.

— Rămâi ascuns aici. Altminteri, căpetenia vrăjmașilor va pricepe că încercăm să-i întindem o capcană. Soldații vor păzi această casă după moartea stăpânului ei.

Glasul lui Sobek tremura. Dar nici el, nici generalul nu erau oameni care să-și arate deznădejdea.

♀♀♀

Dormind doar două ore pe noapte, Sobek continua să cerceteze dosarele și rapoartele gărzilor, sperând să găsească ceva care să amâne moartea lui Sehotep.

Atenția îi fu atrasă de un desen ce înfățișa un bărbat care semăna întru câtva cu Gergu, responsabilul principal al hambarelor. Potrivit raportului întocmit de un ofițer, Gergu părea să fi avut legături, mai mult sau mai puțin strânse, cu dansatoarea Olivia. Ofițerul scotocise pe ascuns și o casă al cărei

stăpân era un oarecare Bel-Tran și dăduse peste o mulțime de mărfuri furate și dosite acolo.

Păzitorul își aminti că Iker îi ceruse cândva să facă unele cercetări în privința acestui Gergu, dar căutările nu scoaseră la iveală nimic necurat.

Dar iată că Sobek găsi încă un dosar ce cuprindea numele aceluiași Gergu.

Și, de data aceasta, nu mai era vorba de simple bănuieli, ci de o plângere în toată legea. Cel care se îngrijea de hambarele din satul Colina înfloritǎ îl învinuia pe Gergu că-l lovise, îl amenințase și că trăgea foloase necuvenite de pe urma slujbei lui. O mulțime de slujbași se purtau astfel și era de datoria vizirului să-i pedepsească fără milă. Dacă faptele se adevereau, tâlharul de Gergu va ajunge direct în temniță.

Dar înainte de a-l aresta, n-ar fi fost mai bine să-l urmărească și să afle dacă nu cumva avea legături cu luptătorii din umbră?

A cincea zi (24 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

— Te pui chezaș pentru puterea acestui leac? întrebă doctorul Gua.

— Da, în numele lui Imhotep vindecătorul! răspunse farmacistul Renseneb.

— N-o să aibă urmări vătămătoare?

— Am verificat pe mine însumi acest amestec delicat din esențe de lotus, mac și alte zece flori rare. Bolnava nu va simți nicio durere și nicio tulburare când se va trezi. Vă dau un singur sfat: vorbiți cu glas apăsat și domol, puneți puține întrebări și nu vă pierdeți răbdarea.

Gua luă săculețul cu hapuri și se duse acasă la Medes, unde nevasta Secretarului Casei Regelui îl primi cu mare bucurie.

— În sfârșit, doctore, ați venit! Cu toate leacurile pe care mi le-ați dat, nu mă pot opri din plâns. Viața mea a devenit un chin!

— V-am prevenit că trebuie să încercăm și altceva.

— Sunt gata!

— Aș putea vorbi cu soțul vostru?

— Din pricina împrejurărilor de acum, o să se întoarcă târziu. Vă dați seama? Fără faraon, fără vizir, fără marele general, Memphisul merge spre pierzanie.

— Să ne îngrijim mai bine de sănătatea voastră.

— O, da, doctore, da!

— Înghițiți aceste patru hapuri.

Nevasta lui Medes se grăbi să se supună. Gua îi cercetă pulsul.

— În curând o să vă cuprindă o pace binefăcătoare. Nu vă împotriviți nevoii de a dormi. Eu am să rămân aici.

Amestecul lui Renseneb nu întârzie să-și arate puterea.

Doctorul îi dădu femeii încă două hapuri.

Liniștită pe de-a-ntregul, bolnava se adânci în somn.

— Sunt doctorul Gua. Mă auziți?

— Vă aud, răspunse o voce răgușită.

— Am să vă scap de suferința care vă apasă. Vă învoiți să-mi spuneți adevărul, tot adevărul?

— Mă... mă învoiesc.

— Adevărul vă va tămădui. Înțelegeți?

— Da... înțeleg.

— Sunteți soția lui Medes, Secretarul Casei Regelui?

— Sunt.

— Locuiți la Memphis?

— Da, locuiesc.

— Sunteți fericită?

— Da... Nu... Da... Nu, nu!

— Medes v-a lovit vreodată?

— Niciodată! Uneori, da...

— Îl iubiți?

— Îl iubesc, e un soț minunat, atât de minunat!

— Deci vă supuneți lui?

— Întotdeauna!

— V-a poruncit să faceți vreun lucru din pricina căruia vă căiți?

— Nu, o, nu! Ba da... Îmi pare râu. Dar l-am făcut pentru el!

Nu, nu îmi pare rău.

— Ne apropiem de rădăcina bolii care vă roade. Smulgând-o, vă veți vindeca. Aveți încredere în mine și n-o să mai suferiți. Ce v-a cerut Medes?

Femeia suspină, mâinile și picioarele îi tremurau, iar ochii se mișcau iute sub pleoape.

— Sunt doctorul Gua, cel care vă îngrijește, ne apropiem de sfârșit. Mărturisiți, lepădați-vă de tot zbuciumul.

Spasmele se răriră, iar bolnava începu să se liniștească.

— O scrisoare... Am plăsmuit o scrisoare imitând scrisul Marelui Trezorier Senankh pentru a-l dezonora. Am acest dar! Medes era mulțumit, foarte mulțumit... Din păcate, am dat greș. Atunci...

— Atunci...

Trupul femeii se chirci.

— Sunt doctorul Gua, cel care vă îngrijește. Vindecarea este aproape. Vorbiți-mi, spuneți-mi adevărul.

— Am mai scris apoi încă o scrisoare imitând scrisul lui Sehotep, pentru ca aceasta să fie învinuit de trădare și de omor. Și, de data aceasta, am reușit! Medes era fericit, atât de fericit... Ce bine mă simt acum! Vindecată, sunt vindecată...

Carevasăzică, și ficatul lui Medes spunea adevărul.

Lipsit de Maat, el dezvăluia firea unui om în care zăceau ura și pizma.

Doctorul Gua tocmai descoperise un aliat însemnat al luptătorilor din umbră, ba chiar una dintre căpeteniile lor, și putea să dovedească nevinovăția lui Sehotep.

Dar cui să împărtășească cele aflate? Vizirul trăgea să moară, generalul Nesmontu pierise, regina nu primea pe nimeni.

Rămânea Senankh, Marele Trezorier, căzut pradă unei grele deznădejdi. Dar va voi el să-l asculte și să ia măsurile cuvenite?

Pe loc, un alt gând îngrozitor încolți în mintea doctorului Gua: dacă și Marele Trezorier era complicele lui Medes?

A şasea zi (25 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Doctorul de animale controlase boii cei graşi, împodobiţi cu coliere de flori, pene de struţ şi eşarfe colorate. Fiecare animal socotit pur mergea apoi agale spre abatorul templului.

Meşterul măcelar mai verifică şi el încă o dată carnea care trebuia să conţină cât mai mult *KA*.

Împreună cu Vânt-de-Miazănoapte, Sângerosul veghea asupra uriaşelor vite. De obicei, sosirea lor stârnea bucuria preoţilor temporari, care ştiau că vor lua parte la o sumedenie de ospeţe pentru celebrarea renaşterii lui Osiris.

Dar nenorocirile care loviseră Abydosul în ultima vreme stăruiau în mintea tuturor, aşa că nimeni nu se gândea acum la sărbătoare.

Încă o dată, Bina încercă să ducă de mâncare soldaţilor care păzeau Casa Vieţii.

Un ofiţer îi tăie calea.

— Ai fost trimisă aici?

— Obişnuiesc să...

— Porunci noi. Întoarce-te de unde ai venit.

Bina îi zâmbi cât putea ea de frumos.

— Doar n-o să arunc aceste pâini şi...

— Vrei să fii arestată?

Bina se îndepărtă şi depuse merindele pe unul dintre altarele templului unde Bega îşi îndeplinea sarcinile.

Preotul se asigură mai întâi că nu trăgea nimeni cu urechea.

— Pleşuvul i-a strâns pe preoţii permanenţi, îi dezvălui el. Dacă e să mă iau după ritualurile cu care ne îndeletnicim aici şi după formulele ce trebuie rostite, nu mă îndoiesc de faptul că în Casa Vieţii se înfăptuiesc misterele.

— Şi ştii ce se întrebuinţează ca suport?

— Părţile trupului osirian şi orzul preschimbat în aur. Şi... Nu, de neînchipuit! Nu se poate să ai dreptate. Iker e mort, mort de-a binelea! Nimeni n-ar avea cum să-l readucă la viaţă. Şi totuşi, în cazul lui Imhotep... Însă Fiul regal nu se aseamănă nici pe departe cu el! Şi-apoi, o astfel de încercare e sortită să dea greş.

— Dar Sesostris n-a adus de la Medamud un nou vas pecetluit?

Bega o privi tulburat.

— Ai voie să intri în Casa Vieții? întrebă Bina.

— Din nenorocire, nu. Doar faraonul, Pleșuvul, Isis și Nephtys pătrund în ea.

„Din nou blestemata asta de femeie", își zise singura soție a Prevestitorului, furioasă.

Ei bine, Nephtys ori mărturisea tot, ori avea să piară.

A şaptea zi (26 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Primul pătrar al lunii în creștere strălucea pe cer, deschizând drumul lui Ra, lumina divină mai puternică decât întunericul, ascunsă în sânul spiritului și al materiei.

Isis aștepta această clipă cu teamă. Oare sub tăria celor doi aștri, soarele zilei și cel al nopții, cei trei Osiris vor crește în armonie?

Osirisul mineral și metalic căpăta vigoare departe de orice privire omenească, înlăuntrul atanorului. Hrănite de strălucirea stelelor, părțile trupului osirian se uneau trainic.

Osirisul vegetal slujea drept mărturie a acestei prefaceri tainice.

O primă sămânță tocmai încolțise.

— Ai încredere, îi șopti Isis lui Iker, toate cerințele pentru o nouă viață sunt îndeplinite. Chiar de pe acum ești legat de cele două forme ale veșniciei, cea a clipei preschimbării și cea a înlănțuirii neîntrerupte a anotimpurilor. Casa Vieții devine cu adevărat Locașul Aurului.

Afară, în fața clădirii, faraonul celebra un ospăț în tovărășia sufletelor regilor morți și înviați. La ospăț luau parte Pleșuvul, preotesele și preoții permanenți, împărțind *KA*-ul boilor grași și o pâine din flori de salcâm, crescut pe câmpia tuturor bucuriilor, unde petreceau divinitățile.

Sesostris duse apoi de mâncare celor trei Osiris, care se hrăniră cu seva delicată a merindelor devenite sacre.

Unit cu ceilalți doi, Osiris-Iker ieșea treptat din lumea de

mijloc, dar pașii cei mai grei și primejdiile cele mai mari abia de-aici înainte urmau.

— Moartea lui Iker începe să-și piardă din putere și să se risipească, grăi monarhul. Totuși, lucrul acesta nu e hotărâtor. Osirisului metalic îi lipsește încă vigoarea. Între cele trei forme ale Marii Opere nu trebuie să existe nicio nepotrivire. Aidoma unui foc, dragostea ta îl însuflețește, Isis; fără ea totul ar pieri. Și doar ea, pentru că nu aparține acestei lumi, poate să învingă destinul hărăzit de Prevestitor.

Neîncetat, văduva rostea formulele transformării în lumină.

Purtând masca lui Anubis, regele trase zăvorul porții cerului, gravată într-un calcar de o albeață orbitoare.

De-acum încolo, forțele cerului aveau să umple întregul Locaș al Aurului.

Deși în lipsa lor ritualul nu se putea desfășura, ele aduceau totodată și o mare primejdie.

Oare Osiris-Iker va trece cu bine prin această încercare?

A opta zi (27 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Chipul Binei se schimonosise de ură și furie.

De ce nu venea odată Nephtys să-l vadă pe logodnicul ei, Prevestitorul? Ea, Bina, ar ști atunci s-o facă să vorbească supunând-o la niște cazne cum nu îi fusese dat nimănui să îndure! Iar preoteasa ar dezvălui tainele ritualurilor și ar mărturisi în ce fel Isis și faraonul gândeau să-l împiedice pe Iker să piară pentru totdeauna.

Căci acum nimeni nu se mai îndoia: Fiul regal slujea drept suport pentru reînvierea osiriană! Și nu mai rămăseseră decât douăzeci și două de zile pentru ca lucrul care părea cu neputință de înfăptuit să se împlinească totuși.

— O să dea greș! strigă Bina.

— De la sine înțeles, frumoasa mea, îi șopti Prevestitorul, mângâindu-i pletele.

— Nu se poate pătrunde în blestemata asta de clădire,

stăpâne! Shab a cercetat-o din toate părțile, dar degeaba. Nici măcar Bega nu intră acolo.

— Datorită lui Nephtys vom afla cum să pricinuim stricăciuni Casei Vieții și s-o oprim astfel să ne facă rău.

— Preoteasa asta trebuia să fie aici, la picioarele voastre!

— Liniștește-te, o să vină.

♀♀♀

— În arhivele noastre, numele lui Asher apare de mai mulți ani, o înștiință Pleșuvul pe Nephtys. Tot ce ți-a spus despre el este adevărat. Trăiește într-un sătuc din apropierea Abydosului și meșterește vase din piatră. Două-trei luni pe an, bărbatul acesta umil își îndeplinește în chip desăvârșit sarcinile de preot temporar, iar mai-marii lui sunt mulțumiți de el. N-a greșit și n-a supărat pe nimeni.

— Umil, spuneți? Cuvântul nu prea se potrivește firii sale. Cine l-a primit la Abydos?

— Însemnările arată că... preotul permanent Bega. Și el are numai vorbe de laudă despre Asher, asemenea colegilor săi.

— Bega...

— Nu te lăsa pradă închipuirilor tale, o sfătui Pleșuvul. Bega nu cunoaște îngăduința, și purtările binevoitoare îi sunt cu totul străine, recunosc. Dar e mai presus de orice bănuială. Ba aș zice că e însuși întruparea neînduplecării și a cinstei.

— Am să stau de vorbă cât mai curând cu Asher, hotărî Nephtys. Și de astă dată chiar o să limpezim lucrurile.

♀♀♀

Capul lui Iker atinse bolta cerească. Isis îi transmise tot ceea ce trăise ea în timpul inițierii sale în Cercul de Aur.

Și chiar în aceeași clipă, cocori, pelicani, flamingo trandafirii, rațe sălbatice, lopătari albi și ibiși negri începură să zboare în cercuri largi deasupra Locașului Aurului. Iviți din Nun, oceanul de energie din care se năștea orice formă de viață, ei vorbeau graiul lumii de dincolo și o învățau pe văduvă să continue împlinirea Marii Opere.

Ținând în gheare două inele, însemnele celor două veșnicii, o pasăre cu cap de om se așeză pe mumia lui Iker.

Întors din neant, sufletul trezea la viață trupul osirian.

Până în cea de-a douăsprezecea zi a lunii *khoiak*, văduva trebuia să păstreze o tăcere desăvârşită.

A noua zi (28 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

Beat, Gergu se duse la atelierul sculptorului care cioplea stele false, pentru care cei bogaţi plăteau din greu, închipuindu-şi că erau aduse chiar de la Abydos. Formula osiriană înscrisă pe ele înlătura orice bănuială.

Neputând să-l vadă pe Medes din pricina pregătirilor pentru marele atac, Gergu n-avea cu ce să plătească o siriană înţelegătoare, dar lacomă şi socotea să capete neîntârziat de la sculptor partea ce i se cuvenea.

Meşterul îl trase într-un ungher al atelierului.

— Lingouri de cupru, amulete, ţesături, dă-mi-le pe toate acum! ceru Gergu.

— Potoliţi-vă! Staţi să vedem.

Furios, responsabilul principal al hambarelor îşi lovi cu sălbăticie complicele, îl trânti la pământ şi-l izbi cu picioarele.

— Partea mea... Dă-mi partea mea!

O mână puternică îl înşfăcă de păr şi-l lipi de un perete.

— Vizire Sobek! strigă Gergu, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dar eraţi... eraţi pe moarte!

— La gândul că te voi lua la întrebări, m-am înzdrăvenit cât ai clipi. Dansatoarea Olivia sau casa negustorului Bel-Tran îţi aminteşte de ceva anume?

— Nu, nu, de nimic!

— Dar plângerea îngrijitorului hambarelor din Colina Înflorită?

— O greşeală... o greşeală a administraţiei!

— Fă bine şi spune tot, voinice!

— Nu pot, m-ar ucide!

— Vă spun eu! hotărî meşterul cu faţa umflată, copleşit de frică la vederea lui Sobek Păzitorul şi a celor zece gărzi care scotoceau prin atelier.

Mai bine să mărturisească adevărul și să ceară îndurare vizirului, aruncând întreaga vină în cârca acestui beţiv primejdios care fusese cât pe ce să-l ucidă.

La auzul dezvăluirilor complicelui său, Gergu se pierdu cu firea, recunoscu toate furtișagurile, îl imploră pe vizir să-l ierte și plânse cu lacrimi fierbinți.

— Adevărul vinovat e Medes.

— Secretarul Casei Regelui? se miră Sobek.

— Da, m-a silit să lucrez pentru el și eu făceam tot ce-mi poruncea.

— Fura și dosea mărfuri sub numele de Bel-Tran?

— Voia să se îmbogățească.

— E amestecat și în uneltirea ce s-a încheiat cu moartea dansatoarei Olivia?

— Bineînțeles!

— Tu și stăpânul tău aveți legături cu luptătorii din umbră?

Gergu șovăi.

— Poate el. Eu nicidecum!

— Nu ți-ai vândut sufletul Prevestitorului?

— Nu, o, nu! Îl urăsc la fel ca voi și...

Palma dreaptă a lui Gergu luă foc, smulgându-i un urlet înfiorător de durere. Brațul, umărul și capul se aprinseră și ele.

Încremeniți de uimire, Sobek și oamenii săi nu avură timp să-i sară în ajutor.

Ars de viu, Gergu se prăbuși.

♀♀♀

Doctorul Gua se hotărâse să-l înștiințeze despre descoperirile sale pe Senankh, care îl și duse în odaia vizirului.

— Dar Sobek trage să moară, îi reaminti doctorul Marelui Trezorier. Nici măcar nu m-au mai lăsat să-l văd.

— Nu trebuia să prindă nimeni de veste că s-a însănătoșit.

Gua îi povesti pe scurt vizirului cele întâmplate.

— Folosindu-se de înzestrarea neobișnuită a soției sale, încheie Senankh, Medes a încercat să scape de mine și de Sehotep la adăpostul legilor! Plănuia pesemne să distrugă însăși Casa Regelui.

— Mai e și hoț pe deasupra, adăugă Sobek, și poate chiar un

aliat al luptătorilor din umbră. Tu, doctore, să nu sufli nimănui vreo vorbă despre toate astea. Tu, Senankh, adu la cunoştinţa tribunalului mărturia lui Gua. Iată aici ordinul de eliberare al lui Sehotep, cu sigiliul vizirului pe el.

Pe Sobek îl mâhnea adânc faptul că nu scosese destule informaţii de la Gergu şi de la meşterul sculptor. Însă nădăjduia să afle din gura lui Medes mai multe despre luptătorii ascunşi în Memphis şi despre complicii lor din Abydos.

A zecea zi (29 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

A doua zi, Medes avea să stăpânească Memphisul.

Toţi luptătorii din umbră vor porni atacul asupra palatului regal, asupra odăilor de lucru ale vizirului şi asupra cazărmii principale. Primiseră o singură poruncă: să răspândească groaza pretutindeni. Nu vor lua prizonieri, în schimb vor măcelări femeile şi copiii.

În lipsa unei căpetenii care să le călăuzească, forţele de ordine abia dacă se vor împotrivi, împrăştiindu-se iute.

Ducându-se să-l felicite pe Libanez, Medes îl va strânge de gât cu mâinile sale. Apoi va spune tuturor că negustorul murise din pricină că inima sa nu rezistase emoţiei victoriei, pe care o sărbătorise mâncând mai multe prăjituri ca niciodată.

După uciderea vizirului, a reginei, a lui Sehotep şi a lui Senankh, Medes se va încorona el însuşi faraon şi va face legea în tot Egiptul, unde Prevestitorul îşi va răspândi în continuare credinţa.

Pe de altă parte, trebuia să se descotorosească de soţia sa, care de la ultima vizită a doctorului Gua dormea întruna, şi de beţivul de Gergu. În sfârşit, o casă tihnită!

Zgomote neobişnuite împrăştiară liniştea: un strigăt înăbuşit, o uşă trântită, nişte paşi grăbiţi. Apoi se aşternu iar tăcerea.

Medes îşi chemă intendentul, dar nu-i răspunse nimeni.

De la fereastra odăii sale de lucru, cercetă cu privirea grădina şi bazinul cu apă, înconjurat de sicomori.

O mulțime de gărzi se iviseră pretutindeni, iar unele urcau deja scara interioară, după ce-i potoliseră pe servitori.

Să fugă... Dar pe unde? Nu avea decât o singură cale: acoperișul.

Înnebunit de spaimă, Medes izbuti să se cațere până acolo, în ciuda greutății sale.

Străduindu-se să nu alunece, căci picioarele îi tremurau, Medes se codi să sară pe acoperișul vecin.

— Coboară, îi porunci o voce răsunătoare. N-ai cum să scapi.

— Sobek! Nu... nu ești pe moarte?

— S-a sfârșit, Medes. Ai dat greș. Iar Prevestitorul n-o să te salveze.

— Sunt nevinovat, nu-l cunosc pe Prevestitor, eu...

Înmărmurit, Medes văzu cum mâna sa e cuprinsă de flăcări.

Pierzându-și echilibrul, se prăbuși de pe acoperiș, și trupul îi fu străpuns de vârfurile metalice care împodobeau zidul împrejmuitor al bogatei sale locuințe.

— Lacomul nu va avea mormânt, hotărî vizirul, amintind una dintre învățăturile înțeleptului Ptah-Hotep.

Din fericire, Medes însemnase tot, și dosarele sale vorbeau în locul lui. Astfel, Sobek află că el echipase corabia *Fulgerul*, măsluind documentele și cumpărându-i pe vameși, el făcuse negoț pe ascuns cu Libanezul și dosise mărfurile sub numele de Bel-Tran, el se folosise de corăbiile administrației ca să trimită porunci credincioșilor Prevestitorului, el ordonase unui fals soldat să-l ucidă pe Iker... Lista nelegiuirilor sale părea fără sfârșit.

Dar ultimele cuvinte scrise de mâna lui Medes vesteau neîndoielnic tot ce putea fi mai rău:

Unsprezece *khoiak*, marele atac.

A unsprezecea zi (30 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

Se auziră trei lovituri în chepengul ce acoperea intrarea în tunelul de sub pământ.

— Să mergem, le spuse Creţul oamenilor săi.

Asemenea fiecărei căpetenii de luptători, Creţul primise ordin de la Libanez să pornească la atac înainte de ivirea zorilor. Iar stăpânul casei, complicele lor, tocmai dăduse semnalul.

Într-o mulţime de locuri din oraş, în aceeaşi clipă, trupele Prevestitorului ieşeau din ascunzători şi se năpusteau spre ţintele hotărâte.

Cucerirea Memphisului începuse. O adevărată goană după pradă, ce îi prilejuia Creţului o mare bucurie, într-atât îi plăcea să ucidă!

Ridică chepengul, dar nu avu timp să scoată capul, că o mână puternică îl trase afară din ascunzătoare şi îl izbi cu spatele de un perete.

— Mă bucur să te întâlnesc iar, lepădătură! strigă Nesmontu.

— Generale! Dar eraţi...

— Teafăr şi nevătămat, precum vezi!

Rănit grav, Creţul încercă totuşi să fugă.

Înhăţându-l cu amândouă mâinile, Nesmontu îi frânse gâtul.

— De vreme ce şobolanilor ăstora le plac hrubele, acolo să-şi sfârşească netrebnica lor viaţă. Afumaţi intrarea, porunci generalul soldaţilor săi.

Apoi, cu pas vioi, Nesmontu porni spre altă ascunzătoare.

Însufleţiţi de întoarcerea sa, ofiţerii şi soldaţii îi îndeplineau ordinele fără întârziere. Nicio trupă de-a Prevestitorului nu avu răgazul să pricinuiască vreo pagubă, oricât de mică.

Şi, pe unsprezece *khoiak,* la Memphis, Răul fu înlăturat.

♀♀♀

Libanezul înfuleca prăjituri una după alta.

Soarele începuse să se înalţe pe cer, şi el tot nu primise nicio veste!

Cu siguranţă, trupele sale întâmpinaseră oarece împotrivire. Pesemne câţiva smintiţi o făceau pe vitejii şi lupta se prelungea.

— Aveţi un oaspete, îl înştiinţă portarul. Mi-a arătat bucata din lemn de cedru cu hieroglifa arborelui scrijelită pe ea.

Libanezul înghiţi pe nerăsuflate jumătate dintr-o prăjitură mare, însiropată.

În sfârşit, sosea Medes! Nu trebuia să vină decât după

încheierea luptelor, când victoria era deja dobândită. Aşadar, cucerirea Memphisului se petrecuse cu iuţeala prevăzută.

— Să intre.

Libanezul bău lacom o cupă cu vin alb. Va simți o plăcere fără pereche să-l ucidă pe Medes supunându-l la un întreg șir de cazne dintre cele mai grele. Va fi primul necredincios osândit să moară în mijlocul Memphisului, sub ochii tuturor. Apoi o sumedenie de egipteni vor îmbrățișa noua credință, iar Prevestitorul îl va lăuda pe Libanez, noul comandant al gărzilor din regat.

Mica bucată de cedru îl izbi pe Libanez drept în față.

Uluit, scăpă cupa din mână.

Înaintea lui stătea un uriaș.

— Sunt vizirul Sobek. Iar tu eşti marea căpetenie a luptătorilor din umbră ascunși în Memphis de multă vreme, prea multă chiar. Tu ai poruncit săvârșirea cu sălbăticie a numeroase omoruri și a unor fărădelegi pentru care nu există iertare.

— Vă înșelați, nu sunt decât un negustor cinstit! Onoarea mea...

— Medes e mort. Mulţumită bogatelor sale arhive, am descoperit în cele din urmă de unde se trăgeau nenorocirile. Oamenii tăi au fost nimiciți, iar dintre soldații lui Nesmontu doar câțiva suferă de răni ușoare.

— Nesmontu, dar...

— Și generalul trăiește.

Neputând să se ridice în picioare, Libanezul socoti că nu mai avea niciun rost să tăgăduiască sau să încerce să-și dovedească nevinovăția.

— Tu îi conduceai doar pe luptătorii din Memphis. Însă deasupra ta se află marea căpetenie, Prevestitorul. Unde se ascunde el acum?

Mânia îmbujoră faţa negustorului.

— Prevestitorul, nebunul ăsta pentru care mi-am irosit viața! În loc să dobândesc putere și bogății m-a dus la pierzanie. Îl urăsc, îl blestem, îl...

Cicatricea Libanezului se adânci şi îi despică trupul în două.

Suferința cumplită îl împiedică să urle, dar își văzu sângele inundându-i tunica și inima țâșnindu-i din piept.

♀♀♀

Regina, vizirul și generalul Nesmontu ieșiră în întâmpinarea locuitorilor Memphisului, care își arătau zgomotos bucuria. În fiecare cartier se desfășurau ospețe în cinstea faraonului, protectorul poporului său.

În pofida acestei izbânzi de netăgăduit, nici vizirul, nici membrii Cercului de Aur nu împărtășeau ușurarea pe care o simțeau orășenii.

Prevestitorul nu fusese prins, iar regele lipsea în continuare.

Și ce se petrecea oare, cu adevărat, la Abydos?

Eliberarea lui Sehotep era însă, cu adevărat, prilej de mulțumire. Membrii Cercului de Aur se puteau aduna acum pentru a se bate cu mai multă îndârjire împotriva forțelor întunericului.

Dar mai întâi trebuia asigurată pacea Memphisului. Generalul Nesmontu nu va părăsi orașul înainte de a se încredința că nimic nu va tulbura tihna capitalei.

— Suntem în unsprezece *khoiak*, aminti Senankh. Pe treizeci, Osiris va reînvia?

— Faraonul și Isis împlinesc ritualul Marelui Secret, răspunse Sehotep, și nu încetează să lupte.

— Doisprezece este o dată neliniștitoare. La cea mai mică greșeală, totul se năruie. Iar Prevestitorul va sădi arborele morții în locul salcâmului lui Osiris.

A douăsprezecea zi (31 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Noaptea domnea încă peste Marele Ținut, când Prevestitorul sări din somn, cu ochii înroșiți.

— Bina, adu-mi o cârpă udă, repede!

Deși smulsă din visele sale, tânăra femeie nu pierdu nicio clipă.

De mai multe ori, Prevestitorul trebui să stingă flacăra ce

țâșnea din palma mâinii sale drepte, arzându-i carnea.

Rana o îngrozi pe Bina.

— Stăpâne, aveți nevoie de îngrijirile unui doctor!

— Puțină sare îmi ajunge. Până diseară, rana va dispărea. Viermii m-au trădat, nesătulul Medes și ticălosul Gergu sunt morți.

— Nu voiați, oricum, să-i ucideți?

— Niște biete unelte menite să dispară, într-adevăr. Cât despre negustorul ăla netrebnic, a pierit sfâșiat, precum o țesătură tocită.

— Libanezul, căpetenia luptătorilor din Memphis?

— În loc să-mi proslăvească numele, m-a hulit. Dar pedeapsa lui va sluji drept pildă necredincioșilor.

— Am cucerit Memphisul?

— Slujitorii mei devotați și-au găsit sfârșitul bătându-se pentru adevărata credință și vor ajunge în paradis. O voi face să vorbească pe această Nephtys ca să găsim o cale de a intra în Casa Vieții și de a nărui speranțele în reînviere. Apoi o să părăsim Abydosul.

— Sunt o grămadă de gărzi, stăpâne, trebuie să vă păziți, trebuie să...

— Gândești ca o femeie. Ia doi saci de sare și să pornim spre vizuina lui Shab.

Cu toate simțurile la pândă, Strâmbu' sărea în picioare la cel mai mic zgomot. Spre norocul lui, nici gărzile, nici soldații nu tulburau pacea acestei așezări pline de morminte, unde pietrele vii se aflau mereu în legătură cu Osiris.

Shab dădu la o parte ramurile sălciei ce astupau intrarea ascunzătorii sale și zări silueta înaltă a Prevestitorului, însoțit de slujitoarea sa.

Strâmbu' ieși afară și se plecă adânc.

— Îmi pare rău, stăpâne! Casa Vieții rămâne de nepătruns. Gărzile se schimbă des, zi și noapte, iar puzderia de lămpi aprinse nu lasă niciun colțișor neluminat. Oricine ar încerca să se apropie, își pune în primejdie viața, căci poate fi văzut de la mare depărtare.

— Mai ții seama de primejdii când ai marea fericire de a-l

sluji pe Prevestitor? se răsti Bina la el.

Shab o ura pe această femeie repezită și aprigă. Mai devreme sau mai târziu, stăpânul său o să-și piardă răbdarea cu ea. Dacă nu cumva, între timp, Bina îl va trăda, într-un fel sau altul. Și atunci cuțitul lui Shab îi va veni de hac.

— Mă pricep la lucrurile astea mai bine decât tine, i-o întoarse el.

— Nephtys ne va oferi cheia Casei Vieții, îi potoli Prevestitorul. Aici, în fața acestui mormânt, va deveni soția mea și n-o să-mi refuze nimic. Iar dacă are sminteala să mi se împotrivească, ai să te îngrijești tu de ea, prietene. Vârful armei tale o va sili să vorbească.

— Stăpâne, îl rugă Bina, n-ar fi mai simplu s-o supunem la cazne?

Prevestitorul mângâie obrazul tinerei femei.

— Tu ți-ai pierdut puterea de a te preschimba în leoaica aceea înspăimântătoare. Dar din Nephtys voi face o nouă armă care să lovească Abydosul.

— Să o luați de soție pe egipteanca asta, pe...

— Ajunge, Bina! Amintește-ți de legile divine: bărbatul are dreptul să-și ia mai multe neveste.

Shab încuviință. Totuși, purtarea femeii îl neliniștea. Încăpățânată și geloasă, nu va încerca ea oare să se răzbune pe stăpânul său?

— Shab, presară sarea asta până în deșert, însemnând astfel cărarea care ne va îngădui să trecem peste orice piedică.

— Încotro mergem?

— Spre Memphis.

— Așadar, am biruit!

— Nu încă, prietene. Vrăjmașii noștri cred că, dacă armata lor e mai numeroasă, sunt la adăpost de necazuri. Dar se înșală amarnic.

♀♀♀

În zorii celei de-a douăsprezecea zile a lunii *khoiak*, Isis avea de trecut un prag hotărâtor. Dacă dădea greș, va fi răspunzătoare de cea de-a doua moarte a lui Iker, de astă dată veșnică.

Oare avea dreptate sau se înșela înfruntând destinul și

respingând desfășurarea obișnuită a mumificării, pentru a încerca să înfăptuiască ceva mai presus de puterea omenească? Dar cum putea ea, o inițiată în Calea de Foc, să se poarte la fel ca o soție oarecare?

Îndoielile o copleșiră. Și totuși, numai dragostea îi călăuzea gândurile și faptele. Dragostea față de cunoaștere, dragostea pentru viața luminoasă de dincolo de moarte, dragostea pentru misterele care îi croiau drumul, dragostea pentru o ființă fără pereche pe care voia s-o scape de chinuri nedrepte.

Trăgând zăvoarele porților cerului, transformând Casa Vieții în Locașul Aurului, faraonul îi legase temeinic pe cei trei Osiris. Acum trebuia folosită puterea forțelor cerești ce înfăptuiau preschimbările tainice, dând la iveală acea parte nepieritoare care se regăsea și în pietre, și în metale, și în plante, și în animale, și în oameni.

Isis aprinse o singură lampă.

În penumbră, preoteasa desluși lumina ce se răspândea din atanor, a cărui strălucire atingea în același timp și Osirisul vegetal, și mumia lui Iker.

Lepădându-și veșmintele, rămânând goală în fața nevăzutului, văduva începu ritualul magic ce urma să împrospăteze puterile fratelui său.

— Îți aduc mădularele divine pe care le-am unit, îi spuse ea, și clădesc reazemul învierii tale.

Mai întâi, preoteasa avea de împlinit munca albinei, simbolul monarhiei și zămislitoarea aurului vegetal, ce se transforma apoi în aur metalic.

Mânuind aurul verde din Punt, Isis meșteri un mulaj dublu, adâncit, lung de-un cot, pentru părțile anterioare și posterioare ale trupului lui Osiris. Sub degetele ei, aurul moale se întărea.

Înăuntrul mulajului, Isis așternu o pânză de in, ce amintea de barca solară în care cel reînviat străbătea universul.

Apoi, întrebuințând drept măsură ochiul lui Ra, amestecă nisip și orz și modelă o mumie cu cap omenesc, cel al lui Iker, purtând coroana albă.

Lui Isis i se strânse inima.

Oare spiritul soțului său va îndura o povară rezervată doar

regilor?

Dar mulajul nu se sparse.

Răsăritul se unea cu apusul.

Văduva depuse mulajul într-un bazin din bronz negru, străpuns de două găuri și alcătuit din două pătrate. Vasul avea latura de un cot și două palme[2] și era adânc de trei palme și trei degete[3]. Patru picioare din piatră miraculoasă, adusă din Uadi Hammamat, întrupau stâlpii cerești.

Dedesubt se găsea un alt bazin din granit roz.

Văduva luă boabele de orz. Germenele și pulpa, la adăpostul învelișului lor, celebrau unirea sacră. Grânele își schimbară natura la lumina flăcării. Acesta făcea să se contopească focul roditor masculin cu focul hrănitor feminin, cele două elemente de nedespărțit, care se întregeau unul pe altul și vegheau asupra renașterii.

În colțurile bazinului, vulturii și șerpii *uraeus* ridicau o stavilă magică de neatins, pe care niciun rău n-o putea pângări.

Dar lucrul cel mai anevoios era potrivirea acestor focuri, ca să nu dogorească prea tare. Energia lor trebuia să treacă în mumia lui Iker puțin câte puțin, fără grabă.

Isis întrebuința vasele dăruite de ibisul din cea de-a cincisprezecea provincie a Egiptului de Jos. Acoperit cu un aur fin, alabastrul răspândea raze delicate și clare.

Din când în când, preoteasa vărsa câteva picături de apă din Nun, care rămânea veșnic pură și care se primenea singură.

De-a lungul nopții, limfele lui Osiris, care conțineau vibrațiile văzute și nevăzute ale întregului univers, se vor scurge.

Osirisul vegetal devenise negru, semn că preschimbările se înlănțuiseră așa cum o cerea ritualul.

Văduva ridică bazinul de granit, în care se strânsese lichidul prețios.

Dar, când să stropească mumia lui Iker cu el, preoteasa șovăi.

Dacă opera la negru[4] era prea puternică, va arde mumia, dacă era prea slabă, nu-i va reda decât o existență înșelătoare și va pricinui putrezirea.

Însă nu mai rămăsese cale de întoarcere.

Asemenea inundației, asemenea apei purificărilor, ieșite din

lacul sacru, lichidul osirian șterse moartea din trupul lui Iker.

— Fie ca zeița Cer să te aducă pe lume, șopti Isis, fie ca orzul amestecat cu nisip să-ți devină trup, fie ca spiritul luminos ce străbate bolta cerească să renască.

Spiritul acesta, mai firav decât o suflare, trebuia prins în materia solidă a plantelor și a pietrelor, în stare să absoarbă veșnicia morții și să renască apoi, după stingerea lor vremelnică.

Nu apăruse nicio arsură, niciun fel de pată, niciun semn de stricăciune.

Neatinsă, mumia Fiului regal se hrănea cu lichidul înnoitor.

Până pe douăzeci și unu *khoiak,* în fiecare noapte, văduva va continua, fără odihnă, acest ritual dătător de viață.

A treisprezecea zi (1 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

— Aș vrea să-ți vorbesc departe de ochii și urechile vreunui curios, îi spuse Prevestitorul lui Nephtys. Avem hotărâri importante de luat.

În sfârșit, preoteasa se întorsese, frumoasă, elegantă, zâmbitoare!

Folosindu-se de farmecul și de vocea lui învăluitoare, Prevestitorul socotea că va face din ea sclava lui.

Cei doi apucară pe cărarea ce ducea spre scara Marelui Zeu.

— Îmi place nespus locul acesta singuratic și liniștit, mărturisi Prevestitorul. Nu e nici țipenie de om, doar morminte, stele, mese de ofrandă și statui ridicate întru gloria lui Osiris. Aici, timpul nu există. Deosebirile între cei mari și cei umili se șterg. Cu toții rămân pe veci în preajma zeului care a fost ucis, dar a reînviat. Oare o asemenea minune se poate petrece iar?

— De-a lungul Misterelor lunii *khoiak*, răspunse Nephtys, Osiris trece iar prin moarte și renaște.

— Noi, preoții temporari, suntem ținuți departe de adevăratul secret. Dar tu, ca preoteasă permanentă, îl cunoști.

— Legea tăcerii îmi pecetluiește buzele.

— O soție ar avea secrete față de bărbatul ei?

— Legea nu suferă nicio abatere.

— Atunci, trebuie s-o schimbăm, își dădu cu părerea Prevestitorul, fără să ridice glasul. Cu niciun chip o femeie nu se cuvine să creadă că este deopotrivă cu bărbatul, darămite mai presus de el.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Zeul însuși, al cărui singur tâlmaci sunt eu.

— Așadar, Osiris ți-a vorbit?

Prevestitorul zâmbi.

— În curând, Osiris va muri pentru totdeauna, iar eu voi răspândi poruncile adevăratului Zeu. În fruntea armatelor sale, voi impune întregii lumi adevărata credință. Potrivnicii ei nu merită să trăiască.

Îngrozită, Nephtys se strădui să-și țină firea și nu lăsă nimic să i se citească pe față.

Prevestitorul... Doar el putea să rostească asemenea vorbe!

— Să ne așezăm lângă zidul acesta, frumoasa mea. Grădina nu ți se pare încântătoare?

Stând la pândă îndărătul perdelei de frunze ale sălciei, Shab nu-i scăpa din ochi pe stăpânul său și pe egipteancă.

Prevestitorul cuprinse cu blândețe între palmele sale mâinile lui Nephtys.

— Tu vei fi salvată, căci vei da uitării învățăturile osiriene și mă vei sluji orbește. Îmi făgăduiești?

Tulburată, Nephtys își coborî privirea în pământ.

— Viața mea s-ar schimba din temelii, dar... Nu vreau să mă despart de tine.

— Hotărăște-te iute!

— Tocmai asta e, totul se desfășoară prea iute pentru mine.

— Timpul ne zorește, frumoasa mea.

— Dar dacă părăsim Abydosul, ni se vor alătura și alți credincioși, precum Bega?

— De ce-i pomenești numele?

— Pleșuvul a descoperit că el ți-a îngăduit să lucrezi la Abydos.

— Bega l-a primit pe Asher, nu știe că eu i-am luat locul. Preotul ăsta bătrân, mărginit și aspru nu se va schimba. Nu e în

stare să îmbrățișeze noua credință. El și cei devotați lui Osiris vor pieri aici. În schimb, slujitorul lui *KA* și-a întors de multă vreme fața de la vechea învățătură. El împiedică buna desfășurare a ritualurilor, slăbește legăturile Abydosului cu strămoșii și așteaptă nerăbdător clipa în care mă va urma și-și va mărturisi credința în gura mare. Slujitorul acesta curajos mi-a îngăduit să pregătesc biruința asupra lui Osiris, chiar în inima regatului său.

Nephtys cunoștea acum numele principalului aliat al Prevestitorului, un preot permanent fără cusur! Bega nu era decât o momeală care atrăsese pe nedrept bănuielile asupra lui și abătuse atenția tuturor de la adevăratul vinovat.

— Abydosul va dispărea?

— Tu, întâia mea soție, ai să mă ajuți să-i grăbesc pieirea.

— În ce fel?

— De ce în jurul Casei Vieții stau de pază atâtea gărzi, zi și noapte?

Dacă nu-i oferea răspunsuri mulțumitoare, Prevestitorul avea s-o ucidă. Înțelegând că viața ei atârna de-un fir de păr, lui Nephtys nu-i părea rău că și-o pusese astfel în primejdie, de vreme ce descoperise întregul adevăr. Numai că trebuia să supraviețuiască pentru a-l transmite mai departe.

Nu avea să trădeze Marele Secret nici în ruptul capului, mai degrabă murea. Și totuși, Nephtys trebuia să-i dea câteva informații vrednice de crezare, care să le adeverească pe cele pe care Prevestitorul le aflase deja.

— Acolo se desfășoară ritualul misterelor lunii *khoiak*.

— Nu ești primită înăuntru?

— Doar ca să-i dau o mână de ajutor surorii mele, Isis.

Prevestitorul îi mângâie pletele.

— Scumpa mea soție, ai contemplat misterul?

— L-am întrezărit numai.

— Isis nu conduce desfășurarea ritualului?

— Ba da, împreună cu faraonul.

— Ce suport folosesc?

— Nu doar unul, mai multe.

— Vorbește limpede!

Dintr-odată, vocea îi devenise poruncitoare.

Nephtys șovăi îndelung.

— Iker... Iker plutește între viață și moarte. Înlocuind mumia lui Osiris, el va suferi anevoioasa preschimbare.

— Isis a trecut cu bine de primele încercări?

— Da, însă greutățile de-abia acum încep, și nu cred că va izbuti.

— Povestește-mi mai multe despre asta și arată-mi întocmai gesturile pe care le face sora ta.

— De cele mai multe ori e singură și...

— Trebuie să-mi spui tot, frumoasa mea. Tot, până la capăt.

Shab se pregătea să cresteze cu vârful cuțitului său de silex pielea acestei femei și s-o silească să mărturisească adevărul.

Dar înainte de a o supune la cazne, Prevestitorul încercă altă cale. Bizuindu-se pe farmecul său, o îmbrățișă pe Nephtys și o sărută, mai întâi delicat, apoi cu vigoarea bărbatului încredințat că a dobândit victoria.

Ghemuită la o depărtare de câțiva pași, ascunsă în spatele unei mese pentru ofrande și auzind toate vorbele rostite până atunci, Bina ajunsese la capătul răbdărilor.

Întreaga viață i se năruia.

Niciodată nu va îngădui acestei netrebnice să se bucure de favorurile stăpânului ei.

Cu o piatră în mână, Bina se năpusti spre cei doi urlând:

— O să-ți crăp țeasta!

Închipuindu-și că viața Prevestitorului era amenințată, Shab nu scăpă prilejul de a se descotorosi, în sfârșit, de nebuna asta primejdioasă.

Cuțitul său se înfipse în ceafa Binei chiar în clipa în care brațul femeii se îndreptă spre Nephtys.

Prevestitorul o dădu la o parte pe egipteancă și o privi pe slujitoarea sa, căreia ura îi schimonosise chipul.

— Te iubeam... Nu aveai... dreptul să...

Apoi se prăbuși, moartă.

Folosindu-de de faptul că atenția celor doi bărbați era ațintită spre Bina, Nephtys o rupse la fugă.

— Prinde-o, îi ordonă Prevestitorul lui Shab.

Shab se repezi să-i facă pe plac stăpânului său.

Dar izbitura fu peste măsură de puternică.

Gonind din răsputeri, se înfipsese în vârful lăncii lui Sekari, care țâșnise dintr-o capelă învecinată.

Strâmbu' îl privi pe Sekari cu uimire.

— Nu te-am zărit... Cum... Cum a fost cu putință?

Cu pieptul străpuns, Strâmbu' vărsă un șuvoi de sânge, se clătină și căzu cu fața în pământ.

Știind-o pe Nephtys în siguranță, Sekari porni în urmărirea Prevestitorului, care aruncă un pumn de sare la marginea drumului însemnat de Shab.

Îndată, pământul începu să ardă. Înălțându-se precum un zid de apărare, flăcările îi îngăduiră să ajungă teafăr în deșert și să părăsească Marele Ținut.

Buimăciți, arcașii traseră zadarnic o mulțime de săgeți după el.

Când focul se mai domoli, Sekari cercetă poteca acoperită de cenușă fumegândă. Dar nu găsi niciun trup ars.

— Am aflat cine e trădătorul, îi spuse Nephtys, tremurând încă.

Însă o altă întrebare îl chinuia deja pe Sekari: Ce plănuia Prevestitorul?

A paisprezecea zi (2 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

În zorii zilei, faraonul pătrunse în Locașul Aurului, ducând cu el sarcofagul osirian luat de la Byblos.

— Îți aduc provinciile și orașele, rosti el către cei trei Osiris, fiecare având o putere divină. Ele se unesc pentru a te reîntregi pe tine.

Apoi scoase din sarcofag paisprezece vase, ce corespundeau celor paisprezece părți ale trupului osirian.

Pentru cap, șira spinării, inimă, încheieturile mâinilor și tălpi – vase din argint; pentru ochi, ceafă, brațe, degete, gambe și sex – vase de aur; pentru urechi, piept și coapse – vase de bronz

negru.

Regele vărsă apa din fiecare vas peste mumia lui Iker. Lichidul primenitor făcea să renască trupul osirian, în care viața începuse să pulseze.

Apoi monarhul amestecă aur, argint și lapislazuli, turcoaze, jasp roșu, granat, comalină, galenă, tămâie și mirodenii, le pisă și le trecu prin sită. Ceea ce rămase era un praf menit să deschidă canalele de energie ce străbăteau mumia lui Iker, căreia provinciile îi vor furniza limfele, apa, sângele, plămânii, stomacul, pântecele, măruntaiele, coastele și pielea.

— Țara întreagă este *KA*-ul tău, rosti faraonul, și fiecare parte a trupului tău – simbolul tainic al unei provincii. Totul se înnoadă și se desface, totul se risipește și se reîntregește, totul se amestecă și se separă, iar ceea ce s-a îndepărtat se întoarce din nou. Nu trăiești asemenea unui om, ci îți tragi puterea din pământ și din cer.

Sesostris însufleți cei paisprezece *KA* ai fiului său: cuvântul, respectul, fapta, avântul, izbânda, iluminarea, harul de a cârmui, hrana îmbelșugată, îndemânarea de a sluji, magia, strălucirea, vigoarea, lumina Eneadei și claritatea.

— Mulțumită lor, prezise regele, vei ști să privești mai cu luare-aminte, și înțelepciunea ta va spori.

O lumină blândă îl învălui pe Iker, semn că și această parte a ritualului reușise.

— Adun mădularele fratelui meu, grăi Isis. El se unește cu oceanul începuturilor și trăiește din fluidul său.

Regele strânse într-un vas de aur lacrimile văduvei.

— Trebuie să plec, îi spuse fiicei sale. Prevestitorul a fugit. Nemaiputând să amenințe Abydosul, va încerca să abată asupra noastră urgia, folosind arma care îi e cel mai la îndemână: focul nimicitor.

— Cazanul Muntelui Roșu din cea de-a treia provincie a Egiptului de Sus clocotea, își aminti Isis.

— Sufletele lui Nekhen și căutarea ta l-au domolit, socoti regele. Dar mai există încă un cazan, enorm, aproape de capitală. Dacă Prevestitorul izbutește să-l reverse asupra orașului, Memphisul va dispărea. Doar eu pot să-l înfrunt și să-l

împiedic să facă rău.

— Dacă nu vă întoarceți în cea de-a treizecea zi a lunii *khoiak*, toate strădaniile noastre se vor dovedi zadarnice. Osiris nu va învia. În lipsa voastră, ritualul nu poate fi dus la capăt.

Sesostris își strânse fiica la piept.

— Gândește-te doar la următorul pas pe care-l ai de făcut. Îndoielile, neliniștile și teama de a da greș o să te copleșească. Dar tu ești Marea Preoteasă din Abydos și ai străbătut Calea de Foc. O viață nouă îl însuflețește deja pe Iker. Fă-o să crească și să prindă noi puteri. Pe treizeci *khoiak* am să fiu alături de tine.

♀♀♀

În fața Pleșuvului și a lui Sekari, Bega își păstră sângele rece, arătându-se peste măsură de uimit.

— Da, l-am primit pe acest Asher să lucreze la Abydos asemenea multor altor preoți temporari care se îndeletnicesc în satele lor cu tot soiul de meșteșuguri. L-am pus la încercare și l-am lăsat o vreme să lucreze ca să văd cât e de iscusit. Dat fiind că mai-marii săi s-au arătat mulțumiți de el, i-am îngăduit să muncească din când în când la Abydos.

— N-a zis niciodată vreo vorbă nelalocul ei și n-a săvârșit nicio faptă îndoielnică? întrebă Sekari.

— Abia l-am mai întâlnit după aceea de câteva ori, dar după spusele preoților însărcinați să-l controleze, nu i se poate aduce nicio învinuire.

— Ce crezi despre slujitorul lui *KA*? întrebă Pleșuvul.

— Un preot desăvârșit, cinstit și corect. Din pricina firii sale urâcioase și posace, nu prea obișnuim să stăm de vorbă.

— În ultima vreme ți s-a părut schimbat? stărui Sekari.

Bega îl privi nedumerit.

— Nicidecum! Am auzit și eu tot felul de zvonuri nebunești. Pot să știu ce se întâmplă?

— Luptătorii din umbră strecurați în Abydos au fost înlăturați, îi destăinui Pleșuvul. Dar, din păcate, căpetenia lor a fugit.

— Căpetenia lor... Vrei să spui...?

— Prevestitorul, ascuns sub numele de Asher.

Bega se prefăcu de minune că nu înțelege.

— Prevestitorul, aici? De neînchipuit!

— Acum nu ne mai paşte primejdia, zise Pleşuvul. Misterele lunii *khoiak* vor fi celebrate cum se cuvine.

— Sunt copleşit, mărturisi Bega. Totuşi, mă voi îngriji cu cea mai mare atenţie de sarcinile mele. Prevestitorul, aici... continuă el să murmure în timp ce părăsea încăperea.

— Neînduplecat şi naiv, îl judecă Pleşuvul. Preotul acesta bătrân nici nu şi-a dat seama că Răul atacă Abydosul. Nu se sinchiseşte de zbuciumul lumii de afară, căci gândul îi stă doar la îndatoririle sale.

— Dar eu tot am să continui să-i pândesc fiecare mişcare, hotărî Sekari.

— Mai bine l-ai supraveghea pe slujitorul lui *KA*. Cum de a putut el să ne înşele ani de-a rândul? Nu-mi vine să cred că a fost în stare de atâta făţărnicie! De ce nu-l arestezi de îndată?

— Din trei pricini. Mai întâi, avem nevoie de o dovadă, căci omul va tăgădui tot. Apoi, am putea descoperi misiunea pe care Prevestitorul n-a uitat să i-o încredinţeze, deci felul în care va lovi Casa Vieţii. În sfârşit, trebuie să aflăm dacă există şi alţi complici.

— Neliniştitor plan, socoti Pleşuvul. Ia aminte să nu-l scapi din ochi!

— Fratele meu din Cercul de Aur, îţi dau cuvântul meu.

A cincisprezecea zi (3 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Noaptea întreagă, Isis vărsă apă din Nun peste mumia lui Iker, pentru ca focul primenitor, ce ajuta la creşterea noilor organe ale trupului osirian, să nu se înteţească prea mult.

Resimţind greutăţile pe care le întâmpina soarele cel tânăr la ieşirea din întuneric, preoteasa scrută cerul.

Piciorul taurului scânteia într-un fel neobişnuit. Mânia lui Seth încerca să sfărâme metalele care alcătuiau cosmosul şi să împiedice creşterea mineralelor şi a plantelor.

— Tu, cel care încalcă legea, tu, cel care nu cunoaşte măsura

şi liniştea, tu, cel care seamănă dezordinea, care separă şi dezbină, să taci! strigă Marea Preoteasă din Abydos. Soarele nopţii nu se lasă înfrânt de atacurile tale şi-ţi domoleşte tulburarea! Nu poţi împiedica puterea magică a stelelor să preschimbe lumina în viaţă. Cerul şi astrele îi dau ascultare lui Osiris şi se supun voinţei sale. Ochiul lui Horus, fiul său, nu va pieri.

Nori negri acoperiră luna, un fulger brazdă cerul, urmat de un tunet.

Apoi bolta cerească prinse a străluci în mii de focuri, senină şi tihnită.

Acum sosise clipa să parfumeze mumia lui Iker cu unguentul care avea să-i îngăduie să trăiască alături de divinităţi, să cunoască adevărata puritate, la adăpost de orice murdărie, şi să respingă moartea.

Isis măcină aur, argint, aramă, plumb, cositor, fier, safir, hematit, smarald şi topaz, adăugă miere şi tămâie, pe care o înmuie în vin, ulei şi esenţă de lotus. După coacere, din toate acestea se năştea piatra divină.

Văduva o plimbă îndelung peste fiecare parte a trupului osirian.

La asfinţit, Nephtys îşi ajută sora să depună mumia lui Iker în sarcofagul găsit la Byblos. Pe dinăuntru, capacul era împodobit cu chipul zeiţei Nut, Doamna Apusului şi poartă a soarelui.

— Odihneşti în inima pietrei, grăi Isis. Sarcofagul acesta nu este locul morţii şi al descompunerii, ci este trupul de lumină al lui Osiris, dătătorul de viaţă şi barcă a marii călătorii de-a lungul lumilor. Cu aripile lor, cele două surori ale tale îţi vor oferi suflarea întremătoare ca să plutești în pace.

A şaisprezecea zi (4 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

— M-am întâlnit cu Prevestitorul, îi mărturisi Nephtys lui Isis, de faţă cu Pleşuvul, care tocmai adusese o statuie a zeiţei Nut, necesară Marii Preotese din Abydos pentru a împlini Marea

Operă.

— A pomenit de Iker?

— Nu, voia să mă ia de nevastă și să facă din mine una din sclavele lui. Magia sa e înspăimântătoare, iar puterile sale, de temut. N-o să se dea bătut, iar Locașul Aurului rămâne, mai departe, în primejdie.

În capela patului, înaltă de trei coți și jumătate, lată de doi coți și lungă de trei[5], construită din lemn de abanos suflat cu aur, Pleșuvul așează mulajul zeului Sokaris, în care vărsă amestecul alchimic aflat într-un vas de argint, rod al primelor cincisprezece zile de muncă. Pe patul de aur, lung de un cot și două palme[6], aveau să se săvârșească preschimbările stăpânului adâncurilor, odată cu cele ale lui Osiris. Sokaris ajuta sufletele Celor Drepți să cunoască drumurile celuilalt tărâm.

— Zeița Nut este cosmosul și calea cerească, aminti Pleșuvul. Să străbați trupul Femeii-Cer, Isis, de-a lungul celor douăsprezece ore ale nopții, și să culegi învățătura lor.

Față în față cu statuia, Marea Preoteasă din Abydos își începu călătoria.

La prima oră, mâinile zeiței îi transmiseră energie, și Isis auzi cântecul stelelor neobosite.

În cea de-a doua oră, Nut înghiți vechiul soare, sleit de puteri. Isis îl văzu pe Sia cercetând inima lui Iker și vărsând apa din Nun ca să-i biruie nemișcarea. Urcând din adâncuri, șoimul regalității îi reînnoi forțele împuținate.

În cea de-a treia oră, tăcută, se aprinseră focuri. Dintre cele mai înalte flăcări ce răspândeau o căldură înăbușitoare, cele ale Prevestitorului atacară Locașul Aurului. Un fulger le alungă și o lumină orbitoare învălui mumia lui Iker.

În cea de-a patra oră, duhuri înarmate îi uciseră pe vrăjmașii lui Osiris. Isis contemplă trei arbori, o întindere de ape, făpturi având cap de pește și mâinile legate la spate. Pretutindeni domnea neorânduiala și nesiguranța. În semn de doliu, tânăra femeie își despleti părul. Oare se va naște noul soare?

În cea de-a cincea oră, aliații lui Seth se dezlănțuiră! Prevestitorul nu se dădea învins. Dar vrăjmașii fură biruiți, legați și decapitați. Isis se așeză pe o plantă, încărcată de *KA*, la umbra

arborelui zeiței Hathor. Inima lui Iker începu să bată, plămânii, să respire, iar stomacul se strânse.

În cea de-a șasea oră, Isis stătu dreaptă chiar deasupra mumiei, dăruindu-i, în același timp, dragostea ei și forța de a pune spiritul în mișcare. Într-un vas cu gâtul lung și curbat, în care ardea un foc vesel, văduva puse rămășițele dușmanilor sethieni, iar vechile materiale se despărțiră de viața ce renăștea. Căzute pe fundul vasului, resturile nefolositoare ale trecutului nu mai împiedicau sufletul să se înalțe. Focul înlătură mucegaiurile vătămătoare. Dăinuiau doar căldura blândă și umezeala, trebuincioase creșterii. Sămânța se plămădea.

În cea de-a șaptea oră, soarele dansă și lucrurile potrivnice se împăcară. Ficatul o primi pe Maat, apoi se ivi și copilul divin cu chip de șoim.

În cea de-a opta oră, Horus, înconjurat de strămoșii săi, îl înzestră cu o nouă viață pe Osiris, care putea acum să păstreze doar partea trebuincioasă a lichidelor și să elimine restul.

În cea de-a noua oră, apărură un zid gros și o mulțime de flăcări, peste care putea trece doar cel cu inima curată și veșnic reînnoită. Însoțitorii lui Osiris îl vor ajuta să înoate, să biruie valurile și să atingă pământul. Numeroase torțe luminau templul, iar măruntaiele nu păstrară în ele decât energia.

În cea de-a zecea oră, *uraeusul* sclipi și frica fu înlăturată. Din pântecele lui Nut se născu planul universului. Inima zeiței se așeză în cea a lui Iker și îi dădu puterea de a-și aminti. Și atunci el își aduse aminte ceea ce uitase.

În cea de-a unsprezecea oră, piatra de lumină străluci cu toată forța sa și ochiul lui Ra se deschise. Isis se lăsă cuprinsă de flacără, se urcă în barcă și retrăi toate inițierile prin care trecuse până acum.

În cea de-a douăsprezecea oră, ultima poartă a călătoriei nocturne respinse forțele distrugătoare și croi drum copilului divin, născut din Nun și din izvorul vieții.

Istovită, văduva îl privi pe Iker.

— Capul tău s-a legat de oasele tale, zeița Cer îți adună și îți unește mădularele și îți dăruiește inima. Ea îți deschide porțile universului, unde moartea nu există. Ochii tăi devin barca

nopţii şi barca zilei. Să străbaţi bolta cerească şi să te alături strălucirii zorilor.

A şaptesprezecea zi (5 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Pleșuvul porni în fruntea procesiunii care înconjura templul de milioane de ani al lui Sesostris și necropola principală a Marelui Pământ. Preotesele și preoții permanenți purtau patru obeliscuri mici și însemnele divine, chemând forțele creației să dea viață operei misterioase din Locașul Aurului.

Odată înlăturate bănuielile în ceea ce-l privea, Bega se gândise să părăsească Abydosul sau să se mărginească la a-și îndeplini sarcinile, dând uitării ambițiile și pizma. Dar înroșirea micului cap al lui Seth și o arsură cumplită îl făcură să-și schimbe hotărârea și îi amintiră de poruncile Prevestitorului. După plecarea stăpânului său și moartea lui Shab Strâmbu' și a Binei, Bega rămăsese singur.

Cuprins de temeri, cu picioarele umflate, cu chipul întunecat, ultimul discipol din Abydos al Prevestitorului trebuia să meargă până la capăt și să găsească un mijloc de a zădărnici munca lui Isis.

Alături de el, slujitorul lui *KA* pășea morocănos după cum îi era firea. Ca de obicei, nu vorbea cu nimeni, îngrijindu-se doar de treburile sale.

Sekari îi observa pe cei doi preoți. Complicele Prevestitorului nu vădea nici neliniște, nici nerăbdare, ca și cum ar fi avut sufletul împăcat. Iar Bega părea la fel de mohorât ca el.

Oare erau complici?

♀♀♀

O umbră.

O umbră prelungă și subțire se ivise parcă de nicăieri.

Temându-se de un atac al Prevestitorului, Isis se gândi unde să lovească și implântă cuțitul lui Thot în pântecele duhului.

Țintuit la pământ, acesta se chirci, înghițit de podeaua Locașului Aurului.

Recăpătându-şi suflarea, văduva cercetă prin toate ungherele încăperii.

Umbra dispăruse cu desăvârşire.

♀♀♀

Aflat pe puntea unei corăbii ce se îndrepta către Memphis, Prevestitorul se încovoie brusc.

Vecinul său, un vânzător de oale, îi sări în ajutor.

— Eşti bolnav?

Prevestitorul se ridică anevoie.

— Nu, e doar o oboseală trecătoare.

— În locul tău m-aş duce la doctor. În Memphis găseşti unii dintre cei mai pricepuţi.

— Nu cred că am nevoie.

Rănit în pântece, Prevestitorul îşi şterse sângele cu o pânză de in.

Marea Preoteasă din Abydos nimicise pentru totdeauna o parte a făpturii sale, umbra ucigaşă, în stare să treacă prin zid.

Dar asta n-avea prea mare importanţă, căci Prevestitorul putea să dezlănţuie şi fără umbră ultimul atac.

A optsprezecea zi (6 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Isis aprinse torţe din lemn de salcâm, vopsite în roşu. Flacăra lor blândă avea să împiedice orice forţă vătămătoare să se atingă de Locaşul Aurului.

Strâns uniţi, cei trei Osiris îşi urmau calea spre lumină.

Văduva continua să ude cu apă din Nun mumia lui Iker, să adune limfele şi să hrănească trupul ce avea să renască.

Dintr-odată, deasupra lui se formă un cer pe care răsări un disc solar. Din acesta ţâşniră numeroase raze ce-l acoperiră pe Fiul regal.

Şi astfel, organele sale prinseră a creşte cu o repeziciune de neînchipuit.

Călătoria lui Isis prin trupul zeiţei Cer şi cunoaşterea celor douăsprezece ore ale nopţii făcuseră cu putinţă această izbândă,

dovadă că o nouă piedică dintre viaţă şi moarte fusese înlăturată.

Fără odihnă, văduva se apucă din nou de treabă.

♀♀♀

Bega nu descoperise niciun mijloc de a pătrunde în Casa Vieţii.

Nu-i rămânea decât să aştepte cea de-a douăzeci şi cincea zi a lunii *khoiak*.

Atunci, în sfârşit, Isis şi mumia osiriană vor părăsi Locaşul Aurului ca să-i înfrunte, după cum cerea ritualul, pe părtaşii lui Seth, care vor încerca să oprească procesiunea să ajungă la mormântul din pădurea Peker, locul împlinirii ultimilor paşi ai reînvierii.

Să-l ucidă pentru a doua oară pe Iker, să spulbere roadele strădaniilor lui Isis şi să vestească în gura mare victoria Prevestitorului! După această măreaţă ispravă, Bega nu se va da în lături să ia puterea, arătând că doar el era în stare să păstreze ordinea.

O singură opreliște îi stătea în cale: Sekari, care îl privea şi acum cu neîncredere, îngreunându-i mişcările. Prin urmare, trebuia să-i ofere degrabă o dovadă a vinovăţiei slujitorului lui *KA*.

Şi atunci iscoada asta care-şi băga nasul peste tot nu se va mai ţine atâta după Bega.

A nouăsprezecea zi (7 noiembrie)

Luna *khoiak*: Memphis

Când sosi la Memphis, faraonul ştia că Isis, în cea de-a opta oră a zilei, aşezase statueta lui Sokaris pe un piedestal de aur, înainte de a o tămâia şi de a o înfăţişa soarelui.

Lumina alunga puţin câte puţin întunericul şi înzestra cu o nouă energie mumia osiriană.

Întoarcerea uriaşului rege nu trecu nebăgată în seamă. Vestea se răspândi iute în oraşul scăpat de orice grijă, după înfrângerea luptătorilor din umbră. Cei dornici de ospeţe, de dans şi de

muzică dădură glas bucuriei și începură să petreacă din toată inima.

De față cu regina, Sesostris îi chemă la el pe membrii Casei Regelui.

— Încă n-a venit vremea sărbătoririi izbânzii, rosti monarhul. Prevestitorul s-a strecurat în Abydos în chip de preot temporar, ajutat de mai mulți complici. Unii dintre ei au fost uciși, dar căpetenia lor a fugit.

— Câți aliați i-au mai rămas? se neliniști Sehotep.

— Cel puțin un preot permanent din Abydos continuă să-și trădeze confreria, dar Sekari îl va da în vileag.

— Lucrarea lui Isis se împlinește neabătută? întrebă Senankh.

— O bună parte din ea a fost deja săvârșită, Osiris-Iker începe să trăiască din nou. I-ați nimicit pe luptătorii din umbră?

— Da, răspunse Nesmontu. Jumătate dintre șobolanii ăștia au pierit sufocați în adâncul hrubelor pe care le-au săpat, ceilalți și-au găsit sfârșitul străpunși de săgeți și de lănci. Socot că orașul a fost curățit. Planul vizirului Sobek a mers de minune.

— Laudele i se cuvin lui Sekari, recunoscu Păzitorul, care îi înmânase monarhului un raport despre toate cele petrecute și o listă a principalilor vinovați.

În fruntea ei se afla Medes, Secretarul Casei Regelui.

Sesostris își aminti de vorbele înțelepților: „Cel pe care-l vei hrăni și-l vei ridica în cele mai înalte ranguri te va lovi pe la spate".

— Împărtășesc părerea lui Nesmontu, încuviință vizirul. În Memphis domnește acum pacea.

— Acesta e ultimul vicleșug al Prevestitorului, dezvălui monarhul. Ne face să credem că biruința e deja a noastră. La Abydos, discipolul său va încerca să oprească ritualul reînvierii, iar aici, în capitală, demonul va stârni focul pustiitor.

— În ce fel? întrebă regina.

— Vărsând peste Memphis cazanul Muntelui Roșu.

♀♀♀

Prevestitorul trase adânc în piept aerul fierbinte al Muntelui Roșu, o enormă carieră de cuarțit, aflată la sud de Heliopolis. Aici se plămădea piatra de foc, ce avea culoarea sângelui și de a

cărei putere Prevestitorul se va folosi pentru a arde vechiul soare și a-l împiedica să renască pe urmașul său, care se trezea la viață după ce străbătea trupul zeiței Nut.

În fiecare noapte, toate templele Egiptului luau parte la lupta soarelui împotriva tenebrelor. Oare astrul va fi copleșit sau zorii cei noi vor răsări? Fără ritualuri și fără rostirea cuvintelor luminii, lumea era sortită pieirii. Iar lumea aceasta, spunea înțelepciunea egipteană, nu avea nevoie să fie salvată de o credință, ci să fie condusă și călăuzită potrivit dreptății lui Maat.

Aceasta era învățătura cea mai însemnată care trebuia călcată în picioare, așezând în locul ei un adevăr mai presus de toate, pe care nimeni nu-l putea pune la îndoială.

În curând, din Memphis nu va rămâne decât jale și cenușă. Ridicându-se spre înaltul cerului, o flacără uriașă va vesti izbânda Prevestitorului.

A douăzecea zi (8 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

În cea de-a opta oră a zilei, Isis și Nephtys, purificate, spălate de *isefet,* cu numele înscris pe umăr și capul acoperit cu o perucă rituală, începură să țească o pânză menită să acopere trupul osirian de-a lungul drumului până la locașul său de veci.

Împrejurul Locașului Aurului, paza nu slăbise câtuși de puțin. Pleșuvul supraveghea schimbarea gărzilor și mergea de mai multe ori pe zi să se încredințeze că salcâmul nu dădea niciun semn de slăbiciune.

La rândul său, Sekari îl păndea pe slujitorul lui *KA*.

Cu pași apăsați și egali, fără să privească niciodată îndărăt, bătrânul preot își îndeplinea cu mare râvnă sarcinile. Trecând de la un sanctuar la altul, îi cinstea pe strămoși, rostind formulele ce dăinuiau din cele mai vechi timpuri.

Ținându-și fruntea sus și privirea îndreptată înainte, abia dacă răspundea preoților temporari ce-i dădeau binețe. Nu se întâlni cu niciun complice și, isprăvindu-și treburile, se întoarse în odaia sa, unde i se aduse o hrană sărăcăcioasă.

Uimit, Sekari ar fi trebuit să se îndepărteze.

Dar ceva dinlăuntrul său îl îndemnă să rămână nemișcat.

Și, astfel, fu martorul unui lucru surprinzător. Pradă unei mânii cumplite, slujitorul lui *KA* se năpusti afară din odaia lui, sfărâmă o tăbliță din lemn și îngropă resturile cu lovituri de călcâi.

Sekari așteptă ca preotul să plece, scoase bucățile din pământ și alcătui la loc tăblița.

Pe ea se vedea gravat un semn lesne de recunoscut: capul animalului zeului Seth, cu bot lung de girafă și urechi ciulite.

Semnul discipolilor Prevestitorului.

A douăzeci şi una zi (9 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Această zi hotărâtoare și primejdioasă însemna intrarea în Cerul tuturor divinităților și sfârșitul încolțirii Osirisului vegetal.

Isis și Nephtys scoaseră piatra ce ascundea vederii o deschidere din acoperișul capelei unde fusese depus mulajul, stropit cu apă din Nun, începând cu ziua a douăsprezecea a lui *khoiak*.

Legătura dintre cei trei Osiris slăbea. Acum trebuia săvârșit un lucru foarte delicat: scoaterea din bazinul de bronz negru a mulajului de aur, alcătuit din două părți.

Dacă se iveau crăpături, speranța se risipea.

Cu chipul grav, cu mâini pricepute și sigure, Isis îl cercetă fără să găsească vreo stricăciune. După ce unse cu tămâie cele două părți ale mulajului, le prinse strâns cu patru frânghii subțiri din papirus.

În felul acesta, gâtul, coșul pieptului și coroana albă a mumiei nu aveau să se clintească din loc.

Soarele se revărsă peste mulaj, peste bazinul de bronz și peste Osirisul ce vegeta.

— Odihnește-te puțin, o povățui Nephtys pe Isis. Ai ajuns la capătul puterilor.

Văduva îl privi îndelung pe Fiul regal.

— Când Iker se va elibera de moarte, am să mă odihnesc lângă el.

♀♀♀

Copleşit, Pleşuvul se uita la tăbliţa adusă de Sekari.

— Slujitorul lui *KA* e aliatul Prevestitorului... Nici acum nu-mi vine a crede!

— Şi totuşi, iată dovada, zise Sekari.

— O avea complici?

— Eu, unul, mă îndoiesc, dar am să-l supraveghez îndeaproape.

— N-ar fi mai bine să-l arestăm şi să-l facem să vorbească?

— Mie preotul ăsta mi se pare nespus de încăpăţânat, aşa că n-o să scoatem vreo vorbă de la el. Aş vrea să-l las să-şi pregătească următoarea nelegiuire şi să-l prind asupra faptei.

— E primejdios din cale-afară, Sekari!

— Fii pe pace, n-o să-mi scape. Cere-i lui Bega să se arate mai atent ca oricând şi să ne prevină la cea mai măruntă mişcare ce-i trezeşte bănuieli.

Aceeaşi zi

Luna *khoiak*: Memphis

Necunoscând primejdia cumplită ce-l pândea, Memphisul îşi reluase viaţa obişnuită. Îndată ce soldaţii săi se înapoiară din misiune, generalul Nesmontu se înfăţişă regelui.

— Nici urmă de Prevestitor, Luminăţia Voastră. Cariera Muntelui Roşu e închisă şi pustie. Băieţii mei au scotocit peste tot, dar n-au descoperit nici ţipenie de om. Potrivit ordinelor voastre, armata a străbătut în lung şi-n lat întregul ţinut. Dacă chiar se ascunde acolo, Prevestitorul nu va primi ajutor din afară.

— Acolo se ascunde, stărui Sesostris, şi nimeni nu va putea să-l zărească înainte să se arate singur.

— Oare monstrul aşteaptă cea de-a douăzeci şi cincea zi a lunii *khoiak*?

— Aşa se pare, încuviinţă faraonul. Datorită complicelui său,

preotul permanent din Abydos, știe cum se desfășoară misterele. Pe douăzeci și trei, dacă Isis reușește să ducă la bun sfârșit opera la roșu, toate stâncile din regat se vor umple cu energie, iar cazanul Muntelui Roșu își va recăpăta forța și vigoarea. Pe douăzeci și patru, Seth va încerca să fure unul dintre elementele ritualului. Iar pe douăzeci și cinci, își va trimite părtașii să-l atace pe Osiris.

— Pleșuvul și Sekari vor reuși să le țină piept!

— Drept să-ți spun, nu știu, Nesmontu, căci Prevestitorul va stârni focul nimicitor în zorii acelei zile. De înfruntarea noastră atârnă soarta Abydosului.

— Luminăția Voastră, îngăduiți-mi să lupt în locul vostru!

— Curajul tău n-ar folosi la nimic. Doar eu pot să mă folosesc de puterea Dublei Coroane, și nici așa nu am siguranța că voi înfrânge un dușman atât de înverșunat. Du-i pe membrii Cercului de Aur la Abydos, păziți locașul reînvierii și cereți sprijinul strămoșilor.

— Luminăția Voastră...

— Știu, Nesmontu. Chiar dacă învinș, îmi va rămâne prea puțin timp pentru a sosi la Abydos pe treizeci *khoiak*. În lipsa mea, Iker va muri. Dar mâine se vor încheia lucrările la o nouă corabie, cum nu s-a mai văzut până acum. Alege corăbieri destoinici, în stare să muncească zi și noapte. Vântul de miazănoapte și Nilul vor fi aliații noștri.

— O să învingeți, Luminăția Voastră. Și o să ajungeți la timp.

A douăzeci şi doua zi (10 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Purtând pe cap o coroană vegetală ce amintea de învierea lui Osiris, un preot mâna trei boi, unul alb, unul negru și unul bălțat, care, înjugați la un plug, traseră o brazdă în pământul ușor de arat. În urma lor veniră săpătorii mânuind săpăliga, simbol al dragostei pentru divin, și adânciră făgașul deschis de plug. În această zi a îngropării zeului, toți cei drepți în fapte și-n vorbe, vii sau morți, celebrau o sărbătoare a reînnoirii.

Scoțând sămânța din săculeți împletiți din fibre de papirus, preoții permanenți o măsurară cu un oboroc de aur, ce semăna cu ochiul lui Osiris, și o zvârliră pe brazdă. O ultimă arătură o acoperi.

Înmormântarea era prilej de veselie, căci ea vestea renașterea grânelor hrănitoare, după ce sămânța, aidoma Zeului, se va înălța spre lumină. Împlinind acest ritual, confreria din Abydos își asigura sprijinul lui Geb, zeul Pământ.

La adăpost de orice bănuială, lui Bega puțin îi păsa de toate acestea. Scăpat de Sekari, pregătea atacul de pe douăzeci și cinci *khoiak*. După cum îl sfătuise Pleșuvul, se ținea în preajma slujitorului lui *KA*, atent la ritualul celor patru viței, cel alb, cel negru, cel roșu și cel bălțat.

Veniți din cele patru zări, ei căutau, găseau și protejau mormântul lui Osiris de vrăjmași văzuți și nevăzuți. Alungând Răul din ținutul sacru, purificau pământul, călcându-l sub copite, și închideau trecerea spre locul misterelor.

În lipsa regelui – minunat semn, potrivit părerii lui Bega –, Isis ținea cele patru funii menite să controleze viteii. Capătul lor avea forma lui *ankh*, cheia vieții. Neîndoielnic, Prevestitorul îl silise pe monarh să ducă o altă bătălie, mult mai anevoioasă, și să nu se mai îngrijească deocamdată de Abydos!

Această observație aprinse iarăși ura și ranchiuna lui Bega. Aidoma colegilor săi, înfipse o pană a lui Maat într-unul dintre cuferele ce adăposteau pânzeturile pentru *KA*-ul lui Horus, urmașul lui Osiris. Și astfel, Egiptul strâns laolaltă precum universul, celebra unitatea regăsită a trupului osirian.

Isis și Nephtys modelară două cercuri de aur, soarele cel mare și soarele cel mic, și aprinseră trei sute șaizeci și cinci de lămpi în plină zi, în timp ce preoții și preotesele aduseră treizeci și patru de bărci micuțe, ale căror echipaje erau alcătuite din statui ale divinităților.

La căderea nopții, ele străbătură lacul sacru.

Iar orzul Osirisului care vegeta deveni aur.

A douăzeci şi treia zi (11 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Stăpân al criptei fluidelor divine, însoţit de şapte lumini, Anubis aduse mumiei osiriene inima care atrage gândirea nemuritoare, un scarabeu din obsidian. Apoi el acoperi trupul cu amulete şi pietre preţioase, ca să alunge din carnea sa tot ce era pieritor.

În aceeaşi clipă, Isis scoase din mulaj statuia zeului Sokaris, o aşeză pe un piedestal de granit învelit cu o rogojină din stuf, îi vopsi părul în lapislazuli, faţa în galben-brun, maxilarele în turcoaz, îi desenă ochii şi o înzestră cu cele două sceptre osiriene. Apoi lăsă lumina soarelui să o scalde.

Chipul lui Iker căpătă culori asemănătoare.

Anubis îi puse înainte cinci bucăţi de tămâie.

— Ieşi din somn, trezeşte-te. Locaşul Aurului te modelează, precum un sculptor modelează piatra.

Isis ridică cele două pene ale lui Maat pe care i le dăruise Mărşăluitorul din oraşul Djedu. Din ele ţâşniră unde purtătoare de energie, asigurând unitatea universului.

— Îţi însufleţesc faţa, grăi Anubis. Ochii tăi te vor călăuzi prin meleagurile întunecate şi-l vei vedea pe stăpânul luminii când străbate bolta cerească.

Apoi atinse cu capătul teslei din metal ceresc, „stăpâna Magiei", buzele lui Iker.

Sângele năvăli în ele.

Opera la roşu tocmai se împlinise.

A douăzeci şi patra zi (12 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Creşterea Osirisului vegetal şi primul semn de viaţă al lui Osiris-Iker dovedeau că dezvoltarea Osirisului mineral şi metalic se desfăşura în chip armonios. Înăuntrul atanorului, trupul divin se refăcea, iar legăturile sale sporeau cu fiecare zi.

Lui Isis i-ar fi plăcut atât de mult să-l îmbrăţişeze pe Iker şi să-l sărute! Dar asta ar fi însemnat să stingă palida rază de

speranță ce se ivise datorită operei la roșu. Trupul de lumină trebuia să rămân pur, neatins de nicio făptură omenească, căci își va recăpăta putința de a se mișca numai după încă un șir de grele încercări.

Pietrele din cariere se încărcau cu energie, iar cazanul Muntelui Roșu dobândi o putere de temut. În curând, Prevestitorul va avea la îndemână o armă cumplită.

Isis se gândi la Sesostris.

Va izbuti el, oare, încă o dată, să iasă învingător dintr-o luptă în care forțele celor ce se înfruntau nu erau deopotrivă? În fața Prevestitorului, agerimea, curajul și magia faraonului vor fi de ajuns? Poate că mâine, văduva își va pierde și tatăl. Iar dacă regele nu se va afla în Abydos pe treizeci *khoiak* pentru a desăvârși Marea Operă, Iker nu se va trezi la viață.

În această zi, când simbolul reînvierii era înfășurat în giulgiu, înăuntrul atelierului de îmbălsămare, Isis strânse în fâșii de pânză noi statuia zeului Sokaris, o închise într-un sipet din lemn de sicomor și o așeză pe niște ramuri tot de sicomor, căci acest arbore era locuința pământeană a zeiței Cer.

După șapte zile, fiecare atârnând cât o lună întreagă, Iker va renaște în sânul Mamei celei Mari.

Tocmai când Nephtys se pregătea să desfacă o pânză roșie, sora sa i-o smulse din mâini și o azvârli jos.

Țesătura se aprinse și o flacără se îndreptă amenințătoare spre mumie.

Apa lui Nun vărsată din vasul de aur înlătură primejdia.

— Un atac al Prevestitorului, care, prin mijlocirea urii lui Seth, a încercat să fure această pânză și să pună capăt ritualului, rosti înspăimântată Marea Preoteasă din Abydos.

— Cum de știe tot ce se petrece aici? se îngrozi Nephtys.

— Complicele său l-a înștiințat. Dar nici el, nici stăpânul lui nu vor trece de zidurile Locașului Aurului, căci i-am nimicit umbra.

— Dar mâine va trebui să ieșim de aici și să-i înfruntăm pe sethieni, îi reaminti Nephtys. Mumia nu se poate lipsi de energia zeului lor. Și mă tem de tot ce e mai rău. Dacă Prevestitorul reușește s-o întoarcă în folosul său, Iker va fi răpus pentru

totdeauna.

— N-avem de ales.

♀♀♀

Întrucât Pleșuvul dăduse ascultare sfaturilor sale, Bega nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

A doua zi, în timpul luptei dintre părtașii lui Horus și cei ai lui Seth, slujitorul lui *KA* se va număra printre aceștia din urmă. Și atunci, fie va încerca să treacă singur la fapte, fie complicii săi vor fi siliți, în sfârșit, să-și arate adevărata față.

Cu o vitejie vrednică de laudă, Bega se va ține mereu alături de slujitorul lui *KA* și va da alarma la cel mai mic gest necuvenit al acestuia, împiedicându-l astfel să pricinuiască vreun râu mumiei osiriene.

La drept vorbind însă, Bega plănuia ca, la primul popas al procesiunii, s-o ucidă pe Isis, să distrugă mumia și să-l învinuiască apoi de aceste fapte mârșave pe slujitorul lui *KA*.

Dat fiind că și el se afla printre sethieni, Bega avea să fie înarmat cu un baston. Și nu era vorba de o simplă bucată de lemn, ci de un baston al lacului, din tamarisc, în stare să doboare la pământ orice dușman.

Mai ales de când Prevestitorul îl înzestrase cu o forță nimicitoare.

A douăzeci şi cincea zi (13 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Pleșuvul, Isis și Nephtys scoaseră din Locașul Aurului barca lui Osiris, în care se odihnea iarăși mumia lui Iker, acoperită cu pânza țesută de cele două surori. Creație a zeului luminii, limbă a lui Ra, corabia era făcută din lemn de salcâm, iar părțile ce-o alcătuiau simbolizau părțile trupului reîntregit al lui Osiris.

Doar un om cu inima curată putea să urce în ea și să călătorească alături de Venerabili, cei care biruiseră negurile și știau să mânuiască vâslele, atât ziua, cât și noaptea.

— Să ne îndreptăm spre locașul de veci al Marelui Zeu, porunci Pleșuvul. Fie ca noi să devenim puternici și luminoși, în

tovărășia sa.

În fruntea alaiului, păşeau doi preoţi cu capete de şacal, deschizătorii de drum, apoi veneau Thot, Onuris, cel care mânuia lancea ca s-o aducă înapoi pe zeiţa îndepărtată şi ca s-o domolească pe leoaica înspăimântătoare, şoimul Horus, preoţii şi preotesele care citeau Legea şi scrierile despre ritual, purtătorul cotului zeiţei Maat, purtătorul vasului pentru jertfe şi preotesele care cântau din felurite instrumente.

Sethienii se năpustiseră asupra lor, în apropierea lacului sacru.

Pe când îşi ridicau bastoanele, pregătindu-se să lovească, strălucirea bărcii îi ţintui locului.

— Seth şi ochiul cel rău au fost respinşi, rosti Pleşuvul, numele lor nu mai există. Barcă a lui Osiris, vederea ta i-a tulburat! Să-i prindem pe răzvrătiţi cu coşul de pescuit, să-i legăm strâns cu funii, să-i străpungem întrebuinţând cuţitele şi să le curmăm vieţile!

Sethienii se prăbuşiră.

Pleşuvul împlini gesturile rituale: le tăie capetele şi le smulse inimile.

Prima parte a ceremoniei odată încheiată, slujitorul lui *KA* se ridică bombănind. Nu-i era deloc pe plac să se numere printre atacatorii lui Osiris, dar nu obişnuia să crâcnească împotriva ordinelor mai-marelui său. Şi ceilalţi sethieni se bucurară că-şi isprăviseră această treabă supărătoare şi începură să se pregătească pentru sărbătoarea cepei.

Luându-şi bastonul cu el, Bega se făcu nevăzut.

Membrii procesiunii se împrăştiară. Aceasta era clipa nimerită pentru a trece la fapte! Nici Isis, nici Nephtys nu vor putea să-i ţină piept. Aşa că i se vor alătura lui Iker, pe tărâmul celălalt.

Bega clocotea de ură şi nu simţea nicio părere de rău. Când se vânduse Prevestitorului, socotise că-şi va potoli setea de răzbunare şi de putere. Iar acum i se ivise prilejul.

— Carevasăzică, se dumiri Sekari, tu erai netrebnicul între netrebnici, cel mai josnic dintre ticăloşi!

Cu mâinile încleştate pe baston, Bega se întoarse.

— Tot te-ai ținut după mine!

— N-am crezut niciodată în vinovăția slujitorului lui *KA*. Cum s-ar zice, am văzut prea multe la viața mea ca să mă las așa ușor păcălit... Prevestitorul ni l-a aruncat drept momeală, ca să-ți elibereze ție calea. Însă drumul tău se oprește aici.

Întinzându-se, preotul încercă să-l doboare pe Sekari dintr-o lovitură.

Sekari se feri, dar nu ținu seama îndeajuns de bastonul lacului, care îl izbi cu putere în umăr. Amețit, se rostogoli la pământ.

Isis și Nephtys se așezară în fața mumiei, apărând-o.

— Voi două și Iker o să crăpați, în sfârșit! răcni Bega, înălțându-și arma.

Ridicându-se pe picioarele de dinapoi, Vânt-de-Miazănoapte se lăsă cu toată greutatea pe spinarea preotului.

Cu șira spinării ruptă, trădătorul scăpă bastonul, horcăi și se prăvăli.

Bizuindu-se pe tovarășul său, Sângerosul nu găsise de cuviință să se amestece.

Bega trăgea să moară, iar în ochi i se putea citi groaza. Câinele îl adulmecă, apoi se îndepărtă de el, scârbit.

Membrii procesiunii se adunară în jurul trădătorului, care își dădu ultima suflare.

— A sosit ora primei judecăți, reaminti purtătorul cotului zeiței Maat. Preotul acesta permanent merită să fie mumificat și chemat înaintea tribunalului divinităților? Dacă vreunul dintre noi are a-i aduce vreo învinuire, să vorbească.

— Bega și-a călcat jurământul și s-a pus în slujba Răului, grăi Pleșuvul. Voia să distrugă Arborele vieții, să pângărească Misterele lui Osiris, să le ucidă pe Marea Preoteasă și pe sora sa. Lista acestor nelegiuiri e de ajuns ca să-l osândească. Nu va fi mumificat, ci ars împreună cu o figurină din ceară roșie, cu chipul lui Seth. Și din el, nimic să nu rămână.

♀♀♀

Pleșuvul spălă picioarele lui Isis în vasul de argint al lui Sokaris, apoi îi agăță la gât o ghirlandă de ceapă. Toți cei care luau parte la ritualul misterelor purtau astfel de coliere, cu

verigile în formă de cheia vieții, urmând să le ofere în zori sufletelor celor drepți și să le redea lumina. Datorită cepei, fața era purificată, inima – sănătoasă, iar șarpele nopții – alungat.

La sfârșitul ritualului, cele cinci simțiri ale lui Iker se dezmorțiră. Dar pentru ca ele să revină pe de-a-ntregul la viață era nevoie de mai mult.

Odată Seth îmblânzit, Răul îndepărtat și calea luminată, barca lui Osiris se întoarse în Locașul Aurului. Cu umărul bandajat, Sekari stătea în continuare la pândă.

Dar Isis nu se putea bucura de această reușită prețioasă, căci neliniștea îi măcina sufletul.

— Cine va ieși învingător din lupta de la Muntele Roșu? Faraonul sau Prevestitorul?

Aceeaşi zi

Luna *khoiak*: Memphis

Faraonul rosti fiecare cuvânt al ritualului din zori de parcă acum îl celebra pentru prima dată.

Peste câteva ore, poate că templele Memphisului vor dispărea, înghițite de un șuvoi de foc, care se va revărsa apoi peste Abydos.

Purtând pe cap Dubla Coroană, iar în jurul șoldurilor având o pânză cu chipul fenixului, regele părăsi sanctuarul, luând-o spre Muntele Roșu.

Când mai avea o bună bucată de drum până acolo, porunci gărzii sale să nu-l urmeze.

Isis reușise opera la roșu, Iker atinsese hotarul reînvierii. Dar ultimii pași care mai trebuiau făcuți erau dintre cei mai anevoioși.

♀♀♀

Cariera ardea, pietrele hrăneau un foc sethian înfiorător, care făcea să clocotească lava acestui uriaș cazan, în stare să nimicească toate construcțiile ridicate de faraoni, începând cu prima dinastie.

Scăpat de complicii săi nevolnici, Prevestitorul simțea că

puterea lui distrugătoare sporea cu fiece clipă. Lovind Egiptul, va lovi lumea întreagă și o va lipsi de Maat.

La marginea carierei, fără să se sinchisească de căldura înăbușitoare și de pământul dogoritor, stătea Sesostris.

— Iată-l, în sfârșit, pe faraon! Știam că nu vei da bir cu fugiții, crezându-te în stare să mă înfrunți. Câtă înfumurare! Ai să fii primul care va muri, înaintea nechibzuiților care nu vor recunoaște adevărata credință.

— Aliații tăi au pierit.

— Nu contează! Niște netrebnici legați de trecut. Eu pregătesc viitorul.

— O credință răspândită cu de-a sila, învățături respingătoare și aducătoare de moarte... Numești asta viitor?

— Gura mea rostește poruncile Zeului, iar oamenii trebuie să i se supună!

Sesostris îl sfredeli cu privirea pe Prevestitor. Ochii roșii ai acestuia azvârliră fulgere, neputând să îndure prezența unui asemenea potrivnic de neclintit.

— Sunt chezașul unui adevăr mai presus de tot și de toate și pe care nimeni nu va putea să-l schimbe! De ce nu vrei să înțelegi lucrul acesta, Sesostris? Domnia ta se încheie, a mea începe. Mai devreme sau mai târziu, toate popoarele se vor pleca înaintea mea și mi se vor alătura.

— Egiptul e regatul lui Maat, stărui faraonul, nu al unui smintit.

— Îngenunchează și venerează-mă!

Coroana cea albă se preschimbă într-o rază de lumină atât de orbitoare, că-l sili pe Prevestitor să se dea înapoi.

Nebun de furie, apucă o piatră fierbinte și o aruncă înspre Sesostris.

Un bulgăre de foc atinse în treacăt fața monarhului.

Cel de-al doilea ar fi trebuit să-l izbească în frunte, dar din gura *uraeusului*, cobra regală, țâșni o flacără care spulberă piatra în mii de bucăți.

Prevestitorul abia dacă-și zărea dușmanul și nu găsea în el niciun sprijin pentru *isefet*, care să-i îngăduie să zdrobească apărarea nevăzută a monarhului.

În pofida văpăii ce-l înconjura, Sesostris înainta fără să şovăie.

Spirala ce împodobea coroana roşie se desprinse şi se înfăşură în jurul gâtului Prevestitorului. Însă acesta izbuti să se elibereze din laţul care îi pricinui o rană adâncă. Scăldat în propriul sânge, urlă de durere, iar glasul său răzbătu până în măruntaiele pământului.

— Demoni ai infernului, ieşiţi din adâncuri, pustiiţi acest regat!

În clipa când aburi fierbinţi străpunseră pământul crăpat, Sesostris deşertă conţinutul vasului de aur.

Lacrimile văduvei stinseră pârjolul.

Prevestitorul încercă în van să reverse şuvoiul de lavă. Fluviul de foc se întoarse împotriva lui, preschimbându-l într-o torţă vie.

— Am să dispar, Sesostris, dar nu voi pieri de tot! Peste o sută, o mie sau două mii de ani o să mă întorc, şi biruinţa va fi a mea!

Trupul i se descompuse, căldura se potoli, iar peste carieră se aşternu liniştea.

Încă de la naşterea sa, Egiptul îl împiedicase pe Prevestitor să-şi răspândească otrava. Iar izbânda Dublei Coroane dovedea trăinicia şi strălucirea lui Maat.

Dar armonia Celor Două Regate şi legăturile lor cu nevăzutul, comori de mare preţ, aveau să rămână ameninţate mereu. Deja, la sfârşitul vremurilor de aur ale piramidelor, ţara fusese în pericol să dispară. Doar faraonii se împotriviseră acestei decăderi, la prima vedere, de neocolit. Întărind puterea Egiptului, Sesostris ducea mai departe lucrarea înaintaşilor săi.

Dar, într-o zi, zăgazurile se vor prăbuşi, iar Prevestitorul se va folosi de această ruptură ca să pornească la atac. Şi nu va mai exista niciun faraon care să-l oprească din drum.

Acum însă, Sesostris trebuia să ajungă degrabă la Abydos ca să-l aducă pe Iker la lumină.

În portul Memphisului aştepta, trasă la mal, o corabie nounouţă, al cărei echipaj, alcătuit din corăbieri încercaţi, era gata de plecare.

— Vom călători zi și noapte, zise monarhul. Vom poposi la Abydos pe treizeci *khoiak*.

Căpitanul păli.

— Peste putință. Luminăția Voastră! Niciun vânt, oricât de puternic, n-ar reuși să...

— Pe treizeci *khoiak*.

— Am înțeles, Luminăția Voastră. A mai rămas de hotărât un singur lucru, fără de care nu avem cum să pornim la drum: numele corăbiei.

— Se va chema *Fulgerul*.

A douăzeci şi şasea zi (14 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Preoții prinseră cu harponul hipopotamul lui Seth, una dintre incarnările preferate ale zeului ce tulbura rânduielile cerești, și arseră statueta pe un altar. În preajma zilelor hotărâtoare pentru reînvierea lui Osiris, trebuia înăbușită orice formă a dezordinii ce ar fi oprit desfășurarea ritualurilor.

Înainte de începerea unei noi procesiuni, Isis privi îndelung mumia lui Iker.

Încă nu se tămăduise de moarte, dar o viață ascunsă îi pătrunsese în trup. Văduva se temea de intrarea în ținutul luminii, trecere peste măsură de primejdioasă.

Dar nici Iker, nici soția lui nu aveau de ales.

Isis încercă să simtă ce se petrece cu tatăl ei și văzu un jăratic uriaș, precum și o siluetă omenească înghițită de flăcări.

Apoi pârjolul se liniști, culoarea albastră o înlocui pe cea roșie, iar vântul umflă pânzele unei corăbii.

Sesostris se întorcea la Abydos!

Sesostris sau... Prevestitorul? Dacă acesta din urmă biruise și acum îi întuneca preotesei gândurile? Dacă la bordul acestei corăbii se găsea o ceată de luptători orbiți de credința lor și hotărâți să pustiască pământul lui Osiris?

Pleșuvul se apropie de Isis.

— Am să-ți spun ceva tare supărător. Întrucât acum s-ar

cuveni să jertfim o altă incarnare a lui Seth, măgarul sălbatic, unul dintre preoți socoate că Vânt-de-Miazănoapte n-are ce căuta pe meleagul Zeului și cere ori să fie izgonit, ori, încă și mai rău, să fie...

— Să-l trimitem la moarte pe tovarășul lui Iker care tocmai ne-a salvat viața și l-a pedepsit pe Bega? Ar însemna să păcătuim față de zei și să le stârnim mânia! Dacă-l izgonim, ne va lipsi puterea lui Seth, unul dintre focurile alchimice care ne trebuie neapărat.

— Atunci, ce hotărăști?

— Odată ce și-a ispășit greșeala, Seth îl poartă în spate pentru totdeauna pe Osiris și înoată astfel încât să-l țină la suprafața oceanului de energie. El devine corabia trainică, în stare să-l ducă spre veșnicie. Vânt-de-Miazănoapte îi va ține locul.

Ridicând urechea dreaptă în semn de încuviințare, măgarul primi în spinare prețioasa povară. Sângerosul păși înaintea lui, în timpul procesiunii ce dădea agale ocol templului zeului Osiris și la care luau parte toți sacerdoții. Preotesele cântau din flaut, iar preoții tămâiau pământul. Pleșuvul trăgea după el o sanie, simbol al zeului Atum, Cel-Care-Este-și-Cel-Care-Nu-Este. Mai presus de înțelegerea omenească, această împletire neobișnuită și de neînchipuit în ochii oamenilor simpli ascundea una dintre cele mai adânci taine ale vieții.

Sekari și câinele stăteau la pândă. Oare asupra mumiei lui Iker nu plutea nicio amenințare? Bineînțeles, Prevestitorul nu mai avea complici în Abydos, dar dacă în timpul îndelungatei sale șederi aici aruncase vrăji rele prin unele locuri?

Dar procesiunea se încheie netulburată de nimic. În ritmul pasului domol al animalului zeului Seth, mumia lui Iker se umplu cu forța trebuincioasă pentru a trece de o nouă poartă.

♀♀♀

În inima Locașului Aurului, Isis și Iker erau singuri, față în față cu poarta ținutului luminii, cea pe care faraonul o deschidea în timpul ritualului din zori pentru a reînnoi creația.

Ca să fii primit în alaiul lui Osiris și să ai parte de reînviere trebuia să devii o făptură de lumină. Sub această formă, zeul se

unea cu imaginea sa, cu simbolurile sale și cu trupul său de piatră.

Ca să-l poți simți pe Osiris trebuia să fi trăit toată viața potrivit legii lui Maat. Dacă Iker urmase calea dreptății și a adevărului, misterul divin îl va primi în brațele sale. Dacă nu, strălucirea porții îl va nimici pe veci.

De asemenea, era nevoie ca, de-a lungul călătoriei sale pământene, Iker să fi trecut prin mai multe inițieri, să fi respectat jurămintele și tăcerea cuvenită și să fi venerat creația și legile ei.

Văduva avea să încerce acum să împlinească unirea lui *ba*, sufletul-pasăre, și al lui *KA*, energia celuilalt tărâm. De legătura lor atârna înflorirea lui *akh*, făptura de lumină. Dacă *ba* și *KA* nu se alăturau, *akh* nu s-ar mai fi ivit.

Isis rosti formulele transformării, trezindu-l pe *KA*, hrănit de putere, și atrăgându-l pe *ba*, hrănit de soare.

Învăluită într-o sclipire orbitoare, mumia lui Iker trecu poarta și suferi îndată o preschimbare aidoma celei pe care o cunoștea Osirisul metalic. Unirea lui *ba* și a lui *KA* odată împlinită, pasărea-*akh*, ibisul *comata*, putea să-și ia zborul.

— Ra îți dăruiește aurul ieșit din Osiris, zise Isis. Thot te însemnează cu pecetea de metal pur, născut din Marele Zeu. Mumia ta e unită și trainică precum piatra misterioasă provenită din muntele de la răsărit. Aurul îți luminează chipul, îți îngăduie să respiri și dă mâinilor tale tărie. Mulțumită lui Maat, Aurul Zeilor, treci de la cele pieritoare la cele nepieritoare. Ea rămâne în fața ta și nu se va îndepărta de trupul pe cale să reînvieze.

Luna plină, ochi întregit, împrăștia scânteieri vii, care totuși nu-l ascundeau vederii pe Orion, ivit la apus.

Isis luă un sceptru al cărui capăt avea forma unei stele cu cinci colțuri și atinse fruntea lui Iker. Apoi ridică fără greutate un uriaș harpon din lemn de cedru, împodobit cu doi șerpi, și puse cârligul pe fața mumiei.

— Înfățișează-te acoperit de aur, strălucește aidoma electrumului și trăiește veșnic.

A douăzeci şi şaptea zi (15 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Pleşuvul îi întâmpină la debarcader pe Marea Soție regală și pe ceilalți membri ai Cercului de Aur.

— Ce călătorie groaznică! tună și fulgeră generalul Nesmontu. Vântul a lipsit, mai mulți corăbieri au căzut bolnavi, iar Nilul a ridicat tot soiul de piedici în calea noastră. Dar, în sfârșit, iată-ne la Abydos!

— Dacă nu luai tu cârma și nu îmbărbătai echipajul, am fi și acum departe de aici, îl lăudă Sehotep.

— Dar faraonul va ajunge la timp? se neliniști Pleșuvul.

— Nu știm cum s-a încheiat lupta, mărturisi Senankh. Dacă biruie, Luminăția Sa va folosi o corabie nouă, de o iuțeală fără pereche.

— Marea Operă se desfășoară cu bine? întrebă regina.

— Iker se găsește acum la poarta ținutului de lumină, răspunse Pleșuvul.

Cu toții se înfiorară.

Oare Fiul regal, atât de tânăr și de lipsit de experiență, era îndeajuns de înzestrat spiritual ca să poată răzbi dincolo de ea?

— Dragostea lui Isis va reuși să învingă moartea, își dădu cu părerea Nephtys.

— Nu e nevoie să speri ca să înfăptuiești, îi reaminti Pleșuvul. Să ne îndeplinim datoria noastră, pregătind pâinea reînvierii.

Preotul modelă pâinea în formă de piramidă, movila începuturilor, unde se incarnase prima rază de lumină.

♀♀♀

Isis eliberă mișcările luminii, îngăduindu-i astfel spiritului Fiului regal să se înalțe și să se miște cu ajutorul razelor ei. Ele pătrunseră în fiecare părticică a trupului său și-i primeniră carnea.

— În mijlocul soarelui, locul tău e încăpător, iar gândirea ta – un foc. El unește apusul cu răsăritul.

Sub ceafa mumiei se ivi un cerc luminos, din care se ridică o flacără domoală ce învălui chipul lui Iker, fără să-l ardă.

Văduva trebuia să aştepte acum un semn care să-i dea de veste că putea trece la următorul pas al ritualului.

♀♀♀

Chipul reginei rămânea împietrit, Pleşuvul se încruntase, Sehotep de-abia îşi ţinea firea, Nesmontu se plimba de colo-colo, nerăbdător, Nephtys se simţea tot mai cuprinsă de spaimă, iar în ochii lui Senankh nu se putea citi nimic.

Sekari, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul continuau să supravegheze împrejurimile Casei Vieţii, deşi acestea se aflau sub pază severă.

— Moartea e un vrăjmaş ca oricare altul, socoti bătrânul general. Dacă îi găseşti punctul slab şi ataci în clipa cea mai potrivită, poţi să-l învingi!

Sehotep nu împărtăşea câtuşi de puţin încrederea lui Nesmontu. Dat fiind că fusese cât pe-aci să primească osânda cea mai grea din pricina unei învinuiri nedrepte, se gândea acum la tot ce putea fi mai rău. Reînvierea de pe treizeci *khoiak* i se părea nespus de îndepărtată, ba, la o adică, chiar de neatins.

Senankh însă îşi punea întreaga nădejde în Isis. Nu înlăturase, oare, tânăra femeie o grămadă de piedici ce-i ieşiseră în cale şi pe care toţi le socoteau de netrecut?

Bineînţeles, primejdiile vor spori în ultimele trei zile ale lunii *khoiak* şi, în lipsa regelui, strădaniile văduvei nu vor da roadele aşteptate.

— Uite-l! strigă Nesmontu ridicându-şi privirea.

Un bâtlan cenuşiu plutea sus, în văzduh. Cu o graţie şi o măreţie fără pereche, coborî spre Marele Ţinut şi se aşeză pe pâinea în formă de piramidă.

Mesager al principiului creator în dimineaţa primei zile a lumii, suflet al lui Osiris, pasărea avea acum ochii lui Iker.

A douăzeci şi opta zi (16 noiembrie)

Luna *khoiak*

Dinspre miazănoapte vântul bătea cu putere. Bucurându-se de acest ajutor neaşteptat, căpitanul îl folosi cu multă iscusinţă.

Jumătate din echipaj muncea șase ore, în vreme ce restul se odihnea.

Ținându-se mereu drept la proră, Sesostris nu-și îngădui nicio clipă de răgaz.

— Avem sorți de izbândă, Luminăția Voastră, puțini, dar există, socoti căpitanul. Nu mi-aș fi închipuit că o corabie poate înainta cu așa iuțeală. Numai de nu s-ar ivi nicio piedică în drum!

— Hathor ne ocrotește. Nu uita să ațâți mereu focul pe altarul ei.

Iker tocmai trecuse pragul ținutului luminii, iar poarta strălucitoare nu-l respinsese. Aurul îi curgea prin vine, dar viața lui depindea în continuare de lumea mineralelor, a metalelor și a plantelor. Pe treizeci *khoiak*, faraonul va încerca să-i redea înfățișarea omenească.

♀♀♀

Unul dintre cei mai buni vâslași ai echipajului, Două-Cioturi, plănuia să pună umărul la înfrângerea lui Sesostris.

Cu ceva vreme în urmă, fiica sa, Floare-Mică, îl dăduse pe Iker pe mâna gărzilor, pentru că refuzase s-o ia de soție. De atunci, existența lui Două-Cioturi fusese un șir întreg de nenorociri. Mai întâi, își pierduse pământul pentru că încercase să-l păcălească pe scribul care strângea dările, apoi Floare-Mică murise timpuriu, cu sufletul ros de păreri de rău, în timp ce el se îmbolnăvise grav și îi căzuseră aproape toți dinții.

Iar vinovați de toate acestea erau Iker, ridicat la rangul de Fiu regal, și faraonul Sesostris, tatăl său spiritual! Dar cum să se răzbune pe niște persoane atât de puternice?

Însă chiar când credea că ajunsese în fundul prăpastiei, norocul îi surâse. Unul dintre oamenii de nădejde ai lui Medes îi încredințase sarcina de a transporta pe ascuns niște mărfuri. Apoi fu numit în fruntea echipajului unei corăbii folosite pentru răspândirea decretelor regale. Una peste alta, Două-Cioturi se învoi să ia parte la uneltirile ce aveau ca țel răsturnarea de pe tron a lui Sesostris. Așa că ajunsese să se numere printre cei mai destoinici slujitori ai lui Medes.

Dar, vai! Soarta i se arătă iarăși potrivnică și Secretarul Casei

Regelui pierise!

Ferindu-se să se lase târât de toată harababura ce se iscase după aceea, Două-Cioturi hotărî că trebuia să dea dovadă de îndrăzneală. Aflând că, din porunca regelui, se construia în mare grabă o corabie nemaivăzută ce avea să pornească neîntârziat la drum, se strecură printre membrii echipajului ca vâslaș. Pe de altă parte însă, trimise veste ultimilor slujitori devotați ai lui Medes că li se oferea prilejul de a jefui o corabie încărcată de comori.

Cu puțin înainte de Abydos, tâlharii se vor aduna și se vor năpusti asupra ei. Două-Cioturi îl va ucide pe căpitan și va aprinde focul pe corabie, care va fi silită astfel să tragă la mal. Și atunci, atacatorii îl vor încolți pe faraon, care va cădea răpus sub loviturile lor.

Niciodată *Fulgerul* nu-și va duce călătoria până la capăt.

Aceeași zi

Luna *khoiak*: Abydos

Pentru ca spiritul luminos al lui Osiris să-și facă simțită prezența, membrii Cercului de Aur traseră o sanie pe care odihnea piatra începuturilor, simbol al lui Ra. Strălucirea pătrunse în Marele Ținut și stârni, înăuntrul Casei Vieții, ultima și cea mai importantă transformare a lui Osiris vegetal. Tulpinile de orz ieșiră din trupul mumiei, vestind apariția unui nou început. Aurul vegetal străbătea acum venele lui Iker.

Moartea continua să se risipească, pentru că văduva nu făcuse nicio greșeală. Dar izbânda depindea de faraon, căci numai el putea să transmită principiul regal. Doar focul lui Horus, fiul lui Osiris, va desăvârși reînvierea.

Dar poate că un alt foc, cel al Prevestitorului, se apropia de Abydos.

♀♀♀

— Nu sunt deloc liniștit, îi mărturisi Sekari lui Nesmontu.

— Să fi rămas în Abydos complici de-ai Prevestitorului?

— Nu prea cred.

— Dacă a întins niscaiva capcane pe ici, pe colo, Cercul de Aur le va veni de hac!

— Dar dacă Prevestitorul a deșertat cazanul Muntelui Roșu? Șuvoiul de foc nu va întârzia să ajungă și la noi.

— Sesostris a învins, grăi răspicat bătrânul general. Un rege ca el nu cunoaște înfrângerea.

— Nu uita cât e de lung drumul dintre Memphis și Abydos! Nu toți credincioșii Prevestitorului au pierit. Cei care au scăpat cu viață ar putea să-și unească forțele și să atace corabia. O ultimă încercare deznădăjduită și, de aceea, cu atât mai primejdioasă.

Vorbele acestea îi dădură de gândit generalului, care sfârși prin a împărtăși temerile lui Sekari.

♀♀♀

— Nu ți-ar plăcea să te razi în cap și să citești în fiecare zi Legea? îl întrebă pe Sekari Pleșuvul.

Sekari nu-și ascunse uimirea.

— Nu pricep...

— Povara anilor devine tot mai grea, iar sarcinile, apăsătoare. Abydosul are nevoie de un nou Pleșuv. Tu, fratele meu, ai umblat mult prin lume și ai înfruntat o groază de primejdii. Oare n-ar fi timpul să te așezi într-un loc și să te îngrijești de lucruri mai însemnate? Naivitatea m-a împins spre săvârșirea a numeroase greșeli. Dar ție firea ta neîncrezătoare o să-ți fie de ajutor.

— Chiar crezi cu adevărat că...

— Am să aduc la cunoștința faraonului numele urmașului meu.

♀♀♀

Stând alături de Iker, Isis retrăia clipele lor de fericire. Ele nu alcătuiau un trecut încheiat și dureros, ci temelia trainică pe care se clădea veșnicia dragostei lor.

A douăzeci şi noua zi (17 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

În zorii penultimei zile a lunii *khoiak*, Isis împodobi pieptul lui Iker cu un colier lat, ornat cu nouă petale de lotus. Simbol al lui Atum, Creatorul, el ocrotea şi fixa *KA*-ul. Crâmpeiele de viaţă adunate de-a lungul şirului de ritualuri nu se vor risipi. Alcătuită din patru sute şaptesprezece bucăţi de faianţă şi de piatră dură, aşezate în şapte şiraguri, bijuteria incarna Eneada, confreria puterilor creatoare, care zămisleau universul clipă de clipă.

Se apropia ora când atanorul, cereasca vacă preschimbată pe de-a-ntregul în aur, va fi scoasă la lumina zilei, înăuntrul ei se continuau transformările, la adăpost de privirile omeneşti. Oare era ea îndeajuns de puternică încât să îndure strălucirea soarelui, de care totuşi nu se putea lipsi?

Dacă metalul va crăpa, dacă atingerea lumii de afară îi va pricinui stricăciuni, Osirisul vegetal se va veşteji, iar Iker va pieri pentru totdeauna.

În fruntea procesiunii mergeau Isis şi Nephtys, purtând vaca de aur în care odihnea Osirisul mineral şi metalic. Sub soarele blând de toamnă, procesiunea trebuia să înconjoare de şapte ori mormântul Zeului. Sekari, Sehotep, Senankh şi Nesmontu trăgeau după ei cele patru cufere tainice. Pe rând, Pleşuvul şi regina rosteau formulele de protecţie.

Niciunul nu izbutea să-şi alunge spaima, pândind apariţia celui mai mărunt semn de descompunere, ce ar fi adus cu el dezastrul. Totuşi, cele două surori nu-şi grăbiră paşii.

Sehotep îşi simţea gura uscată.

O părticică de pe spatele vacii se schimbase la culoare. Dar, spre uimirea tuturor, pata nu se umflă, ci bătu din aripi!

— Un fluture mare şi auriu, murmură Senankh. Sufletul lui Iker ne însoţeşte.

Ceremonia se isprăvi fără a mai fi tulburată de alte întâmplări.

♀♀♀

Erau vreo treizeci de sărăntoci, oameni care altădată îndepliniseră treburile murdare ale lui Medes. O adunătură de răufăcători, obişnuiţi să se dedea la tot soiul de nelegiuiri. Mai devreme sau mai târziu, aveau să încapă pe mâna gărzilor, aşa că

nu le rămânea nimic de pierdut. Vestea primită de la prietenul lor, Două-Cioturi, le zgândărise lăcomia: o corabie plină de mărfuri, pe care s-o jefuiască lesne!

La miazănoapte de Abydos, în dreptul unui sătuc aflat pe un deal, Două-Cioturi va aprinde focul la bord, iar corabia va fi nevoită să tragă la mal. Și atunci, haita înfometată se va năpusti asupra ei.

Începuseră deja de pe acum să se tocmească în ce fel să împartă prada. Până la urmă hotărâră să respecte legea vechimii: cei care făceau parte de mai multă vreme din ceată aveau dreptul să aleagă primii.

Pitiți printre trestii, așteptau clipa cea mare.

— Corabie în zare! strigă un pândar.

Cu pânzele umflate de vântul puternic ce bătea dinspre miazănoapte, minunata corabie înainta cu o iuțeală de necrezut.

— Dar nu e o corabie de mărfuri, băgă de seamă unul dintre tâlhari, nedumerit.

— Ia uită-te mai bine, îl sfătui un tovarăș de-al său. La proră s-ar zice că stă chiar...

— Puțin îmi pasă. Îndată ce acostează, atacăm.

Deasupra cabinei se înălță deodată o flacără.

♀♀♀

Noaptea cobora.

Tăcut, Marele Ținut al Abydosului se pregătea să trăiască penultima noapte a lunii *khoiak*.

Dar faraonul tot nu sosise. În lipsa lui, ritualurile nu puteau fi celebrate la timpul cuvenit, iar strădaniile lui Isis vor fi zadarnice.

Regina se retrase în palatul de lângă templul lui Sesostris. Preotesele și preoții permanenți își vedeau de treburile lor, de parcă nicio nenorocire n-ar fi amenințat Abydosul.

Nesmontu nu-și mai găsea locul.

— O capcană... ultimii credincioși ai Prevestitorului i-au întins regelui o capcană! Mâine, în zori, pornesc în jos, pe Nil.

— Te-ai osteni degeaba, își dădu cu părerea Sehotep.

— Poate are nevoie de noi!

— Noi avem nevoie de el. Doar prezența lui va învinge

moartea la care Prevestitorul i-a osândit pe Osiris și pe Iker.

Senankh nu avea tăria nici măcar să se amăgească.

— În ciuda oricăror primejdii, îi încurajă Sekari, Sesostris va călători, fără îndoială, și pe timpul nopții. Să nu ne pierdem nădejdea.

A treizecea zi (18 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Generalul Nesmontu umbla cu pași mari încoace și-ncolo, pe cheiul Abydosului. Neputând să doarmă, se pregătea să plece spre miazănoapte ca să-l caute pe rege și să-i dea o mână de ajutor.

Cum să-și închipuie, fie și numai pentru o clipă, că Prevestitorul ieșise învingător și că trupele sale erau pe cale să cucerească Egiptul?

Însoțit de un vânt năprasnic, soarele răsări.

Nesmontu zări în depărtare o corabie zveltă și puternică.

La porunca generalului, soldații își încordară arcurile.

Dar la prora corăbiei se deslușea silueta unui uriaș.

Sesostris!

Nesmontu se înclină înaintea monarhului, care coborî primul pe pământul lui Osiris. După ce-i mulțumi zeiței Hathor pentru că-i îngăduise să-și încheie cu bine călătoria, faraonul se îndreptă spre templu.

— Ați întâmpinat greutăți? îl întrebă Nesmontu pe căpitan.

— În privința Nilului și a vântului, nici cea mai măruntă. *Fulgerul* își merită pe deplin numele! Din nenorocire însă, am pierdut un membru al echipajului.

— Cum s-a întâmplat?

— O așa grozăvie n-am mai văzut! Ieri seară, Două-Cioturi a luat foc și a pierit în vârtejul de flăcări, fără ca noi să-l putem scăpa. Chiar atunci, vreo treizeci de oameni au răsărit din stufăriș și s-au strâns lângă un mic debarcader. Când Luminăția Sa i-a privit, s-a iscat o învălmășeală fără pereche și mulți dintre ei au murit călcați în picioare.

Nesmontu îl ajunse din urmă pe suveran, căruia regina și ceilalți membri ai Cercului de Aur îi ieșiseră în întâmpinare. Dar nu era vreme pentru cuvinte călduroase de bun sosit, căci primejdii mari amenințau ultimul ritual ce trebuia săvârșit.

Faraonul păși în Locașul Aurului, o îmbrățișă pe Isis și așeză pe capul lui Osiris-Iker coroana celor drepți, o simplă fâșie de pânză împodobită cu flori desenate.

— Bolta cerului strălucește într-o nouă lumină, grăi el, zeii alungă furtuna, vrăjmașii tăi sunt înfrânți. Tu devii Horus, moștenitorul lui Osiris, în stare să domnești, căci Maat sălășluiește în inima ta, iar faptele tale respectă dreptatea și adevărul. Înalță-te la cer odată cu lumina, cu fumul de tămâie, cu păsările, cu barca zilei și cu cea a nopții, treci de la existență la viață. Spiritul și materia devin una, iar flacăra lui Nun te modelează. Ea șterge hotarele dintre pietre, metale, animale, plante și oameni. Străbați toate lumile și cunoști clipa de dinainte ca moartea să se ivească.

Faraonul destupă vasul pecetluit pe care-l adusese de la Medamud.

— Tu, văduvă, hrănește cu fluidul osirian trupul ce urmează să reînvieze.

Oare mumia se va topi sau opera avea să se săvârșească? Iker deschise ochii, dar privirea lui era îndreptată spre tărâmul celălalt.

Regele și Isis merseră la Templul lui Osiris.

Culcată pe dalele din capela principală, se găsea coloana Stabilitate.

Ținând în mână sceptrul Putere, regina se așeză în spatele lui Sesostris și îi dădu forța trebuincioasă pentru ca regele să înalțe coloana cu ajutorul unei frânghii.

— Cel lipsit de viață va trăi din nou, rosti faraonul, și se va ridica din moarte. Coloana venerabilă, la fel de trainică în fiecare clipă, întinerește de-a lungul anilor. Șira spinării lui Osiris e din nou plină de energie, *KA*-ul se liniștește.

Perechea regală tămâie coloana.

Înăuntrul atanorului, zeița Isis se apropie de fratele ei Osiris, în chip de uliu femelă, bucurându-se și arătându-i dragostea pe

care i-o purta. Precisă precum steaua Sothis, ea se așeză pe falusul lui Osiris preschimbat în aur, iar sămânța Marii Opere pătrunse în ea. Horus cel ascuțit se născu din pântecele mamei sale.

— Rămânând femeie, spuse regina, Isis a ținut în același timp și locul unui bărbat. Ea cunoaște astfel tainele cerului și ale pământului. Ivită din lumină, ea e pupila ochiului creator. Horus se naște din unirea unei stele și a focului alchimic.

Isis și Nephtys îmbrăcară rochii cu aripi mari, împestrițate. Apoi, împreună cu regele, se întoarseră lângă Iker și le desfășurară într-un ritm susținut, dându-i aer întremător celui care se trezea.

— Ți-am adus oasele, îi zise Isis fratelui ei, părțile trupului tău au fost adunate. Ochii tăi sunt iarăși deschiși. Trăiește-ți viața. Moartea te părăsește și se îndepărtează de tine. Erai mort, dar vei trăi din nou, mai mult decât Eneada, teafăr și nevătămat, pentru stăpânul armoniei.

Isis mânui sceptrul adus din cea de-a doua provincie a Egiptului de Jos, Coapsa. Cele trei curele de piele simbolizau pașii triplei nașteri.

— Lumina îți dă viață, grăi regele atingând nasul Fiului regal cu cheia vieții, cu sceptrul înfloririi și cu coloana stabilității.

Un soare arzător își revărsa razele asupra mumiei.

— Porțile sarcofagului se deschid, vesti Isis. Geb, mai-marele zeilor, redă vederea ochilor tăi. El îți îndreaptă picioarele care erau îndoite. Anubis îți întărește genunchii, acum poți să stai drept. Puternica Sekhmet te ridică. Îți recapeți judecata mulțumită inimii tale, îți folosești iar brațele și picioarele și împlinești voința *KA*-ul tău.

Cerul Abydosului căpătă o culoare de lapislazuli, raze de turcoaz luminară Marele Ținut.

Uriaș, părând să atingă cerul, Arborele vieții, salcâmul lui Osiris, se acoperi cu mii de flori albe și înmiresmate, răspândind un parfum de o gingășie divină.

Cercul de Aur se strânse în jurul lui Osiris reînviat. La răsărit stătea perechea regală, Isis și Iker, care făcea parte, în sfârșit, din această confrerie la care visase atât; la apus – Pleșuvul și Sekari;

la miazănoapte – Nesmontu și Sehotep; iar la miazăzi – Senankh.

Faraonul celebră nevăzuta și totuși atât de via prezență a lui Khnum-Hotep, pe cea a lui Djehuty și pe cea a generalului Sepi și aminti Legea, rămasă neschimbată din vremea începuturilor.

— Îndatorirea cea mai de seamă a membrilor Cercului de Aur nu e nici să predice, nici să-i silească pe alții să se plece în fața zeilor, nici să propovăduiască o credință mai presus de toate, ci să respecte, prin faptele sale, dreptatea și adevărul.

Confreria duse vasul pecetluit și pe Osirisul preschimbat în locașul său de veci, a cărei intrare se afla înspre apus.

Marea Operă fu așezată pe un pat de bazalt, alcătuit din trupurile a doi lei ce simbolizau ziua de ieri și pe cea de mâine. Doi șoimi stăteau de pază la căpătâi și la picioare. Stăpânul tăcerii avea să rămână aici până la viitoarea lună *khoiak*, când inițiații din Abydos vor încerca, încă o dată, să-l trezească la viață.

În afară de Sesostris, de Isis și de Iker, membrii Cercului de Aur părăsiră mormântul.

Faraonul contemplă poarta lumii de dincolo.

— După ce a fost mult timp plecat, Iker s-a întors. Astăzi, Fiul regal poate să treacă pragul lumii de dincolo și să vină îndărăt. Ce-ți dorești tu, Isis?

— Vreau să trăim împreună pentru totdeauna, să nu mai fim despărțiți și să ne odihnim în pace, unul lângă altul, la adăpost de Rău. Vom trece mână în mână pragul tărâmului veșniciei și vom vedea lumina, chiar în clipa minunată a renașterii ei.

— Osiris-Iker trebuie să treacă de această poartă, continuă Sesostris. Dacă îl însoțești, vei străbate moartea lui. Și, deși tu cunoști Calea de Foc, îți pui viața în primejdie. Numai tu poți să alegi.

TRECEREA

Prima zi (20 iulie)

Luna *thot*: Memphis

Sub protecţia stelei Sothis, ce scânteia, inundaţia hrănită de lacrimile lui Isis era îndestulătoare. Anul avea să fie aducător de fericire şi belşug.

Vizirul îşi venea cu greu în fire după iniţierea sa în Cercul de Aur din Abydos. Obişnuit să lupte cu încrâncenare împotriva vrăjmaşilor şi să nu dea înapoi în faţa primejdiei, Sobek nu se aştepta să i se dezvăluie nişte taine care să-l tulbure într-atât.

Sobek se simţea mândru să slujească o ţară capabilă să transmită Marele Secret. Cele Două Regate se clădeau zi de zi din materiale pe care lumina tărâmului de dincolo îşi pusese sigiliul. Să asiguri bunăstarea poporului nu era de ajuns. Trebuia, în primul rând, să deschizi ferestrele cerului.

Vizita lui Nesmontu îl înveseli.

— Veşti bune, generale?

— Strașnice. Niciun semn de răzmeriţă în Syro-Palestina, pace trainică în Nubia.

— Tu ce zici, întărirea pazei Memphisului îşi mai are rostul?

— Dispariţia Prevestitorului i-a descurajat pe ultimii săi credincioşi. Ameninţările mi se par înlăturate.

Cu braţele încărcate de papirusuri, Senankh intră în odaie, întrerupându-i pe cei doi fraţi.

— Regele mi-a poruncit să întocmesc neîntârziat numeroase decrete care să schimbe legile vechi şi să asigure un trai mai bun supuşilor săi, mărturisi el. Fără sprijinul vizirului n-am s-o scot la capăt. Şi îl înştiinţez pe marele general că şi în rândurile armatei noastre trebuie aduse unele îmbunătăţiri.

Nesmontu începu să bodogăne.

— Mă întreb dacă nu cumva ar fi mai nimerit să las baltă tot

și mă alătur lui Sekari. El, noul Pleșuv al Abydosului, nu-și îngreunează viața cu treburile încurcate ale administrației.

— Greșești, se împotrivi Senankh.

Pășind țanțoș, cu fruntea sus, bătrânul soldat plecă să-i plimbe pe Vânt-de-Miazănoapte și pe Sângerosul, care nu aveau cum să-i îndruge verzi și uscate, așa cum făcea Senankh.

— În privința lui Nesmontu, eu, unul, mă dau bătut, zise vizirul.

— Fii pe pace, veghează cu asprime asupra trupelor și orice soldat și-ar da viața pentru el. Nimeni n-ar putea să ne apere mai bine.

— Știu, știu, mormăi Sobek. Sehotep s-a întors de la Abydos?

— Reparațiile de la Templul lui Osiris o să-l mai țină acolo o vreme.

— Fii sincer, Senankh, încuviințezi ultima hotărâre a regelui?

— El vede mai departe decât noi și deslușește lucruri așa cum sunt ele cu adevărat.

Sobek îi împărtășea părerea.

Acest uriaș se afla mai presus de toți, fiind în stare să îndrepte orice greșeală a înalților demnitari și să zărească cea mai palidă rază de lumină în negura cea mai adâncă. Cu sufletul înseninat de acest gând, vizirul putea acum să-și îndeplinească anevoioasele sarcini.

— Marele demnitar care se îngrijește de rânduielile palatului a fost prevenit?

— Chiar eu l-am înștiințat. O să se poarte așa cum se cuvine cu oaspeții Luminăției Sale.

Întregul Memphis vuia de mii de zvonuri, întrucât Sesostris era pe cale să numească un nou Fiu regal, pe care să-l pregătească pentru a-i urma la domnie.

Oamenii puneau rămășag pe un nume sau altul, fără ca moștenitorii familiilor bogate ale capitalei să aibă mai mulți sorți de izbândă decât ceilalți, căci monarhul nu judeca oamenii după înfățișare, ci după harurile cu care era înzestrat fiecare.

Slujitorul însărcinat cu primirea oaspeților își dădu silința să nu săvârșească nici cea mai măruntă greșeală. Încordat, nervos, se grăbi să le iasă înainte, ferindu-se să le pună sumedenie de

întrebări despre sănătate și despre călătoria până la Memphis și mărginindu-se să-i conducă până la odaia de lucru a monarhului, a cărei ușă rămăsese pe jumătate deschisă.

— Pe aici, bâigui el, înainte de a se face nevăzut.

Vocea puternică și gravă a lui Sesostris ajunse la urechile celor doi oaspeți.

— Intrați, Isis și Iker. Vă așteptam.

{1} Obiect căruia în religiile primitive îi sunt atribuite virtuţi magice, supranaturale, fiind venerat ca atare (n. tr.).

{2} 65 cm (n. a.).

{3} 28 cm (n. a.).

{4} Opera la negru, opera la alb şi opera la roşu constituie etapele procesului alchimic. (n. tr.).

{5} 1,83 m; 1,05 m; 1,57 m (n. a.).

{6} 67 cm (n. a.).